

Бренда Джойс

СКАНДАЛНА ЛЮБОВ

Бренда Джойс

Скандална любов

ПРОЛОГ

Клейбъроу, 1874 г.

Къщата беше пълна с гости. Оживени гласове, весел смях и радостни мелодии на струнния квартет огласяха коридорите. Два етажа над балната зала момчето лежеше в огромното си легло и слушаше звуците, които ехтяха в дома му. Малките му юмручета бяха стиснати здраво под завивката, погледът му се вирираше буден в мрака.

Не обичаше тъмнината, но вече не беше бебе, а на цели шест години и не искаше да пали нощната лампа. Вместо това наблюдаваше сенките на стената – сенките от старомодните стенни свещници в коридора, чиято светлина влизаше през вратата, оставена откритата от бавачката му.

Представяше си, че трепкащите сенки са не чудовища, а хора: жени със сияйни накити и мъже с лъскави черни фракове. Представяше си, че и то е сред тях – не момче, а мъж, истински мъж, силен и могъщ като лордовете долу. Силен и могъщ като херцога, неговия баща. Не – посилен. По-могъщ.

Мисълта го накара да се усмихне. За миг се бе почувствало възрастен. Ала тогава ги чу и се надигна рязко от леглото. Трепереше. Усмивката му се бе стопила.

Бяха в коридора пред вратата му. Момчето напрегна слух, за да ги чуе, но веднага му се прииска изобщо да не бе го правило. Беше гласът на майка му – тих, почти шепнеш:

– Не очаквах да се върнеш. Дай да ти помогна.

И на баща му:

– Защо толкова бързаш да ме пратиш в леглото? – Гласът на херцог Клейбъроу не бе нито тих, нито мек.

Момчето стисна още по-силно одеялото. Сенките вече не го плашеха. Защото сега чудовището бе пред вратата на стаята му, в коридора.

– Какво има, Изабел? – попита Франсис Бракстън-Лоуъл. – Смутих ли те? Очевидно не си доволна, че съм тук. Боиш се да не би да отида при гостите в собствения си дом?

– Не, разбира се – спокойно отговори майка му.

Момчето не искаше да става от леглото, но въпреки това го стори, пропълзя до откритата врата и надникна навън.

Херцогът беше висок, рус и красив; майка му – още по-светлокоса, изумително хубава и елегантна. Изисканият вечерен костюм на баща му бе изпомачкан, а лицето му – небръснато. Майка му пък беше самото съвършенство в бледосинята си сатенена рокля и бляскавите диаманти. С изражение на погнуса херцогът се обърна рязко, препъна се и тръгна залитайки по коридора. Съпругата му го последва загрижено.

Момчето впери поглед след тях.

Пред вратата на своя апартамент херцогът се спря.

– Не се нуждая от помощта ти.

– Ще слезеш ли долу?

– Страх те е да не те посрамя ли?

– Разбира се, че не.

– Хубаво лъжеш. Защо не ме поканиш долу, Изабел?

Майка му бе с гръб към него, така че момчето не можеше да види изражението ѝ. Но гласът ѝ вече не бе така спокоен.

– Ако желаеш да се присъединиш към нас, защо първо не се преоблечеш?

– Може и да се преоблека! – изръмжа херцогът. Погледът му внезапно попадна на диамантеното колие на шията ѝ. – Май не съм виждал тая дрънкулка друг път.

– Поръчах си я наскоро.

– По дяволите... това въобще не ми прилича на дрънкулка!

Изабел не отговори.

Възцари се напрегнато мълчание. Момчето изпълзя в коридора и се свря зад една лакирана масичка. Ужас изпълни душата му. Очите на херцога се разшириха. С едно внезапно, рязко движение той дръпна колието от шията на съпругата си. Изабел извика приглушено. Момчето се спусна към двамата.

– Това е истинско! – изкрещя херцогът. – За бога, това са истински диаманти! Лъжлива кучка! Ти криеш пари от мен, нали?

Херцогинята стоеше като вкаменена.

Момчето също се вкамени. Беше точно зад нея и дишаше тежко.

– Нали? – извика Франсис. – Откъде взе пари за това? Откъде? Проклета да си!

– От дивидентите – каза Изабел. Гласът ѝ трепереше едва долови-мо. – Получихме първите дивиденти от минната компания Дюпре.

– Първо отдаваш под наем земята ми без мое разрешение – яростно изкрещя Франсис. – После криеш парите ми от мен. Не ти ли омръзна да ме мамиш?

– Как иначе бих могла да съхраня наследствените ти имоти?

С изненадваща за пиян човек бързина Франсис пристъпи напред и зашлеви с все сила съпругата си през лицето. Тя извика и политна назад към стената.

– Винаги си била измамница, Изабел, още от деня, в който те срещнах. Измамница и лъжкия! – Той отново пристъпи залитайки към нея с вдигната ръка.

– Престани! – извика момчето, като се вкопчи в коленете на баща си. – Не я наранявай! Не я наранявай!

– Вървете по дяволите и ти, и той – извика Франсис и още веднъж удари съпругата си.

Този път ударът я събори на пода. Момчето не можеше да се сдържа повече. То с всичка сила заудря с юмруци херцога по бедрата, заслепено от ярост. Мразеше баща си, мразеше го до болка.

Франсис сграбчи сина си за яката, вдигна го като непослушно коте и го захвърли настрана. Момчето тупна по гръб, главата му се удари в пода, пред очите му заиграха звездички.

– Жалко хлапе! Мислиш се за мъж, а? Е, утре ще получиш едно мъжко наказание, задето си пъхаш носа където не трябва! – Баща му се надвеси заплашително над него. – Ти си нищожество – също като майка си!

Момчето премигна, за да проясни зрението си. Баща му вече си беше отишъл. Ала не и думите му, не и жестоките, пълни с омраза думи, които продължаваха да звучат в главата на момчето. Детското му телце трепереше от болка, сякаш някой бе забил юмрук в гърдите му, в сърцето му. Но болката не беше причинена от удара, нанесен от баща му. То затвори очи и с усилие, от което по челото му изби пот, успя да потисне всичко – и болката, и сълзите, и омразата, всичко. Докато накрая не остана абсолютно нищо.

А когато отвори очи, видя майка си, все още простряна на пода, и пропълзя до нея. Тя се надигна. По бузите и се стичаха сълзи.

– Мамо? Добре ли си? – Това не бе глас на дете, беше глас на възрастен.

– О, миличък! – извика Изабел и го притисна в прегръдките си. – Баща ти не искаше, наистина не искаше!

Момчето търпеливо я остави да го прегърне, после се отдръпна от ридещата си майка. Кимна безизразно, макар да знаеше, че това не е вярно. Знаеше, че и думите, и действията на баща му съвсем не бяха неволни. Както знаеше, че баща му мрази и майка му, и него. Но това

нямаше значение.

Вече не. Защото тази вечер се бе случило и нещо добро. Болката най-накрая беше изчезнала. Момчето се бе научило как да я превъзмогва, как да я пропъжда. Беше се научило да приема празнотата. А тя беше огромна.

1

Драгмор, 1898 г.

– Имате посетители, милейди.

– При мен никога не идват посетители – възрази Никол.

Олдрик я погледна. Набръчканото му лице не издаваше нищо, но в кафявите му очи трепкаха искрици.

– Лейди Маргарет Адърли и лейди Стейси Уъртингтън, милейди.

Никол беше изненадана. Преувеличено бе, разбира се, да се твърди, че при нея никога не идват посетители, защото най-добрата ѝ приятелка, виконтеса Сърл, както и местните благородници, наред със собственото и семейство, всъщност я посещаваха доста често. Но те не се брояха. Край нея го нямаше онова ято от гости и приятели, характерно за останалите млади дами от нейната класа. Не и през последните няколко години. Не и след скандала. Какво ли можеха да искат тези дами, които никога не бе виждала?

– Кажете им, че слизам веднага. И им предложи чай, Олдрик – каза тя на иконома. В гърдите ѝ се надигаше вълнение.

Олдрик кимна, но преди да излезе вдигна рунтавата си бяла вежда.

– Дали да не им спомена, че ще се забавите няколко минути, милейди?

Никол разбра намека, засмя се и печално сведе поглед към мъжките панталони и калните ботуши за езда, с които бе обута. Макар че новият век чукаше на вратата, жените не можеха да носят мъжки дрехи, дори да имаха напълно основателни причини. Някои неща явно никога нямаше да се променят.

– Много мило, че ми напомни, Олдрик. Не бива да пропъждам височайшите си посетителки преди още да съм разбрала защо въобще са дошли.

Тя изчака иконома да излезе, като не преставаше да се смее. Представяше си шока, който биха изпитали двете добродетелни дами долу, ако я видеха облечена като мъж. Това просто не се правеше.

Никол въздъхна. Пред себе си поне трябваше да признае, че безгрижното ѝ поведение и недотам приличното ѝ чувство за хумор не ѝ помагат особено в нейното положение. Не че съм в кой знае какво положение, напомни си тя. В края на краищата, сама бе решила да стои в

провинцията. Докато ровеше небрежно из гардероба си в търсене на подходящо бельо, тя си призна, че всъщност ѝ е приятно да я посещават друга млади жени. Крайно време беше. Не че не беше щастлива в Драгмор, напротив. Животът ѝ се състоеше от Драгмор, коне и книги. Само това. Хм, наистина беше крайно време.

Бързо облече комбинезон, чорапи и фуста. Мразеше корсетите и никога не носеше такива, въпреки че бе двадесет и три годишна, а на ръст приближаваше метър и осемдесет. Беше по-висока от повечето жени, пък и възрастта ѝ напредваше. И въпреки това упорито отказваше да пристяга талията си, сякаш е на осемнайсет, метър и петдесет висока и тежаша петдесетина килограма. Ако хората знаеха това, щяха да я одумват. Хората обичат да одумват – изпитала бе това на собствения си гръб. Но в този случай нямаше как да знаят истината, а и да имаше, Никол бе категорична.

Не ставаше въпрос само за удобство. Тя беше страстна ездачка. Съгласна бе с някои от любимите си писателки, които предпочитаха бричовите и голф-панталоните пред женските модни дрехи, които, казваха те, са нездравословно сложни. Като корсетите. Съвременното общество бе изобретило правилата за благоприличие с явната цел да държи жените изкъсо. Модата беше измислена със съвсем същата цел.

В края на краищата, от една стегната в корсет, припадничавя жена не може да се очаква нищо друго, освен да се усмихва и да диша. Една припадничавя жена не би могла да тича, язди, стреля или мисли. Една припадничавя жена е кротка.

Никол беше достатъчно мъдра да знае, че трябва да пази своята мъдрост за себе си.

Щом привърши с обличането, тя се спря за миг пред огледалото, усещайки, че стомахът ѝ се е свил от нервно напрежение. На лицето ѝ се изписа намръщена гримаса. Не че не харесваше скромния си син жакет и пола – въобще не я бе грижа за дрехите, стига само да не ѝ пречеа да се движи свободно. Друга бяха нещата от външността ѝ, които не ѝ се нравеха.

Никол въздъхна.

– Е, а ти какво очакваше? – попита напълно сериозно своето отражение тя. – Да си по-ниска? Или руса? Не бъди такава глупачка. Ако хората те оценяват по външния вид, значи не струват и пет пари!

Вратата се отвори.

– Викате ли ме, мадам?

Никол се изчерви. Ако слугите я хванеха да си говори сама, щеше

да умре от срам!

– Ъ-ъ, да, Ани. Би ли отнесла панталоните ми на Сю Ан? Лявото коляно се нуждае от закръпване.

Тя се усмихна широко и изчака Ани да вземе бричовете и да излезе. После се погледна намръщено в огледалото. Въпреки всичко бе нелепо висока и прекалено тъмна. Наследила бе изцяло чертите на смуглия си баща и нищичко от своята дребничка, русокоса майка. Не беше мрачна по природа, но не можеше ли косата ѝ да е поне кафява, вместо гарвановочерна?

Трябваше да помоля Ани да ми помогне с прическата, вместо да я залъгвам с разни измишльотини за панталоните, помисли си тя, докато се опитваше да прокара гребена през косите си. Гъстите, вълнисти черни кичури се спускаха чак до кръста ѝ и бе невъзможно да се приведат в ред без втори чифт ръце. За това обаче вече бе твърде късно, ето защо Никол бързо стегна косата си с една панделка. Лейди Адърли и лейди Уъртингтън я чакаха. Стомахът ѝ отново се сви. Забавеше ли се още минута, щеше да прояви непростима грубост. Тя изскочи припряно от стаята си и се втурна по стълбите, забравила, че е с пола. Припомни си го чак когато се препъна и се принуди да запристъпва по-бавно, поженствено.

Долу в коридора се спря за миг, за да си поеме дъх и да успокои нервите си. Каза си, че се държи глупаво – просто приемаше гости, нещо, което другите млади дами вършат всеки божи ден. Докато бързаше по дългия, покрит с мрамор коридор, си мислеше колко хубаво би било майка ѝ, графиня Драгмор, да си беше у дома, за да ѝ помогне с мъдрите си съвети. Но Джейн бе в Лондон с малката сестра на Никол, Реджина, която категорично беше отказала да стои в тихата провинция наред разгара на сезона. Никол мечтаеше родителите ѝ да позволят на Реджина да се омъжи и да забравят, че тя, по-голямата сестра, е неомъжена и най-вероятно ще си остане такава завинаги.

На прага на просторния светложълт салон тя се спря. Двете млади дами, седнали на пъстро тапицираното канапе, мигновено замръзнаха на местата си, разговорът им секна. Едната беше руса и съвършена, другата – изумително хубава брюнетка. И двете се вторачиха в Никол с ококорени сини очи. За един глупав миг Никол се почувства като някаква екзотична твар, наблюдавана под лупа; сетне това чувство се изпари.

Тя се усмихна и прекрачи прага.

– Здравейте. Много мило от ваша страна, че се отбихте.

Двете момичета се изправиха. Докато разменяха поздрави,

погледите им изучаваха с неприкрито любопитство високата фигура на Никол. В сравнение с тях Никол се чувстваше огромна, защото стърчеше с повече от една глава над крехките им фигурки от по метър и половина.

– Лейди Шелтън – каза русата, – аз съм лейди Маргарет Адърли, а това е моята приятелка лейди Стейси Уъртингтън.

Щом приключиха с формалностите, Никол ги покани да седнат край масичката, на която вече бяха сервирани чай и сладкиши. Тя седна срещу тях на едно тапицирано с брокат кресло. Стейси Уъртингтън не сваляше втрещения си поглед от нея.

– Нали знаете за херцога? – попита възбудено Маргарет.

Можеше да става дума за един-единствен човек.

– Херцог Клейбъроу? – каза Никол, питайки се какво общо може да има той с нея и с тези млади дами.

– Да! – засия Маргарет. – Купил е Чапман Хол. Съзнавате ли какво означава това? Той е ваш съсед!

– Разбира се – каза Никол с известно объркване. Не знаеше нищо за херцога, освен това, че наистина току-що е пристигнал в Чапман Хол, който бе само на миля от Драгмор. До тази седмица не беше и чувала за него.

– Той е мой братовчед – обяви Стейси Уъртингтън и се усмихна самодоволно, сякаш това да си братовчедка на херцог бе нещо изключително важно.

– Какъв късмет за вас – измърмори Никол. Стейси не долови сарказма в тона й.

– Двамата с него се познаваме още от детинство – надменно заяви тя.

Никол се усмихна.

– В момента той е в имението – каза Маргарет – и този петък ние организираме бал с маски в негова чест в Тарънт Хол. В края на краищата, той трябва да бъде посрещнат както трябва в нашия край.

– Да, предполагам.

– Сигурна съм, че ако графът и графинята бяха тук, щяха да имат честта сами да организират събитието, но тъй като ги няма, майка ми реши да се заеме с това.

Никол кимна. Стейси се усмихна.

– Знаехме, че вие сте тук, а не в Лондон. И, разбира се, би било твърде непристойно да не ви поканим. Така че ето ни тук.

Никол премигна вцепенена. Беше смаяна от думите на Стейси, и от

начина, по който бяха казани. Току-що беше получила най-грубата покана – бяха ѝ съобщили недвусмислено, че е трябвало да я поканят, независимо дали е желана или не. При това Стейси не бе пропуснала да отбележи, че Никол не е в Лондон с родителите и със сестра си, и с всички други неомъжени млади дами от добро потекло, тръгнали на лов за съпрузи. Подтекстът беше още по-лош – подтекстът бе, че тя не е добре дошла в Лондон. А това не беше вярно.

Не съвсем.

– О! – бе единственото, което успя да измисли Никол. Бяха я поставили на място. Тя рядко се появяваше в обществото; всъщност, не беше го правила от години. Знаеше ли го тази жена? Разбира се, че да. Всички го знаеха.

– Вие, разбира се, ще дойдете – усмихна се Стейси. – Нали?

Никол не успя да се усмихне. Не си въобразяваше – това наистина бе предизвикателство. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Минало бе толкова време. Досега хората трябваше вече да са забравили.

– Е? – попита Стейси. Все още се усмихваше.

Никол се изпълни с неприязън към нея. Тази жена очакваше да отклони поканата. Всички знаеха, че тя излиза рядко. Двете дами не бяха дошли при нея в знак на приятелство, а само по задължение. Щеше да бъде ужасно неприлично да не поканят дъщерята на граф Драгмор на толкова важно събитие.

– Разбира се, че ще дойда – каза гордо Никол, без да се усмихва.

Стейси изглеждаше шокирана. Но това бе нищо в сравнение с изражението на Маргарет.

– Наистина ли? – възкликна пискливо блондинката.

Гняв изпълни Никол. Все още не разбираше мотивите на Стейси, но това бе без значение. От значение беше единствено предизвикателството.

– До петък – каза тя, като се изправи.

Когато двете жени си заминаха, Никол съжали, че им бе позволила да я поставят натясно. Но как можеше да отхвърли толкова явното предизвикателство на Стейси Уъртингтън? А и досега хората трябваше вече да са забравили, нали?

След скандала по адрес на Никол се бяха изсипали куп злостни клюки, които ѝ бяха причинили много болка. Беше си навлякла и гнева на своите родители, така че дори да бе поискала да се скрие в

лондонския им дом, те нямаше да ѝ позволят. Ала тя не беше страхлива и бе останала до края на сезона, сякаш нищо не се бе случило – с високо вдигната глава, без да обръща внимание на стотиците втрещени погледи и одумвания.

Когато скандалът започна да стихва, Никол се оттегли. Още при дебюта си в обществото не бе харесала баловете и забавите, соаретата и следобедните празненства, които намираше за безкрайни, еднакви и твърде скучни. Обичаше да става с изгрева на слънцето и да прекарва деня си на седлото, улисана в грижи за Драгмор заедно с баща си и братята си. А и една книга винаги бе по-интересна от повечето светски събития.

Последните четири години не бяха лоши. Никол обичаше семейството си, обичаше Драгмор и бе доволна от живота, който водеше. Всъщност основната причина да предизвика целия скандал бе тъкмо нежеланието ѝ да променя своя живот.

Но... понякога, обикновено когато сестра ѝ беше в Лондон с майка им, за да се забавлява, облечена в приказни коприни и ухажвана от красиви ергени, Никол усещаше, че Реджина ѝ липсва, чувстваше се самотна и внезапно ѝ се приискваше и тя да е там. Реджина винаги беше красивицата на бала – нещо, което на Никол никога не се бе случвало. Знаеше, че това желание не може да се сбъдне, че е просто една малка мечта, мимолетна мечта. Добре помнеше няколкото бала, на които бе отишла със семейството си след скандала – балове, които не ѝ бяха доставили никакво удоволствие, балове, където хората трябваше само да я погледнат, за да си спомнят и да започнат да шушукат зад гърба ѝ. Достатъчно бе да се сети за тези моменти и плахото ѝ желание да изпита всичко това отлиташе, забравено за седмици напред.

А сега Никол не само щеше да се появи отново в обществото, но и щеше да се появи сама. Не само, че родителите ѝ и Реджина бяха в Лондон, ами и брат ѝ Ед бе в Кеймбридж, а брат ѝ Чад – във Франция по работа. Нямаше придружител. Дамите не ходеха на балове без придружител, освен ако не бяха над тридесетте, а Никол беше под тази възраст.

И все пак тя ще отиде на този бал с маски, нищо че е сама. Ще го стори с достойнство и класа и ще натрие носа на тази снобарка Стейси Уъртингтън.

Наметната с пелерина от фина червена вълна, в петък вечерта Никол се отправя към Тарънт Хол. Беше се превърнала в същинско кълбо от нерви. По-рано през деня бе изпитала известни колебания дали въобще трябва да ходи на бала, но в крайна сметка с цената на много усилия

беше успяла да ги потисне. Бяха я предизвикали, а тя не беше страхливка. Ще отиде на бала, пък да става каквото ще.

Имаше ужасното предчувствие, че ще съжалява за тази вечер. Ако имаше малко разум в главата си, каза си тя, щях да забравя за Стейси Уъртингтън и да си стоя в къщи, както подобава на една благопристойна млада дама.

Но вече е твърде късно, помисли си тя, като прокара пръсти по лъскавата оранжева фуста и яркорозовата пола под пелерината. Никога не се бе държала благопристойно, поне не в общоприетия смисъл. У нея имаше нещо диво, винаги го бе имало. Наследила го бе от бащиния си род, или поне така казваше майка ѝ, въпреки настояванията на графа, че незачитането на правилата било черта на семейство Баркли. На двадесет и три Никол бе вече достатъчно зряла и честна пред себе си, за да признава чудатостта на характера си и да я приема. Тъкмо тази дива част от нея беше приела предизвикателството на Стейси и в момента я тласкаше напред въпреки здравия ѝ разум.

Винаги бе мразила правилата и условностите, които оковаваха съвременните жени. За щастие не беше сама във възгледите си, макар да се числеше към едно доста радикално малцинство, водено от боркини за права на жените като Елизабет Кейди Стантън и собствената ѝ леля Грейс Браг. От жените се очакваше единствено да се отдават на нежни женски занимания като подреждане на цветя и рисуване на акварели. Когато възпитателката ѝ се опита да я научи на тези изкуства, осемнадесетгодишната тогава Никол изпадна в ярост. По цял ден да рисува рози, докато Чад, Ед и баща ѝ кръстосват Драгмор с конете си и наглеждат арендаторите, фермите и добитъка? Никога!

Разбира се, беше принудена да изучи споменатите занимания, което тя стори с огромно отвращение, но в свободното си време не оставяше на мира мъжете в семейството, докато накрая ѝ позволиха след часовете си да ги придружава – свобода, немислима за една благовъзпитана млада дама. През детството и пубертета Никол безкрайно съжаляваше, че не е момче. Не беше ли на седлото заедно с братята и баща си, можеха да я открият да чете – четеше всичко, от чувствената Байронова поезия до „Правата на жените“ на Джон Стюарт Мил. Семейството ѝ не обръщаше голямо внимание на момчешките ѝ наклонности, докато изведнъж тя не се превърна в жена, а дори тогава правеха всичко възможно да пренебрегват необичайното ѝ поведение.

Щяха да умрат, ако знаеха какво върши в момента, да не говорим ако я видеха.

Имаше на разположение само три дни, за да намери костюм за бала, но успя да разреши проблема, като прерови огромния таван на къщата. Майка ѝ, Джейн Баркли, на времето бе популярна театрална актриса, въпреки че няколко години след женитбата си беше изоставила своята кариера, за да се посвети на децата, на съпруга си и на Драгмор. Актьорството бе в кръвта ѝ, защото Джейн бе истинска дъщеря на майка си – прочутата и несравнима Сандра Баркли. Затова на тавана имаше цели сандъци, пълни с прекрасни костюми.

Никол избра костюм на циганка. Не можеше да не признае, че с тази коса и очи изглежда напълно автентична в ярките, пъстри дрехи. Разбира се, костюмът беше дързък. И не беше съвсем благоприличен. Блузата разгалваше раменете ѝ доста предизвикателно, а полите стигаха едва до коленете. Но циганките, както я увери тринайсетгодишната Ани, ходели боси и с къси поли. На Никол не ѝ пукаше. Щом Стейси Уъртингтън и малката ѝ приятелка я видеха, щяха просто да припаднат! Сигурна бе, че те изобщо не очакват да дойде.

Тя се усмихна и се облегна на плюшената седалка в голямата черна карета на рода Драгмор, теглена от шест сиви коня и съпроводвана от четирима слуги в ливреи. Не само че отиваше на маскен бал облечена в напълно автентичен костюм, а и започваше да изпитва истинско вълнение. От векове не се бе появявала в обществото, да не говорим откога не бе ходила на бал с маски.

Алеята пред тухлената джорджианска къща вече беше пълна с файтони и карета. Една карета, двойно по-голяма от тази на Драгмор, зави по алеята току пред тях. Тази карета също беше черна и толкова лъскава, че блестеше на лунната светлина. Гербът на двете врати сияеше ярко, осветен от фенерите на каретата, така че беше напълно невъзможно да остане незабелязан. Два лъва, единият червен, а другият златен, изправени на задните си крака на фона на щит в черно, червено и златисто, над който имаше трети, ръмжаш лъв. Под щита се извиваше сребърна панделка с девиз, който гласеше просто „Честта над всичко.“ Подобен герб можеше да принадлежи само на херцог Клейбъроу.

Осем великолепни черни жребци теглеха каретата, а от юздите им се вееха златни пера. Отзад стояха четирима слуга с разкошни униформи в червено, черно и златно. Ескортът на херцога се състоеше от дузина ездачи, възседнали гордо еднакви коне и облечени в ливреи със същите цветове. Изобщо, каретата бе достойна за кралска особа, каквато – Никол знаеше това – херцогът не беше.

Каретата ѝ спря на алеята зад неговата и Никол напрегна взор, за да

види знатния почетен гост. Успя обаче да зърне само една висока фигура в лъскав черен фрак и развято черно наметало с пурпурен кант. Предпочел е да не идва с костюм, отбеляза тя, освен това не мъкне със себе си херцогиня.

Никол слезе от каретата и забърза по стъпалата на ярко осветеното имение. Входната врата беше разтворена. Един слуга в ливрея пое пелерината ѝ, без дори да трепне при вида на облеклото ѝ. Тя последва един лакей до входа на балния салон. Сърцето ѝ започваше да бие силно. Когато я попитаха за името ѝ, го произнесе напълно машинално.

За един кратък миг в паметта ѝ изникнаха спомени за твърде много такива вечери и за твърде много провали. За един кратък миг дързостта ѝ отстъпи място на страха.

Спря се зад херцога, докато обявяваха пристигането му. Той се окажа дори по-висок, отколкото бе предположила, близо педя по-висок от нея и изключително широкоплещест. Косата му бе твърде дълга за да е модерна, сякаш беше прекалено зает и нямаше време за фризьори. Имаше тъмнокестеняв цвят, но дори на изкуственото осветление се виждаха силно изсветлели от слънцето кичури, които създаваха впечатлението, че херцогът прекарва по-голямата част от времето си на открито.

– Ейдриън Брактън-Лоуъл, девети херцог Клейбъроу – обяви икономът. Последва дълъг списък на останалите титли.

Херцогът бе застанал нетърпеливо на прага и едва дочака икономът да свърши с представянето, за да се спусне по стъпалата към салона. Никол пристъпи напред, без да сваля очи от него и от разкошно облечената жена – очевидно домакинята, – която отиде да го поздрави с добре дошъл.

– Лейди Никол Браг Шелтън – казваше в този момент икономът.

Никол не го чу. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Изпитваше внезапно смущение от голите си крака и босите си ходила. Имаше чувството, че цялата тълпа се е вторачила в нея, което, естествено, беше вярно, защото току-що бяха съобщили името ѝ, при това веднага след името на херцога. Сред присъстващите се възцари тишина. Молеше се това да се дължи на херцога, а не на собствената ѝ поява.

Но и той се обърна и се взря в нея.

Никол вирна глава. Боса като истинска циганка, с дрънчащи гривни по ръцете, с разпуснати до кръста коси и разлюлени над прасците пали тя слезе грациозно по стъпалата. Хората започнаха да шушукат. Имаше ужасното усещане, че говорят за нея.

Беше права – не биваше да идва. Никой не бе забравил, а и

костюмът ѝ бе твърде предизвикателен дори за бал с маски.

За нещастие в този миг съзря Стейси Уъртингтън, която стоеше пред тълпата, облечена в бяла рокля от епохата на Регентството – един напълно благоприличен костюм. Стейси не беше припаднала. Напротив, усмихваше се победоносно.

Никол обаче веднага забрави за Стейси Уъртингтън, защото херцогът я гледаше. Дъхът ѝ секна. Все пак успя някак си да се приближи до домакинята без да се строполи на пода в несвят.

– Лейди Адърли – измърмори тя с реверанс.

Виконтесата премига объркано. Никол усещаше как погледът на херцога я изгаря.

– О, да, лейди Шелтън, колко мило, че дойдохте. И колко... очарователен... костюм.

Никол не можа да се усмихне, все още не можеше и да си поеме дъх. Но не бе сигурна дали това е защото стотици хора продължаваха да я зяпат втренчено или защото той стоеше толкова близо до нея, че почти усещаше топлината на силното му тяло.

– Благодаря – промълви тя.

– Великолепен костюм – каза херцогът. В гласа му не личеше каквото и да било усилие.

Никол се завъртя и срещна погледа му. Подът под краката ѝ сякаш пропадна.

Той беше красив. Зашеметяващо красив, зашеметяващо мъжествен. Почувства се малка като джудже. Тъмните му очи подчиняваха нейните, омагьосваха я със силата си.

– Вие сте уникална, лейди Шелтън – рязко каза той, а погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ. – И аз поне намирам това за очарователно.

Сетне също толкова рязко ѝ обърна гръб, кимна на домакинята и се отдалечи, оставяйки двете жени сами.

– Уникална – промълви лейди Адърли, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

Сърцето на Никол затуптя отново. Обзе я лудо вълнение. Думите му очевидно бяха комплимент. Божичко, този зашеметяващ мъж ѝ беше направил комплимент!

Имаше чувството, че не върви, а се носи сред тълпата. Хората продължаваха да я зяпат, но сега тя не забелязваше никого, защото думите му още звучаха в главата ѝ. „Великолепен костюм... Вие сте уникална, лейди Шелтън...“

В ръката ѝ неусетно се бе озовала чаша шампанско. Сърцето ѝ пулсираше лудо, беше и някак твърде горещо. Погледът ѝ обходи залата. Видя го веднага. За нейно смайване, той я гледаше втренчено.

Разделяше ги огромно разстояние. Не можеше да види ясно очите му, но имаше чувството, че я изгарят. Виждаше и напрегнатото му лице. Не бе способна да отклони поглед от него, не и докато той не вдигна собствената си чаша шампанско, сякаш за тост и нейна чест... или в тяхна чест.

Никол бързо му обърна гръб. Херцог Клейбъроу. Колко дълго ще остане в Чапман Хол? Женен ли е? И какво става с нея? Беше се превърнала в кълбо от нерви и не можеше да откъсне очи от него! Ето, отново се бе вторачила в него.

Той слушаше разговора на неколцина лордове и дами и изглеждаше отегчен и нетърпелив, точно както при появата си в салона. Стейси Уъртингтън стоеше до него и го гледаше с обожание. Ревност бодна сърцето на Никол – дълбока, остра, гореща. Силата ѝ я изненада. В този миг, сякаш почувствал погледа ѝ, херцогът се размърда и отново я прониза с очи. Никол знаеше, че трябва да сведе поглед, но не го стори. Не можеше.

Помежду им премина електрически ток.

– Скъпа Никол, от колко време не сме се виждали!

Вниманието на Никол бе отклонено насила от херцога точно в мига, в който устните му се извиха в лека, сардонична усмивка. Сивокосата жена пред нея беше маркиза Хейзълуд. Скова я напрежение. След скандала тази жена бе една от най-яроствните ѝ хулители. Но сега маркизата се усмихваше, сякаш бяха стари приятелки.

– Толкова се радвам да те видя отново, Никол. Божичко, представяш ли си? Херцогът казва, че ти си красавицата на вечерта!

Никол нямаше представа каква игра играе маркизата, но решително отказваше да участва в нея.

– Да, доста време мина, нали? – Гласът ѝ беше хладен, защото не бе забравила как се бе отнесла с нея тази жена преди четири години. – О, струва ми се, че станаха вече четири години от онази вечеря в Касълтън. Спомняте ли си този малък празник?

Маркизата не можеше да не си спомня как с острия си като меч език бе нахълцала Никол на парченца пред дузина от гостите в Касълтън. Беше стигнала дотам, че да я нарече персона нон грата, и то с пълното съзнание, че Никол чува всяка дума. Но сега същата тази маркиза се усмихваше така, сякаш това никога не се е случвало.

– О, толкова са много тези празници – въздъхна тя, сетне вдигна лорнета си и огледа костюма на Никол. – Сега виждам защо херцогът намира костюма ти за уникален. Моля те, отбий се следващия път, когато минаваш край Хейзълууд, и предай поздравите ми на графинята и графа. – И като потупа приятелски Никол по ръката, херцогинята се обърна.

Никол беше слисана... и вбесена. Тя не беше глупачка. Знаеше, че маркизата я кани в Хейзълууд само защото бе получила одобрението на херцога. Гняв кипна в гърдите ѝ. Ако херцогът не бе тук тази вечер, или пък ако не беше похвалил костюма ѝ, щеше ли тази жена да се държи поне малко приятелски? Сигурна бе, че отговорът е не.

Никол изпи още една чаша шампанско, като се разхождаше из салона и търсеше тайно херцога с надеждата случайно да се натъкне на него. За нейно удивление много от гостите я заговаряха, канеха я да ги посети. Това не ѝ доставяше никакво удоволствие. Но за пръв път осъзна колко огромна власт притежава херцогът. Думите му тази вечер нямаха за цел да я защитят. Бяха искрени, но небрежно произнесени. И все пак скандалът изведнъж бе престанал да съществува.

– Не изглеждате щастлива, лейди Шелтън – долетя иззад гърба ѝ дълбокият му глас.

Никол възкликна приглушено и се обърна толкова бързо, че шампанското се разплиска. Беше застанал толкова близо до нея, че гърдите ѝ, покрити само с тънка камизола и копринена блуза, докоснаха ръката му. Ужасена, тя се изчерви и отстъпи рязко назад, разплисквайки още шампанско.

Той пое чашата от ръката ѝ. Погледът му беше напълно неразгадаем. Очите му всъщност не бяха тъмнокафяви, а имаха тъмnozлатистия цвят на шери. Стори ѝ се, че е някак развеселен. А докато вземаше чашата, ръката му докосна нейната и Никол имаше чувството, че е погалил самата ѝ душа.

– Позволете да я подменя – каза той. Нямаше нужда да прави нищо, защото до него тутакси се появи лакей, носещ поднос с пълни чаши. Херцогът взе една за себе си и подаде друга на Никол. – Защо сте ядосана?

Никол с усилие си възвърна способността да разсъждава.

– Не съм точно ядосана – предпазливо отвърна тя. Отблизо той бе дори по-зашеметяващ, отколкото отдалеч, а въздействието му върху нея беше още по-смушаващо. Без да усети, Никол се бе вторачила в устните му, питайки се какво ли би било тези устни да я целуват. Когато осъзна

какво прави и мисли, тя се ужаси.

– Сега определено не сте ядосана – каза той и бавно плъзна поглед по нея.

В тона му имаше нещо, което предизвика у нея незабавен отклик, нещо интимно, което ѝ бе трудно да определи, защото беше твърде неопитна. Гърдите ѝ се стегнаха така, сякаш ги беше докоснал.

– Не съм – произнесе едва чуто тя. Гласът му беше приглушен, мек като ласка.

– Това е добре. Не бих искал да ми се сърдите. Не и сега... когато току-що се запознахме.

Думите му бяха многозначителни, твърде многозначителни, а Никол се боеше дори да предположи какво може да означават. Искаше ѝ се лицето му да не е толкова безстрастно, толкова неразгадаемо. Нищо не подсказваше какво мисли, защо я е заговорил. Но когато очите му се взряха в нейните, сърцето и подскочи.

– Никога не бих могла да ви бъда ядосана – чу се да казва тя. Сетне се изчерви, защото осъзна, че е прозвучала като някоя свенлива, глуповата госпожичка, а точно тях не можеше да понася.

– Ах, питам се дали това всъщност е хубаво. Защото предполагам, че и гневът ви е като всичко останало у вас – също толкова оригинален и предизвикателен.

Никол го зяпна безмълвно, защото не можеше да измисли никакъв отговор, нито пък можеше да си представи накъде бие с тези думи.

– Така ли е наистина?

– Н-не знам. – Беше напълно объркана.

– Не се съмнявам, че е така – каза той, сетне гласът му стана съвсем тих, – както не се съмнявам, че вашата оригиналност се простира и извън сферата на обществените изяви.

Никол си помисли как обичаше да язди из Драгмор облечена като мъж. По този въпрос поне можеше да говори свободно. Погледна го право в очите и задиша по-леко.

– Да, вярно е.

Той си пое рязко дъх, очите му изведнъж заблестяха. Обзе я натрапчивото усещане, че не я е разбрал и че е вложил в думите ѝ смисъл, различен от това, което бе имала предвид. Смутена от пронизващия му поглед, тя затърси някоя напълно безопасна тема, за която да се хване.

– Сега сме съседни – учтиво каза тя. – Чапман Хол не е далеч от Драгмор, никак не е далеч.

– Колко удобно – сухо отвърна той. – Значи би било напълно

добросъседско от моя страна да ви поканя в дома си, нали?

Беше пленница на златистия му поглед. Не можеше да повярва на ушите си. Усмихна се и отново не разбра защо дъхът му секва.

– Често яздя покрай Чапман Хол – заяви тя.

– Сигурен съм в това. Тогава следващия път, когато минавате наблизо, поставайте се да свърнете и да се отбиете. – Думите му притежаваха цялата тежест на господарска заповед.

– Добре – ентузиазирано възкликна Никол. – Добре!

2

Херцог Клейбъроу се прибра в Чапман Хол към полунощ в повече от раздражено настроение. Мразеше празненствата в своя чест, защото не хранеше никакви илюзии по въпроса защо хората се увъртат около него. Беше саможив по природа и популярността му се дължеше единствено на неговата титла, богатство и власт. Не изпитваше никакво уважение към хората като семейство Адърли, които гледаха всячески да му угодят, превръщайки се, по негово мнение, в пълни глупаци.

За разлика от повечето други благородници никога не бе обичал безкрайните балове и вечери. Смяташе ги за загуба на време. Неговите интереси от край време бяха насочени другаде. Последните дванадесет години – след като навърши осемнайсет – бе посветил изцяло на обширните имения на Клейбъроу, докато баща му Франсис, осмият херцог, трупаше дългове, които в крайна сметка бяха набъбнали до стряскащите един милион лири. Докато бащата се отдаваше на многобройните си пороци, синът полагаше огромни усилия да управлява именията в условията на тежката икономическа криза, сполетяла страната им. Имотите на Клейбъроу се простираха на повече от двеста хиляди акра и включваха почти сто ферми, пръснати в Съсекс, Кент, Дарбишър и дори Дъръм. Както повечето аристократи херцогът дължеше богатството и прехраната си на селското стопанство. Но през последните десетилетия британците понасяха големи загуби, защото техните продукти постепенно бяха изместени от евтините, обработвани с машини стоки, които се внасяха от Америка. Земеделието бе стояло в основата на фамилното богатство на рода Клейбъроу столетия наред и сега трябваше нещо повече от воля и упорита работа, за да се справи човек със събитията, които се бяха обърнали в негова вреда. Трябваша дръзки, находчиви решения и действия. Докато Франсис прекарваше дните си в игралните зали, а нощите си – един бог знае къде, младият му наследник инвестираше в търговия, недвижими имоти в Лондон и финанси. Но дълговете на Франсис продължаваха да нарастват и да изсмукват всички приходи от фамилните имоти.

Това време вече беше отминало. Херцогът не изпитваше и капчица мъка за своя безотговорен баща, когото смъртта бе застигнала в леглото – разбира се не леглото на съпругата му, – при това пиан до козирката. Най-гнусната подробност около смъртта му – това, че „любовницата“ се

бе оказал един млад мъж, – беше грижливо укрита от сина му преди името на рода да бъде окончателно опетнено. Не че поведението на бащата бе тайна за някого. И по този въпрос херцогът не хранеше никакви илюзии. Сигурен бе, че всички са свършено наясно що за човек е бил осмият херцог, точно както бяха наясно, че той самият е пълната му противоположност.

Баща му не бе пропускал лов или излет, бал или прием, като никога не си лягаше преди изгрев слънце и никога не ставаше преди обяд. Ейдриън бе на крака със зората и обикновено заспиваше още преди полунощ. Делата му изискваха постоянно внимание и често му се случваше да работи до късно вечер. Това не беше въпрос единствено на самодисциплина, а и на болезнената му амбиция, която със сигурност бе наследил от майчиния си род. Хората от семейство Де Уорън се славеха със своя остър търговски нюх, какъвто и самата вдовстваща херцогиня Клейбъроу притежаваше в изобилие. В началото, когато се зае с фамилните дела, херцогът бе работил рамо до рамо с майка си и бе останал изумен от начина, по който тя се беше справяла с имотите през последните две десетилетия – сама, без никаква помощ от своя съпруг.

Тази вечер беше раздразнен, защото вече бе късно, а сутринта му бе изцяло запълнена със задачи. Щеше да стане както обикновено – с изгрева на слънцето. Беше човешко същество, макар мнозина да не смятаха така, и ако не заспеше скоро, утре щеше да бъде изморен. А и вечерта не бе нищо повече от загуба на време и енергия.

Влезе в Чапман Хол, придружаван от главния слуга Джейкс. Икономът Удуърд и камериерът Рейнард го чакаха. Удуърд пое черното му наметало с пурпурен кант, но той дори не забеляза.

– Желаете ли нещо, Ваша светлост?

– Лягай си, Удуърд – махна с ръка херцогът. Тази вечер все пак не беше пълна загуба на време, помпели си той. Пулсът му се ускори. Образът ѝ на циганка се очерта като жив в съзнанието му. – Няма да имам нужда и от теб, Рейнард. Благодаря, Джейкс. Лека нощ.

Рейнард и Джейкс се изпариха, но Удуърд се покашля и херцогът, поел вече към стълбището, се спря и вдигна въпросително вежди.

– Тази вечер пристигна вдовстващата херцогиня, Ваша светлост. Не я очаквахме, но се оправихме бързо и я настанихме в синята стая в западното крило. Тя беше в най-добро състояние, Ваша светлост.

– Чудесно – каза херцогът и се заизкачва по стъпалата със сбърчено чело. Какво правеше майка му тук, за бога? Знаеше, че не става въпрос за нещо спешно, защото ако беше така, херцогинята щеше да го чака

долу, независимо колко е часът. И все пак, нейните имоти бяха доста далеч отгук, в Дарбишър, а ако бе пристигнала от лондонския си дом, това значеше близо половин ден път. Не бе дошла просто да си побърят – касаеше се за нещо важно.

Но то трябваше да почака до утре. Утре. Усети напрежение в тялото си. Дали съблазнителната лейди Шелтън ще се „отбие“? Усмивка рязучупи устните му, първата му истинска усмивка за вечерта, откъснала се чак тук, в усамотението на господарската спалня, и споделена единствено с руската хрътка, която радостно размахваше опашка за поздрав към своя господар.

Херцогът започна да се съблича. Все още бе шокиран от нейното признание, че е еднакво оригинална и в публичния, и в интимния си живот, и за стотен път си я представяше гола в леглото си, надвесена над него, поглъщаща го със своята дива, циганска страст. Кой знае защо в тези видения той самият бе някак пасивен – нещо, което не му се бе случвало никога. На всичко отгоре го възбуждаха до полуца, а той не бе човек, който живее с фантазии.

Тя бе повече от оригинална – беше дръзка, вероятно до безразсъдство. Разбира се, херцогът знаеше, че е близка на граф Драгмор, когото той познаваше и към когото изпитваше възхищение и уважение. Никълъс Шелтън много приличаше на него самия: човек, работещ усърдно и дисциплинирано, умен и сериозен. Дали му е племенница? Или може би братовчедка?

Очевидно беше омъжена, защото не бе първа младост, а и дръзките ѝ маниери – особено смелостта да се появи без придружител и в такъв костюм – доказваха това. Херцогът бе свикнал омъжените жени да се хвърлят в краката му и да правят всичко възможно да го вкарат в леглото си. Въпреки че хазартът, алкохолът и другите разсипнически пороци не го влечаха ни най-малко, никога не бе съумявал да откаже на красива жена, нищо че сам той рядко си правеше труда да преследва някоя. Освен това, естествено, никога не оставаше без любовница, но тези връзки бързо го отегчаваха и постоянно ги заменяше с нови. Много добре знаеше, че има репутацията на безскрупулен женкар, но това не го безпокоеше – поне не беше содомит като покойния си баща.

От лейди Шелтън би излязла чудесна метреса, помисли си той. Не я познаваше добре, но го усещаше. За съжаление, тъй като бе омъжена, не можеше да става и дума да я направи своя любовница; трябваше да се задоволи само с кратка връзка. Обикновено отношенията му с омъжени жени траеха по-малко и от тези с любовниците му. Рядко имаше време

за тайни срещи, каквито изискваше положението им на съпруги; една, най-много две му стигаха. Но лейди Шелтън го интригуваше доста силно и не мислеше, че една-две нощи с нея ще са достатъчни както на него, така и на нея.

Той въздъхна, раздразнен от мисълта за главоболията, които щеше да му причини всичко това.

* * *

Вдовстващата херцогиня Изабел де Уорън Брактън-Лоуъл също имаше старомодния, плебейски навик да става от сън рано. Беше го придобила в първите години на брака си, когато Франсис бе влязъл във владение на наследството си след кончината на седмия херцог. Твърде скоро беше разбрала, че Франсис няма намерение да променя лекомисления си начин на живот. Когато сметките започнаха да се трупат, тя нае секретар, който да се грижи за тях. Тежък удар бе да научи, че пари почти не са останали и че именията загиват, ала това бе нищо в сравнение с жестоката болка, която представляваше целият ѝ брак. И това бе само началото. Някой трябваше да управлява огромните имоти на херцозите Клейбъроу. Изабел бе станала този някой, и колкото по-добре се справяше, толкова по-гневно се отнасяше с нея Франсис.

Малко след шест сутринта Удуърд вече ѝ наливаше чай от един посребрен самовар, който говореше за съдбата на предишните собственици на Чапман Хол също толкова красноречиво, колкото и запуснатите земи наоколо и изтърканите дъбови подове на къщата. Никой от познатите на вдовстващата херцогиня не използваше посребрени съдове, още по-малко – очукани и потъмнели посребрени съдове.

Въпреки ранния час Изабел беше облечена в елегантна синя шевна рокля с висока яка, широки буфан ръкави, силно пристегната талия и богато набрани отзад поли. Херцогинята беше на петдесет и четири, но имаше фигура на жена под тридесетте и усърдно се грижеше да я поддържа. Същото се отнасяше и за кожата ѝ, която, като изключим ситните бръчици в ъгълчетата на яркосините ѝ очи, и двете упорити линии, вдълбани край устата, бе гладка и сияйна като слонова кост. Лицето ѝ имаше съвършена овална форма, с високи скули и патрициански черти – лице, което остава красиво и с възрастта. Все още беше хубава и привлекателна. А на млади години бе имала славата на изключителна красавица.

В тон със скъпата синя коприна на роклята, херцогинята носеше дребни сапфирени обици и широка, предизвикателна диамантена

гривна, също инкрустирана със сапфири. На дясната ѝ ръка блестеше голям сапфир, ограден с два малки рубина. Не носеше сватбените си пръстени. С огромно облекчение ги бе погребала заедно с покойния си съпруг.

– Знаех си, че вече си станала – отбеляза херцогът, като влезе в стаята, облечен в тесни панталони, ботуши и свободна бяла риза. Отиде право при нея и я целуна по бузата – Добро утро, мамо.

– Добро утро.

Той седна до нея на изтърканата махагонова маса. Изабел не свлячеше очи от сина си. Погледът ѝ бе изпълнен с гордост. Той беше единственото ѝ дете, при това го бе заченала сравнително късно – на двадесет и четири, седем години след сватбата си. Радвах я не само изумителната му външност и мъжествената му осанка, а и всичко останало в него. Защото той бе достоен мъж, син, с който можеше да се гордее всяка жена – толкова силен, сериозен и отговорен, колкото слаб, безчестен и безотговорен бе Франсис. Разбира се, тя знаеше цялата истина и това я изпълваше и с тъга, защото в този могъщ зрял мъж все още съзираше онава сериозно малко момче, което никога не бе имало истинско детство.

– Боя се да попитам – каза херцогът, докато Удуърд му сипваше гъсто черно кафе, – но какво те води насам?

Вместо отговор Изабел на свой ред му зададе въпрос:

– Как беше снощи?

Появи се нов слуга, който донесе поднос с яйца, бекон и пушена херинга.

Херцогът се усмихна леко.

– Пълна досада, естествено.

Тя го изгледа, питайки се какво ли означава тази лека, доволна усмивка, сетне благодари учтиво на Удуърд и икономът напусна стаята. Бяха сами.

– Безпокоя се за Елизабет, Ейдриън.

При споменаването на годеницата му ръката на херцога, хванала вилицата, застина във въздуха.

– Какво има?

– Може би ако прекарваше повече време с нея, нямаше да се налага да питаш – меко отвърна майка му.

Той остави вилицата в чинията.

– Клейбъроу не може да се управлява само, мамо, и ти по-добре от всеки друг знаеш това.

– Знам го наистина. Но пътищата ви се срещат все по-рядко и по-

рядко, и аз знам, че това я безпокои. Дори я наранява, бих казала.

Херцогът я погледна мрачно.

– Значи съм проявил непростима небрежност – каза след известно мълчание той. – Защото никога не бих я наранил нарочно. Тя е толкова погълната от светския живот в Лондон, че смятах, че това я прави щастлива. Никога не ми е хрумвало, че може да... ъ-ъ... да ѝ липсвам.

– Разбира се, че е щастлива в Лондон, но ти си неин годеник. След няколко месеца ще се ожените. Хората започват да говорят.

– Това ли си дошла да ми кажеш?

– Не. Видях Елизабет онзи ден, Ейдриън, и макар да се опитва да се преструва, че всичко е наред, тя очевидно не е добре.

– Болна ли е?

– Боя се, че да. Много е отслабнала и изглежда ужасно бледа. Придудих се да я попитам директно, при това доста настоятелно – знаеш я каква е, не иска да е в тежест на никого. Но накрая ми призна, че постоянно се чувства отпаднала и че макар да яде колкото преди, е отслабнала толкова, че се наложило да стесняват всичките ѝ рокли. Посъветвах я да отиде на лекар, но тя ми се изсмя и каза, че било само преумора и щяло да ѝ мине.

– Е, състоянието ѝ явно не е чак толкова тежко, мамо, иначе тя щеше да отиде на лекар. Ще бъде в Лондон след седмица-две, веднага щом приключи с работата тук. Ще проуча въпроса и ако Елизабет се нуждае от лечение, можеш да бъдеш сигурна, че ще го получи.

Изабел и за миг не се усъмни в думите му, защото той винаги осъществяваше намеренията си. Въпреки че подобно на повечето мъже си-нът ѝ имаше любовница, тя знаеше, че ще бъде добър съпруг. Когато бе с Елизабет, той винаги се държеше учтиво, нежно и с уважение, и това не беше преструвка – такъв бе характерът му. Никога не отказваше на молбите на годеницата си, дори когато ставаше въпрос да присъства на някое светско събитие, въпреки своята заетост и искрената си ненавист към тези прояви. Никога не се държеше грубо с нея и пазеше пълна дискретност по отношение на връзките си.

Изабел знаеше, че е силно привързан към Елизабет, защото двамата бяха братовчеди. Всъщност, бяха ги сгодили още когато Ейдриън бе на дванадесет, а Елизабет – само на две годинки. Знаеше и това, че Ейдриън не изгаря от любов по годеницата си и че гледа на нея по-скоро като на своя сестра; в същото време бе сигурна, че Елизабет го обича, и то не като брат. Това, естествено, не беше нейна работа. Най-важното бе, че Ейдриън и Елизабет бяха приятели и че Ейдриън винаги щеше да я

зачита и уважава. В живота си Изабел бе видяла предостатъчно, за да знае, че приятелството съвсем не е лоша основа за един брак, защото твърде малко хора имаха късмета изобщо да срещнат любовта, а още по-малко – да обичат своя съпруг или съпруга. За миг тези мисли я отнесоха далеч назад, към друго време и други брегове, и я изпълниха с тъга. Сетне този миг отлетя.

Херцогът се хранеше бързо, размишлявайки над думите на майка си. Не беше разтревожен, макар че Изабел явно бе обезпокоена, иначе нямаше да измине целия този път. Реши, че първата му работа щом отиде в Лондон, ще бъде да поговори с Елизабет за здравето ѝ и че няма да я остави да го заблуждава за състоянието си. Освен това въпреки нежеланието си ще я заведе на театър или на някоя друга подобна светска глупост. Майка му бе права и той се чувстваше виновен. Беше се отдал всецяло на работата си по именията и пренебрегваше своята годеница. Това не бе в стила му; ако не бъркаше, не бе виждал Елизабет повече от месец. Поведението му бе непростимо. Щом се оженим, реши той, никога няма да си позволявам да се държа така с нея.

След като закуси, херцогът помоли майка си за извинение – трябваше да се погрижи за ремонта на имението, което беше изключително запуснато. Когато стана от масата, мислите му отново се върнаха към дръзката, дива като циганка лейди Шелтън. Снощи бе флиртувал с нея като някакво презряно конте, а той не беше такъв, ни най-малко. Действително, беше я преследвал. Беше я поканил тук, в Чапман Хол, и сега съжаляваше за това. Изабел навярно щеше да си тръгне утре, а той не можеше да ѝ позволи да се срещне с лейди Шелтън, с една бъдеща любовница – това би било върхът на неблагоприятното и неуважението. Снощи явно не бе разсъждавал трезво, ако въобще бе разсъждавал. Доста обезпокояваща мисъл.

Херцогът прекара сутринта в оглед на малкото имение, което се състоеше едва от двадесет акра и бе служило на предишните собственици просто за провинциална къща. Прибра се на обяд, за да хапне заедно с майка си агнешко с джоджен. Изабел, която бе ходила на езда – беше страстна ездачка, – го уведоми, че на следващата сутрин ще отпътува обратно за Лондон.

Той сподели с нея някои от плановете си за Чапман Хол. Както винаги, щом ставаше въпрос за имоти, Изабел прояви жив интерес. Двамата тъкмо привършваха с обяда, когато се появи Удуърд, за да съобщи, че имат гости.

И без да му казват, херцогът знаеше кой е Но Удуърд с напълно

сериозно изражение го информира, че посетителката е лейди Никол Шелтън. Той почти не го чу. Майка му го гледаше с любопитство.

– Лейди Никол Браг Шелтън от Драгмор ли, Ейдриън?

Херцогът се изправи рязко. По високите му скули бе избила едва забележима руменина.

– Имам уговорка да пояздим заедно – отсече той с тон, който не допускаше никакви други въпроси. Сетне излезе припряно от стаята, оставяйки майка си да гледа слисано след него.

Удуърд го отведе до малкия салон встрани от покритото с каменни плочи фойе. Вратата беше отворена. Когато я видя, херцогът неволно забави крачка. Примитивно желание пламна в кръвта му; почувства се като разгонен семец. Тя седеше на канапето, но веднага се изправи, погледът ѝ срещна неговия.

Сега не беше дива циганка, но незнайно защо му се струваше още по-омагьосваща от снощи. Носеше тъмнозелен костюм за езда с шапка в същия цвят, която скриваше напълно прибраните ѝ коси. Държеше в ръка камшик и черни кожени ръкавици, които мачкаше смутено.

– Радвам се, че дойде – каза с приглушен глас той, като спря пред нея. Погледът му се плъзна по изумителните ѝ черти – да, тя бе точно толкова красива, колкото си я спомняше. Не си бе въобразявал.

Тя приклепна за реверанс, но той я хвана и я изправи.

– Моля те, без официалности. Доста е нелепо при тези обстоятелства, не мислиш ли?

Тя премигна объркано. Очите ѝ, забеляза той, бяха толкова светли, че изглеждаха почти сребърни. Питаше се дали въобще го е чула, дали въобще го е разбрала. Понякога го объркваше с тези нейни изчервявания и със смущението си, напълно нетипични за жена с опит. Може би и тя бе поразена от физическото привличане помежду им – така, както, изглежда, бе поразен самият той.

– Благодаря, Ваша светлост – каза тя със също толкова тих, приглушен глас.

Херцогът чу стъпки в коридора и изтръпна, защото знаеше, че това е вдовстващата херцогиня. Нямаше начин да се измъкне. Трябваше да ги представи една на друга. Той стисна зъби.

Изабел влезе в салона с разтревожен вид и погледна първо посетителката, после сина си. Стори му се, че в очите ѝ се чете неодобрение и това го смуги така, както го смущаваше срещата ѝ с лейди Шелтън тук.

– Лейди Шелтън, това е вдовстващата херцогиня Клейбъроу каза официално той. Тонът му с нищо не издаваше, че има нещо нередно.

Двете жени се поздравиха взаимно.

– Няма ли да се присъедините към нас за чаша чай, лейди Шелтън?
– попита Изабел. – Удуърд, моля те, донеси нещо за почерпка.

Херцогът я прекъсна, като хвана здраво Никол за лакътя.

– Съжалявам, мамо, но както вече казах, имаме уговорка да пояздим заедно.

Преди Изабел да успее да повтори поканата си по-настойтелно – защото по изражението ѝ се виждаше, че възнамерява да стори точно това, – синът ѝ вече бе извел гостенката си от салона и я влачеше през фойето.

– Денят е прекрасен. Би било жалко да не се възползваме от него – отбеляза той, мислейки си как съвсем скоро ще се възползва от онова, което му предлагаше тя.

– Раз-разбира се – заекна Никол, очевидно смутена от припряното излизане. Хвърли един поглед през рамо. Херцогът не се и съмняваше, че майка му стои на верандата, че е напълно наясно с намеренията му и че е шокирана от неговата безочливост.

Самият той бе шокиран от себе си. Но това нямаше да промени намеренията му. Съвсем не.

3

Докато херцогът я водеше бързо надолу по външната стълба, Никол погледна още веднъж през рамо. Вдовстващата херцогиня ги беше последвала и бе вперила в тях поглед, пълен със смайване и неодобрение. Ужасът на Никол нарасна. Майката на херцога очевадно не беше доволна от интереса на сина си към нея. Сигурно знаеше всичко за скандалното и минало. Всички го знаеха.

Тогава обаче неговите думи и приглушеният му дълбок глас прогониха от главата ѝ всички мисли за вдовстващата херцогиня.

– Надявах се да дойдеш днес, Никол.

Бяха пред конюшната и той нареждаше на един от конярите да доведе конете им. Ококорените очи на Никол бяха вторачени в изумителното му лице. Беше я нарекъл Никол. Всичко ставаше толкова бързо. Всичко бе като сбъдната мечта.

Снощи не бе успяла да заспи, неговият образ изпълваше мислите ѝ. Беше си припомняла всяка дума, казана от него на бала. Никой мъж досега не бе успявал да я заинтригува, но сега разбираше привличането между половете. И това, което изпитваше, не можеше да бъде нищо друго, освен любов.

– Надявам се, че нямаш нищо против да те наричам Никол.

– Как бих могла? – промълви Никол. Гласът и погледът му караха по тялото ѝ да пробягват нежни тръпки.

– Добре, тогава за да се освободим от всички официалности, ти можеш да ме наричаш Ейдриън.

– Ейдриън – прошепна тя, неспособна да отклони поглед.

Появи се конярят с конете и херцогът отстъпи крачка встрани, за да провери юздите. Никол се възползва от възможността да му се полюбува. Снощи, в черния си вечерен костюм, той изглеждаше ослепителен и невероятно мъжествен, ала днес бе дори още по-внушителен. Панталоните за езда, ушити от изключително фина и мека еленова кожа, прилепваха плътно към стегнатите му бедра. Той се обърна отново към нея и тя бързо сведе очи, молейки се да не е видял, че го гледа толкова жадно, толкова дръзко.

Препуснаха по една пътека през полята. Херцогът изрази възхищението си от чистокръвната ѝ дореста кобила и отбеляза, че очевидно разбира от коне. Обикновено Никол яздеше собствения си кон – буен

расов жребец, – при това по мъжки. Но днес бе загърбила навиците си, защото страшно ѝ се искаше да направи добро впечатление. Заради херцога днес тя яздеше странично. Заради него бе повикала цели две прислужници да ѝ помогнат при обличането и да ѝ направят прическа; целият тоалет ѝ бе отнел два безкрайни часа. Ала си струваше, защото той, изглежда, я харесваше така.

Чапман Хол вече беше далеч зад тях, скрит зад редица от мощни, високи дъбове. Пътечката лъкатушеше през гората, а пред тях се виждаше полянка, сред която клокочеше поток.

– Да повървим пеша – каза изведнъж херцогът, като скочи с лекота на земята и тръгна към Никол.

Без да се замисли, тя също спря кобилата си и скочи от седлото... право в неговите обятия.

Вцепени се от изненада, когато ръцете му се склочиха около нейните; коленете им се докоснаха. Той изчака доста по-дълго, отколкото позволяваше приличието, преди да отстъпи от нея. После се усмихна, сякаш нищо не се бе случило, сякаш току-що не я бе прегърнал. И тази усмивка промени изцяло строгото му лице.

Никол беше останала без дъх. Как бе възможно такъв мъж да е заинтригуван от нея? Но беше – нали ѝ бе казал, че се е надявал тя да дойде в Чапман Хол днес?

– Ще се поразходим ли? – попита той.

Загубила дар слово, Никол едва успя да кимне. Надяваше се, че той няма да я помисли за глупачка. Опита се да измисли подходяща тема за разговор, но херцогът я хвана за ръка и тутакси всички мисли излетяха от главата ѝ.

Помежду им се възцари напрегнато мълчание. Тръгнаха по брега на потока. Херцогът бе взел юздите от ръката ѝ и водеше и двата коня. Никол беше останала без думи, сърцето ѝ биеше като обезумяло. Никога досега не се бе чувствала така. Но трябваше да каже нещо. Иначе той щеше да я сметне просто за една глупава, влюбена идиотка.

Херцогът навярно бе усетил обзелия я смут, защото заговори пръв. Гласът му наруши покоя на тихия следобед.

– Изглежда, че си добра ездачка...

Беше много повече от добра, но за една дама скромността бе висша добродетел.

– Да – съгласи се тя, като отчаяно затърси какво друго да каже. В крайна сметка, ако и за коне не можеше да говори, за какво изобщо би могла? – Аз... аз много обичам да яздя.

Той я стрелна с поглед.

– Аз също много обичам да яздя.

Тонът му се беше променил. Никол преглътна. Имаше чувството, че думите му имат някакъв друг, скрит смисъл.

– Яздя почти всеки ден.

Херцогът я гледаше изпитателно.

– Каква езда предпочиташ, Никол – кротка или опасна? – гласът му бе съвсем тих.

Тя замига объркано. Разбира се, че предпочиташе да препуска с главоломна скорост по ловните пътеки.

– Опасна. – Нямаше представа накъде води този разговор.

– Опасна – бавно повтори херцогът. Беше спрял и тя заедно с него, защото той все още стискаше ръката ѝ. – Колко опасна?

– Н-не знам. – Погледът му я смущаваше. Тонът му също.

– Опасността възбужда ли те?

Нямаше нищо по-възбуждащо от един скок с коня при пълна скорост.

– Да – прошепна тя.

Ръката му бе започнала да я стиска по-здраво. За миг изглеждаше неспособен да проговори.

– Ти си толкова различна от останалите. Никога досега не съм срещал жена, която да признае, че опасността я привлича.

Никол отново премигна смаяно. Това беше комплимент, или поне тя го помисли за комплимент, въпреки че ѝ бе почти невъзможно да мисли.

– Ще продължим ли? – прошепна тя.

– Като партньори в ездата? – попита на свой ред той.

– П-партньори в ездата? – заекна тя, неспособна да повярва на къс-мета си. – И т-ти ли обичаш лова?

Херцогът пристъпи към нея и хвана и другата ѝ ръка. Очите ѝ се разшириха. Стискаше я здраво, толкова здраво, че и да искаше, не можеше да се отдръпне от него. Но тя и не искаше.

– До днес – не – подрезгавяло каза той. – Колко добра ездачка си, Никол?

Никол вече не можеше да мисли. Херцогът я придърпваше в обятията си и тя знаеше – просто знаеше, – че ще я целуне.

– М-много добра – прошепна тя.

– Предполагам, че си превъзходна – каза той. Ръцете му се плъзнаха към лактите ѝ. Телата им се докоснаха.

Никол не знаеше какво е целувка. Всъщност, никога не бе смятала, че може да има нещо приятно в това един мъж да покрива устните ѝ със своите – поне до снощи. Снощи беше мечтала за неговите целувки, беше се питала безкрайно и безсрамно какво представляват, а сега, божичко, сега щеше да разбере.

– Времето за преструвки свърши – каза той. – Искам те, Никол. Искам те много силно.

Никол не можеше да повярва на ушите си. Бедрата им се допряха, гърдите им също. А после устните му докоснаха нейните в бавна, нежна, внимателна целувка.

Безумен копнеж завладя Никол, когато устните му се впиха в нея – възбуждащи, съблазняващи. Тя се притисна към него с естествен, дори невинен плам. Ръцете му веднага я обгърнаха още по-здраво, почти болезнено. Устните му внезапно промениха натиска си, започнаха да я поглъщат.

Никол изстена, притисна се към него с цялото си тяло, пленена в обятията му. Целуваше я яростно, почти брутално, с очевидното намерение да я завладее бързо и изцяло. Тя разтвори устни и езикът му се плъзна между тях. Желанието му я зашемети. Изпълнена, с внезапен, отчаян копнеж, Никол докосна езика му със своя. Реакцията му бе мигновена. Той изстена, а ръцете му се плъзнаха към хълбоците ѝ, сграбчиха ги силно и я притиснаха към изпъкналата му корава мъжественост. Разтреперана от жажда, тя впи пръсти в диплите на ризата му, притискайки се на свой ред още по-силно към него.

Внезапно той я вдигна, положи я на тревата до потока и се отпусна върху нея. Докато силното му тяло се наместваше върху нейното, а огромният му член – между бедрата ѝ, от устните ѝ се изтръгна вик на неземна наслада. Усети как ръцете му вдигат полите ѝ и тялото ѝ се изопна като дъга към него.

– Скоро, Никол – дрезгаво промълви той, – скоро, обещавам ти. Ще ти дам всичко, което искаш; ще яздим заедно така, както никога не си яздила...

Никол вече бе напълно неспособна да разсъждава. Ръката му се плъзна под полата и фустата ѝ, по коляното, сетне по бедрото. Устните му обсипваха с целувки шията ѝ. Тя изопна глава назад със стон и някакъв остър камък се заби в тила ѝ. Очите ѝ се отвориха рязко, изведнъж се опомни. Лежеше по гръб, върху тревата и пръстта, а херцог Клейбъроу правеше с нея неща, които не биваше да се правят с никоя дама.

Не искаше той да спира. Въпреки отчаяните предупреждения на

здравия ѝ разум, ръцете ѝ сграбчиха гъстите, дълги коси на тила му. Знаеше, че не бива да продължава, но пръстите му обсипваха с огнени ласки бедрата ѝ, все по-нагоре и по-нагоре, и тя стенеше и се мятеше под него като обезумяла. После ръцете му се вдигнаха и започнаха да разкопчават жакета ѝ. Това е херцог Клейбъроу, изкрещя с отчаяно усилие разумът ѝ, и ти искаш не просто да му направиш добро впечатление, а да бъдеш негова съпруга!

Това желание бе по-силно от всяко друго. Тя стисна китките му, за да го спре, и извика:

– Не, моля те! Не така!

За миг той застина неподвижно, ала този миг бе достатъчен на Никол да се опомни напълно, въпреки сладостната агония, в която се мятеше тялото ѝ, въпреки огненото желание, кипящо във вените ѝ. Знаеше, не изпитваше и капчица съмнение, че е отишла твърде далеч. *Нито една дама не би направила това, което направи току-що, не би допуснеш това, което допусна.* Изпълни я ужас, който погълна всичко останало, освен копнежа ѝ по този мъж.

Той рязко се отместил от нея и седна на тревата, без да я погледне.

– Права си. Съжалявам.

Никол затвори за миг очи с облекчение. Молеше се това извинение да означава, че той няма да я заклеми като неморална жена. Когато отново отвори очи, херцогът вече стоеше прав и се взираше в нея с каменно изражение, което му придаваше по-заплашителен вид от когато и да било. Опита се да разчете погледа му, но очите му бяха потъмнели и неразгадаеми.

Протегна ѝ ръка и Никол изчервена я пое. Той рязко я изправи на крака.

Тя се зае да изтупва полите си с прекалено усърдие, само и само да не среща отново погледа му. Боеше се да узнае истинските му мисли, боеше се, че се е сринала в неговите очи. Как бе допуснала това да се случи? Тя, която никога не бе давала и пет пари какво впечатление може да остави у мъжете, се беше подготвяла с часове за тази среща... само за да провали всичко накрая със своята необузданост.

– Вината не е твоя – каза, като тръсна силно полите си. Имаше чувството, че ще се разплаче.

– Не мисля така – спокойно заяви той, без да откъсва очи от нея. – Нито една дама не заслужава да бъде въргаляна в калта като някоя слугиня.

Слисана, Никол вдигна поглед към него. Изражението му отново

беше напълно неразгадаемо. Но в гърдите ѝ трепна искрица надежда.

– С-сърдиш ли ми се?

Стори ѝ се, че в зениците му за миг припламна весело огънче.

– Не ти се сърдя. – Той замълча за момент. – Кой мъж би могъл да се разсърди на толкова красива жена?

Никол едва не припадна от облекчение. Беше толкова замаяна, че не долови особената нотка в гласа му.

– Мислиш... че съм красива?

На лицето му се изписа внезапно объркване. После той се усмихна, но тази усмивка нямаше нищо общо с предишната му усмивка. Беше сардонична.

– Разбира се, че те смятам за красива, скъпа моя. Ако не знаех как стоят нещата, щях да си помисля, че си неуверена в себе си. – Той се засмя. – Щом настояваш да бъдеш ухажвана, ще се подчиня на волята ти.

Нещо се бе случило, ала Никол не знаеше какво. Виждаше циничния блясък в очите му. Запита се дали е искрен, но си припомни как я бе целувал. В това нямаше и помен от неискреност.

– Ела в Чапман Хол утре. – Това не беше молба. – Следобед. Ще те чакам.

Никол кимна разтреперана, с ококорени очи, едновременно ужасена и ликуваща.

– Ще дойда.

Той я целуна лекичко по устата.

– А сега най-добре се връщай в Драгмор. Ще те изпратя.

Тя отново кимна. Беше толкова зашеметена, че не можеше да стори нищо повече от това да се съгласи.

Когато се върна в Чапман Хол херцог Клейбъроу се владееше напълно, за разлика от мига, в който на практика почти бе изнасилвил Никол Шелтън. Но беше обезпокоен, даже разтревожен. Защото не можеше да си затваря очите пред това, което се бе случило. Винаги се бе гордял със способността си да се владее, а ето че преди малко си беше загубил ума, заедно с целия си железен самоконтрол. Едва не бе обладал лейди Шелтън, и то направо на тревата. Тя го бе накарала да се самозабрави и това никак не му се нравеше. И най-лошото бе, че очакваше с нетърпение следващата си среща с нея.

А херцогът нямаше навика да се отдава на блянове по жени, пък и по каквото и да било друго.

При все това вече бе взел решение да прекрати връзката си със

своята настояща метреса, мис Холанд Дюбоа, още щом се върне в Лондон. Беше се отегчил от нея през последния месец; посетил я бе едва шест пъти. За да ѝ помогне да понесе по-леко раздялата, ще я обсипе с пари и бижута. Перспективата не го радваше особено, защото досегашните му любовници неизменно бяха изпадали в ярост, когато решише да скъса с тях. Но тя без проблеми щеше да си намери нов покровител, защото бе много красива, много отзивчива и много опитна.

А може би е по-добре да остане малко по-дълго в Чапман Хол. Вместо да се вижда с Холанд, ще бъде в леглото с лейди Шелтън. Той отново стисна челюст. Самата мисъл за насладите, които го очакваха, го възбуждаше. Осъзнал, че е опасно близо до това да се остави тази жена да го омагьоса, херцогът яростно я пропъди от съзнанието си.

За негова изненада още в мига, в който скочи от седлото и повери жребца си на главния коняр, Изабел се спусна по стълбите на Чапман Хол и се отправи към него с вид на разгневен старшина.

– Ейдриън – каза през зъби тя, – ела вътре. Трябва да поговорим.

Нямаше никакво съмнение, че майка му се кани да го скастри сурово за това, че прелюбодейства в собствения си дом. И макар да си го заслужаваше, в момента не бе в настроение да слуша укори.

– Мамо, позволи ми да ти припомня, че не съм десетгодишно момченце. – Тонът му бе самата учтивост.

– Няма нужда да ми го припомняш, Ейдриън – сряза го тя, като се извърна рязко и се отправи обратно към къщата, без дори да погледне дали синът ѝ ще я последва.

Херцогът въздъхна примирено. Твърде дълго бе наблюдавал безпомощно жестокото и долно поведение на баща си спрямо нея, за да не уважи чувствата ѝ в този момент, колкото и да бяха нелепи. Франсис бе престанал да малтретира съпругата си едва когато синът му стана на четиринадесет. Тогава Ейдриън бе вече около метър и осемдесет, близо половин глава по-висок от баща си, и тежеше почти колкото него. Силата им навярно бе еднаква, ала за разлика от Франсис, Ейдриън имаше на своя страна и яростта. И преди се бе опитвал да попречи на баща си да малтретира майка му. Като дете неведнъж бе заставал помежду им, поемайки върху себе си болезнените удари, предназначени за Изабел. Когато стана по-едър, опитите му да защити майка си бяха посрещани с камшичен бой. Но един ден – вече беше навършил четиринадесет – удари баща си толкова силно в челюстта, че Франсис се строполи на пода. Ейдриън го удари още два пъти, изпълнен с хладно задоволство и с увереност, че баща му никога повече не ще вдигне ръка срещу майка му.

Така и стана.

Затова сега, колкото и да му бе неприятна намесата ѝ в личния му живот, щеше да я изслуша търпеливо и внимателно.

Изабел веднага затвори вратата на малката, разхвърляна библиотека. Бяха съвсем сами.

– Да не си си загубил ума?

– Какво те кара да мислиш така? – Сякаш не знаеше какво.

– Ейдриън! Това, че имаш любовница тук, само по себе си е достатъчно непристойно, но, за бога! Никол Шелтън! Как можа!

Някакво шесто чувство му подсказа, че е направил ужасяваща грешка.

– Боя се, че нещо ми убягва.

– Компрометираща ли я? – попита без заобикалки Изабел. – Ако си го сторил, баща ѝ, Шелтън, ще те убие, нищо че много добре знае кой си!

– Мамо – каза той бавно, въпреки че мисълта му пренебрежеше бясно, – не мисля, че не е нужно да обсъждаме моите... ъ-ъ... авантюри.

– Компрометираща ли я? – извика Изабел. В гърдите му лумна гняв.

– Разбира се, че не съм – процеди през зъби той. – Дамата не е първа младост и не разбирам внезапния ти интерес към цялата история.

– Не е първа младост, но е дъщеря на Шелтън, Ейдриън, а и не ти подхожда да... да... налиташ на целомъдрени девизи!

Херцогът скочи на крака.

– Извинявай, но тя не е целомъдрена девица. Боя се, че не говорим за една и съща дама.

– Говорим за лейди Никол Браг Шелтън, най-голямата дъщеря на Драгмор, и стара мома или не, скандал или не, ти не можеш да я компрометиращ!

Той се вторачи в нея. Цветът се отдръпна от лицето му.

– Стара мома?

– А ти какво си мислеше?

– Мислех – започна той, но млъкна. – Тя не е омъжена? – Не можеше да повярва.

– Не е омъжена! Щеше да се омъжва за лорд Пърси Хемпстед преди четири години, но изобщо не се появи на сватбата и остави горкия човечец да стои сам пред олтара. Беше ужасен скандал, който, естествено, унищожил всичките ѝ шансове за друг брак. За приличен брак имам предвид. Разбира се, Шелтън би могъл да ѝ купи съпруг, но представи си какъв би бил този съпруг? И двамата познаваме Шелтън. Не мога да си представя, че би се принизил дотам. Както и да е, Никол е доста

ексцентрична, или поне така се говори. Тя е по-затворена дори от теб. Прекарва повечето време в Драгмор и рядко се появява в обществото. И аз не бих могла да я обвинявам. Свидетел бях колко жестоко се отнасяха всички с нея след скандала. Компрометира ли я, Ейдриън?

Херцогът беше шокиран. Ужасяваше се от мисълта за грешката, която за малко не бе допуснал. За малко не бе обезчестил една млада дама. Но тя бе откликнала на ласките му като жена с опит, въпреки че той съвсем ясно си спомняше онези мигове на изчервяване и объркване, в които изглеждаше съвсем неуверена и невинна. Как би могъл да знае? Беше дошла на бала с маски без придружител и в предизвикателен костюм, а и нима не бе флиртувала с него? Или може би е разбрал всичко погрешно? Дали нарочно го е заблуждавала през цялото време или просто е бил заслепен от желанието си да я притежава?

– Не съм – рязко отговори той, след което напусна стаята.

Никол копнееше най-добрата ѝ приятелка Марта Хънтингтън, ви-контеса Сърл, да се върне от Лондон, защото нямаше с кого друг да сподели историята с херцога. История, която изглеждаше почти невероятна. Тя, върлинещата и непохватна Никол Шелтън, претърпяла провал още при дебюта си в обществото и съсипана напълно от скандала, бе ухажвана от загадъчния и красив херцог Клейбъроу! Защото случаят бе точно такъв, нали? Той я бе поканил в дома си, и то не веднъж, а два пъти. И я целуна. Каза ѝ, че е красива. Нима това не означаваше, че е за-пленен от нея точно толкова, колкото и тя от него? Не показваха ли всичките му действия, че я ухажва?

Никол знаеше, че е твърде невежа по въпроса за мъжете, но бе почти сигурна, че той ще я помоли да се омъжи за него, и то скоро. Мечтаеше за този миг, мечтаеше да бъде неговата херцогиня. Виждаше се с неговото дете на ръце, виждаше него как се усмихва с любов, гледайки нея и рожбата си.

А зрънцата съмнение и объркване, бледият спомен за сардоничната му усмивка и хладния му тон беше зарвила някъде дълбоко в паметта си.

Същата вечер баща ѝ и Чад се завърнаха от Франция, защото бяха приключили работата си там. Ед, по-малкият ѝ брат, бе в Кеймбридж, където учеше право. Тя поздрави графа и Чад с лъчезарна усмивка и любящи прегръдки, изненадвайки и двамата с необичайната си жизнерадост.

– Какво ти става? – попита Чад. На красивото му лице бе изписана подозрителна гримаса. – Какво си направила този път, сестричке?

Чад бе почти на тридесет, тъмнокос като баща им, въпреки че бе наследил светлата кожа на майка си, първата съпруга на графа. Беше много красив, със съвършени патрициански черти, докато графът изглеждаше по-грубоват и по-страховит. Никол го изгледа намръщено.

– Нищо не съм направила, братко – отвърна тя. – В края на краищата, не съм аз тази, която излиза вечер и се прибира чак в късния предиобед!

– Ти не си мъж – изтъкна язвително Чад.

– Стига – намеси се меко графът. Топлият му поглед не се отделяше от дъщеря му. – Ти сияеш, Никол. Има ли нещо, което би искала да ми кажеш? – Въпросът бе зададен съвсем небрежно.

Баща ѝ я познаваше твърде добре. Тя бе първото му дете от графиня Джейн и се бе радвала на бащините му грижи много повече от своите братя и сестри. Освен това бе по-близка с него от Чад, Ед и Реджина. Свързваше ги нещо, което бе трудно обяснимо, въпреки закачливото твърдение на майка ѝ, че това е необузданата кръв, течаща във вените и на двама им, и произтичащото от нея пренебрежение към правилата. Никол бе сметнала тези думи за шега и ги бе приела със смях, но графът кой знае защо се беше ядосал на съпругата си за дръзката забележка.

Баща ѝ я обичаше много и тя го знаеше. Познаваше я твърде добре и на всичко отгоре бе твърде умен. А Никол определено не беше готова да каже на когото и да е от семейството си, че има ухажор, още по-малко, че това е херцог Клейбъроу. Не се осмеляваше да се запита защо иска да запази това в тайна при положение, че никога не бе имала тайни от семейството си. За хиляден път си припомни какво се бе случило днес край потока и се изчерви.

– Не, татко – каза тя колкото се може по-сдържано. – Просто съм щастлива, че се върнахте. Липсвахте ми. – С тези думи Никол го прегърна още веднъж, но той само я изгледа още по-подозрително.

На следващата сутрин Никол отново повика две камериерки да ѝ помогнат да се приготви за срещата с херцога. За щастие и Чад, и графът бяха нейде из полето по работа, така че нямаше как да забележат необичайното ѝ облекло и да се запитат за къде се е нагласила така. Обикновено тя ги придружаваше, но днес успя да ги излъже, че има главоболие. И двамата я бяха изгледали скептично, а Чад направо бе

избухнал в смях.

– Ти? – възкликнал бе той. – Ти имаш главоболие? – Сетне, смеейки се, бе препуснал заедно с баща ѝ, преди Никол да успее да го удуши, както ѝ се искаше.

Тя се появи в Чапман Хол малко след обяд, неспособна да чака и миг повече. Преди още да слезе от седлото, един от конярите вече бе хванал юздите на коня ѝ, а херцогът излезе от къщата, сякаш я беше очаквал.

Никол го дари с ослепителна усмивка, но не получи същия отговор. Изражението му бе мрачно и сурово. За миг я обзе смут, но после се овладя, благодари на коняря и скочи на земята. Когато вдигна поглед, херцогът вече обясняваше на мъжа, че е свободен и че няма нужда да отвежда коня ѝ. Това я обърка. Ако ще ходят отново на езда, защо не нареди да доведат и собствения му жребец?

Едва сега осъзна колко строго и непроницаемо е лицето му и радостта ѝ помръкна. В погледа му, който най-после се насочи към нея, нямаше никаква топлина.

– Случило ли се е нещо? – попита тя с разтуптяно от смущение сърце.

– Боя се, че да – решително заяви той. – Изглежда, че ще трябва ви се извинявам до края на живота си. Направих ужасна грешка, въпреки че можеше да бъде още по-ужасна.

– Каква... каква грешка? – Стомахът ѝ се сви. Не можеше да има предвид, че е сгрешил в чувствата си към нея, просто не можеше!

Херцогът стисна челюст.

– Нямах представа, че не сте омъжена.

В първия момент Никол не разбра. Няма ли представа, че не е омъжена? И какво от това? И тогава в съзнанието ѝ проблесна първата ужасяваща искрица на разбиране.

– Какво искате да кажете?

– Предполагах, че сте омъжена, естествено.

– Мислел сте ме за омъжена? – повтори като ехо тя.

Той не каза нищо.

Мислел е, че е омъжена. Щом е така, значи намеренията му не са били да я ухазва. Никол го зяпна шокирана.

– Но... вие ме целунахте!

Херцогът пристъпи раздражено от крак на крак.

– Не може да сте толкова наивна, та да смятате, че един мъж би се въздържал да целуне една жена само защото е омъжена.

Сега вече разбираше всичко. Мислел е, че е омъжена; никога не е възнамерявал да ѝ предлага брак. Мислел е, че е омъжена, и то не просто омъжена жена, а определен тип омъжена жена – жена без морал. Изобщо не я е ухажвал, съвсем не. Казано с неговите собствени думи, искал е просто да се повъргаля с нея! От гърдите ѝ се изтръгна приглушено възклицание, пълно едновременно с болка, гняв и ужас. Беше се забавлявал за нейна сметка!

Мечтите ѝ се сгромолясаха в прахта.

– Съжалявам. Знам, че сигурно ви изглеждам много долен тип, но честно казано, толкова съм свикнал с омъжени жени, които ми се предлагат, че...

– Аз не съм ви се предлагала! – извика Никол. Беше смазана, униожена. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– В такъв случай съм изтълкувал погрешно поведението ви. Очевадно не можете да идвате повече тук, лейди Шелтън. – Погледът му задържа нейния, тъмен и неразгадаем.

Никол бе безкрайно шокирана и наранена.

– Очевадно – успя да отвърне тя с последните остатъци от стария си дух, – бих била най-голямата глупачка, ако се върна някога тук. Бъдете сигурен, че няма да ме видите никога повече!

Тя дръпна юздите от ръката му и преди херцогът да успее да ѝ помогне, се метна на седлото. То бе пригодно за странична езда, така че нямаше избор. Но това нямаше значение. Единственото, което имаше значение, бе да избяга от този мъж възможно най-бързо. Заслепена от сълзи на мъка и унижение, със свито от болка сърце, тя пришпори кобилата си в галоп, оставяйки херцога сам в облак прах.

Никол се оправда с главоболие, за да остане затворена в стаята си през целия следобед и цялата вечер. Не слезе долу и за вечеря. И графът, и Чад идваха да я търсят и тя трябваше да положи огромни усилия на волята, за да скрие от тях разбитото си сърце. Не искаше да предизвиква повече подозрения, затова прие подноса с храна, донесен ѝ от Ани. Сетне даде съдържанието му на една от домашните котки.

С напредването на вечерта терзанията ѝ ставаха все по-силни. Колко наивна е била! Колко глупава! Да вярва в приказки, след като знаеше, че приказки не съществуват, поне не за нея, никога за нея. Като пълна глупачка се бе влюбила в херцога – не в истинския херцог, а в един мъж, създаден от собственото ѝ въображение. Този мъж не съществува-ше, а истинският херцог не бе нищо повече от един развратен донжуан.

Като пълна глупачка бе решила, че и той е влюбен в нея.

Беше твърде наранена, за да го мрази, поне засега.

Идеше ѝ да избухне в плач, но се овладя. Някога, при дебюта ѝ, обществото бе отказало да я приеме, и това също я бе наранило ужасно. Беше най-тежкият удар, понасян от нея до този момент. Тя бе израснала в Драгмор, където всички я приемаха и обичаха – от най-бедния коняр до родителите ѝ, които я обожаваха. До деня на нейния дебют в живота ѝ не бе имало миг, в който да се е чувствата несигурна. Но този ден бе променил всичко.

Работата беше там, че Никол бе различна от останалите млади дами и те разбраха това начаса. Тя нямаше абсолютно нищо с тях. Бяха я възпитавали да бъде активна и да мисли, в резултат на което тя бе пряма и дръзка; тях ги бяха възпитавали да бъдат хубавки, скромни и послушни, затова те се усмихваха превзето на мъжете и си разказваха клюки. Основните им интереси се свеждаха до последните модни тенденции и до това да си намерят съпруг, и тъй като Никол изобщо не споделяше тези интереси, обществото им веднага я отхвърли. Не можеха да ѝ простят подобно светотатство.

Да, сама бе предизвикала скандала, но изобщо не очакваше, че хората ще се нахвърлят върху ѝ толкова жестоко. Всъщност не се бе замислила особено какво върши, просто в последния миг беше осъзнала, че няма да понесе този брак. Никога не бе обичала Пърси Хемпстед, никога не бе изпитвала каквито и да било чувства към него. Изминали

бяха вече две години от дебюта ѝ в обществото, а тя не бе проявила интерес към нито един от ухажорите си, затова баща ѝ се бе принудил да се намеси, предлагайки ѝ кандидат след кандидат. Тогава Никол се скара жестоко с него. Умоляваше да не се отнася с нея като господар, който търси жребец за расовата си кобила, но графът остана глух за молбите ѝ.

– Имаш огромен избор от добри, почтени мъже – гневно бе изревал той. – Но от две години насам отблъскваш всеки, който се приближи до теб! Няма да ти позволя да провалиш своето бъдеще, Никол, затова сега аз ще ти намеря подходящ мъж!

Никол бе побягнала, едновременно разярена и потисната. Защото прекрасно знаеше, че баща ѝ прави всичко това от обич, че според него така е най-добре за нея и един ден, когато хвърли поглед назад, тя ще се съгласи, че е бил прав.

Пърси Хемпстед бе няколко години по-голям от нея, приятен младеж, наследник на граф Лангстън. Никол искрено искаше у нея да се пробуди някакъв интерес, защото той очевидно бе много добър и мил към всички, включително към конете и кучетата си, което си беше истински тест за характера му. Освен това не беше безделник, напротив, обичаше да работи, и много млади жени му бяха хвърлили око. Дори Марта охкаше и ахкаше по него, обяснявайки колко е красив със своята тъмна коса, сини очи и изваяни черти. Понеже я притискаха от всички страни и понеже харесваше Пърси като приятел, Никол най-накрая се съгласи да се омъжи за него.

С приближаването на сватбата първоначалните ѝ възражения срещу този брак ставаха все по-силни и по-силни. Тя не обичаше Пърси. Познаваше го съвсем бегло, на практика за нея той бе непознат. Не искаше да се жени. Не искаше да бъде съпруга и да изпълнява двете основни функции на съпругата – да е красив орнамент и да дари мъжа си със синове. Не искаше да напуска Драгмор. Мисълта за това я изпълваше с паника. Инстинктивно знаеше, че Пърси никога няма да ѝ позволи да става със зората и да язди редом с него из именията му. Той щеше да очаква от нея да се забавлява с други дами и да запълва времето си с почтени женски занимания, винаги да бъде прилично облечена, да е пасивна и покорна – с една дума, да бъде идеалната жена. Ужасяващ страх започна да изпълва Никол. Животът ѝ щеше да се промени изцяло и завинаги.

Не можеше да се помири с това. Нощта преди сватбата тя избяга. Изпрати на Пърси писмо с молба за прошка, макар да знаеше, че не би могла да предложи нито на него, нито на когото и да било друг никакво разумно обяснение за своето поведение. На родителите си също остави

писмо. Не избяга много далеч, защото нямаше нужда. Това, че отсъстваше в деня на сватбата и че бе изпратила писмо на Пърси, бе напълно достатъчно. Очакваха се повече от петстотин гости и въпреки че в действителност не беше зарязала Пърси сам пред олтара, както твърдяха посетне слуховете, стореното от нея бе повече от ужасно. Пърси никога повече не ѝ проговори, а шест месеца по-късно се ожени за една порядчна викторианска дама.

След първоначалния си изблик на гняв баща ѝ също не ѝ говори почти цял месец. Никол ужасно съжаляваше, че бе наранила Пърси, съжаляваше и за това, че бе наскърбила своите родители, ала не съжаляваше, че не се бе омъжила за Пърси.

Разполагаше само с една седмица, за да се съвземе от постъпката си. През следващите месеци родителите ѝ продължиха обичайния си живот и Никол ги придружаваше навсякъде.

– Няма да се криеш в Драгмор – бе казал баща ѝ. От седмица насам това бяха първите му и единствени думи към нея. – Ще си понесеш последствията от това, което направи.

Беше ужасно да ходи от бал на бал, всички да я зяпат, всички да шушукат зад гърба ѝ. Знаеше, че родителите ѝ страдат не по-малко и ѝ беше болно за тях, може би дори повече, отколкото за самата нея. Ходеше с високо вдигната глава и се държеше така, сякаш нищо не се е случило, но вътрешно се чувстваше като странен екземпляр в зоологическа градина. След няколко месеца родителите ѝ позволиха да прави каквото иска, но тогава без друго появата ѝ на публични места вече не беше събитие; клюкарите си бяха намерили нови злободневни теми.

Сега, докато лежеше в леглото си и се взираше в златните орнаменти по балдахина отгоре, Никол изпитваше огромно желание да се разплаче, по-силно от всякога. Преди да навърши осемнадесет и да дебютира в обществото, животът ѝ бе прекрасен. После се бяха заредили провал след провал. Трябваше вече да си е научила урока. Ала не, наивна както винаги, тя се бе влюбила в херцога от пръв поглед и беше решила, че той е нейният рицар в сияйни доспехи. Никога повече няма да бъде такава глупачка!

Обърна се на една страна със сухи очи. Той бе сметнал, че е омъжена. Никога не бе имал почтени намерения спрямо нея. Внезапно тя стисна юмруци, обзета от гняв. Мерзавец!

На следващата сутрин Никол стана с изгрева, както обикновено.

Беше прекарала една неспокойна нощ, изгаряна от буен гняв. Адреналинът ѝ даваше сили и макар почти да не бе спала, не чувстваше умора. Отиде да закуси с баща си и брат си, обута в бричовете си и решена днес да се присъедини към тях и да продължи да живее така, сякаш нищо не се е случило. Сякаш херцог Клейбъроу не съществуваше.

И двамата мъже впериха очи в нея.

– Изглеждаш ужасно – отбеляза Чад.

Без да му обръща внимание, Никол седна срещу него, вляво от баща си. Наля си чай, усещайки втрещения поглед на графа.

– Боля ме глава почти цяла нощ.

– Искам да отидеш на лекар – каза графът.

– Вече съм добре, татко, наистина – отвърна Никол, но не съумя да се усмихне.

– Ти никога не боледуваш – рязко каза Никълъс Шелтън. – Искам днес да си почиваш, Никол.

Тя стисна решително устни.

– Искам да яздя с теб и Чад.

– В никакъв случай. – Той я погледна така, че тя предпочете да не спори повече.

След като закуси, Никол се почувства уморена и изтощена. Щом Чад и графът излязоха, тя се върна в спалнята и се стовари на леглото. Пред очите ѝ изплува красивото лице на херцога. Никол сви юмруци и стисна клепачи.

– Пръждосвай се, бъди трижди проклет, дяволите да те вземат! – Това бе най-тежката ругатня, която знаеше.

Леко почукване на вратата прекъсна дълбокия сън, в който бе потънала. Никол премигна изненадано. Нямаше представа, че е заспала. Изглежда, че бе вече късен предиобед, почти обяд. Тя се надигна опаднало.

– Да?

Появи се Олдрик.

– Знам, че не се чувствате добре, милейди, но виконтеса Сърл е тук. Да ѝ кажа ли, че сте неразположена? – В очите му имаше загриженост, въпреки че тонът му бе официален и безстрастен.

– Марта е тук! – извика радостно Никол. – Не, не! Слизам веднага!

– Много добре – каза с облекчение Олдрик и си тръгна.

Никол скочи от леглото, изми бързо лицето си и прибра косата си

на опашка. Сетне се втурна надолу по стълбите.

– Марта!

Виконтеса Сърл беше дребна, леко закръглена жена, с гъста кестењавя коса и млечнобяла кожа. Седнала бе смирено на тапицираното със златно кадифе канапе с чаша чай в ръка и бе облечена в костюм на зелени и розови райета. Когато съзря Никол, тя остави чашата и скочи на крака с радостен вик. Двете момичета се прегърнаха щастливи.

– Толкова мм липсваше! – извика Марта.

– Толкова се радвам, че се върна – отвърна Никол с усмивка.

Марта седна, като я придърпа към себе си. Но щом се взря в приятелката си, усмивката ѝ угасна.

– Никол, очите ти са подпухнали. Плакала ли си?

На лицето на Никол се изписа мрачно изражение.

– Не, макар да си мислех, че ще се разплача.

– Какво се е случило?

Никол рязко скочи на крака, затвори вратата на салона и се обърна отново към приятелката си. Внезапно усети нов прилив на сълзи. Ужасена, тя покри лицето си с длани, за да ги спре.

– Божичко! – възкликна Марта, като изтича до нея. – Ела, седни и ми кажи какво те е разстроило толкова!

– Извинявай – каза Никол, когато се овладя. После погледна най-добрата си приятелка. – Аз съм кръгла идиотка, Марта!

Въпреки че бе свикнала с необичайното облекло, маниери и език на Никол, Марта лекичко се изчерви.

– Ти не си глупачка.

– Но се държах като пълна глупачка с херцог Клейбъроу – извика Никол.

Марта зяпна.

– С херцог Клейбъроу!

Никол кимна мрачно.

– Ходих на бала с маски у Адърли онази вечер. Давах го в негова чест. Погледнах го и сърцето ми спря да бие, Марта.

– Той е много красив – предпазливо каза Марта.

– Разговарях с него. Той ме покани в Чапман Хол.

Марта отново зяпна.

– Поканил те е в Чапман Хол! Но това изобщо не е в стила на херцог Клейбъроу! Трябва да е бил много впечатлен от теб.

В очите на Никол трепнаха ледени искрици.

– О, впечатлен беше, уверявам те! Сметнал е, че съм омъжена!

Покани ме там за... за... за...

Марта зяпна за трети път.

– Мислел е, че си омъжена!

– Аз мислех, че ме харесва. – Никол извърна очи поруменяла. – Мислех даже... – замълча за миг. – Мислех, че ме ухажда. – Тя погледна крадешком приятелката си, на чието лице се бе изписало слисано изражение. – Той ме целуна, Марта.

– О, боже! – бе единственото, което успя да каже Марта.

– Хареса ми. – При спомена за онова, което се бе случило, Никол се изчерви още по-силно. Нещо по-лошо, сърцето ѝ заби като обезумяло. И сега усещаше пламтящите му, жадни устни върху своите, сякаш я целуваше в момента. – Отвърнах на целувката му.

– Никол... – поде Марта, но Никол я прекъсна.

– Сега знам защо ме отведе набързо от къщата и не ме остави да пия чай с майка му! – извика яростно тя, припомняйки си цялото си унижение.

– Вдовстващата херцогиня е била там? – изпъшка Марта. – И те е видяла в къщата му? Нямах ли поне някой, който да те придружава? – с надежда попита тя.

Никол поклати глава.

– Вчера отново ходих в Чапман Хол – той ме беше поканил да дойда пак. Само че беше научил отнякъде, че не съм омъжена и всичко бе съвсем различно. Копеле! Беше студен като лед, извини се за грешката си и ми каза, че не бива никога повече да ходя там. Като че ли бих отишла!

– О, господи! – възкликна Марта.

– Мислел си е, че съм някаква омъжена развратница, с която може да се позабавлява – прошепна разпалено Никол. – О, мразя го!

– О, Никол. – Марта улови ръката ѝ и я стисна. – Той не е... той само те е целунал... нали?

Никол се изчерви. Припомни си как тялото му бе притиснало нейното към тревата, как бе разкопчал жакета ѝ, как ръцете му бяха галили бедрата ѝ. В отговор на тези ярки спомени тялото ѝ запулсира трескаво.

– Все още съм девствена, ако това ме питаш.

– Тогава няма нищо страшно – каза Марта, като я потупа по ръката и въздъхна с облекчение. – О, горкичката ми! Клейбъроу е ужасен женкар, при това доста безскрупулен. Казват, че никоя жена не може да го задържи за дълго, дори любовниците му. А се предполага, че любовниците му са най-красивите жени в кралството.

– Той има повече от една? – попита Никол, още по-оскърбена и наранени.

– Не, никога не е бил с две едновременно, но често ги сменя. – Марта видя изражението ѝ и добави. – Но повечето мъже правят така.

– Не и Робърт, нали? – Внезапно на Никол ѝ се прииска да си отхапе езика, защото въпросът бе твърде интимен дори за най-добрата ѝ приятелка.

Ала Марта се засмя.

– Не, не и Робърт. Имам късмет.

Никол знаеше колко много обича Марта своя съпруг и колко той я обожава.

– Имаш голям късмет – съгласи се тя.

Марта я погледна.

– Мисля, че Клейбъроу те е харесал, Никол.

– Смятал е, че съм омъжена.

– Въпреки това мисля, че те е харесал. От време на време го виждам в Лондон и знам, че никога не е проявявал интерес към която и да е жена; жените са тези, които се хвърлят в краката му. Освен, разбира се, лейди Елизабет Мартиндейл.

– Лейди Елизабет Мартиндейл?

– Дъщерята на маркиз Стафърд. – Марта направи намръщена гримаса. – Наистина мисля, че те е харесал. О, колко жалко, че са сгодени!

Никол замръзна.

– Той е сгоден за нея?

– Не знаеше ли?

– Не знам нищо за него – отвърна Никол. Целият свят внезапно ѝ се стори напълно застинал.

– Сгодени са от много дълго време, откакто тя беше на две години – а тя съвсем скоро навърши осемнадесет – тихо каза Марта, сякаш искаше да смекчи удара. – От край време се знае, че херцог Клейбъроу не е свободен, за огромен ужас на всички млади дами. Изчакват да мине сезонът и да дойде лятото, за да се оженят.

– Разбирам – промълви Никол и се изправи вдървено. Пулсът бучеше в ушите ѝ, оглушаваше я. Годож между две толкова могъщи фамилии, годож, сключен преди цели шестнадесет години, бе като записан върху камък. Все едно, че вече се бяха оженили.

Всичко пред очите ѝ плувна в червена мъгла.

Значи не просто я е сметнал за омъжена, ами и е сгоден, а след седем-осем месеца ще бъде и женен. Този мъж беше по-голям мерзавец,

отколкото бе предполагала!

– Никол! – Марта се изправи разтревожена. – Седни и пейни малко чай. Моля те.

Никол я погледна. Очите й святкаха.

– Мислех, че той иска да се ожени за мен! За мен!

– О, Никол!

Никол се обърна и тръгна към вратата с широки крачки.

– Никол, къде отиваш? – извика отчаяно Марта. – Не прави нещо, за което после ще съжаляваш! Моля те, недей!

Не знаеше дали Никол изобщо я е чула. Секунди по-късно я видя да изскача от конюшната, яхнала по мъжки своя кървавочервен жребец, почти забила нос в черната му грива, и да препуска в галоп по посока на Чапман Хол.

Херцогът излезе от конюшната, от която долитаха удари на чукове по дърво. Подменяше две от стените на обора, които се нуждаеха от сериозна поправка. Дотук беше доволен от напредъка на работниците, които бе наел.

Отправи се към къщата с широки крачки и с намерението да отдели малко време на кореспонденцията си преди обяда. Едва бе направил няколко стъпки обаче, когато звукът от препускащи копита го накара да се спре и да подири източника му.

Откъм гората, простираща се отвъд зле поддържаните ливади, се задаваше величествен чистокръвен жребец. Животното препускаше в галоп ливадата му, понесло на гърба си ниско приведения си ездач, и секунди по-късно се спря току пред него толкова рязко, че се изправи на задните си крака. За свое изумление херцогът разпозна в ездача му Никол Шелтън.

Никога досега не беше виждал дама, а и въобще жена, да язди по мъжки и това само по себе си бе повече от шокиращо. Гледката на дългите й крака, стегнати в прилепнали мъжки панталони и притискащи мощно коня, го омагьоса. После забеляза и всичко останало, цялата й невероятна, дива красота – пламтящите сиви очи, разпиляната й, разрошена от вятъра коса, която се вееше зад гърба й. Тя беше великолепна а той – замръзнал на мястото си, едновременно шокиран от дръзкото й пренебрежение към всички съществуващи правила и обзет от свирепото желание.

Никол скочи на земята и тръгна към него. Дългите й крака и изпъваха тъканта на панталоните, без да оставят нищичко от формите й на неговото въображение. Неспособен да откъсне очи от тази гледка, той

мислеше единствено за това, че жена, която може да язди така кон, със сигурност би яздила и самия него не по-зле. Обзет от тази мисъл, забелеза чак в последния момент как Никол вдига камшика си.

– Жалък негодник! – изсъска тя, като замахна яростно към лицето му.

Само рефлексът помогна на херцога да сграбчи китката ѝ в мига, в който преплетеният край закачи челюстта му, оставяйки след себе си болезнена червена дия. Изненадата му бързо се смени с гняв. Той изтръгна камшика от ръката ѝ, строши го на две и го хвърли настрана. Никол нададе яростен вик и отново замахна, решена да го удари още веднъж. Той обаче я хвана за лакътя, изви светкавично ръката ѝ назад и я блъсна към стената на обора. Никол нямаше намерение да се предава. Другата ѝ ръка се стрелна хищно към него с извити пръсти и насочени напред нокти. Херцогът хвана и нея и Никол се озова прикована към стената с ръце над главата. Миг по-късно и няколко сантиметра, които ги разделяха един от друг бяха стопени и коравото му, възбудено тяло се притискаше към нейното.

Случилото се току-що бе повече от невероятно, ала Никол продължаваше да се съпротивлява яростно, като животно, попаднало в капан, като обезумяла. Всяко нейно движение разгаряше още по-силно огъня в него и той се притискаше още по-плътено към нея, членът му пулсираше, прилепнал към нейната мекота в инстинктивен порив да я укроти.

– Пусни ме – извика тя. – Пусни ме, куче проклето, за да ти дам това, което заслужаваш!

В ума му затанцуваха ужасно картинни, чувствени образи.

– И какво е това, което заслужавам? – Дъхът му погали устните ѝ и Никол застина. Очевидно едва в този момент бе осъзнала близостта и възбудата му.

– Не един, а десет камшика! – изръмжа тя.

– Не мисля, че си дошла за това.

– Дойдох, за да ти пусна кръв!

Той потръпна – реакция както на това ново доказателство за буйния ѝ нрав, така и на мисълта какво би било той да пролее нейната кръв.

– Възбужда ли те идеята да пролееш кръвта ми, Никол? – попита той съвсем, съвсем тихо.

– Да! Да! Да! – Тя отново се замая яростно, сетне замръзна задъхана, осъзнала, че движенията ѝ само правят позата им още по-интимна.

– Внимавай – приглушено каза той. – Ако днес ще се пролива още кръв, тя няма да е моята. – Погледна я право в очите. Беше се притиснал

към нея толкова силно, че нямаше начин тя да не разбере какво има предвид. Очите ѝ се разшириха – беше разбрала.

– Не би го направил.

– Точно в този момент бих. Не дойде ли тъкмо за това?

В първия миг Никол бе твърде слисана от думите му, за да може да отговори. После изпищя, замята се диво в опит да се освободи и извика от болката, която ѝ причиняваше желязната му, непоклатима хватка.

– Значи сега ме заплашваш с изнасилване?!

– Да те заплашвам? Не. По-скоро те предупреждавам. Насилие? Никога.

– Ще се съпротивлявам до последния си дъх – извика тя.

Той си я представи как се съпротивлява, сетне как тръпне в екстаз в прегръдките му, и я притисна още по-силно. Всеки миг щеше да изгуби и последните остатъци от способността си да се контролира.

– Ще ти хареса да умреш в моите прегръдки, Никол – тихо обеща той. – Аз ще се погрижа за това.

– Пусни ме – извика като обезумяла Никол.

Сигурен бе, че тя не разбира думите му, но усеща опасността, в която се намира.

– Пусни ме веднага, проклет да си!

Трябваше да я пусне. Не го ли стореше, нямаше да може да отговори за действията си. Тялото му крещеше, умоляваше го да бъде освободено самото то, затова той извърна глава настрана и си пое дълбоко дъх.

– Съгласна ли си на примирие?

Тя се изсмя.

– Никога!

Той я погледна стреснато и видя огъня на омразата в очите ѝ.

– Значи сега ме мразиш, така ли?

– О, да – процеди през зъби тя. – За момент те обичах, но сега те мразя, о, как те мразя!

Той се вцепени. Това, че го е обичала, макар и наивно и за кратко, го слиса. Много жени се бяха влюбвали в него и той го знаеше. Но никога не им беше обръщал внимание, никога не се бе интересувал от чувствата им. Сега нещо го бодна и това нещо може би беше съвестта му.

– Любовта не се превръща толкова бързо в омраза, Никол – промълви той. Устните им бяха съвсем близо. – Искаш ли да проверим колко силно ме мразиш? – Не знаеше защо е толкова важно за него да ѝ докаже, че греши.

– Няма какво да проверяваме – каза тя, внезапно останала без дъх.

Погледът ѝ бе прикован в устните му. – Недей.

Нямаше начин да се възпре да я целуне, въпреки че беше огромна грешка. Не и сега. Не и когато телата им се бяха прилепили едно о друго, не и когато се бе притиснал към нейната женственост, не и когато тя тъй дръзко му бе заявила колко го мрази.

– Мисля, че ме искаш по-силно, отколкото ме мразиш – промълви той.

Никол отвори уста да се възпротиви, но той впи устни в нейните, поглъщайки думите ѝ.

Тя започна да се съпротивява яростно, ала той просто я притисна още по-силно към стената, просто стегна още по-здраво болезнената си хватка около китките ѝ. Никол нададе гневен вик; той жадно пиеше устните ѝ, копнееше да пие много повече и знаеше, че ако продължи, ще я изпие цяла. Тя изопна снага и това бе рай, ала беше и ад.

Тази жена щеше да се съпротивява докрай.

Когато устните му се плъзнаха към шията ѝ, за да я обсипят с огнени целувки, Никол проговори.

– Ами твоята безценна Елизабет?!

Той се вкамени.

– Какво Елизабет?

– Дори не се преструваш, че си верен на годеницата си!

– А, значи си се справила с домашното си – каза той, като вдигна глава и я погледна. Видя горящата ярост в очите ѝ и му се прииска да я замени със страст – страст по него. – Затова ли било всичко?

– Ти си кажи-речи женен мъж – изсъска тя. – А се държиш като презрян женкар. Пусни ме. Веднага!

Беше права и понеже в крайна сметка притежаваше предостатъчно чувство за чест, той я пусна. Никол извика и скочи към него в опит да го удари отново.

Той я хвана, този път през кръста, приковавайки ръцете към тялото ѝ, отново изумен от нейната свирепост, и още по-възбуден.

Тя се заизвива в ръцете му. Опитваше се да избяга, но той я стисна здраво и я разтърси.

– Престани.

Никол дишаше задъхано като след ожесточена битка. Сега той се бе прилепил към гърба ѝ, а това не ѝ носеше никакво облекчение. Тежката ѝ гръд се притискаше към ръцете му, обгърнали снагата ѝ. Тя прекрати опитите си да се освободи и пое няколко големи глътки въздух. Той на свой ред отпусна леко хватката си, проклитайки за кой ли път и

себе си, и неконтролируемостта си либидо.

– Няма да те удрям повече – каза накрая Никол. – Само ме пусни.

– Защо? – промълви той, почти опрял устни в тила ѝ. – Струва ми се, че не те притеснявам, Никол. Или греша?

Тя стоеше напълно неподвижно и той знаеше, че усеща как мъжествеността му пулсира до хълбоците ѝ. Искеше да види очите ѝ, реакцията ѝ. Усети как тялото ѝ потръпва.

– Не ме притесняваш – каза тя след кратко мълчание. – Притесняваш единствено себе си.

Поведението му бе непростимо, затова той я пусна. Тонът му бе на тежал от горчивина.

– Туш. Но тази игра се играе от двама и ако ти не беше дошла тук, нищо нямаше да се случи.

Тя се завъртя рязко с лице към него и отстъпи крачка назад. Той видя блясъка в очите ѝ. Знаеше какво означава този блясък, и макар да бе отвратен от себе си, част от него ликуваше.

– Ти си този, който няма морал. Ти си този, който не би се спрял пред нищо, за да получи онова, което иска.

В гърдите му се надигна гняв.

– Греша. Предупредих те да не се връщаш тук, но ти се върна на своя глава. Ако не си дошла за това, което мога да ти дам, защо дойде тогава?

Никол зяпна. По бузите ѝ плъзна ярка червенина.

– Каква арогантност! Дойдох, за да ти кажа какво мисля за теб сега, когато вече знам истината!

Той вдигна ръце на хълбоците си, устните му се сгърчиха присмехулно.

– Истината. О, да, Елизабет.

– Ти си все едно женен и въпреки това ме преследваше! Аз не знаех, мислех, че ме ухажваш. Мислех си, че съм омъжена жена без морал! Е, в такъв случай кой излиза прав и кой греша?

Чувство за вина загриза сърцето му, но той не беше готов да се изправи лице в лице с него. И не му харесваше да го обвиняват; не беше свикнал да му казват, че греша. Никой не се осмеляваше да му го казва. Ала тя се бе осмелила. Не му харесваше и собственото му поведение, нито преди, нито сега. За втори път тази жена го бе подтикнала към гняв и нежелана възбуда.

– Мислела си, че проявявам към теб интерес като ерген, който ухажва млада дама? – Тонът му бе подигравателен, рязък и жесток.

Тя отстъпи още крачка назад, почервенияла.

– Не мислех, че искаш да ме направиш просто своя любовница.

– И аз не мислех, че ти си целомъдрена стара мома.

От гърдите ѝ се изтръгна сподавено възклицание. Херцогът не може да повярва, че е изрекъл подобно нещо.

– Ти си жесток!

– Принуждаваш ме да бъда такъв! – грубо каза той. – Нека го кажа още веднъж: не сте добре дошла тук, лейди Шелтън, и не бива да идвате повече.

Никол скръсти ръце пред гърдите си.

– Никога повече няма да дойда тук, Ваша светлост. Освен, разбира се, за да поднеса на вас и невестата ви сватбен подарък.

Усмивката му бе саркастична като нейните думи.

– Значи тигрицата има доста остри нокти. Ще го кажа отново – не си добре дошла тук, Никол, и ако смяташ да създаваш проблеми между мен и Елизабет, по-добре размисли.

– Не се безпокой, нямам никакво намерение да разстройвам твоята безценна Елизабет!

С тези думи Никол се завъртя рязко и се спусна тичешком към жребеца си.

5

Любимата му руска хрътка го гледаше с надежда. Застанал пред огромното огледало до червения лакиран китайски скрин, херцогът намести копринената си вратовръзка, вирайки се безизразно в своето отражение. Когато се обърна и пое черното вечерно сако, подадено му от камериера Рейнард, хрътката ентузиазирано размаха опашка.

– Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Лад – измърмори той, – но отивам на вечеря.

Кучето въздъхна и положи глава върху големите си лапи. Явно бе обречено да прекара вечерта пред камината.

– Простете, че се намесвам, но изглеждате наистина чудесно, Ваша светлост – каза с възхищение Рейнард.

Херцогът кимна отсечено в знак на благодарност.

– Можеш да тръгваш, Рейнард. Слизам след минутка.

Той обърна гръб на отражението си и отиде до масата, където си наля чаша чай, смесен специално за него. Сетне мрачно се вторачи в съдържанието на фината порцеланова чашка, която се губеше в ръцете му.

Трябваше да откаже поканата на Шелтън. А той и за миг не бе помислил да го стори.

Седмица бе изминала, откакто Никол Шелтън беше пристигнала в лудешки галоп в имението му, за да си тръгне също толкова лудешки обратно след дългата и пламенна среща помежду им. За нещастие самата мисъл за това предизвикваше болезнено туптене в слабините му и той знаеше дяволски добре защо тази вечер отива в Драгмор.

Какво ставаше с него? Това ли било да страдаш от неутолена жажда? Никога досега не се бе случвало някоя жена да обсеби мислите му. Колкото и коравосърдечно да звучи, всичките му връзки бяха чисто сексуални, и в мига, в който актът приключеше, вниманието му се насочваше към по-значими въпроси. Не искаше мислите му да са обсебени точно от тази жена. Ядосан, той отпи глътка от екзотичния ароматен чай, сетне изхвърли остатъка, заедно с чашата и чинийката, в буйния огън. Порцеланът се строши с трясък, карайки Лад да вдигне любопитно глава към господаря си.

Беше освободил напрежението, но не бе успял да изтрие Никол Шелтън от мислите си. Продължаваше да си я представя такава, каквато

я бе видял за последно – яхнала огромен буен жребец, обути в мъжки панталони. И го беше шибнала с камшика си. Всичко това все още му се струваше невероятно. И все още бе непоносимо възбуждащо.

Херцогът закрачи напред-назад из стаята. Вече нямаше начин да отклони поканата на Шелтън. Но честно казано, той и не искаше. Прокара ръка през гъстата си, изсветляла от слънцето коса. Играеше си с огъня – усещаше го, знаеше го. Огънят бе тя.

През последната седмица се беше впуснал с яростна решителност в работата по възстановяването на Чапман Хол. Ставаше по-рано и си лягаше по-късно от обикновено, без да си позволява и миг отдых или пък размисъл. Ала колкото и зает да беше, тя неизменно изникваше в съзнанието му, неизменно го преследваше. Защо бе толкова запленил от нея? Толкова омагьосан?

Изумителната ѝ външност е достатъчна да влуди всеки мъж, каза си той, но истински опияняващото у нея бе нейното поведение, дързостта ѝ, жизнеността ѝ. Повечето жени – повечето дами – бяха ужасно скучни. С изключение на майка му, чиято интелигентност и необичаен интерес към бизнеса я отличаваха от останалите представителки на нежния пол, не можеше да се сети за никоя друга жена, която да си заслужава да ѝ отдели от времето и вниманието си. *Елизабет беше съвсем друго нещо, тя му бе годеница.* Нито една от жените, които познаваше, не ходеше на приеми без придружител, освен ако не бе над тридесетте; никоя не пропускаше като луда, обути в панталони, никоя не говореше като нея, никоя не бе проявявала толкова характер, дори последната му любовница-французойка, която бе доста избухлива. И нямаше, нямаше нито една жена, която да се нахвърли върху мъж и да го удари с камшика си.

Тя бе всичко, което познатите му жени не бяха. Тъкмо затова, реши той, съм толкова дяволски запленил от нея.

Проблемът бе там, че вече нямаше доверие сам на себе си. Начинът, по който се бе държал с нея миналата седмица, беше отвратителен, нищо, че тя го бе провокирала. Нямаше извинение за това, че си бе послужил със сила, за да я пречупи, за това, че я бе целунал, че я бе докосвал. Никакво извинение. Но тогава нищо не бе в състояние да го спре. Боеше се, че следващия път нищо няма да го спре.

Следващия път ли?

Трябваше да се погрижи да няма следващ път. Нямаше да го понесе, ако я компрометира, независимо че репутацията ѝ вече бе съсипана. Независимо от всичките ѝ провокации. При последната им среща тя го бе съблазнила безмилостно. Няма да има следващ път, закле се пред

себе си той.

Цял живот бе живял почтено. Дълбоко в съзнанието му лежеше зоровен споменът за безчестието на покойния му баща. Ако предпочиташе жените, баща му със сигурност щеше да обладае Никол още първия ден, на тревата край потока. Но той не беше като баща си. Никога не бе приличал на него. Никога не бе разбивал репутацията на жена; всички жени, които минаваха през леглото му, вече бездруго имаха доста съмнителен морал. Може би цял живот се бе опитвал да изкупи греховете на баща си, но това поне бе живот, с който можеше да се гордее. А сега беше в опасност и това го плашеше.

Закъсняваше. Ако не изпратя извинение, че не мога да отида, трябва да вече тръгвам, каза си той. След което потегли.

Никол се излежаваше в леглото, зачетена в едно есе на американката Аманда Уилсън за необходимостта от реформа в образованието и облеклото на момичетата. Колко е права, мислеше си Никол. В този миг на вратата се почука и тя остави книгата настрана. В стаята влезе майка ѝ.

Графинята се бе прибрала у дома вчера. Това не изненада Никол, защото Джейн никога не оставаше за дълго далеч от съпруга си. Сигурна бе, че ако Реджина не беше на възраст за женене, майка ѝ изобщо не би отишла в Лондон. Сега Реджина беше останала в градската им къща на Тависток Скуеър под грижите на вдовицата лейди Бет Хендерсън. Джейн възнамеряваше да се върне в Лондон на следващия ден, а графът – да се присъедини към нея няколко дни по-късно.

– Не си облечена! – възкликна изненадано Джейн, когато видя, че дъщеря ѝ все още е само по халат и с мокра коса.

– Извинявай. Толкова се увлякох да чета, че изгубих представа за времето. Пристигна ли гостенинът?

– Не, къснява. Ще повикам Ани да ти помогне.

Докато майка ѝ търсеше прислужницата, Никол стана от леглото и измъкна от гардероба първата рокля, която ѝ попадна. Джейн се върна. Беше дребна, изящна и платиненоруса, все още изумително красива въпреки своите четиридесет и една години, и невероятно елегантна. Щом видя светлосинята рокля, която Никол бе свалила от закачалката, тя се намръщи.

– Тази рокля скрива цялата ти хубост, скъпа.

Никол сви рамене.

– Кой идва на вечеря все пак, мамо, и защо е цялата тази суетня?

Готвачът цял следобед хвърчи като луд из кухнята. Имах чувството, че ще даваме угощение на кралска особа.

– Херцог Клейбъроу – отговори Джейн. – Защо не облечеш жълтата си рокля? Или зелената?

Никол се вкамени. Сигурна бе, че не е чула добре.

– Херцог Клейбъроу?

– Да. Е, ще облечеш ли жълтата? Аз слизам долу. Той трябва да се появи всеки момент.

Никол кимна, без да чуе и дума, вторачена във вратата. После нададе яростен, отчаян вик.

Осмелява се да дойде тук? Тук? Това беше прекалено! Не можеше да го понесе! Нямах да го понесе!

Тя закри като обезумяла из стаята. Как щеше да го погледне след последната им среща? Не съжаляваше за стореното, но му бе показала, че е точно такава, за каквато я обявяваше мълвата; накратко, беше му показала, че не е благоприлична госпожичка. По бузите ѝ изби гореща руменина. Беше го ударила, в отговор той я бе целунал. А нещата, които ѝ наговори...

Никога не бе мразила някого толкова силно, но и никога не бе копняла толкова за нечии целувки.

Това беше позор. Нощем не можеше да спи, измъчвана от изумителния му златист образ и от спомена за горещите му устни, за изкусителните му ласки и за коравото му, мощно тяло. Той не просто я влудяваше, той съсипваше живота ѝ.

Беше уплашена от този копнеж към един мъж, когото презираше, или по-точно – когото трябваше да презира. Припомни си един разговор отпреди две лета с братовчедка си Луси Браг. Далеч не утешителен, споменът я изпълни с паника.

През онова лято – лятото на 1897 – Никол и семейството ѝ бяха отишли в Парадайз, щата Тексас за осемдесетия рожден ден на дядо ѝ Дерек Браг, мъж, роден в тексаските планини, който бе завладял дивите гранични територии, за да изгради империя за себе си и своето семейство. Никол и Луси от край време бяха много добри приятелки, въпреки че се виждаха през лято, когато Никол гостуваше за по месец-два на американските си роднини. И не само бяха добри приятелки, а и бяха свършили повече бели от всяка друга двойка момичета в щата, може би дори в целите Съединени американски щати. През онова лято Луси бе направила на Никол шокиращо признание.

В нощта на празненството по случай рождения ѝ ден най-добрият

жребец на Дерек беше откраднат, а един мъж – убит. Един от новите работници в ранчото беше прострелян в гръб, а скоро се бе оказало, че е избягал престъпник от Ню Йорк. Когато Луси изля сърцето си пред Никол, същият този мъж, Шоз Купър, се възстановяваше от раната си в местния затвор. Луси бе казала на Никол, че той я е целувал, и то не само веднъж, и че това ѝ е харесало. В същото време твърдеше, че го презирала.

Признанието ѝ бе изненадало Никол, която тогава не знаеше що е целувка и по никакъв начин не можеше да разбере как някой може да харесва целувките на един мъж, когато всъщност изобщо не харесва самия него. И сега споменът за думите на Луси ни най-малко не облекчаваше страховете ѝ. Защото Шоз Купър се бе оказал невинен, двамата с Луси бяха сгодени и идния юни щяха да се женят. Значи Луси се е заблуждавала, че го презира; всъщност го е обичала.

Никол се боеше не само от копнежа си за целувките на херцога. Боеше се, че както при Луси чувствата ѝ са по-дълбоки, много по-дълбоки – отказваше да мисли колко дълбоки биха могли да се окажат.

Можеше да откаже да слезе долу, но това бе изход за страхливци. А тя никога не се бе държала като страхливка, даже по време на скандала. Нямахше намерение тепърва да става такава. Ще умре, но няма да загуби кураж в присъствието на проклетия херцог Клейбъроу.

Ани почука точно когато Никол взе решение не само да се присъедини към вечерята с високия гост, но и да го стори облечена както подобава.

– Ани, коя е най-хубавата, най-предизвикателната ми рокля?

Ани я зяпна.

– Не зная, мадам. Ще трябва да се разровя из нещата ви.

– Тогава да се разровим – мрачно каза Никол. В главата ѝ се оформяше идея.

В мига, в който пристъпи във файето и подаде плаща си на иконама, херцогът усети как всяка фибра от тялото му тръпне в нетърпеливо очакване. Поздрави домакина, домакинята и Чад, но за негово разочарование Никол я нямаше. Тогава осъзна, че тя не желае да вечеря с него. Трябваше да изпита облекчение, но не го изпита.

Шелгън наля на себе си и Чад бренди, а на съпругата си шери; за херцога имаше приготвен чай. За никого не бе тайна, че херцог Клейбъроу не близва алкохол. Гостът се настани удобно в един голям фотьойл.

Шелтън зае срещуположния.

– Е, как върви работата в Чапман Хол? – попита той.

– Почти привърших. След няколко дни се връщам в Лондон.

– Възстановихте го доста бързо. Помня, че имението наистина беше в окаяно състояние.

– Да, беше. – Двата мъже започнаха да обсъждат някои от подобренията, извършени от херцога в имението. Няколко минути по-късно вратата се отвори и влезе Никол.

Шелтън млъкна по средата на едно изречение и се ококори. Чад едва не се задави с глътката бренди, която бе отпил. Графинята се вторачи в дъщеря си и с мъка се удържа да не разтвори устни във формата на огромно „О“. Ала херцогът не видя изненадата и удивлението им, защото в самия него се бе надигнала вълна от противоречиви чувства, която заплашваше да го погълне.

Никол се усмихна на майка си.

– Съжалявам, че закъснях, мамо.

Джейн стана и припряно се спусна към нея.

– Всичко е наред. Ела да се запознаеш с нашия гост.

Херцогът се изправи на крака. Всичките му добри намерения се бяха изпарили, бяха напълно забравени. Тя носеше ярка коралова рокля с голи рамене и дръзко изрязано деколтe. Дрехата бе подходяща по-скоро за бал, отколкото за домашна вечеря, но подчертаваше съвършено прасковената руменина на бузите и розовите й устни. Косите й бяха вдигнати високо, както бе модата в момента, а на шията и ушите й сияеха перли. Когато направи реверанс, сърцето на херцога за миг спря от страх, че тя ще му разкрие напълно великолепната си гръд. Никол се изправи грациозно.

– Но ние вече сме се срещали, мамо – каза тя, вперила поглед в него. Изражението й беше приветливо, но нямаше начин човек да не забележи захаросания сарказъм в тона й. А и в очите й нямаше нищо приветливо – те святакаха гневно. – Нали, Ваша светлост? Не би ли могло дори да се каже, че сме стари приятели... тъ-ъ... познати?

Херцогът стисна челюст. През съзнанието му като светкавица преминаха всички интимни моменти, които бяха прекарали заедно.

– Наистина мисля, че съм имал честта да ви бъда представен – измърмори учтиво той. Погледът му бе потъмнял, заплашителен, предупреждаваше я да спре. Защото бойното поле вече бе ясно очертано, ръкавицата беше хвърлена – от нея, – а той ни най-малко не можеше да й има доверие.

– Къде сте се срещали? – попита графът.

Никол се усмихна някак особено.

– Може би Негова светлост ще отговори на въпроса ти.

В очите на херцога проблеснаха гневни искрици. Сигурен беше, че е намислила тази вечер да си отмъсти – така, както може. Обърна се към своя домакин.

– На бала с маски у Адърли, струва ми се.

– О, да, чух, че са дали прием във ваша чест – каза Джейн с лека усмивка и с неуверен поглед, който се стрелна с мълниеносна скорост от херцога към дъщеря ѝ. На устните на Никол все още траеше тази страна, подигравателна полуусмивка.

– И, разбира се – каза ехидно тя, като се обърна въпросително към херцога, – после задълбочихме нашето познанство в Чапман Хол, нали?

В погледа му отново проблесна гняв от дързостта ѝ, ала думите ѝ безмилостно му припомниха как точно бяха задълбочили познанството си – като той я бе повалил по гръб на тревата. В стаята се възцари мълчание.

– Беше много мило от ваша страна – каза херцогът, когато най-после си възвърна способността да говори, – да ме посетите и като добра съседка да ме посрещнете с добре дошъл в провинцията.

Никол се засмя с плътен, приглушен смях.

– Много мило от моя страна. – Погледът ѝ го пронизваше. И двамата знаеха дяволски добре, че Ейдриън бе този, който я бе поканил в Чапман Хол, за да я съблазни.

Ала Никол не беше свършила.

– А от страна на Негова светлост бе още по-мило да ме покани на езда с него. – Усмихна се невинно. – Представяте ли си, той ми показва земята си – обърна се тя към родителите си и Чад. Сетне погледна очаквателно херцога.

Херцогът едва не се задави.

– Услуга за услуга – рязко отвърна той, като в същото време си мислеше колко му се иска да я преметне през коленете си и да я напляска по задника, нищо че беше голяма жена.

Никол го удостои с поглед, който му казваше, че не съжалява и че няма намерение да престане да го дразни.

– Стигнахме чак до онова сладко поточе, нали знаете, онова, което пресича и нашето имение. Не че за нас имаше значение къде сме. Какво са границите за двама съседни? – Тя го погледна отново, този път по-дълго и по-многозначително – погледът, с който жена, била вече с един

мъж, иска да му покаже, че би желала срещата да се повтори. За миг очите му се разшириха, сетне той отново си възвърна каменното изражение.

Вътрешно обаче кипеше от гняв и я проклинаше. Знаеше, че тя ще си играе с него докато не се измори; знаеше, че тази нейна опасна игра е някакво зле скроено отмъщение за грешката, която бе допуснал, мислейки я за омъжена и опитвайки се да се впусне в любовна афера с нея. Въздухът натежа от напрежение. Сигурен бе, че семейството ѝ вече е доста обезпокоено и че всички се опитват да схванат едва прикрития смисъл на думите ѝ.

Време беше да заиграе нейната игра по нейните правила и да ѝ даде урока, който сама бе съчинила. Обърна се към нея с лека, хаплива усмивка.

– Тогава вие за малко не претърпяхте едно много сериозно увреждане, нали? – небрежно подхвърли той.

Лицето на Никол тутакси се изчерви, а триумфалната ѝ усмивка се стопи. Тя с възря в него с разширени, ужасени очи.

– Когато конят ви побягна като пощръклял – добави той.

Облекчението ѝ бе повече от очевидно.

– Колко съм ви задължена – съумя да промълви тя.

– За това, че ви спасих? – ехидно попита той, като си мислеше как едва не бе отнел целомъдрието ѝ. – Един почтен мъж не би могъл да постъпи другояче, освен да протегне... ръка на една дама в беда. – Прекалено ясно си спомняше в каква беда бе изпаднала Никол в неговите обятия и под пламналото му, възбудено тяло. Как бе копнял да облекчи агонията ѝ!

– Никога не ще мога да ви се отблагодаря достатъчно. – Думите едва излизаха от устните ѝ.

– Но вие вече го сторихте – каза той. – Не беше ли това причината за втората ви визита?

Тя стисна челюст.

– Разбира се.

Херцогът докосна бузата си там, където го бе ударил камшикът ѝ. Там имаше съвсем лек розов белег, забележим само при съсредоточено виране.

– Имахте късмет – каза той, припомняйки си необузданото си желание, пробудено от нейната ярост.

– Голям късмет – изръмжа Никол.

Чад наруши тишината, възцарила се след разговора им – тишина, в

която двамата се гледаха със святащи очи.

– Никол е много добра ездачка. Не мога да си представя, че конят ѝ е могъл да ѝ се изплъзне от контрол.

– Хм, вижте – заобяснява херцогът без усмивка, като си припомни мекото ѝ тяло под своето, – моят жребец беше доста неопитен и си имаше собствено мнение за посоката. Изгубил контрол над него, аз налетях право върху нея. Бях толкова унесен, че успях да се спра чак в последния момент.

От устните на Никол се изтръгна задавен звук. Стоеше съвсем близо до него в блестящата си коралова рокля, на не повече от педя от него, ужасяващо близо. Гърдите ѝ се надигаха учестено, изпълнени с ярост. Дали ще съумее да съдържи необуздания си нрав, запита се той, или вулканът на гнева ѝ се готви да изригне?

Ала тя заговори със сладък, прекалено сладък глас.

– Имах голям късмет, че се случи да ми налети херцогът, искам да кажа, жребецът на херцога, не мислите ли? На човек не му се случва всеки ден да бъде удостоен с подобна чест.

– Искате да кажете – процеди през зъби херцогът, – че ако не бях връхлетял върху вас, вашата кобила нямаше да се подплаши – и то в последния момент, трябва да добавя, – и аз нямаше да бъда удостоен с изключителната чест да ви спася. – Беше му трудно да контролира гнева и тона си.

Никол кипеше от ярост, но не каза нищо. Херцогът се усмихна победоносно.

Графинята замени тревожен поглед със съпруга си и преди дъщеря им и гостът да са се впуснали в нов словесен дуел, побърза да каже:

– Защо не седнем на масата да похапнем? – Тя се усмихна някак прекалено лъчезарно. После пристъпи към херцога и му подаде ръка. Погледът ѝ обаче бе насочен към Никол. – Не си ми споменавала, че се познавате, скъпа.

– Не е ставало дума – отвърна Никол и продължи подигравателно: – За разлика от някои други неща, които винаги стават.

Като почетен гост херцогът бе настанен вдясно от графа. Вечеряха в по-малката от двете трапезарии на имението, тази, която обикновено използваша за семейни и други събирания в тесен кръг. Графинята бе седнала в срещуположния край на масата, която събираше дванадесет души, а Чад беше вдясно от нея. Никол седеше срещу херцога, от другата страна на баща си. Херцогът помогна на Джейн да се настани, после се върна до собственото си място точно навреме, за да се полюбува на

Никол, която в този миг се приведе напред, за да седне, разкривайки щедро част от гърдите си.

Нарочно? Беше достатъчно опитен, за да е сигурен, че е така. Играта на думи помежду им и близостта на Никол вече бяха сторили опасни неща със слабините му, разпалили бяха в тях огън, който херцогът не желаше ни най малко, нито сега, нито когато и да било. Стиснал устни, той седна, решен да не поглежда изобщо към нея.

Последната ѝ забележка още звучеше в ушите му. Наистина ли бе имала предвид това, което си мислеше? Нима се бе осмелила да коментира колко лесно се възбужда, когато е покрай нея? Погледът му неволно се спря отново на лицето ѝ. В отговор Никол се усмихна многозначително – усмивка, която бе безкрайно съблазнителна и безкрайно всеяваща.

Тя го предизвикваше и ако не бяха тук, в Драгмор, щеше да я измъкне навън и да ѝ покаже колко е опасно да си играе толкова опасна игра с мъж от неговия калибър. Досега нито една жена не бе дръзвала да предизвика гнева му така, както бе сторила тя тази вечер, а също и при последната им среща. Глупачка ли е или безкрайно смела и също толкова безразсъдна? Времето ще покаже, помисли си той и веднага се сепна, осъзнал че очаква някакво продължение на отношенията помежду им. А това бе не само невъзможно, беше изключено.

Никол го гледаше и погледите им се срещнаха. Въпреки че бяха в Драгмор на вечеря със семейството ѝ, скоро щеше да дойде и неговия ред. Той задържа погледа ѝ толкова дълго, че накрая чувството за благоприличие я принуди да извърне първа очи.

– Какво възнамерявате да правите с Чапман Хол? – попита графът, докато им сервираха първото блюдо – студена съомга с лек лимонов сос.

– Още не съм решил, но навярно ще го обявя за продан.

– Толкова работа само за да го продадете? – попита с предизвикателен тон Никол.

Смръщеният му кафяв поглед отново се впи в нейния.

– Някои начинания изискват човек да се потруди и колкото повече е трудът, толкова по-голяма е наградата накрая. – Думите му можеха да се отнасят за какво ли не, но в случая се отнасяха за нея.

Тя се усмихна.

– А понякога може да има огромен труд и никаква награда.

Как ми се иска да доиграя тази игра до края, помисли си херцогът. Как му се искаше да я доведе до мига, в който тя ще се поддаде изцяло

на властта му, безсилна да я отхвърли.

– Подобни случаи са много, много редки. – Той рязко се обърна към майка ѝ. Не искаше да продължава тази схватка, боеше се, че вече са разкрили прекалено много. – Съмгата е вкусна, лейди Джейн.

Колкото и да се опитваше да се съдържи, Джейн непрекъснато местеше очи от него към дъщеря си и обратно.

– Радвам се, че ви харесва – промълви тя, като хвърли поглед към съпруга си.

Графът разбра и подхвана по-безопасна тема: състоянието на пазара. Макар че по правило такива въпроси не се обсъждаха в смесена компания, като глава на семейството графът можеше да избира за какво да се говори. При това и двете жени изглеждаха напълно заинтригувани от разговора и го слушаха с внимание. Херцогът отговаряше на своя домакин автоматично, ала вниманието му бе насочено другаде. Защото Никол продължаваше да го предизвиква – този път като му хвърляше коси погледи изпод полуспуснатите си мигли, – сигурна, че ще ѝ се размине безнаказано.

След като се нахраниха, всички се преместиха в салона за по едно питие след вечеря. Графът попита херцога дали има нещо против дамите да им правят компания. Разбира се, след като му се бе наложило да понася цяла вечер съблазните на Никол, херцогът вече беше напълно изнервен и копнееше да изпуши една пура на спокойствие с графа и Чад. Като джентълмен обаче, той не можеше да откаже.

Но двадесет минути по-късно Никол се извини, като хвърли един последен поглед на херцога. Той се загледа след нея, докато излизаше от стаята. Сигнал ли му бе дала? Погледът ѝ беше едновременно леден, самодоволен и някак свенлив. Дошъл ли бе най-после неговият ред да изравни резултата?

След пет минути той също помоли да го извинят за малко. Домакините би трябвало да решат, че е отишъл по нужда. Докато вървеше по коридора, оставил салона зад гърба си, всичките му сетива бяха нащрек. Знаеше, просто знаеше, че тя е някъде наблизо. Когато мина покрай библиотеката и надникна вътре се увери, че е бил прав и се спря.

Тя лежеше на една страна на дивана и четеше. Позата, преднамерена или не, бе поза на класическа Венера. Хълбоците и бяха пишно заоблени, тежките ѝ гърди преливаха от деколтето. Щом го видя, очите ѝ се разшириха, Херцогът не можа да определи дали и това е поза или не.

Той се усмихна – първата му истинска усмивка за вечерта, при това безкрайно заплашителна. После влезе в библиотеката и затвори вратата.

Никол изпусна книгата и възкликна:

– Какво си мислиш, че правиш?! Не можеш да влизаш тук!

– Не мога ли? – попита той, като тръгна към нея.

Тя се надигна без да спуска крака на пода. Херцогът се наслаждаваше на гледката на гърдите ѝ, които се вълнуваха задъхано.

– Ти си поигра – каза той с измамно мек глас – и сега е време да си платиш.

Никол тутакси скочи на крака. В същия момент той се хвърли към нея, сграбчи я и я придърпа към себе си.

– Забавлява ли се тази вечер, Никол?

– А ти забавлява ли се? – попита вместо отговор тя.

– Не – отвърна той. – Но смятам да се позабавлявам сега.

Сигурна какво ще последва, Никол се опита да се изтръгне от хватката му. Той обаче не я пусна, въпреки че част от него бе шокирана от неуважението, което проявяваше към своя домакин и от безразсъдното му пренебрежение към възможните последици от това. Без да обръща внимание на тази част от себе си, той притисна Никол към себе си и я целуна.

От устните ѝ се изсипа порой от яростни протести, ала херцогът пренебрегна и тях. Стиснал китките ѝ в стоманената си хватка, той мачкаше устните ѝ с безкрайно търпение. Тя си пое дъх и той веднага се възползва от това, за да провере език дълбоко в нея. Никол изстена и не след дълго притихна в ръцете му, попивайки жадната му, пламенна целувка.

Херцогът обаче не се задоволи само с това, а улови китките ѝ с една ръка. Другата впи в хълбоците ѝ и я притисна плътно към себе си. Никол се отпусна в обятията му, стенойки тихо. В отговор прегръдката му също се промени – вече не беше хватка на враждебен хищник, а сладка, опияняваща ласка. Целувката им се превърна в горещо единение, което не свършваше и не свършваше.

Внезапно до слуха му достигна някакъв шум. Това начаса му припомни кой е той, коя е тя, къде се намират и какво правят. И той я отблъсна от себе си.

Никол залитна, изчервена и задъхана. Погледът, който му отпрати, бе замаян и премежен – поглед на жена, обладана от страст.

– Моята награда – приглушено каза херцогът. Знаеше, че не може да остане с нея и миг повече, знаеше, че да го хванат тук би било краят и на двамата им. Затова рязко се обърна и излезе, оставяйки слисаната Никол вътре сама.

Беше стигнал вече до средата на коридора, когато я чу да го проклина. После се чу и звук на строшено стъкла. Запита се какво ли е чула, ала не можа да се усмихне. Победата невинаги е сладка.

6

Облечена в син копринен халат, Джейн влезе в спалнята на графа, прилепена до нейната собствена. Никога не спеше в своя апартамент, макар че държеше всичките си вещи в него и от време на време обичаше да посяда пред камината с книга в ръка. На прага тя се спря. Изражението ѝ беше тревожно.

Графът беше гол до кръста. Все още не бе свалил панталоните и чорапите си. Прехвърлил вече петдесетте, той имаше стройното, здраво тяло на мъж, който през по-голямата част от живота си се е занимавал с физически труд. Беше се научил да изпитва удоволствие от физическата работа още по време на детството си в Тексас и така и не бе пожелал да се откаже от този си навик. И до ден днешен имаше ли някъде да се гради каменна стена или да се ограждат обори, той с радост се включваше, доколкото му позволяваше времето. Сега обаче графът посрещна синия поглед на съпругата си с мрачно изражение.

Тя прехапа устни и пристъпи напред.

– Какво става между тях двамата, Никълъс?

– Значи и ти си забелязала?

– Как бих могла да не забележа? Колкото и да се опитваше да го скрие, херцогът кипеше от гняв, а Никол го предизвикваше, готова съм да се закълна в това.

Графът приседна на един диван, за да свали чорапите си.

– Никога не съм виждал Никол такава.

Очите на Джейн внезапно блеснаха развълнувано.

– Никълъс, тя се беше облякла така заради него. Тя проявява интерес към него.

Графът се изправи. Необикновено светлите му сиви очи святкаха.

– Звучиш така, сякаш си щастлива. Да не си си загубила ума?

Джейн се сепна. Съпругът ѝ никога не ѝ беше говорил така.

– Уверявам те, че умът ми си е съвсем на мястото.

– Извинявай – изпъшка той, като придърпа крехката си, изящна съпруга в прегръдките си. – Разстроен съм и си го изкарвам на теб.

Джейн го прегърна. Обичаше да усеща мощното му тяло, обичаше съпруга си по-силно дори от времето, когато се бяха запознали и когато беше едва шестнадесетгодишна. Преди цял един живот – цял един прекрасен живот.

– Никълъс, би трябвало да се тревожим, знам, но... – Тя си пое дъх.
– Можеш ли да си представиш? Нашата дъщеря – херцогиня?

Никълъс я пусна и я изгледа невярващо.

– Джейн, ти изобщо не знаеш какво говориш! Херцог Клейбъроу е сгоден.

– Знам това. Но годежите се развалят.

Никълъс я погледна мрачно.

– Не и в този случай – рязко каза той. – Достатъчно добре познавам Клейбъроу. Той спазва неотклонно девиза на своя род – „Честта над всичко“. Дори да се влюби до полуца в нашата дъщеря, той никога, за нищо на света, няма да развали годежа си. Вместо това ще разбие сърцето на Никол.

– Божичко! – възкликна Джейн.

Никълъс се извърна и прокара ръка през гъстата си черна коса, набраздена от сиви кичури.

– Така че каквото и да е имало между тях, то вече свърши. Колкото по-скоро Клейбъроу се върне в Лондон, толкова по-добре за всички ни.

– Но ти каза, че той е мъж на честта и аз съм сигурна, че си прав. Човек трябва само да го погледне, за да разбере, че е почтен и честен. Никога не би сторил нещо, което би компрометирате Никол. Прекалено много се тревожим.

Никълъс се извърна към нея с кисела гримаса.

– Джейн, той е мъж. Този факт говори сам за себе си. Или си забравила, че понякога почтените мъже се държат ужасно непочтено, щом става въпрос за жените, които обичат?

Думите му върнаха и двама им назад във времето, На същото това място, когато Джейн бе на шестнадесет години, а той – неин настойник.

– Сега вече наистина съм разтревожена, Никълъс – каза тя, преди да се отпусне в прегръдките му.

Никол се престори, че се е успала, ала в мига, в който чу чаткането на подкови под прозореца, скочи от леглото и проследи с поглед баща си и Чад, които се отдалечаваха от къщата. Тя прехапа нервно устни, после се спусна към скрина и измъкна оттам широка бяла риза и чифт панталони. Снощи беше разярена, но тази сутрин се чувстваше странно възбудена, почти щастлива.

Не че гневът ѝ към херцога бе преминал, разбира се. Беше върхът на арогантността от негова страна да дойде на вечеря тук след

случилото се помежду им, след долните му предположения за нея, след похотливия му интерес и след бруталния начин, по който я беше отблъснал. Хиляди, хиляди пъти по-нагли бяха волностите, които си бе позволил в библиотеката, само през няколко врати от родителите ѝ. А ако имаше смелостта да погледне в очите цялата истина, трябваше да осмисли преди всичко собствената си реакция към неговите аванси – та тя бе капитулирала пред него почти без да каже и дума! Споменът за това я изпълваше с гняв, срам и унижение. Такива ли са били намеренията му – да я унижи, като я съблазни? Нямаше да се изненада, ако е било така, защото вече знаеше, че този мъж има скандалната репутация на заклет женкар. Очевидно той не притежаваше нито морал, нито чувство за чест. И тя възнамеряваше да му каже право в очите какво мисли за позорното му поведение.

Облече се и се спусна забързано по стълбите, сигурна, че в такъв ранен час не ще срещне никого друг, освен прислугата; майка ѝ обичаше да спи чак до към осем, макар че за една дама дори това бе твърде ранен час за ставане. Стомахът ѝ се беше свил на топка от напрежение и нетърпение, затова не се спря да закуси, не изпи дори чаша чай. Изтича право в конюшната, оседла с помощта на един от конярите своя грамаден жребец и препусна в галоп.

Студеният режеш въздух на ранното утро вещаеше приближаването на есента. Никол премина по алеята пред къщата, после кривна през моравата и прескочи без усилие каменната ограда, която я отделяше от ширналите се отвъд ливади. Овцете, които пасяха там, се разпиляха подплашени. Никол се засмя ликуващо, сетне прескочи още една ограда с лекотата и грацията на превъзходна ездачка, и се понесе по една пътека през гората, разпръсквайки златистите и кафявите листа, нападали по земята. Около миля по-нататък тя дръпна юздите на коня си. Беше стигнала края на моравата, ограждаща Чапман Хол.

Сърцето ѝ туптеше силно в гърдите, страните ѝ бяха зачервени от лудешката езда. Жребецът изпръхтя нетърпеливо, жаден за още. „После“, обеща му Никол като погали запотената му шия и го подкара по-спокойно напред.

Беше рано, но откъм конюшната вече долитаха силните удари на чуковете на дърводелците. Никол отиде до къщата, завърза коня си за един стълб, изкачи тичешком стъпалата и похлопа с тежкото медно чукало.

Не последва никакъв отговор.

Тя почука още няколко пъти. Започваше да я обзема безпокойство.

Възможно бе херцогът да не си е у дома, ала прислугата със сигурност беше тук. Въпреки това цялата къща изглеждаше пуста, сякаш изоставена.

В гърдите ѝ се надигна ужас. Тя хвана отново юздите на коня си и се отправи решително към конюшната. Може би той е вътре, за да следи работата на хората си. Ако не е, те със сигурност ще знаят къде е. Той трябва да е тук, нали?

Никол остави коня отвън и пристъпи в конюшната. Чуковете замлъкнаха. Дватама мъже, които ги държаха, се обърнаха към нея.

– Търся Негова светлост – каза тя. Вече бе успяла да привикне към сумрака в конюшната и да разпознае в работниците двама селяни от Лесинг. Втрещените им погледи обаче я караха да се чувства неловко. Никога не общуваше с работниците, освен ако не беше с баща си и Чад. Сега си даваше ясно сметка и за мъжките си одежди, и за това, че беше напълно незащитена.

– Няма го – каза по-възрастният мъж, като ѝ намигна. Младият се изправи и се ухили.

– Него го няма, ама ние сме тук.

Никол му хвърли строг поглед, който казваше, че не бива и през ум да му минават каквито и да било похотливи мисли.

– Къде е? И защо никой не ми отвори вратата на имението?

Младият, чието име, ако не грешеше, бе Смит, пристъпи напред.

– Няма никой. Затова, мис.

– Никой? – повтори като ехо тя.

– Херцогът и цялата прислуга потеглиха – намеси се по-възрастният.

– Ами вие защо толкова питате за Негова светлост? – подсмихна се Смит.

Никол не го чу.

– Потеглили? Потеглили за къде?

– Обратно за Лондон – отвърна възрастният.

– Обратно за Лондон – повтори тя, неспособна да възприеме новината. – Но кога ще се върне?

– Не каза.

– Обаче докато го чакате да се върне, аз винаги съм на разположение – каза Смит, като пристъпи още по-близо до нея.

– Върви по дяволите! – изръмжа Никол, стряскайки и двамата мъже. Сетне се завъртя и изтича навън. Все още неспособна да възприеме чутото, тя се метна на коня и го пришпори в галоп.

Заминал! Той е заминал!

Сърцето ѝ посърна. Да, тя беше напълно смазана.

Беше нахлул в живота ѝ толкова внезапно, а ето че сега също толкова внезапно си беше отишъл. До скоро за нея бяха съществували само семейството ѝ, конете, книгите и Драгмор, после бе дошъл той – великолепният, мъжествен херцог. А сега си беше отишъл.

Би трябвало да е облекчена. Би трябвало да е щастлива. Ала не беше нито едното, нито другото; беше дълбоко разочарована.

– Какво ти става? – запита се на глас тя. – Нима наистина си полудяла? Спрямо теб той има единствено долни намерения, кани се да се жени за друга, а ти скърбиш за отсъствието му!

Логиката обаче не премахна странното ѝ треперене, нито успя да повдигне духа ѝ.

Когато стигна до пътеката, пресичаща гората, Никол забави ход. След няколко минути пред нея изникна буйното поточе и в паметта ѝ нахлу споменът за това как бяха яздили заедно до тук, как я беше целунал, докосвал. Тя спря коня, скочи на земята, коленичи до потока и докосна ледената вода.

Животът не винаги е справедлив. Беше научила това още отдавна; защо тогава се чувстваше толкова наранена? Защо той се бе върнал в Лондон толкова внезапно? Снощи бе казал, че ще тръгне след няколко дни. Снощи... Ами да, заминал е заради снощи!

Никол се изправи. Вече беше убедена, че причината е в нея, че е прекарила с предизвикателното си поведение. Но той бе започнал пръв, идвайки в Драгмор при положение, че би могъл просто да се извини, че е зает. А тя не беше от хората, които бягат от сблъсъците, да не говорим, че в дадения случай се бе хвърлила в битката с огромно желание и настървение.

Но какво от това? Той не беше за нея и никога нямаше да бъде. Можеше да се надява най-много на неговите целувки или още по-лошо – да се вмъкне в леглото му. Мисълта я накара да се изчерви. Сексът бе тема, която никога не се обсъждаше между дами, но Никол знаеше основните неща, защото беше отраснала в провинциално имение и веднъж бе видяла жребец да се чифтосва с кобила. Зрелището беше шокиращо, ала и възбуждащо. Никога не бе виждала гол мъж, но беше почувствала мъжествеността на херцога, когато се бе притиснал към нея, и можеше да си представи как изглежда. Да си представи какво би било да го усети вътре в себе си. Разгорещена, тя несъзнателно погали шията на коня. Знаеше, че трябва да се срамува от посоката, в която се носеха мислите

й. Но не се срамуваше, не се срамуваше ни най-малко, и точно там бе целият проблем.

Естествено, тя никога нямаше да направи подобно нещо с него; всичко, което си представяше, бяха само празни фантазии. И никога повече няма да се наслаждава на целувките му, на неговите опасни, опияняващи целувки. В гърлото ѝ се надигна буца, чувство на задушаваша паника стегна сърцето ѝ.

Крайно време беше да се вземе в ръце. „Така е най-добре“, каза тя на жребеца си, който кротко пасеше трева. После рязко се метна на гърба му, пришпори го напред и се спря чак пред конюшната на Драгмор. Там повери животното на един коняр и забърза към къщата, като се стараеше да не мисли за нищо.

Когато минаваше покрай трапезарията, отвътре долетя гласът на майка ѝ, който я накара да се спре и да влезе. Сутрин Джейн обикновено пиеше чай с кифлички в стаята си, докато се обличаше, ала днес изненадващо бе слязла да закуси долу.

– Добро утро, мамо – колебливо каза Никол. Нещо я караше да се чувства неловко.

– Олдрик каза, че още не си яла – усмихна се Джейн. Изглеждаше поизморена, сякаш не бе спала добре. – Седни и хапни с мен, скъпа. – Тя наля на дъщеря си чаша чай и ѝ я подаде.

– Днес не съм много гладна – каза Никол, като седна до нея.

– Добре ли си?

– Да, напълно.

– Нямахме как да не забележа, че днес не тръгна с баща си и Чад.

– Аз... бях уморена от снощи.

Джейн кимна, намаза с масло една топла кифличка и ѝ подаде половината.

– Приятна ли беше сутрешната езда?

Никол се изчерви.

– Горещо-долу.

Джейн остави своята половинка от кифличката в чинията си, без да отхапе и хапка.

– Никол, къде ходи?

Никол не съумя да издържи на изпитателния поглед на майка си. Лицето ѝ почервения още повече.

– Пояздох наоколо.

– До Чапман Хол?

Никол зяпна.

– Какво... какво те кара да смяташ така?!

– Най-добре ще е да поговорим за това – тихо каза Джейн.

– Няма за какво да говорим – извика Никол, обзета от паника.

– Очевидно е, че между теб и херцог Клейбъроу има нещо.

– Мамо! Грешиш! – Никол понечи да стане от масата, но майка ѝ я задържа.

– В такъв случай се радвам, защото той е сгоден и скоро ще се ожени за своята годеница. Той никога няма да развали годежа си, Никол – меко каза тя.

Никол знаеше това, но кой знае защо изпита болка, когато го чу произнесено на глас.

– Между нас няма нищо – рязко отвърна тя. – Ако държиш да знаеш истината, аз го презирам. Според мен той е един арогантен и надут задник.

Думите ѝ очевидно шокираха Джейн. Внезапно Никол се вторачи в нея.

– Мамо, днес ли се връщаш в Лондон?

– Да, днес следобед. Не ми се ще да оставям Реджина там сама, въпреки че и лейди Хендерсън е при нея. В края на краищата, редно е да бъда с нея през целия сезон.

Никол навлажни устни.

– Идвам с теб. Ей сега ще си събера багажа!

Джейн премигна слисано.

– Но ти никога не напускаш Драгмор. Ти мразиш Лондон.

– Промених се – обяви Никол и се изправи. – Животът тук ми доскуча. Имам нужда да изляза навън, да се срещам с хора. Не си ли съгласна?

– Това винаги е било най-голямото желание и на мен, и на баща ти – каза Джейн, все още изненадана. – Не е здравословно човек да се усамотява в провинцията чак до такава степен.

– Ще се приготвя веднага – увери я Никол с ослепителна усмивка и се втурна към стаята си.

Джейн я проследи с поглед. На нейните устни също имаше усмивка. Точно от това имаше нужда дъщеря ѝ – да се появи отново в обществото, където все още имаше шанс да срещне някой почтен мъж, да намери любовта. А и щом херцог Клейбъроу е тук, в Чапман Хол, още по-добре, че Никол идва при нея и Реджина в Лондон. Без да престава да се усмихва, Джейн посегна към кифличката си. Апетитът ѝ се беше възвърнал.

7

Херцогът пристигна в Лондон същия следобед и отиде право в резиденцията си на Кавендиш Скуеър номер едно. Клейбъроу Хаус заемаше цялото пространство между две съседни пресечки от северната страна и представляваше доста внушителна гледка. Беше построена от първия херцог Клейбъроу в началото на осемнадесети век и оттогава насам бе претърпяла няколко разширявания. Висока шест етажа, предната фасада откъм улицата имаше цели сто прозореца и три кули. С покрива сградата изглеждаше още по-грамадна заради трите гигантски триъгълни фронтона, които се извисяваха към небето. Върху всеки от тях беше изобразен гербът на Клейбъроу в огромни размери. Внушителна и красиво оформена каменна ограда отделяше къщата от улицата и прекъсваше единствено при каменната стълба, достатъчно широка да побере дузина гости в случай, че решаха да влязат наведнъж.

Херцогът беше изпратил неколцина от прислугата си в Лондон още снощи, след вечерята в Драгмор. Сред тях беше и Удуърд, който сега му отвори входната врата. Херцогът му направи знак да го последва и двамата се отправиха по покрития с шахматни мраморни плочи коридор към библиотеката, в която спокойно можеше да се събере половината Чапман Хол. Вътре херцогът отиде до писалището, извади от джоба си една от визитните си картички и бързо надраска нещо на нея. После я подаде на иконома.

– Изпрати веднага това на лейди Елизабет.

– Ще желаете ли нещо друго, Ваша светлост? Малко чай?

Херцогът кимна небрежно и забърза нагоре по стъпалата. Подът на неговия апартамент също беше застлан с мраморни плочи, само че в златисто и бяло. По времето на баща му стаята беше обзаведена като за кралска особа. След смъртта на Франсис синът му незабавно бе изнесъл мебелите, оставяйки само няколко, и то претапицирани. Вкусът на Франсис беше твърде екстравагантен и крещящ за него, но истинската причина за това бе, че Ейдриън не желаше да запази нищо, което да му напомня за баща му. Спомените, оставени от покойния Франсис бездруго щяха да му стигнат за цял живот.

Сега подът беше покрит с персийски килими, които му осигуряваха топлина нощем, когато обичаше да ходи бос. Старинен фотьойл и канапе, претапицирани в тъмна виненочервена кожа, стояха пред камината,

заедно с една китайска табуретка за крака от шестнадесети век, която херцогът използваше за да поставя книгите и документите си. Страстен любител на ориенталските антики, той беше избрал за едната стена масивен черен китайски скрин, инкрустиран със седеф и украсен с флорални мотиви в горната си част и с препускащи коне в долната. Останалата част от обзавеждането представляваше една малко еклектична сбирка от вещи, които беше взел изцяло от съображения за удобство и полезност. Единствената семейна реликва в стаята бе махагоновото писалище от осемнадесети век, което беше оставил, защото знаеше, че дядо му, седмият херцог Клейбъроу, починал няколко години преди раждането му, е бил изключително привързан към него.

Стаята се различаваше съществено от останалата част на къщата, но това бе неговото лично убежище и всичко вътре му харесваше. Сигурен бе, че Елизабет ще се възмути още в мига, в който я зърне, точно както се възмущаваше Изабел, която смяташе стаята за „ужасно зле обзаведена“, но не го беше грижа. Познаваше добре Елизабет и бе сигурен, че щом ѝ каже, че няма да промени и сантиметър от покоите си, тя няма да възрази. Нещо повече, никога повече нямаше да повдигне този въпрос.

Камериерът му вече беше приготвил ваната. Банята, голяма колкото спалните в повечето провинциални имения, също бе с мраморни подове. След като получи чая си, херцогът се съблече и се потопи в грамадната разкошна вана.

Възнамеряваше да посети Елизабет, да ѝ се извини за това, че я бе пренебрегвал толкова време, и да се осведоми за здравето ѝ. Ала първоначалното му намерение не беше да се връща в Лондон днес, нито дори утре. Решил го бе едва снощи.

Поведението му снощи беше скандално. Нейното също, ала това не го оправдаваше. За Никол Шелтън отхвърлянето на общоприетите правила очевидно бе втора природа. След като на няколко пъти бе ставал свидетел на нейното крайно необичайно и доста шокиращо поведение, вече не се изненадаваше, че преди години е предизвикала скандал. На усътните му внезапно трепна неканена усмивка. Никой не можеше да обвини Никол, че е скучна. Скучна беше конвенционалността – затова той толкова мразеше досадните приеми, домашни визити и другите социални превземки, към които останалите от неговата класа бяха тъй силно привързани. Изведнъж му хрумна, че в крайна сметка двамата с Никол може би не са чак толкова различни.

Усмивката му тутакси се стопи.

Нелепата мисъл тутакси беше пропъдена.

Самия него го смятаха за доста затворен, неприязънта му към светския живот беше добре известна, но никога не бе предизвиквал скандал, а и поведението му определено не даваше храна на злите езици. Като изключим огромния му интерес към търговията, който не се считаше подходящ за който и да било благородник, херцогът със сигурност не бе склонен да въстава демонстративно срещу правилата.

Изведнъж осъзна, че горещата вана изобщо не го отпуска. Напротив, беше разтревожен и почти ядосан. Припомняше си словесната схватка с Никол снощи, а и физическата – как би могъл да я забрави, – и съвсем не бе сигурен дали е ядосан на Никол или на самия себе си. Едно единствено нещо изглеждаше ясно. Способността му да се контролира, неговата воля и самодисциплина далеч не бяха толкова железни, колкото бе смятат, не и когато се отнасяше до Никол Шелтън.

Още по-неспокоен, той рязко се надигна от ваната и водата се плъзна по голото му мъжествено тяло.

Реши, че времето ще го излекува. Сега тя беше в Драгмор, а той не смяташе да се връща в Чапман Хол преди копнежът му по нея да е стихнал. Досега бе напълно сигурен, че е човек, на когото може да се разчита във всяко едно отношение, ала се беше оказало, че по отношение на нея съвсем не е така. Нима у него все пак бе останало нещо от ужасяващия характер на Франсис?

Ръцете му, които бавно триеха тялото му с една дебела кърпа, изведнъж замръзнаха. Мисълта беше просто вледеняваща.

Не беше сигурен кога точно бе започнал да мрази баща си, защото изобщо не помнеше да е имало време, в което да не го е мразил. Още като съвсем малък бе осъзнал какво причинява Франсис на майка му и още на четири години си бе изпросил първия шамар с опита си да я защити. Беше го заболяло, ала болката бе нищо в сравнение със страха, който я последва. Страх не само за него самия, но и за майка му.

Защото когато видя да удрят детето ѝ, Изабел се разяри и се нахвърли върху Франсис с намерението да издере лицето му с нокти. Все още замаян от удара, Ейдриън стана безпомощен свидетел на лекотата, с която баща му ѝ попречи да стори това, и на жестокостта, с която я повали на пода. Сетне Франсис се изсмя, нарече я курва и излезе от стаята. Тогавя Ейдриън пропълзя до майка си разплакан, но за негово облекчение тя се изправи, прегърна го и прошепна, че всичко е наред. Щом се увери, че Изабел е добре, той усети как го изпълва изгаряща омраза към баща му, която бе жива и до ден днешен. Изобщо не чу как майка му го

заклева никога повече да не се намесва в споровете ѝ с Франсис. С цялото си детско същество се молеше баща му да умре, молитва, останала неизпълнена още цели двадесет и две години.

Но аз не съм грубиян като Франсис, помисли си той. Никога в живота си не бе вдигал ръка срещу дете или жена. Не пиеше, не играеше комар. И със сигурност не изпитваше влечение към своя пол.

Като млад обаче и Франсис явно бе обичал жените, защото едва по-късно беше насочил предпочитанията си към младите мъже. Един дженгълмен никога не би се нахвърлил върху Никол така, както бе сторил той снощи, но баща му несъмнено би го направил без капчица колебание.

Херцогът си припомни срещата си с нея при конюшната на Чапман Хол и как я беше приковал към стената, след като тя го удари с камшика си. Не бе възнамерявал да я укротява толкова грубо, ала го беше сторил.

Страхуваше се от тази новооткрита страна на характера си, за чието съществуване досега не бе и подозирал. Нито една жена до този момент не я бе изваждала на показ и това беше още една причина да стои далеч от Никол Шелтън.

Той бе сгоден за Елизабет, която беше не само негова братовчедка, но и мила и приятна дама. Познаваше я от дете и за нищо на света не можеше да я нарани. За нищо на света нямаше да пренебрегне своя дълг и да опетни своята или нейната чест. Тогава защо снощи в Драгмор предизвика съдбата? Ако го бяха открили с Никол, щеше да бъде принуден да се ожени за нея и да развали годежа си с Елизабет. Очевидно, реши той, е било някаква моментна лудост.

За миг си представи Никол като своя жена. Това би било възможно най-лошата съпруга – дръзка, непокорна, предизвикваща непрекъснато гнева му. За разлика от Елизабет, която щеше да му посвети живота си и да му се подчинява във всичко. Защо изобщо ги сравняваше, когато за сравнение не можеше да става и дума?

И все пак Никол беше искала да се омъжи за него. Нищо, че сега явно бе решила да го разяри като някаква безумна и много безразсъдна форма на отмъщение. Внезапно той замръзна на мястото си.

Нима снощи му е устроила капан?

Никол не беше първата жена, която искаше да се омъжи за него, съвсем не. Херцогът бе напълно наясно, че всеки сезон е пълен с много млади дебютантки, решени да привлекат вниманието му и да го накарат да изостави Елизабет. Той, естествено, ги пренебрегваше изцяло.

Не можеше обаче да пренебрегва повече това, което се бе случило с

Никол. Тя беше сметнала, че той я ухазва, докато Ейдриън всъщност планираше просто една малка авантюра. Обзеха го угризения. Беше я наранил. За пръв път откакто двамата бяха узнали истината един за друг се осмеляваше да си го признае. Съвсем ясно си спомняше шока ѝ, когато ѝ се извиняваше за погрешното си предположение, че е омъжена. А сега, след като се бе осмелил да си припомни тази среща, си спомняше съвсем ясно и болката и унижението в погледа ѝ. След това се беше старал да отбягва мисълта за това какво ѝ е причинил, но сега вече не можеше. Чувстваше се като пълен мерзавец.

Ала Никол се бе съвзела твърде бързо от удара, който несъзнателно ѝ беше нанесъл. И снощи съвсем не се беше държала като наранена, покрусена госпожичка. Снощи тя беше съблазнителка, беше размахала красотата си като боен пряпорец, беше дръзнала да го предизвика на словесен двубой. Беше го омагьосала. Вместо да се прибере в стаята си, където щеше да е в безопасност, тя се бе излегнала на канапето в библиотеката в една безкрайно предизвикателна поза. И когато той се хвана на въдицата, нахвърли се върху нея и я сграбчи в прегръдките си, почти не му беше оказала съпротива. Броени мигове след това вече стенеше възбудено в обятията му.

Капан ли е било?

Херцогът метна кърпата на пода, отиде гол до дрешника и напълно автоматично навлече някакъв халат. Обзе го ярост. Никол Шелтън не бе първата жена, опитала с красотата си да сложи край на годежа му, но беше първата, на която той се бе поддал. Сега вече беше сигурен, че поведението ѝ е било целенасочено, че се е стремяла да бъде компрометирана, да го хванат с нея. Защо иначе ще го чака в библиотеката? Защо, по дяволите?

По една случайност Елизабет пиеше чай точно с Изабел, когато пристигна съобщението от херцога. Тя пое картичката от ръката на икономата, разпознала начаса сребърния кръст.

– От Ейдриън е – промълви тя и дребното ѝ лице се озари от усмивка, която го направи почти красиво.

Изабел също се усмихна. Елизабет бе още толкова млада и толкова непресторена.

– Е?

Елизабет обърна заблестелия си син поглед към вдовстващата херцогиня.

– Той се е върнал! – радостно извика тя. – Върнал се е и тази вечер ще дойде!

– Време беше – каза Изабел. – Не се вълнувай толкова, скъпа. Знаеш, че днес не се чувстваше особено добре.

Руменина обагри бузите на Елизабет.

– Как да не се вълнувам? Не съм го виждала повече от месец. И, моля те, Изабел, не говори така за Ейдриън. Друго би било, ако той отсъстваше заради непристойни похождения, но и двете знаем колко усърдно работи синът ти и колко сериозно се отнася към своите задължения. Щом аз не го упреквам, и ти не би трябвало да го упрекваш. – Думите бяха произнесени меко и тихо, защото Елизабет не бе способна да повиши глас на никого.

– Една майка има право да кори сина си – отвърна Изабел, като потупа малката ѝ бяла ръка. – Но се радвам да видя, че цветът на лицето ти се възвръща. А сега мисля, че е време да си вървя.

Въпреки че Елизабет нямаше търпение да изтича горе и да оправи тоалета си, протестите ѝ бяха искрени.

– Но ти току-що пристигна! Не можеш да си тръгнеш толкова бързо, а и аз наистина имам достатъчно време, преди да дойде той.

Изабел се усмихна и я целуна по бузата.

– Тръгвам, скъпа, така че тичай в стаята си и се преоблечи. Знаем, че точно това ти се иска да направиш.

Елизабет се усмихна. Обичаше херцогинята като майка. Собствена-та ѝ майка бе починала, когато тя бе още момиченце.

– Толкова се радвам, че те има. Ти наистина се превърна в майка за мен.

– А за мен ти винаги си била дъщерята, която не можах да имам – тихо отвърна Изабел, като я прегърна. Беше напълно искрена. От край време изпитваше особена привързаност към това момиче.

Засяла, Елизабет притисна картичката към гърдите си. Беше дребно, крехко момиче с бледа кожа и свиленоруса коса. Хората казваха, че е хубава, но Елизабет знаеше, че всъщност е по-скоро обикновена, че е прекалено бледа и слаба, че косата ѝ е прекалено тънка. Освен това имаше на носа си лунички, които прикриваше с фин слой бяла пудра. Нямаше как да знае, че мнозина наистина я намират за хубава и че това няма нищо общо с външния ѝ вид, а се дължи изцяло на нейната топлина и благ нрав.

Остана без дъх от вълнение, тя се качи тичешком в стаята си и повика камериерката. Час по-късно вече се бе преоблякла с пастелно

зелена рокля, а косата ѝ бе прибрана във висок кок. На шията ѝ сияеше троен наниз от прекрасни перли с диамантен медальон – подарък от Ейдриън за осемнадесетия ѝ рожден ден преди два месеца. Едва бе привършила с тоалета си, когато икономът ѝ съобщи, че херцог Клейбъроу е пристигнал и я чака долу. Елизабет мигом излетя от стаята си.

Херцогът се изправи в мига, в който тя влезе в салона, усмихна се, пое ръката ѝ и я целуна. Елизабет го познаваше откакто се помнеше. Той я бе люлял на коленете си, когато беше още бебе. Целият ѝ живот бе преминал покрай него – от дните, когато едва проходила, се клатушкеше навсякъде по петите на своя дванадесетгодишен, строен и красив като млад бог братовчед, до времето, в което бе започнала да съзрява и да осъзнава своята женственост. Веднъж дори беше спасил живота ѝ. Тогава осемгодишната Елизабет се бе подхлъзнала и бе паднала в едно езеро. Ейдриън беше отишъл да лови риба и тя както обикновено го бе последвала. Не бе изпитала никакъв страх в ледената прегръдка на водата, защото нейният герой беше там и тя знаеше, че ще я спаси. Не помнеше някога да е имало време, в което да не го е обичала.

– Толкова се радвам, че се върна – простичко каза тя, след като си размениха обичайните поздрави.

Херцогът приседна до нея на дивана.

– Съжалявам, че ме нямаше толкова дълго време.

– Не се извинявай! Аз те разбирам, наистина.

Той я погледна изпитателно. Беше задъхана, но не изглеждаше болна, напротив, очите ѝ искряха радостно, а бузите ѝ бяха поруменели. И все пак беше отслабнала видимо.

– Майка ми каза, че не си добре.

Усмивката на Елизабет угасна.

– Добре съм, наистина. Вярно е, че бях малко изтощена, но, Ейдриън, приемите се редят един след друг и понякога се прибирам чак на зазоряване. Знаеш как е по време на сезона! Чудно ли е тогава, че съм изтощена?

Беше права. Майка му се държеше глупаво, въпреки че Изабел бе всичко друго, но не и глупава.

– Значи трябва да се прибираш по-рано, щом се изморяваш толкова лесно.

– Обещавам – каза тя и херцогът знаеше, че наистина ще го стори. Както знаеше, че би сторила всичко, което поиска от нея.

Никол и Джейн пристигнаха в Лондон след полунощ, защото бяха потеглили от Драгмор чак следобед. Реджина беше излязла с лейди Хендерсън и още не се бе прибрала. Домашната прислужница мисис Дойл им съобщи, че е отишла на бала у Баринггън. Двете жени предпочетоха да не я чакат и си легнаха.

Никол стана с изгрева, неспособна да измени на дългогодишния си навик и нетърпелива да види сестра си, която не беше виждала от месеци. До вчера в живота ѝ имаше само мрачни облаци, ала днес от прозореца долиташе птича песен и Никол се чувстваше бодра и щастлива. За пръв път от години се радваше, че е в града и очакваше с трепет забавленията, които щеше да ѝ предложи денят.

Освен това не спираше да я занимава въпросът дали ще го види.

Излезе да пояди, придружавана в името на благоприличието от един слуга. В този ранен утринен час, в който повечето представители на нейната класа тепърва си лягаха, Риджънтс Парк беше напълно пуст. В осем часа търпението ѝ се изчерпа и тя влетя в спалнята на сестра си. Реджина лежеше свита на кълбо под завивките, потънала в здрав сън. Усмивната, Никол пристъпи на пръсти до леглото и дръпна рязко одеялото.

Реджина измърмори недоволно и закри очите си с ръка.

– Ставай, поспаланке – извика Никол, като издърпа възглавницата изпод тъмнорусата глава на сестра си и я замери с нея.

– Никол?

Никол приседна на леглото.

– Самата аз.

Реджина захвърли възглавницата на пода, напълно разбудена и слясана. После нададе радостен вик и прегърна силно сестра си.

– Какво търсиш тук? Не мога да повярвам!

– Почувствах се отегчена – отвърна Никол с усмивка. – Изглеждаш ужасно. Кога се прибра снощи?

Реджина се намръщи, но това с нищичко не накърни красотата на класическите ѝ черти. Не, това осемнадесетгодишно момиче никога не изглеждаше ужасно.

– Призори. Балът у Баринггън беше страхотен. Всички, които претендират да са нещо, бяха там! О, трябваше да дойдеш по-рано!

Никол се вцепени. Сетне се наведе да вдигне възглавницата от пода, за да скрие изражението си.

– Всички ли? Кои всички?

– Поименно ли искаш да ти ги изреждам? – изсумтя Реджина. –

Довечера навалицата ще бъде у Уилоуби. Идваш ли?

– Не бих го пропуснала за нищо на света – отговори Никол. Вече окончателно събудена, Реджина се надигна и се взря изпитателно в сестра си.

– Никол, изглеждаш ми променена. Какво става? Ти мразиш Лондон. Наистина ли смяташ да напуснеш усамотението си и да се впуснеш във вихъра на светския живот?

Никол се поколеба. Много ѝ се искаше да се довери на сестра си, но се боеше. В края на краищата, какво можеше да ѝ каже? Че херцог Клейбъроу е имал непочтени намерения спрямо нея? Че тя, глупачката, се е оставила целувките му да я покорят? Че сега той е в Лондон и че може би, само може би, това е причината Драгмор внезапно да стане толкова отегчителен? Че се пита дали ще го види тази вечер?

– До гуша ми дойде да имам за компания само овце и крави – каза накрая тя. Обичаше Реджина и ѝ беше неприятно, че я лъже, но нямаше избор.

– Е, не те обвинявам! – извика Реджина. Винаги беше предпочитала куклите и дантелите пред ездата и катеренето по дървета. Едва ли имаше други две сестри, които да си приличат толкова малко. – Толкова се радвам, че си тук! – Тя импулсивно прегърна сестра си. – Само стой с мен – каза със сериозен тон. – Ще те запозная с всички и ще си прекараш страхотно!

8

Големият салон у Уилоуби бе вече пълен, когато Никол и Реджина пристигнаха заедно с майка си. В салона, който макар и по-малък от бална зала, с лекота можеше да побере сто души, беше претъпкано и топло. Навсякъде се виждаха гости, пиещи шампанско и други питиета, както и слуги, предлагащи богато и екзотично разнообразие от ордьоври. На една специално издигната платформа свиреше трио музиканти, но оживените разговори на бляскавата тълпа заглушаваха звуците на пианото, арфата и цигулката.

Салонът беше претъпкан, но не чак толкова, че присъстващите да не забележат веднага появата на Никол. Още щом пристъпи през прага, тя видя как стоящите най-близо до сводестия вход се обръщат с усмивка към сестра ѝ и майка ѝ... и как после устите им зяпват от изненада. Сърцето ѝ тутакси се качи в гърлото.

Всъщност нервите ѝ играеха още откакто започна да се приготвя за вечерта. Беше успяла да подразбере, че на приема ще присъства каймакът на лондонското висше общество, защото лорд Уилоуби бе не само маркиз Хънт, а и пръв довереник на министър-председателя. От разговора си с Марта в Драгмор знаеше, че херцог Клейбъроу очевидно не е любител на светските събирания, но въпреки това бе твърде възможно да е тук тази вечер, именно заради властта и връзките на Уилоуби. А дори да не дойде самият той, Елизабет Мартиндейл без съмнение щеше да е тук, не само защото бе негова годеница – което само по себе си ѝ даваше изключително високо положение в обществото, – а и защото беше от фамилията Де Уорън, чийто патриарх, граф Нортъмбърланд, бе един от най-могъщите хора в кралството.

Мисълта, че ще види поне единия от двамата, се бе оказала достатъчна да изопне нервите ѝ още докато обличаше балната си рокля от тюркоазено моаре. При все това Никол упорито избягваше да си задава въпроса защо всъщност е дошла в Лондон и защо отива на този прием. Когато тръгна от къщата на Тависток Скуеър безпокойството ѝ вече граничеше с паника. Идвала бе в Лондон преди малко повече от година, ала на светско събитие не беше присъствала от скандала насам. Последната ѝ истинска публична поява беше балът с маски у Адърли, който щеше да бъде пълен провал, ако херцогът не се бе произнесъл в нейна полза. Тази вечер, дори и той да дойде, Никол щеше да бъде сама. Вече

почти съжаляваше, че е дошла.

Една голяма група гости, застанали близо до входа, се обърнаха към нея и я зяпнаха.

– Виж ти, това не е ли по-голямата дъщеря на Драгмор? – извиси глас някакво конте.

– Тя е – отговори една възрастна матрона и побърза да отвърне поглед от Никол. – Чухте ли с какъв костюм е била у Адърли? – Гласът ѝ рязко се сниши и тя обърна гръб на Никол и семейството ѝ.

– Всички те са вещици! – извика високо Реджина, като хвърли изпепеляващ поглед към групичката и мина покрай нея с решителни, ядосани крачки, доста различни от обичайната ѝ изящна походка.

Никол я хвана за лакътя.

– Няма нищо, Рай. Очаквах някои дребни неприятности.

– Познавам ги всичките до един и следващия път, когато пътищата ни се пресекат, тъпкано ще им го върна – заяви Реджина. Кехлибарените ѝ очи святкаха. После се обърна и изгледа подозрително сестра си. – С какъв костюм си била у Адърли? И кога е било това?

Намесата на майка им спаси Никол от необходимостта да отговаря.

– Добре ли си, скъпа?

– Да, мамо, наистина – успя да се усмихне Никол, въпреки че съсем не беше добре. Освен всичко останало усещаше, че се облива в пот и това я ужаси. С най-голямо удоволствие би свалила поне тези дълги до лакътя бели ръкавици, ала не смееше.

Джейн побърза да ги отведе при друга група гости, този път нейни лични приятели. Изненадата им от появата на Никол беше искрена и лишена от всякаква злоба. Облекчена, Никол се спря за малко да побъбри със семейство Хауърд и семейство Бентън.

– Марта е тук – прошепна ѝ Реджина, като се отдалечи от групичката възрастни и повлече сестра си със себе си. – Виж – махна с ръка тя.

Никол се усмихна, радостна че най-добрата ѝ приятелка се е върнала в Лондон. Марта се спусна към тях и ги прегърна.

– Какво правиш тук? – възкликна тя, пронизвайки приятелката си с поглед.

Никол сви рамене. Знаеше, че Марта навярно се досеща за истината.

– Драгмор внезапно е започнал да я отегчава – обади се Реджина, като погледна лукаво сестра си. – Какво знаеш ти по въпроса, Марта?

– Защо, какво искаш да кажеш? – Марта се обърна отново към Никол. – Прекрасно е, че си тук! – извика тя с многозначителен поглед,

който Никол не можа да разгадае.

– Лорд Хортънс е тук – прошепна Реджина, обзета от внезапна възбуда. – Никол, бързо, виж!

Никол проследи погледа на сестра си и откри един тъмнокос красив мъж около трийсетте, който ги гледаше. Всъщност, съвсем не бе сигурна дали гледа нея или сестра ѝ. Това я изпълни с неясно безпокойство.

Реджина я дръпна за ръката.

– Не е ли красив? На всичко отгоре е богат, а репутацията и маниерите му са безупречни! Посети ме вече два пъти! Никол... мисля, че той ме ухажва... мисля, че ще поиска ръката ми от татко!

Никол хвърли крадешком още един поглед към красивия лорд и се изчерви от дръзкия поглед, с който ѝ отвърна той. Този път нямаше съмнение към кого е отправен. Тя бързо се извърна.

– Ти още си млада, Реджина. Сигурна съм, че той не е единственият ти ухажор.

– Разбира се – отвърна Реджина, ала сърцето на Никол се сви при вида на блесналите ѝ очи. – Но... аз съм влюбена в него, Никол!

Никол прехапа устни и се спогледа тревожно с Марта. Интуицията ѝ подсказваше, че лорд Хортънс е достоен единствено за презрение.

– Аз ще се посмеея с тълпата – промълви отмаляло Реджина и пред погледите на другите две момичета се изгуби сред множеството, естествено, по посока на лорд Хортънс.

Никол забеляза, че той отново я гледа настойчиво и рязко му обърна гръб. Беше разярена.

– Той ще разбие сърцето ѝ.

– Определено мога да кажа, че те заглежда – каза Марта. – По принцип не бих се тревожила, защото Реджина се радва на огромна популярност и се влюбва поне веднъж седмично. Мисля обаче, че тази работа с лорд Хортънс е много по-сериозна, Никол. От два месеца не е говорила за никой друг, освен за него.

– Ох! – изпъшка Никол. – Трябва някак да я накарам да стои настрана от него.

– Трябва. Никол, той е тук.

Никол се вкамени.

– Херцогът? – попита едва чуто тя. Сърцето ѝ туптеше като обезумяло.

– Да. – Марта обходи с поглед тълпата. – Видях го наскоро. Трябва да се е върнал в Лондон. – Тя се обърна отново към приятелката си. – Никол, какво правиш?

– О, Марта! – извика Никол, разбрала съвсем точно въпроса ѝ. – Само ако знаех! Просто не можех да стоя в Драгмор, не можех!

Марта сграбчи ръката ѝ.

– Виждам го.

Никол преглътна и проследи погледа ѝ. По тялото ѝ пробягнаха тръпки.

Той изглеждаше невероятно великолепен в черния си фрак и панталони. Извисяваше се с една глава над тълпата, дяволски красив и дяволски мъжествен. В сравнение с него останалите мъже наоколо изглеждаха глупаво; белите им като лилии лица бледнееха на фона на неговия златист тен, телата им бяха смешно крехки: до неговата мъжествена фигура. Косата му бе все така твърде дълга. Очевадно мрази да ходи при бръснаря си, помисли си с усмивка Никол. Само човек като херцога можеше да си позволи безнаказано подобна старомодна външност.

Разбира се, той бе отегчен и изнервен, точно както у Адърли; слушаше с половин ухо думите на някаква възрастна дама, приведен леко към нея, докато погледът му се местеше разсеяно из тълпата. Най-накрая изправи глава, усмихна се някак измъчено и кимна в знак на съгласие с онова, което казваше дамата, каквото и да бе то. И точно в този момент неспокойният му поглед срещна погледа на Никол.

Той замръзна на мястото си със слисано изражение. Никол го гледаше, неспособна да отмести очи. Разстоянието помежду им бе голямо, ала не дотам, че да ѝ попречи да разчете израза на лицето му и да види как изумлението се сменя с гняв. След миг погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ, сетне отново нагоре. И това не беше поглед, изразяващ учтиво внимание, не беше поглед на джентълмен.

– Разярен е – прошепна Марта.

Никол беше забравила напълно за присъствието ѝ, беше забравила всичко и всички. Освен него.

– Той ме презира така силно, както го презирам аз – каза с неуверен глас тя. После вирна гордо глава в опит да изглежда безгрижна, да изглежда така, сякаш погледите им са се срещнали съвсем случайно. Беше наранена от гнева му, макар че не би трябвало да е така. Той мигновено извърна глава встрани.

Никол се вцепени. Една дребна, русокоса жена го бе хванала под ръка и го притискаше към себе си. Херцогът се приведе към нея, заслушан в думите ѝ, а тя се усмихваше, смееше се. Когато се изправи, той също се усмихваше. Никол усети, че ѝ прималява.

– Това е тя, нали?

– Да.

Никол им обърна гръб. Не бе успяла да огледа добре Елизабет, която просто се губеше пред снажната фигура на херцога, но беше видяла достатъчно. Съперницата ѝ бе крехка, светлокоса и хубава. Никога в живота си Никол не се бе чувствала толкова висока, тъмна и непохватна. А херцогът обичаше своята годеница, обичаше я искрено. Това бе толкова явно, че очите на Никол се напълниха със сълзи.

– Никол, да отидем да си сложим малко пудра – припряно каза Марта, като я хвана за ръка.

Първоначалната реакция на Никол бе да възрази, но тя я потисна. Вместо това се усмихна накриво и последва Марта, която я поведе към тоалетната.

Когато се върнаха, Никол вече бе преодоляла шока от това, че най-после бе видяла херцога с неговата годеница. Следвайки примера на сестра си, тя тръгна с Марта из тълпата и бе представена на много хора, повечето от които се държаха учтиво и мило с нея, защото Марта беше дискретна и знаеше при кого да я отведе. Въпреки това във всеки един момент от следващите два часа Никол знаеше с абсолютна точност къде се намира херцогът.

Елизабет почти не се отделяше от него, а той не обръщаше никакво внимание на Никол. Погледите им се срещнаха неволно още на два пъти, ала той веднага ѝ обръщаше гръб, сякаш тя не съществуваше или пък беше от по-низша класа. Никол беше сигурна, че усеща присъствието ѝ така, както тя усещаше неговото, но е решен да я отбягва на всяка цена.

Съжаляваше, че няма свои ухажори, за да виси по ръцете им, както Елизабет беше увиснала на неговата. Чувстваше се ужасно. Беше на двадесет и три, почти двадесет и четири – една стара мома без шансове да се омъжи, освен за някой дебел старец. Елизабет бе само на осемнадесет, русокоса и съвършена, при това сгодена за херцога. Никол изпитваше неприязън към нея. Знаеше, че е несправедлива, но как би могла да я хареса? Това девойче имаше всичко, имаше своя принц, имаше нейната мимолетна мечта. Невъзможно бе да я харесва, точно както бе невъзможно да не презира него.

Когато часовниците удариха полунощ, Никол почувства, че не издържа повече. Измъкна се от салона, за да подиша малко въздух, уверена, че херцогът и скъпата му годеница вече са си отишли, защото от известно време насам не се виждаха никъде. Откри врата, водеща към един вътрешен двор и излезе навън. Нощта беше приятно студена в

сравнение със задухата и топлината в салона. Облаци покриваха небето, виждаха се няколко трепкащи звездички, а от време на време се показваше и изтънелият сърп на луната. Никол отиде до тухлената стена и се облегна на нея, загледана в ярко осветените градини, които се простираха отвъд. Сега, когато херцогът вече го нямаше, тя осъзна, че е напълно изцедена и че вечерта е била пълен провал.

Изобщо не трябваше да идва в Лондон. Беше дошла заради него, сега вече можеше да си го признае, и беше пълна глупачка. Тази вечер той отново бе успял да разбие сърцето ѝ.

Не чу как вратата към двора се отваря и затваря. Не чу и стъпките му. Когато заговори, гласът му бе тих и ядосан.

– Какво правиш тук?

Никол се завъртя със стреснато възклицание, за да се озове лице в лице с херцог Клейбъроу. Дворът тънеше в полумрак, но това не ѝ попречи да види изражението му и да разбере, че не е сгрешила: наистина беше ядосан.

– Дишам свеж въздух, но това изобщо не те засяга.

– Знаеш, че нямам предвид това.

– Знаем ли?

– Не си играй с мен – заплашително каза той, като пристъпи към нея. – Защо ме последва в Лондон?

Никол зяпна, слисана не толкова от въпроса, а от прозорливостта му.

– Колко си самонадеян! Не съм те последвала! – излъга тя. Никога, за нищо на света нямаше да му признае истината.

– Не ти вярвам.

– Това е твой проблем, не мой.

– Не – бавно каза той, – точно тук грешиш. Това определено е наш проблем.

Никол стоеше като вкаменена, неспособна да проумее думите му. Тогава погледът му се плъзна към деколтето ѝ и дъхът ѝ секна. Обзе я опасно желание. Измина много време, преди той да заговори отново, без да откъсва очи от нея.

– Знаем, че ти никога не идваш в Лондон, Никол. Знаем, че си дошла заради мен.

– Ти си непоносимо нагъл – отвърна троснато тя.

– А ти си лъжкия.

– Не! – извика Никол разтреперана.

– Тогава защо си дошла тук, след като не си идвала след... след

скандала?

Разбира се, той не можеше да не знае за нейното падение, всички знаеха, но това, че го бе споменал така направо, я смути. Досега винаги се бе преструвал, че не знае, или по-точно – че не го интересува.

– Е, какво? Не можеш да намериш подходящо обяснение?

При това напомняне, че трябва да се защити и да го излъже, цялото ѝ лице пламна.

– Бях в Лондон миналата година. Истина е! Реджина винаги ме умолява да дойда, така беше и сега.

Той пристъпи още една крачка напред. Усмивката му беше студена.

– Само като си помисля, че те смятах за превъзходна актриса.

Никол отстъпи назад.

– Не играя роля.

– Нима? Точно в този момент си ужасна актриса. – Докато го казваше, херцогът направи още крачка напред и Никол отново отстъпи. – Какво има, Никол? Страх ли те е от мен? – предизвикателно попита той.

Никол тутакси вирна брадичка.

– Не се самозаблуждавай!

Херцогът се усмихна мрачно.

– Не съм си го и помислял. Ти не се боиш от мен, нали? Твоята игра ми е ясна, Никол. Аз не съм глупак.

– Не знам за какво говориш.

Той се изсмя пренебрежително.

– И после твърдиш, че не си била актриса!

Никол отново вирна глава, разярена от подигравателния му тон.

– Мисли каквото си искаш. Само че аз нямам ни най-малка представа накъде биеш.

– Ти ме преследваш, нали, скъпа?

– Ти наистина си сериозно заблуден – извика тя.

– Много жени – рязко смени тона той – са се опитвали да сторят това, което се опитваш да сториш ти. И нито една не е успяла да ме откъсне от Елизабет. Разбираш ли?

Думите му я зашлевиха като плесница. Никол си пое дълбоко дъх. В очите ѝ заблестяха сълзи.

– Аз не се опитвам да те откъсна от твоята безценна Елизабет! – изсъска тя. – И ти предлагам да се връщаш при нея, преди да е дошла да те търси и да те открие в такова интимно уединение с друга!

– Елизабет се прибра вкъщи.

– За да ти стопли леглото ли? – жлъчно подхвърли Никол.

Той се сепна, но се окопоти веднага.

– Така, както ти се иска да го стоплиш ти?

Никол зяпна. Лицето ѝ се изчерви, но се надяваше, че тъмнината скрива това.

– Това е последното място, където някога бих поискала да бъда.

– Нима? Нужно ли е да ти припомням последните ни срещи?

– Нужно ли е да ти припомням кой се държа отвратително по време на тези срещи? – извика тя.

– Предполагам, че е напълно в реда на нещата една дама да удря мъж с камшика си за езда, да не говорим да препуска на шир и дълж, облечена като момче.

Никол изопна решително снага.

– Тръгвам си. Не съм длъжна да стоя тук и да слушам оскърбленията ти.

Когато се помъчи да мине покрай него обаче, той я сграбчи за лакътя и я завъртя към себе си. Тя не направи и опит да се отскубне, защото знаеше, че е безсмислено. Лицето му беше толкова близо до нейното, че ѝ бе невъзможно да поеме дори нищожна глътка въздух.

– Напусни Лондон.

– Ти не можеш да ми заповядваш да напусна града!

– Усилията ти са напразни, Никол. Няма да успееш.

Никол издърпа рязко ръката си.

– Не се опитвам да те разделя с Елизабет! Нямам склонност към прелюбодейства, за разлика от долните негодници като теб!

– Нима? – Той я улови за брадичката и преди тя да разбере какво става, устните му бяха на милиметри от нейните. – Наистина ли?

– Не прави това! Какво се опитваш да постигнеш?

Двамата се взряха един в друг. Той бе стиснал здраво челюст.

Пръстите му, впити в лицето ѝ, ѝ причиняваха болка. Никол чакаше да я целуне, искаше тази целувка, боеше се от нея, от него. Внезапно обаче херцогът я пусна.

– Въпросът е какво се опитваш да постигнеш ти? – каза той. Очите му святкаха. – Ако ти не напуснеш Лондон, Никол, ще го напусна аз!

– Добре – извика тя. – Добре! Върви си тогава! Защото аз не съм твоята безценна Елизабет, та да ми даваш нареждания!

Той се взря в нея. Беше толкова разярен, че цялото му тяло трепереше. За миг Никол бе сигурна, че ще я удари... или ще я сграбчи в прегръдките си. Но този миг отлетя и преди тя да се опомни, херцогът вече ѝ беше обърнал гръб и крачеше през двора. След секунди вратата на

къщата се затвори с трясък зад него.

Никол се свлече на твърдата каменна пейка в ъгъла на двора, треперейки неудържимо. Не виждаше звездите над главата си, не виждаше нищо друго, освен него. Сетне тя хвана лицето си в ръце, които продължаваха да треперят. Какво ставаше с нея? Защо, о, защо изобщо трябваше да среща херцог Клейбъроу?

9

Неспособна да се пребори с обхваналото я униние, Никол се вкопчи в перваза на прозореца и се загледа навън, към яркото октомврийско слънце. Чу зад гърба си стъпки, но не помръдна, защото позна, че са на сестра ѝ.

– Никол, отивам на разходка в Хайд Парк с приятели. Чарли Радклиф има нов автомобил. Остава едно свободно място. Защо не дойдеш с нас?

Никол не се обърна. Не искаше Реджина да види лицето ѝ и да я измъчи с въпроси. Макар да изглеждаше невинна като ангел, сестра ѝ бе много умна и познаваше Никол по-добре от всички, достатъчно добре, за да отгатне, че нещо не е наред.

– Не, благодаря. Днес следобед ще ходя на езда – каза Никол, въпреки че нямаше такива намерения.

Реджина се поколеба, после заяви, че ще се видят по-късно, и излезе. Никол въздъхна, обърна гръб на прозореца и се зашура безцелно из светлозеления утринен салон. Останеше ли сама, неизменно я връхлиташе споменът за херцога, за неговите думи, за срещата им. Беше като обсебена от дявола и ненавиждаше това усещане. Ненавиждаше него.

В салона влезе Олдрик.

– Милейди, виконтеса Сърл е тук.

– Не си прави труда да съобщаваш за мен, Олдрик – обади се Марта, като пристъпи прага. Още щом видя приятелката си, тя веднага се обърна отново към иконома. – Донеси ни малко чай, ако обичаш.

Когато той излезе, Марта побърза да седне до Никол.

– Никога не съм те виждала такава, Никол, но подозирах, че днес ще те намеря отчаяна. Трябва да го изхвърлиш от ума си. Трябва!

– Не мога. Повярвай ми, ако можех, щях да го направя, но не мога.

– В Лондон има и други мъже, много други мъже. Моля те, позволи ми да те запозная с някои от тях.

– О, Марта, няма смисъл да си правиш труда. Моята репутация винаги върви на крачка пред мен.

– Ти можеш да промениш репутацията си, ако се опиташ! – разпалено извика Марта.

– Може би не желая да я променям – озъби се Никол. Сетне сграбчи ръката на приятелката си. – Съжалявам, не съм ядосана на теб, а на себе

си.

– Знам.

– Идването ми в Лондон беше грешка, голяма грешка. Връщам се у дома.

Марта я изгледа замислено.

– Ще избягаш? Като страхливка?

Никол се изчерви.

– Ще му позволиш ли да те прогони?

Никол прехапа устни. Марта не знаеше какво се бе случило снощи, но тя знаеше. Той бе дръзнал не само да ѝ заповяда да напусне Лондон, а и да заяви, че се страхувала от него! Ако внезапно си тръгнеш за Драгмор, херцогът щеше да реши, че усилията му да я пропъди са се увенчали с успех. Освен това ще заключи, че тя наистина е страхливка и се бои от него. И нищо няма да промени абсурдното му предположение, че е дошла в Лондон, за да го съблазни и да го откъсне от неговата безценна Елизабет. Тя се вцепени. *Това беше абсурдно предположение, нали?*

Нима тайно се бе надявала да го раздели с годеницата му? Какво друго обяснение можеше да има за безумната ѝ идея да го последва в Лондон?

Никол потрепери, ужасена от себе си. През целия си живот не се бе чувствала толкова обърквана. По-добре да го остави да си мисли най-лошото, което той така или иначе бе решен да прави, отколкото да му позволи да спечели двубоя помежду им. Никога нямаше да си признае, нито пред него, нито пред себе си, че е възможно идването ѝ в Лондон да е било продиктувано от подобни глупави мисли.

– Права си. Значи трябва да поостана още известно време.

– Добре! Но не бива да вехнеш тук. Днес следобед ще играя тенис в клуба с още няколко дами, но ни трябва шести човек. Идваш с нас. Ще бъде забавно.

– Не ис...

– Никол, ти обичаш тениса! Трябва да се появяваш пред хората и поне да даваш вид, че се забавляваш. Иначе той ще реши, че страдаш по него.

– Ти си много умна жена, Марта – каза Никол, като се усмихна неохотно. – Добре, ще дойда.

Пристигнаха в тенис-клуба рано същия следобед. Никол беше в

каретата на Марта и бе пропусната вътре като нейна гостенка. Портие-рът на входа очевидно познаваше Марта, защото я поздрави по име и я отметна в списъка си. Вътре двете си избраха ракети и топки и излязоха на кортовете, за да се присъединят към останалите от групата.

В онези дни тенисът бе изключително популярен, особено сред младите дами. Всички кортове бяха заети, с изключение на трите, резервирани за тяхната група, и всички играчи бяха жени, с изключение на една двойка младежи.

Останалите жени вече ги очакваха, седнали на една маса с кана лимонада. Всички бяха облечени в бели блузи и морскосини поли. Ракетите им бяха оставени до столовете. Щом се приближиха до тях, Марта внезапно промърмори:

– О, боже!

Никол се препъна, когато съзря сред групата Елизабет Мартиндейл.

– Не ми каза, че и тя ще бъде тук!

А годеницата на херцога не само бе тук, но и седеше не до кого да е, а до Стейси Уъртингтън.

– Не знаех. Съжалявам, Никол.

Разговорът между дамите рязко секна, когато Никол и Марта дойдоха до масата.

– Здравейте – каза Марта. – Мислех, че имаме нужда от шести човек, затова доведох лейди Шелтън. Но виждам, че съм сгрещила.

– Така е – обади се Стейси. Погледът ѝ бе пълен с презрение. – Доведох братовчедка си Елизабет за шести човек. – Нямахме начин да не се разбере, че Никол не е добре дошла сред тях.

– Сигурна съм, че ще измислим нещо, Стейси – учтиво каза Марта, въпреки че погледът ѝ прониза брюнетката като кама.

– Всичко е наред – побърза да се намеси Никол. Полагаше огромни усилия да не се вторачи в Елизабет, защото едва сега я виждаше отблизо. Дребната, изящна блондинка седеше напълно притихнала сред явно враждебно настроената групичка жени. – И без това съм уморена. Просто ще взема каретата ти, ще се прибера у дома и ще изпратя кочияша обратно, за да прибере и теб.

Марта я погледна.

Никол не искаше да влиза в пререкания, затова упорито издържа на погледа ѝ. При други обстоятелства непременно би отвърнала на Стейси както подобава, ала присъствието на Елизабет потискаше успешно естествените ѝ наклонности.

– Може би така ще бъде най-добре – обади се друго момиче с рижи

коси и очила с тънки златни рамки, като хвърли неуверено поглед към Никол.

– Аз за нищо на света не желая даделя корта си с някой друг – заяви Стейси.

– Стейси! – укорително възкликна Елизабет и се изправи. – Мисля, че не се познаваме – обърна се тя към Никол. На устните ѝ грееше дружелюбна усмивка. – Аз съм Елизабет Мартиндейл, лейди Шелтън.

Никол застина напълно неподвижно, вторачена в протегнатата ѝ ръка. Мина доста време, преди да се опомни и да я поеме.

– Здравейте.

– Лейди Шелтън, аз нямам нищо против да остана тук и само да гледам. Наистина. Можете да заемете моето място.

Никол стисна зъби. Русокосото момиче не спираше да се усмихва, а сините му очи изглеждаха искрено дружелюбни.

– Всичко е наред, лейди Мартиндейл – каза Никол с леден тон. – Няма нужда да се отказвате от играта заради мен.

– Наистина нямам нищо против – настоя Елизабет, но веднага бе прекъсната от братовчедка си Стейси:

– Щом иска, нека си върви.

Елизабет стисна извитите си устни.

– Стейси, разполагаме с достатъчно време, за да играем всички, дори аз, ако реша. – Тя се обърна отново към Никол. – Можем да си разделим корта, но ви предупреждавам, че се изморявам бързо. – Нова усмивка озари лицето ѝ и накара Никол да се чувства още по-неловко.

– Добре – чу се да казва рязко тя. – Но вие ще бъдете първа. – Не можеше да се усмихне, не можеше дори да се опита.

Всички момичета заеха кортовете, които бяха резервирани. Само Никол остана да седи на масата отстрани. Опитваше се да гледа играта, но все още бе разстроена от присъствието на Елизабет. Годеницата на херцог Клейбъроу изглеждаше много симпатична. Очевидната ѝ дружелюбност бе просто обезоръжаваща. Но сигурно беше неискрена, нямаше начин да не е.

Скоро Никол установи, че изобщо не обръща внимание на останалите жени. Не можеше да откъсне очи от Елизабет. Момичето наистина се измори бързо, защото нямаше никакви сили в крехкото си тяло. Беше най-лошият играч на кортовете и на практика едва успяваше да уцели топката. Значи такива жени предпочитал херцогът? Светли, дребни, слаби? Жени, твърде деликатни да изиграят дори една прилична игра на тенис? Жени с простодушни сини очи и с неслизаща от устните им

усмивка? Неприятно ѝ бе да си го признае, ала от всички момичета, с които се бе запознала досега, Елизабет наистина беше най-симпатична. Тя бе единствената, направила опит да се държи дружелюбно с нея. Даже приятелките на Марта – Джули и Абигейл – се бяха отнесли подозрително с нея и дори не бяха опитали да я заговорят. Марта със сигурност вече изпитваше угризения, че я е убедила да дойде.

Не бяха минали и десет минути, когато Елизабет напусна корта, задъхана, изпотена и зачервена.

– Казах ви, че се изморявам бързо – изпъшка тя, като се стовари на стола до Никол.

Колкото и да не я харесваше, Никол побърза да ѝ налее лимонада.

– Добре ли сте?

Неспособна да произнесе и дума повече, Елизабет само кимна и размахна едно от останените на масата списания пред лицето си. После жадно изгълта чашата с лимонада и едва тогава каза:

– Благодаря. Просто имам нужда от почивка. Не биваше да идвам. От няколко дни насам не се чувствам съвсем добре.

– Навярно сте хванала грип – предположи Никол, като въртеше нервно ракетата из ръцете си.

– Не мисля – печално отвърна Елизабет.

Никол я остави, за да се присъедини към останалите. Поигра малко с Матилда, но Матилда изобщо не беше равностоен противник и не можеше да посрещне дори едно късо воле. Не след дълго при тях дойде Стейси.

– Нека поиграем двете – обърна се към Никол тя. – Матилда и Марта са по-равностойни.

Никол се съгласи, като се постара да скрие от Стейси изражението си, потъмняло от мрачна решителност. Стейси бе най-добра от всички на корта и намерението ѝ бе повече от очевидно; Никол беше сигурна, че се надява да я разгроми. Застанаха от двете страни на корта и започнаха да разиграват. Никол, която често играеше с братята си на кортовете край Лесинг, също беше много добър играч. Сега тя с лекота изпрати топката към Стейси, която я върна със същата лекота. Постепенно и двете започнаха да удрят топката все по-силно и по-силно. Внезапно Стейси замахна и отправи страховит удар, който обаче Никол съумя да посрещне с още по-яръстен замах и да направи точка.

Задъхани, двете момичета се изгледаха с решителност и неприязън. И тогава играта наистина започна...

Бам! Стейси удря топката. Бам! Никол я връща. И продължават

така, с всичка сила. Накрая Стейси отново пропусна, като този път се заби право в мрежата, неспособна да се спре. Всички останали дами вече бяха престанали да играят и се бяха събрали да ги гледат, даже Елизабет бе станала от масата. Стейси едва дишаше, Никол бе само леко задъхана.

– Стига ли толкова? – невинно попита Никол.

– Прави са хората – процеди Стейси между две огромни глътки въздух. – Вие не сте дама, дори тенис не играете като дама! – С тези думи тя напусна корта.

Никол почервения от смущение и гняв, защото самата Стейси бе положила не по-малко усилия да я победи на корта. Другите дами й обърнаха гръб, с изключение на Марта и Елизабет. Марта бе стиснала устни. Никол бавно се приближи до тях.

– Моля ви, простете на Стейси – каза Елизабет, като докосна ръката ѝ.

Никол се дръпна.

– Никога не се е държала толкова грубо; не знам какво ѝ става днес. – Погледът на Елизабет бе умоляващ.

Никол не отговори и момичето, почувствало се неловко, също си тръгна.

– Идването ми тук беше грешка – каза Никол на Марта.

– Бях забравила, че тази вещица Стейси ще бъде тук, Никол, и съжалявам. Трябва да знаеш обаче, че тя е ужасна с всички, които не влизат в нейния кръг. Мисли си, че само защото е племенница на Нортъмбърланд, слънцето изгрява и залазва заради нея. Ако я нямаше нея, останалите момичета щяха да се държат по-дружелюбно, сигурна съм.

– Приятелките ти бяха ужасени от появата ми.

– Не е вярно. Джули и Абигейл просто са тихи и срамежливи момичета. Дай им още една възможност и ще видиш, че всъщност са много мили.

Никол кимна и двете се присъединиха към останалите, които се бяха събрали на масата и пиеха лимонада. Елизабет беше придърпала Стейси настрана и за удивление на Никол я мъмреше строго.

– Как можа да се държиш толкова грубо, Стейси? Беше просто непоносима. Трябва веднага да се извиниш на лейди Шелтън.

– Аз? Да се извинявам на тази дивачка? Ти си напълно сляпа, Елизабет! Винаги виждаш у хората само добро. Нищо ли не знаеш за нея? Тя е персона нон грата, и никога нищо не ще промени този факт!

– Държиш се много нелюбезно и много жестоко, а това не ти отива

– укори я Елизабет и едва сега забеляза Никол и Марта. – Тръгвате ли вече? Имаме още време, може би трябва просто да разменим партньорите.

Това е нечувано, помисли си Никол. Тази жена бе защитила нея, непознатата, пред своята братовчедка и сега очевидно се опитваше да спаси следобеда пак единствено заради нея.

– Боя се, че имам друг ангажимент.

– Е, може би ще поиграем друг път – каза Елизабет. – Приятно ми е, че се запознахме, лейди Шелтън.

– На мен също – отвърна с усилие Никол.

Двете с Марта си тръгнаха и не след дълго бяха сами в каретата на фамилията Сърл. След продължително мълчание Марта я погледна.

– За какво мислиш?

Никол прехапа устни и отчаяно вдигна поглед към тавана.

– Мисля, че тя е не само хубава, а и мила.

– Елизабет е много мила – тихо каза Марта. – Няма човек, който да не я харесва.

Никол се обърна към прозореца, без да вижда нищо. Затова ли я обичаше херцогът?

– Освен мен – тъжно промълви тя.

Марта не каза нищо.

– Лейди Елизабет ще слезе след малко, Ваша светлост.

Херцогът кимна, погледна осемнайсеткаратовия си джобен часовник и продължи да обикаля нетърпеливо из малкия салон. Не беше в стила на Елизабет да закъснява, но ето че минаха още цели петнадесет минути, преди тя да слезе при него, и то облечена не за вечеря и за театър, както се бяха уговорили, а в приятна ежедневна рокля.

– Нима си ме забравила? – попита той изненадано, но в гласа му имаше и развеселена нотка.

Елизабет въздъхна и се приближи до него.

– Толкова съжалявам, Ейдриън. Не съм забравила. Но се боя, че направих ужасна грешка.

Тя се отпусна на дивана, а херцогът седна до нея.

– Съмнявам се – каза той. – Зле ли се чувстваш?

– Просто съм изтощена. Днес следобед играх малко тенис и това ужасно ме измори. Трябваше още тогава да ти изпратя съобщение да не идваш, но толкова исках да те видя, а и не исках да те разочаровам.

Надявах се, че една дрямка ще ме възстанови, но се събудих едва сега и все още се чувствам изтощена.

– Не се тревожи за мен – каза херцогът. – Не е трябвало да играеш тенис, Елизабет. Напълно съм съгласен, че трябва тази вечер да си останеш в леглото.

Елизабет докосна ръката му.

– И не си ми сърдит?

– Разбира се, че не. – Погледът му се смекчи. – Струваше ли си поне? Забавлява ли се?

Тя го погледна натъжено.

– Не беше много приятно, Ейдриън. Честно казано, още съм разстроена!

– Какво те разстрои?

– Две от дамите се държаха ужасно грубо с друга една дама, оскърбиха я жестоко. И една от тях беше Стейси.

– Е, Стейси не е най-милото същество сред познатите ни.

– Стана ми ужасно мъчно за лейди Шелтън, наистина. Поведението им беше напълно непростимо! Знам, че очевидно преди няколко години е имало някакъв скандал, но това е минало и не е честно да виниш някого за грешката му до края на живота му.

Херцогът се вкамени.

– Жената, която са оскърбили, е била Никол Шелтън?

– Да. Познаваш ли я?

Той се размърда неспокойно. Значи не е напуснала града.

– Никълъс Шелтън ми е съсед, откакто купих Чапман Хол. Вечерях с него и семейството му точно преди да тръгна за Лондон.

– Е, тя беше много наранена от случилото се. Сигурна съм, въпреки че тя е много горда и се помъчи да го скрие, милата. Казах на Стейси колко съм разочарована от нея.

Херцогът се покашля. Беше притеснен не само от разговора, а и от собственото си поведение и от скритите си помисли, засягащи обекта на разговора. Едва снощи Никол Шелтън го бе гласнала до ръба на неконтролируемата ярост. Едва снощи се бе разминал на косъм с това да я сграбчи в обятията си и да утоли дивата си жажда. След всичко, което се бе случило помежду им, му се струваше дяволски нередно да обсъжда Никол Шелтън с годеницата си.

– Стейси трябва да бъде смърмяна от време на време. Щом няма да се видим довечера, ще отложим ли вечерята за утре?

Но защо не е напуснала Лондон? Все още ли възнамерява да го

съблазни и да го раздели с Елизабет?

– Би било чудесно. Ейдриън, доколкото разбирам, Никол не е добре дошла във висшето общество. Мисля, че това е дяволски несправедливо, особено сега, когато най-после се е решила да дойде в Лондон.

Херцогът замълча. Дръзнеше ли да се замисли над този въпрос, щеше да се наложи да признае, че самият той смята това за несправедливо, нещо повече – че не одобрява да оскърбяват Никол Шелтън заради един отдавна потушен скандал. Не искаше обаче да обсъжда този проблем, не и с годеницата си, защото считаше, че би било много неприлично да защитава Никол.

– Животът рядко е справедлив.

– Не говори така! Аз ще я поканя да се присъедини към нашия поетичен кръжец и ще се погрижа всички да я приемат.

Херцогът се намръщи. От една страна това, което искаше да направи Елизабет, бе благородно и правилно, но от друга се ужасяваше от мисълта годеницата му да се сприятели с Никол Шелтън.

– Елизабет, може би утре ще бъдеш на по-друго мнение. Доколкото успях да забележа, лейди Шелтън е силна жена и няколко злостни клюки едва ли ще я съкрушат.

– Твърдо съм решена, Ейдриън – заяви Елизабет. – Тя има нужда от приятели като мен, това е повече от очевидно. И аз ще бъда нейна приятелка.

За миг Ейдриън затвори очи. Нима бе възможно цялото това кълбо да се заплете още повече? Никол няма, не може да приеме предложението на Елизабет за приятелство, нали? И защо още е в Лондон? Заради него? Знаеше, че би трябвало все още да ѝ е ядосан, ала не беше. Гневът му бе стихнал още снощи. Всъщност, ако трябваше да бъде честен пред себе си, новината, че не си е заминала, го изпълваше с ликуваща възбуда.

И с ужасяващото предчувствие за обреченост.

10

Никол остана шокирана, когато на следващия ден получи написана с красив почерк поканата от Елизабет да се присъедини към нейния поетичен кръжец идната вечер у маркиза Стафърд. Реджина я погледна любовитно; двете сестри пиеха чай със сладкиши в зеления утринен салон.

– Какво е това? – попита тя.

Никол обърна поканата, все още неспособна да повярва, че е за нея.

– От Елизабет Мартиндейл е. Кани ме да се включа в някакъв поетичен кръжец.

Реджина отиде да седне при нея.

– Трябва да отидеш. Колко мило от страна на Елизабет.

Никол внимателно остави поканата настрана. Сърцето ѝ биеше силно.

– Защо ме кани? – възкликна тя. – Та тя едва ме познава. – В същото време си мислеше: „Каква ирония!“ Единствената дама в Лондон, която ѝ предлагаше своето приятелство бе не друга, а тъкмо годеницата на мъжа, в когото беше влюбена.

– Защото е много мила. Несъмнено знае, че не познаваш никого тук и се опитва да те включи в своя кръг.

– Добре ли я познаваш?

– Приятелки сме. Върви, Никол – настоя Реджина. – Трябва да завържеш приятелства тук.

Никол замълча. Нямаше как да обясни на сестра си защо е невъзможно да се присъедини към поетичния кръжец на Елизабет, дори да иска, а тя определено не искаше.

Внезапно Реджина погледна стенния часовник и подскочи.

– О, трябва да се преоблека! Тази сутрин лорд Хортънс ще ме води на разходка с колата си! – И тя побягна към стаята си.

Дори това поредно доказателство, че сестра ѝ все още е увлечена по презрения Хортънс не можа да разсее Никол. Погледът ѝ отново се спря на поканата. Знаеше, че зад нея не се крият никакви задни мисли. Знаеше го, макар че бе срещала Елизабет само веднъж. Както бе казала Реджина, Елизабет просто беше мила.

Тя ядосано смачка хартията в ръката си.

Защо, за бога, трябваше да е толкова симпатична? Не можеше ли да е вещица като братовчедка си Стейси? И защо, за бога, ѝ беше да се

захваща с Никол? Не само не желаше нейното приятелство, а и изобщо не се нуждаеше от него!

Никол прехапа устни. Ужасяващата истина бе, че дълбоко в себе си, с една крехка и ранима част от себе си тя копнееше да приеме протегнатата ръка на другото момиче. Но това, естествено, беше невъзможно. Двете за нищо на света не можеха да бъдат приятелки. Не и след онова, което се бе случило между нея и херцог Клейбъроу.

Не и след като в най-тъмните часове на нощта тя продължаваше да мечтае за него.

Бързо, преди да е променила решението си, Никол написа учтив отказ на поканата и нареди да го занесат на Елизабет още същия следобед. Сигурна бе, че Елизабет никога повече няма да я потърси и да се опита да спечели приятелството ѝ. Както се оказа обаче, беше сгрешила.

Елизабет я посети още на следващия ден.

– Седнете, моля – каза с официален тон Никол.

– Благодаря – усмихна се Елизабет. Беше останала без дъх, същинско бледо видение във вталения си костюм от сребристосиня коприна. – Толкова съжалявам, че няма да можете да присъствате довечера, лейди Шелтън.

– Боя се, че вече съм ангажирана – излъга Никол, сядайки в един фотьойл срещу нея. Ръцете и се вкопчиха здраво в гладките дървени облегалки.

– Надявам се не мислите, че Стейси ще бъде там. Тя не участва в нашия кръжец, защото изобщо не се интересува от литература – каза Елизабет, като не откъсваше очи от нея.

Очевидно е решила, че се страхувам от братовчедка ѝ и затова не искам да се присъединя към техния кръжец, помисли си ужасена Никол.

– Причината да не мога да дойда не е Стейси.

– Добре. – Елизабет се усмихна. – Както казва Ейдриън, понякога тя става малко неелегантна, и това не е само по отношение на вас.

Никол се вцепени.

– Ей... херцогът ли го е казал?

– О, аз бях толкова разстроена от държането ѝ онзи ден, че когато той дойде да ме вземе за вечеря, не можех да говоря за нищо друго. Той напълно одобри това, че смърчих Стейси.

Никол преглътна с мъка. Лицето ѝ бе пламнало. Елизабет си е стояла с херцог Клейбъроу и му е говорила за нея! О, колко ли му е било

забавно! Това бе вече прекалено! Абсолютно прекалено!

– Дойдох да ви поканя на едно друго събитие, което ще се проведе в събота следобед. Помагам на майката на Ейдриън, херцогинята, да го организира. Всяка година тя прави пикник в американски стил – идея, която очевидно е взела от бостънските си роднини. На този пикник младите дами носят кошници с обяд, за които джентълмените наддават. Спечелилите наддаването, естествено, обядват с дамите, чийто обяд са купили, а приходите отиват изцяло за благотворителност – за бедните сираци в този град. – Елизабет се усмихна. – Пикникът винаги има голям успех и е страшно забавно. Всички идват. Няма ли да дойдете и вие?

Никол беше ужасена. Ако изнесеше на търг кошница с обяд, никой нямаше да я купи! Изобщо не се съмняваше в това!

– Съжаля...

Елизабет обаче я прекъсна.

– Нямах предвид, че трябва непременно да донесете обяд. Разбирам защо не искате да го правите. Искях само да дойдете и да прекарате един приятен следобед. Всъщност, почти съм сигурна, че и вашите родители планират да дойдат, а Реджина със сигурност ще бъде там.

– Родителите ми – рязко отвърна Никол – се връщат в Драгмор за уикенда.

– О!

Никол беше почервеняла от гняв. Елизабет не бе искала да я обиди с предположението си, че няма да дръзне да донесе кошница с обяд, но я беше обидила. Беше се досетила какво унижение ще изпита Никол, ако донесе обяд и никой не го купи. Тя стисна здраво челюст.

– Не исках да ви разстройвам – каза Елизабет с тих, разтревожен глас. – На пикника наистина става весело, а и не всички носят обяд. Аз например, като участничка в организирането му, няма да нося, така че спокойно можете да похапнете с мен и Ейдриън.

– Не съм разстроена – заяви гордо Никол. – И какво ви кара да смятате, че няма да дойда, и то с обяд?

Очите на Елизабет се разшириха за миг, сетне тя се окопоти.

– О! Толкова се радвам, че ще участвате!

Никол се усмихна мрачно. Току-що бе дала глупаво обещание, което можеше да й причини единствено беди. Ала в случая в нея беше проговорила гордостта и вече не можеше да се откаже, не и пред Елизабет Мартиндейл.

Съботата беше ясен слънчев ден, същинско циганско лято. По небето нямаше нито едно облаче, а дърветата в Хайд Парк сияеха в златните си премени. Пикника бяха уважили повече от двеста облечени в яркоцветни дрехи благородни дами и господа, чиито файтони и карета се точеха в километрична опашка по пътеката за езда, пресичаща парка. Не след дълго всички се скупчиха около издигнатата специално за случая платформа, в единия край на която бяха струпани десетки кошници за пикник с пъстра украса от панделки, дантели и цветя.

Елизабет, хванала под ръка своя годеник, стоеше близо до платформата и обхождаше с поглед тълпата.

– Може би в крайна сметка е решила да не дойде – промърмори тя.

– Коя? – попита херцогът, опитвайки се да прикрие отегчението си. Умът му бе зает с изключително сложен правен проблем, а след няколко часа му предстоеше среща с няколко адвокати. Беше задал въпроса напълно механично и отговорът изобщо не го интересуваше, поне не преди Елизабет да задоволи любопитството му.

– Никол Шелтън.

Той се вцепени, вперил поглед в годеницата си. С облечение беше научил от нея, че Никол е отклонила поканата ѝ да участва в поетичния кръжец. Предварително бе решил, че ако Никол приеме, ще отиде да говори с нея и ще настоява да узнае намеренията ѝ. Тя обаче не беше приела и не се бе наложило да я търси.

– Не мога да си представя, че би дошла тук – рязко каза той, въпреки че мисълта, че Никол може наистина да е тук, вече бе накарала пулса му да се ускори.

– Каза, че ще дойде и дори ще донесе обяд. – Елизабет се отказа да търси из тълпата. – Когато я поканих, нямах предвид да участва в търга, а само да дойде и да обядва с нас.

– Поканила си я да обядва с нас? – изумено повтори той.

– Разбира се. Това беше преди тя да каже, че ще донесе обяд. Аз, глупачката, предположих, че няма да донесе, така че не можех да я остава да обядва сама. Знаех, че донесе ли обяд, той няма да предизвика голям интерес и това ще я притесни. Тя обаче разбра, че съм разбрала, и рязко ми каза, че ще вземе обяд. Толкова е горда! Искрено ѝ се възхищавам.

Ейдриън стисна зъби.

– Няма нужда да ѝ се възхищаваш – каза той, макар сам тайничко

да ѝ се възхищаваше, колкото и да не му се щеше да си го признае. Сигурен бе, че всеки от присъстващите господа с радост би купил кошницата ѝ и би прекарал следобеда насаме с нея под някое сенчесто дърво, независимо от скандалното ѝ минало. В края на краищата, никой от тези мъже не беше сляп. Мисълта, че Никол може да прекара пикника с някой незнаен лорд, никак не му се нравеше.

– Но ѝ се възхищавам – продължи Елизабет. – Иска ми се да бях като нея.

– Ти и сега си съвършена.

– О, Ейдриън, ти си прекалено галантен. Трябва да си призная, че се тревожа да не би никой да не купи обяда ѝ.

– Сигурен съм, че и тя си има своите обожатели.

– Ейдриън, много си мил, но просто не си наясно с нещата тук, и как би могъл, след като толкова рядко се появяваш в града? Не те критикувам – побърза да добави тя, – защото, както сам знаеш, много се гордея с работата, която вършиш. Но нашето любимо висше общество просто не забравя нищо. И понякога може да бъде много жестоко.

– Сигурен съм, че преувеличаваш – каза той, напълно убеден, че присъстващите представители на силния пол ще се съревновават с жар за компанията на Никол Шелтън.

Елизабет вдигна поглед към него с любяща усмивка.

– Надявам се да си прав, но за всеки случай се погрижих да ѝ осигуря купувач, ако нещата се развият така, както предполагам. Помолих нашия братовчед Робърт да наддава за нейния обяд и той се съгласи, въпреки че не предложи кой знае колко щедра цена.

– Робърт! – повтори като ехо херцогът името на красивия и доста разюздан брат на Стейси и се намръщи. Сигурен бе, че в компанията на Робърт Никол за нула време ще бъде повалена по гръб на тревата. – Но той е негодник!

Елизабет го изгледа с любопитство, изненадана от яростното му изражение.

– Робърт ще внимава как се държи, само че не го виждам никъде. О! Ейдриън, тя е тук! Наистина е дошла!

Останал внезапно без дъх, херцогът бавно се обърна, за да проследи довольния поглед на Елизабет. Никол стоеше заедно със сестра си някак встрани от тълпата, с високо вдигната глава. И представляваше изумителна гледка в раирания си костюм с цвят на праскова и сламената шапка, украсена с ярка кораловочервена роза. Погледите им се срещнаха.

Той си пое дълбоко дъх. Тази ситуация вече ставаше непоносима. Как можеше да стои тук със своята годеница, към която бе искрено привързан, и в същото време да копнее за друга жена, която не можеше да има? Това увлечение – това обсебване – продължаваше вече твърде дълго. Но как, по дяволите, да му сложи край?

Никол предпочиташе да е където и да е другаде, само не тук. Реджина бърбеше весело с две млади дами и техните избраници, и за момента я беше зарязала съвсем сама. Полагаше огромни усилия да не го гледа, но това бе невъзможно.

Погледът ѝ отново се стрелна към него и тя отново се вкамени, защото и неговият поглед бе вперен в нея.

Никол бързо извърна очи. Цялата трепереше. Защо трябваше да е толкова великолепен? Защо трябваше да му обръща внимание? Защо трябваше да е тук днес и да става свидетел на неизбежното ѝ унижение? И защо, защо трябваше да е сгоден за Елизабет?

Надаването вече бе започнало. Първата кошница, боядисана в синьо и бяло и завързана с розова панделка, беше продадена на някакъв младеж за двадесет лири. Никол усети как я обзема ужас.

Трябваше да се откаже, макар и в последния момент. Беше върхът на глупостта от нейна страна да донесе кошница с обяд. Никой нямаше да я купи. Тя прокле наум своята гордост.

Продадени бяха още няколко кошници, повечето за десет или двадесет лири. Никол се чудеше дали е способна да се прояви като страхливка и да си тръгне, преди кошницата ѝ да бъде изнесена на продан. Без да го съзнава, очите ѝ отново се бяха вперили в херцога.

За един кратък миг, който ѝ се стори цяла вечност, погледите им се срещнаха. Този път пръв се извърна той, и то за да каже нещо на Елизабет. Ала Елизабет беше уловила погледа ѝ и весело ѝ махна с ръка. Никол не знаеше дали е отговорила на поздрава. Знаеше само, че не може да подвие опашка и да побегне, вече не. С печална усмивка тя се обърна отново към платформата.

– Виждал ли си Робърт? – попита тревожно Елизабет. – Останаха само няколко кошници, а него го няма никакъв.

Херцогът беше напрегнат.

– Може би снощи е пийнал повечко и е забравил за обещанието си към теб. – Това бе напълно в стила на Робърт. Надяваше се наистина да е така и хубавият ерген изобщо да не се появи и да купи обяда на

Никол.

– Стейси! – извика Елизабет, зърнала братовчедка си да прекосява тълпата със своя ухажор, който току-що бе купил ярко украсената ѝ кошница.

Стейси се приближи и поздрави двамата си братовчеди.

– Това е лорд Харингтън – каза тя, като му хвърли свенлив взор. – Той купи обяда ми за тридесет и пет лири!

– Колко мило – кимна Елизабет и колкото и да бе разтревожена, се спря, за да поздрави господина. После хвана братовчедка си за ръката и я отведе настрана. – Стейси, къде е брат ти? Къде е Робърт?

– О, пропуснах да ти предам неговото съобщение – каза Стейси с усмивка. – Съвсем бил забравил, че за днес има друг ангажимент в Брайтън, който не можел да пропусне за нищо на света. Каза, че ужасно съжалява.

Елизабет пребледня. Стейси се засмя.

– Не се безпокой, той ми разказа за твоя замисъл. Погрижил се е да не те остави в небрано лозе. Помолил е един свой приятел да дойде и да заеме мястото му.

– Кого? – попита Елизабет.

Стейси посочи с ръка.

– Виждаш ли онзи рижавия с белия ленен костюм? Който стои до един друг с кариран костюм? Казва се Честър Едикойси и ще купи обяда на Никол. – Тя се изкикоти отново.

Елизабет погледна раздърпания млад джентълмен и приятеля му. И двамата очевидно бяха пияни.

– Ще убия Робърт! – каза тя.

Стейси се засмя.

– Трябва да вървя, Елизабет. Приятни забавления! – И двамата с лорд Харингтън забързаха към платформата, за да видят края на търга.

Елизабет се върна при херцога обезумяла от тревога и му разказа какво се бе случило.

Кошницата ѝ беше изнесена за продан. Сърцето на Никол се бе качило в гърлото. В мига, в който аукционерът вдигна сламената кошница, ѝ се прииска да умре. Знаеше, че би трябвало да я украси, както бе сторила Реджина със своята, но се бе опитала и опитите ѝ се бяха провалили. Всички панделки и кордели ѝ изглеждаха глупаво, салфетките и дантелите също. С цветята се бе получило още по-лошо, и накрая, отчаяна, Никол бе боядисала кошницата в яркочервено. Всички останали бяха предпочели белия цвят или пък пастелните тонове, и бяха украсили

кошниците си с кордели, дантели и всевъзможни женски финтифлюшки. Никол знаеше, че кошницата ѝ представлява жалка гледка.

Когато аукционерът я вдигна с ококорени очи, сред тълпата се надигна смях.

– Да видим какво имаме тук? М-м-м! – измърмори той. – Каквото и да се съдържа в тази необичайна кошница, то мирише ужасно добре! Кой ще започне наддаването?

Въпросът бе посрещнат с мълчание. Лицето на Никол пламна. Наложих си да гледа право пред себе си, към шишката аукционер, който държеше ужасно оцветената ѝ кошница.

– Хайде, господа, да започваме наддаването! – извика той. – Кой ще бъде пръв? Пет лири ли чух? Пет лири, господа...

– Чия е кошницата? – провикна се нечий глас.

Не беше тайна коя кошница на кое момиче принадлежи, но обикновено не се налагаше да се пита, защото ухажорите се постараваша да узнаят това предварително. Въпросът – първият подобен въпрос за деня – предизвика лек кикот. Когато аукционерът погледна малкото картонче и прочете високо името ѝ, на Никол вече наистина ѝ се прииска да умре.

Възцари се мълчание. Стотици очи се обърнаха към нея. И тогава някой каза:

– Десет пенса!

Силен смях посрещна това обидно ниско предложение. Никол се вцепени. Това навярно бе само лош сън. Нима щяха да ѝ се подиграят така жестоко?!

– Десет пенса – повтори аукционерът облекчен, че все пак има предложение. – Някой дава ли една лира? Една лира ли чух?

– Една лира – обади се нечий дрезгав глас.

Погледът на Никол, замъглен от сълзи, подири новия наддавач. Той носеше бяло ленено сако и сламена шапка и беше ужасно пиян. Преди да успее да се овладее, тя хвърли измъчен поглед към херцога и видя, че е разярен и че се е вторачил в мъжа в бяло с вид на човек, който на драго сърце би го убил. После той се обърна към нея и я погледна.

Съчувствието, смекчило изражението му, бе вече напълно непоносимо. То бе последното нещо, което Никол очакваше от него, и заплашваше да я съсипе окончателно. Тя си пое дълбоко дъх и забодя поглед в земята, полагайки нечовешки усилия да не избухне в плач. Внезапно някой улови ръката ѝ. Беше Реджина. Наддаването очевидно щеше да завърши на една лира. Никой да не бе предложил да купи кошницата ѝ, унижението щеше да е по-малко.

– Мразя ги – каза Реджина. – Прибираме се вкъщи.

Никол не можа да каже нищо.

– Една лира – прогърмя гласът на аукционера. – Един път... Втори път...

И тогава един дълбок, силен глас – глас, който Никол познаваше твърде добре, – се извиси над тълпата и накара всички да млъкнат.

– Петстотин лири – заяви херцог Клейбъроу.

Настъпи пълна тишина. Аукционерът се опомни пръв и засиял удари с чукчето.

– Петстотин лири! – извика той. – Каза ли някой петстотин и петдесет? Имаме петстотин лири първи път... Петстотин лири втори път... Дава ли някой петстотин и петдесет? Не? Петстотин лири трети път и продадено! Продадено на херцог Клейбъроу за петстотин лири!

Елизабет първа наруши слисаната тишина, която ги обкръжаваше.

– Ейдриън! – извика тя. – Виж какво направи!

Херцогът трепна. Погледът му се стрелна над главата ѝ и срещна погледа на Никол. Тя стоеше с ококорени, невярващи очи. Жестокостта на неговите събрата-благородници спрямо нея по време на наддаването за кошницата ѝ бе разпалила гнева му. Беше наблюдавал мрачно как Никол се опитва да скрие болката, която прозираше иззад вкамененото ѝ, гордо изражение. Искал бе да убие приятеля на Робърт заради смешното му предложение от една лира. И когато разбра, че контрапредложение няма да има и че обядът на Никол ще бъде купен за толкова унижителна цена, ѝ се бе притекъл на помощ с невероятната сума от петстотин лири.

Нямаше сила, която би могла да му попречи да я спаси от унижението, ала херцогът предпочиташе да приеме, че в подобна ситуация би сторил същото за когото и да било друг. Не искаше да разсъждава по дълбоко над мотивите за постъпката си. Но ще го разбере ли Елизабет?

Той откъсна очи от Никол, питайки се от колко ли време двамата се взират един в друг.

– Елизабет... – поде нерешително.

Тя стисна с ръце.

– Ти си истински герой!

Очите му се разшириха.

Елизабет се вкопчи в ръката му засияла.

– Колко умно постъпи! Сега всички ще знаят, че си я взел под своя закрила и никой вече няма да се осмели да я прави за посмешище!

– Божичко, как може да си толкова добра? – възкликна тихо той. На лицето ѝ се изписа объркване.

Можеше да ѝ разкрие поне част от истината.

– Ядосах се, когато видях как се подиграват с нея. Винаги съм ненавиждал подобни оскърбления. – За миг си припомни как баща му се бе подигравал също толкова жестоко с майка му, как се бе подигравал на собствения си син, как бе омаловажавал всяко негово усилие и постижение, с което детето би трябвало да се гордее. Детето... самият той.

– Знам, и точно затова те о... те харесвам толкова много – каза тя, като стисна ръката му. – Хората чакат, Ейдриън. Трябва да отидеш да

вземеш кошницата ѝ. – Аукционерът вече беше започнал наддаването за последните два обяда.

Още докато изричаше следващите думи, херцогът почувства нелепо разочарование.

– Купих кошницата ѝ само за да я спася от унижението, Елизабет, не за да обядвам с нея.

– Ейдриън, трябва! Ако не обядваш с нея, хората ще решат, че не одобрявам постъпката ти и че ревнувам. Ще стане скандал и ще разваляш цялата добрина, която току-що направи. Трябва.

Херцогът беше ужасен. Собствената му годеница го тласкаше в ръцете на друга жена – жена, която той противно на волята и на благородните си намерения продължаваше да желае. Разбира се, Елизабет не можеше да знае, че Никол е обсебила изцяло мислите му.

– Ще обядваме заедно с теб – решително заяви той, въпреки че намираще идеята за още по-ужасяваща от мисълта да обядва насаме с Никол.

– Не, не – каза също толкова решително Елизабет. – Аз съм твърде уморена. Дойдох тук още в ранни зори, за да помагам на майка ти в подготовката на пикника. Ако искаш довечера да вечерям с теб, Ейдриън, най-добре ще е да прекарам следобеда в пълна почивка.

– Тогава ще те отведе у вас.

– И ще оставиш Никол тук съвсем сама, та всички да ѝ се присмиват? Не ставай глупав! Ще пратя каретата обратно. – Тя го дари с още една топла усмивка, после се обърна и махна с ръка на все още смаяната Никол.

Херцогът направи последен опит.

– Елизабет, ако си тръгнеш сега, хората ще решат, че си разстроена от това, което направих.

Елизабет се засмя весело. Беше в отлично настроение и всички можеха да видят това.

– Напротив, ще видят, че ти имам пълно доверие. А аз от своя страна ще се погрижа да изясня на всичките си приятели колко се радвам, че пое лейди Шелтън под закрилата си.

Думите ѝ, естествено, го смутиха още повече. *Имам ти пълно доверие.* Колко грешеше Елизабет.

Много жени бе имало в живота му. От един джентълмен никога не се очакваше да е верен на своята съпруга, да не говорим на годеницата си, и почти всеки имаше метреса. Метресите не бяха от висшата класа, така че нямаха никакво значение. Това бе приемливо, дори

препоръчително. Всеизвестно бе, че благородните дами са щастливи съпрузите им да засищат нуждите си другаде, защото са твърде изнежени, за да понасят мъжките апетити, освен с цел продължаване на рода. Ала с жена като Никол Шелтън подобна изневяра изобщо не беше приемлива. Тя накърняваше не само доверието на Елизабет в него, а и моралния кодекс, с който се съобразяваха всички благородници. Лейди Никол Шелтън бе съвсем друго нещо, защото също беше аристократка.

Ейдриън съпроводи Елизабет през тълпата, опитвайки се да не мисли за нищо. Не му се удаде. Сърцето му биеше като обезумяло, а вниманието му не бе насочено към неговата годеница, не и по начина, по който би трябвало да бъде. Умът му бе изцяло зает с високата, тъмнокоса жена, която стоеше в далечния край на поляната.

– До довечера, Ейдриън – каза Елизабет, когато стигнаха до каретата му.

Херцогът кимна, помогна ѝ да се качи и нареди на кочияша да я откара у дома. Сетне се отдръпна, за да стори път на каретата и изпрати с принудена усмивка Елизабет, която му махна за последно с ръка.

Никол проследи с поглед заминаването им, все още неспособна да възприеме случилото си. Защо бе купил кошницата ѝ, и то за такава невероятна сума? Как бе могъл да стори подобно нещо пред очите на Елизабет, и какво би могло да означава това? Повтаряше си, че не бива да се самозаблуждава, ала чувствата ѝ бяха твърде силни и всички предупреждения на разума ѝ оставаха напразни.

Сега той си отиваше. Никол не можеше да откъсне очи от двамата. Все още беше под дебелилото, високо дъбово дърво, където стоеше още от началото на търга. Разбира се, че ще си отиде, какво друго е очаквала? Да дойде и да я отведе със себе си, както бяха сторили другите млади мъже със своите дами? Още ли хранеше глупави романтични илюзии за него? Още ли беше такава глупачка?

Реджина я хвана за ръката, припомняйки ѝ, че продължава да стои до нея.

– Не мога да повярвам – прошепна възбудено тя. – Херцог Клейбъроу купи обяда ти. О, Никол! Това е страхотно! Така той показва на всички, че не могат да си играят с теб!

Разтреперана, Никол с мъка съумя да се усмихне. Това ли означаваше постъпката му? Или... възможно ли бе да означава нещо повече? Надежда трепна в сърцето ѝ, колкото и да се мъчеше да я потисне. Реджина нямаше представа колко пъти е била в прегръдките му, колко малко ѝ е оставало да му се отдаде, сгоден или не. Може би, само може би... Не,

нямаше смелост да довърши мислите си.

– Лорд Хортънс те чака. Върви, аз ще се прибера у дома и ще изпратя каретата обратно да те вземе.

– Сигурна ли си? – попита Реджина, сетне сграбчи развълнувано ръката на сестра си. – Никол! Виж!

Никол проследи погледа ѝ и едва не подскочи. Една снажна фигура, по-висока от всички останали, си проправяше път през множеството – не към нея, а към платформата. Аукционерът отдавна вече бе напуснал мястото си и единственото нещо, останало там, като изключим украсата от зелени и бели ленти и букетите от рози, бе нейната ярко червена кошница. Херцогът вървеше право към нея. Вдигна я, после се обърна към Никол и закрачи към нея.

И двете момичета мълчаха слисани, всяка по различни причини. Накрая Реджина намери сили да проговори:

– Мисля... мисля, че той възнамерява да обядва с теб.

– А аз не мисля така – неуверено промълви Никол. Ала сърцето ѝ пърхаше като птичка.

Херцогът се приближи до тях.

– Дами – официално каза той.

Реджина се опомни първа и направи красив реверанс.

– Ваша светлост, аз... – Тя се извърна безпомощно първо към сестра си, после към херцога, объркана от втрепенените им погледи. – Лорд Хортънс ме чака – едва чуто промълви тя, след което се обърна и побягна.

Между двама им легна напрегната тишина – напрежение, родено от миналото и усилено стократно от настоящето. Накрая Никол навлажни нервно устни.

– Всички ни гледат. Какво правиш?

– Нека гледат. – Той ѝ протегна ръка. Изражението му беше невероятно мрачно. Още не се беше усмихнал нито веднъж. – Мадам?

Никол се вторачи глупаво в ръката му.

– Н-не разбирам.

Херцогът стисна челюст.

– Отиваме да обядваме заедно, лейди Шелтън, тъй като аз купих вашата кошница.

Тя вдигна нерешително очи към него.

– Но... Елизабет?

– Имам пълното одобрение на Елизабет. Ако не беше толкова изтощена, тя също щеше да се присъедини към нас.

Обзе я огромно разочарование, каквото нямаше никакво право да изпитва.

– Разбирам.

Тя се обърна, но не пое ръката му. Нямаше никакво намерение да го прави. Устните ѝ се присвиха. Балонът на нейните фантазии, пълният с мечти балон се бе спукал. На какво се бе надявала? Че е скъсал с Елизабет, тук и сега, пред всички? Че е скъсал с Елизабет, за да бъде с нея? Глупости, и за двама им тя бе просто обект на благотворителност, въпреки че мотивите на херцога определено можеха да се поставят под съмнение.

Осъзнал, че Никол няма да го докосне, херцогът отпусна ръка, очите му потъмняха. Двата прекосиха поляната и стигнаха до едно усамотено кътче под сянката на три яркочервени клена. Докато той оставяше кошницата на земята, Никол се огледа. Всички ги виждаха, но това можеше да се очаква, както впрочем и любопитството, което бяха предизвикали.

– Носиш ли одеяло?

– Какво?

Той повтори въпроса си.

Никол поклати глава. Херцогът свали тъмнозеления си жакет и го постла на земята. Вместо да му благодари и да седне обаче, Никол просто се вторачи в него.

– Уверявам те, че нямам бълхи.

Погледът ѝ се стрелна към него.

– Това е нелепо. Наистина ли очакваш да седнем тук и да обядваме заедно?

– Не просто го очаквам – каза той. Очите му святаха. – Настоявам.

В погледа ѝ блеснаха гневни искри.

– Не се нуждая от твоето милосърдие!

– Напротив, определено се нуждаеш.

– Не съм те карала да купуваш кошницата ми!

– Не си.

– Тогава защо я купи? – извика тя разтреперана.

Херцогът я изгледа втренчено. Една вена на шията му пулсираше видимо.

– Защото очевидно нямаше кой друг да те спаси – каза накрая той.

– Каква галантност! – възкликна Никол, наранена до сълзи. – Нямаше нужда някой да ме спасява, най-малко ти.

– Може би трябва поне за миг да оставиш тази своя гордост, Никол.

Малко ли пъти те е тласкала към прибързани постъпки? Малко ли пъти ти е създавала повече проблеми, отколкото е решавала?

– Това не е твоя работа!

– Предлагам ти да седнеш – каза той. Лицето му беше почервеноло от гняв. – Преди да сме направили спектакъл пред всички.

– Не се нуждая от твоята закрила – горчиво промълви тя. – Върви да закриляш милата Елизабет.

– Тя не се нуждае от закрилата ми. Но аз, глупакът, реших да закрилям неблагодарница като теб. Сега сядай. – С тези думи той я дръпна рязко надолу и на Никол не ѝ оставаше нищо друго, освен да седне върху жакета му.

Херцогът седна на тревата до нея. Когато Никол понечи да скочи на крака, той я сграбчи за ръката и я прикова към мястото ѝ.

– Все още сме център на вниманието на всички и една кавга помежду ни само ще даде храна на клюките. Не ти ли стигат досегашните, Никол?

Тя затвори за миг очи.

– Стигат ми.

Херцогът пусна ръката ѝ.

Когато отвори отново очи, Никол видя, че той се визира напрегнато в лицето ѝ. Тя вдигна глава и преглътна горещите сълзи, които напиреха изпод клепачите ѝ. Можеше да се съпротивява колкото си иска, да отрича колкото си иска, но наистина бе имала нужда от неговото милосърдие, имала бе нужда той да я спаси, а сега, ако трябваше да бъде напълно откровена пред себе си, искаше и повече.

Силата му беше огромна, струеше от него, обгръщаше го като орел. Ако бе неин, Никол щеше да се сгуши в прегръдките му, да зариде за миналото, което не можеше да промени и за бъдещето, за което копнееше тъй отчаяно. Той щеше да е нейния пристан, нейното убежище, непробиваем щит между нея и останалия свят. Ала той не беше неин, той принадлежеше на Елизабет и цялата тази ситуация бе просто невъзможна, непоносима.

Продължаваше да я гледа, да я гледа изпитателно, сякаш четеше и най-съкровените ѝ мисли и чувства. Мощта му я потапяше, поглъщаше я в бездънните си глъбини. Напълно безпомощна, Никол отново не можеше да откъсне очи от него. Боеше се, че той знае всичко за нея, че му разкрива твърде много. А той не биваше да знае, не биваше дори да подозира онова, което тя се страхуваше да признае дори пред себе си.

Гневът му се беше стопил. Лицето му си бе възвърнало естествения

цвят. Очите му пак блестяха златисти като шери – очи на тигър, опасно омагьосващи. Никол застина неподвижно, хипнотизирана, обзета от трепетно очакване.

Внезапно ръката му се вдигна. Господи, щеше да я докосне! Посегна към лицето ѝ и в този момент Никол закопня за него по-силно от всякога. В следващия обаче той също тъй внезапно сведе очи, отпусна ръка и рязко хвана кошницата.

– Може би трябва да хапнем.

Обзе я огромно разочарование. Неспособна да каже нищо, тя просто се вторачи в херцога, който отвори кошницата и започна да изважда съдържанието ѝ.

Само за един кратък миг всички нейни объркани, кипящи емоции се бяха събрали в едно огромно огнено кълбо от взривоопасно желание. Макар че продължаваше да седи неподвижно, решена да крие от него истинските си чувства, Никол трепереше, тялото ѝ бе изопнато от почти болезнено напрежение. Той щеше да я докосне, сигурна бе в това. И не можеше да мисли за нищо друго.

Погледът му се вдигна и двамата отново се възряха един в друг. В очите му гореше същият огън, който гореше в нейните и който не можеше да се скрие.

О, господи, помисли си Никол, почувствала как я облива нова огромна вълна на желание. В този миг не я бе грижа за нищо и никого. Всички трепкащи листенца над главите им, всички стръкчета трева наоколо, цялата празнична тълпа, пръсната из парка, целият свят бяха изчезнали. Не съществуваше нищо друго, освен тях двамата – тя и мъжът до нея.

Способни да се движат бяха единствено очите ѝ и те попиваха жадно всяка изумително красива черта на лицето му. Спряха се на чувствено изваяните му устни, припомняйки ѝ тяхната пламенност и сила, изгарящия им огън. После се спуснаха по-надолу, по широките му рамене и мощната гръд, покрита само с проста ленена риза с две разкопчани горни копчета, изпод които надничаха гъсти черни косъмчета. Дългите му силни крака бяха обути в светли панталони и лъскави, дълги черни ботуши. Стигнал до тях, по-ледът ѝ се стрелна обратно нагоре към слабните му, където възбудената му мъжественост заплашваше да разкъса прилепналите панталони. Вторачена в нея, Никол застина, неспособна да отмести очи, да помръдне, да диша. Тялото ѝ тръпнеше, гореше, блъскаше се в оковите на кожата. Обзе я внезапното усещане, че в този миг ще умре и ще се потопи в море от безкрайното блаженство.

Той изруга.

– По дяволите! Не издържам повече! Това не може да продължава така!

Никол навлажни устни. Забравила всякакъв свян, тя мислеше за целувките му, за огнените му обятия и за още нещо, за което нито една дама не биваше да мисли.

– Предлагам ти – рязко каза той – да мислиш за нещо друго. Каквото и да е, но друго.

Беше разкрил най-съкровените ѝ желания. Никол го погледна в очите и бе погълната от огъня, който бушуваше в тях.

– Не мога – прошепна тя.

Дъхът излезе със свистене от гърдите му.

– В такъв случай – заяви грубо той – ни чака един много дълъг час.

Никол го погледна объркано. Думите му бяха откъснали вниманието ѝ от неприличните ѝ мисли.

– Мисля, че един час ще бъде напълно достатъчен, стига да можем ла издържим.

– Един час – бавно повтори тя. – Един час пикник с мен е в рамките на благоприличието, а после, естествено, трябва да се отидеш при Елизабет.

– Да.

Това „да“ ѝ подейства по-ефикасно от леден душ. Никол се усмихна тъжно. Как можеше да седи тук и да копнее за мъжа на друга жена, която на практика бе вече негова съпруга? Това бе ужасно неморално, неморално като скандалното ѝ физическо желание, и тя се срамуваше. За няколко кратки мига беше забравила напълно за Елизабет, жадувала бе да е сама с херцога, да му се отдаде. Но как бе могла да забрави? Не биваше да забравя! Този мъж не беше неин, не принадлежеше на нея, а на друга. Никога нямаше да го има. И да стои тук с него и с неприкритата си жажда бе върхът на арогантността.

– Няма смисъл да се бавим – рязко каза тя, без да се осмели да го погледне. – Най-добре е да тръгваме веднага. Можеш да кажеш на всичките си прекрасни приятели, че съм безкрайно очарователна, но ме е измъчвало ужасно главоболие. И трябва задължително да благодариш на Елизабет, разбира се, за величавата ѝ роля в моето спасение.

Той мълчеше. Никол усещаше втренчения му взор, но отказваше да го погледне. Усещаше, че умира, ала това бе съвсем различна смърт от онази, която бе почувствала само преди няколко минути.

– Права си – прегракнало каза той, като затвори кошницата и се

изправи. Протегна ръка, но Никол не я пое. Боеше се да го докосне, въпреки че го искаше по-силно от всичко на света. Като внимаваше да не среща погледа му и да не позволи ръцете им да се докоснат, тя му подаде жакета и изчака да го облече.

Един до друг двамата прекосиха парка на път за дългата колона от карета. Докато минаваха покрай насядалите под дърветата групички, херцогът кимаше и поздравяваше познатите си. Никол обаче не погледна никого, погълната от собствените си чувства и мисли. Някаква твърдоглава частица от нея упорито искаше да отложи още малко неизбежната раздяла, защото знаеше, че този път ще е завинаги. В понеделник тя щеше да се прибере в Драгмор.

Кочияшът отвори вратата на лъскавата черна карета. Никол понечи да се качи, но херцогът внезапно я сграбчи за ръката и я спря. До този момент бе успявала да не го поглежда, ала сега погледът ѝ се стрелна към него, преди да успее да се овладее. И когато погледите им се срещнаха, между тях припламна огънят на някакво неназовано чувство, мъгщо и интимно.

– Никол – приглушено промълви херцогът, – трябва да поговорим.

– Смяташ ли, че има за какво? – тъжно попита тя.

Той стисна челюст. Измина много време, преди да отговори – време, в което в гърдите му очевидно се водеше ожесточена вътрешна борба. Накрая пръстите му стиснаха ръката ѝ още по-силно.

– Ще говорим. Каретата ми още не се е върнала. Можеш да ме откараш до Клейбъроу.

– Нищо подобно няма да направя!

Херцогът обаче бе взел вече решение и бързо я избута в каретата. Никол се стовари не съвсем грациозно на задната кожена седалка. За нейн ужас след миг той я последва, седна до нея и затвори вратата.

– Клейбъроу – нареди на кочияша той. – А после можеш да откараш лейди Шелтън у дома.

– Да, Ваша светлост – кимна кочияшът и след миг каретата потегли.

– Защо го правиш? – извика Никол.

Херцогът се обърна към нея. Очите му горяха и това предизвика незабавен отклик у нея, разпалвайки собственото ѝ желание, тръпнещо в нея още от мига, в който се бе приближил към нея с кошницата в ръка.

– Какво смяташ да правиш? – попита той.

Нима бе разгадал намеренията ѝ? Може би е твърде прозрачна или пък той – твърде прозорлив? Тя успя да се усмихне, ала усмивката ѝ бе

мрачна.

– Ще си отида. В понеделник се връщам в Драгмор.

Той се взря в нея. Никол чуваше забързаните удари на собственото си сърце. Начинът, по който я гледаше, и неговата близост не й позволяваха да мисли, но й позволяваха да се надява. Да се надява, че той ще се противопостави на плановете ѝ. Той не го стори. Вместо това извърна глава и се загледа през прозореца, разкривайки изсечените очертания на профила си. Обзе я ужасяващо разочарование. Прииска ѝ се да заплаче. Прииска ѝ се да го докосне.

Не стори нито едното, нито другото.

Херцогът отново се обърна към нея.

– Тогава това означава сбогом – каза напрегнато той.

– Да.

Още един напрегнат миг запълни бездната помежду им.

– Никол...

Тя мълчеше. Мълчеше в очакване той да се противопостави... или да разкрие чувствата си.

– Ти си уникална – каза той. – Изобщо не си като другите.

Това бе най-големият комплимент, който би могъл да ѝ направи, осъзна Никол, и по бузите ѝ мълчаливо се застичаха горещи сълзи.

– Не плачи. – Пръстите му докоснаха лицето ѝ. – Защо плачеш?

Тя поклати безмълвно глава, впила поглед в него. Той се приведе напред. Никол не помръдна, макар да знаеше какво ще последва, макар да знаеше, че трябва да се съпротивлява. Но това щеше да бъде последната им целувка и тя искаше да я запомни завинаги.

Той хвана лицето ѝ в шепа и допря устни до нейните.

Целувката беше нежна, сякаш между тях съществуваше истинска обич. После ръката му се плъзна към шията ѝ и трепна; устните му станаха по-настойчиви, нетърпеливи. Сълзите на Никол бяха секнали.

Тя нададе окуражително възклицание, вкопчи се в реверите на самото му и без колебание се плъзна под тялото му, а той се отпусна върху нея. Ръцете му я обгръщаха, нейните ръце го обгръщаха. Езиците им се сплетоха с трескава жажда, набъбналата му, пулсираща мъжественост се намести във вдлъбнатината между бедрата ѝ. И той започна да се движи – бавно, по-бързо, все по-бързо.

Никол не искаше всичко да свърши дотук. Не искаше да го остави да си отиде. Не искаше да го загуби заради друга жена, която и да е тя; искаше да ѝ принадлежи.

Тялото му се изопна нагоре. Тя се бе вкопчила в него, беше го

оставила да прави каквото пожелае. Напрежението в нея растеше с главоломна скорост. И всеки момент щеше да избухне, да я взриви.

Внезапно той престана да се движи и се отпусна върху нея. Дишаше тежко, Никол също. Едва сега осъзна, че краката ѝ обгръщат хълбоците му. Искаше да умре, ала не от срам. В момента срамът бе последното, за което можеше да мисли.

– Каретата спря – каза той с подрезгавял глас. – Преди известно време.

Тя затвори очи.

– Ако бях негодник, щяхме да довършим започнатото тук и сега. – С тези думи херцогът се отместил настрана.

Доста време мина, преди Никол да събере сили да се изправи. Той седеше сковано до нея и я гледаше.

– Не заради това се качих в каретата ти.

– Знам.

– Намеренията ми не бяха такива.

– Не съжалявам.

Той продължаваше да я гледа. Отново я завладя тъга, още по-силна от преди. И отново Никол зачака херцогът да ѝ каже да не напуска Лондон.

– Сбогом – тихо промълви той. Сетне рязко разтвори вратата и напусна каретата и нея самата.

Докато затваряше вратата, тя хвърли един последен поглед към лицето му. Беше сурово и безизразно. Незабравимо. Той бе незабравим. Никол обгърна раменете си с ръце, за да се предпази инстинктивно от внезапния студ и празнотата край себе си. Сама и обвита като в пашкул от приглушената светлина, тя остави сълзите да изпълнят очите ѝ.

Каретата започна да се отдалечава. Стори ѝ се, че усеща погледа му, вперен в нея. А после ѝ се стори, че чува гласа му да казва „Никол...“ Нежен като шепот. Болезнен.

Никол нямаше смелост да погледне през прозорчето. Вместо това тя изтри очи с решителен жест и се обърна право напред, вперила взор в тъмнината.

12

Марта тръгна нагоре по стълбите към стаята на Никол. Не бе успяла да отиде на пикника, но естествено вече беше запозната в най-големи подробности със случилото се.

– Ще ми разкажеш ли? – започна тя, но тутакси млъкна, вторачена в малката камериерка Ани, която вземаше дрехи от голямата купчина върху леглото на Никол, сгъваше ги и ги слагаше в куфари. – Къде отиваш?

Никол отпрати Ани, като ѝ каза, че ако иска, може да продължи по-късно, после се обърна към най-добрата си приятелка.

– Къде мислиш? Връщам се в Драгмор.

– Не можеш да си тръгнеш от Лондон точно сега!

– Защо не?

– Защото херцогът те прие, а скоро и другите ще започнат да те канят. Животът ти е на път да се преобърне. Не можеш да си тръгнеш!

Никол прехапа устни и извърна поглед. Знаеше, че трябва да си тръгне. Вчера си бяха казали сбогом. Всичко бе свършило. Нямахме друг избор.

Но тя вече не възприемаше Драгмор като убежище. Домът ѝ внезапно бе изгубил предишното си очарование и ѝ се струваше ужасно скучен и празен. Толкова силно се изкушаваше да остане, че и най-малкото окуражаване можеше да промени решението ѝ. И все пак трябваше да си тръгне. Бяха си казали сбогом. Би било истинско самонаказание да остане в Лондон, при херцог Клейбъроу и неговата годеница.

– Всеки път, когато съм с него, сърцето ми се къса – каза тя тихо.

– О, Никол – промълви Марта и хвана ръката ѝ. – Ако искаш да знаеш, мисля, че херцогът е много заинтригуван от теб и затова купи обяда ти. Но той е човек на честта и никога няма да изостави Елизабет. Всички знаят, че тя страда от някаква мистериозна слабост и че си е тръгнала от благотворителния пикник, защото се е изтощила прекалено много с приготовленията му. Снощи бяха заедно на театър, но не стояха дълго.

Никол обърна гръб на приятелката си и закричи из стаята.

– Знам, Марта и затова не мога да остана. Да ти призная, истината е, че се страхувам от онова, което може би изпитвам към него. Не е редно да жадувам за него, щом той принадлежи на друга. Срамота е. – Тя се

взря в Марта. Питаше се дали тя може да разбере какво точно има предвид.

Дори да се бе досетила за подтекста на думите ѝ, Марта не го показа с нищо. Темата беше прекалено интимна дори за близки приятелки.

– Донякъде си права, че трябва да се върнеш в Драгмор, шом не можеш да превъзмogneш чувствата си. От друга страна обаче сега му е времето отново да влезеш в обществото, а херцога рано или късно без друго ще го забравиш. Ако останеш, ще намериш някой друг. Сигурна съм.

– Не искам друг.

– Защо трябва да намира друг? – попита Реджина, която тихомълком се бе появила на прага. – И къде отива Никол?

– Трябваше да почукаш – смърми я Марта.

Реджина се усмихна сладко.

– Защо? Има ли какво да крие сестра ми? – Тя затвори вратата и развълнувана се обърна към тях. – Какво стана вчера? Никол, трябваше да видиш как те гледаше херцог Клейбъроу!

Думите ѝ пронизаха Никол като кинжал и я накараха да потръпне от копнеж, макар да знаеше, че всичко е безнадеждно. Въпросът обаче се изплъзна от устата ѝ.

– Как ме гледаше?

– Сякаш си единствената жена на света.

– Моля те, Реджина. – Никол побърза да седне на дивана за опора. – Грешиш.

Реджина седна до нея.

– Ти също го харесваш, това е очевидно.

– Толкова ли е очевидно? – извика поруменияла Никол.

– За мен е очевидно – увери я Реджина. – Вярно ли е, че си го закарала до дома му с твоята карета?

– Да, вярно е. – Този път тя не се изчерви. Спомни си в най-големи подробности последната им среща. Винаги щеше да си я спомня.

– Елизабет е хубава – говореше ѝ Реджина, – но не може да се сравнява с теб. Обзалагам се, че херцогът ще я изостави заради теб.

– Реджина! – сръза я остро Марта. – Не карай сестра си да мечтае напразно. Той няма да направи такова нещо.

– Ужасно си старомодна – извика Реджина. – За любовта няма невъзможни неща!

Никол се изправи и остави двете момичета да спорят помежду си. Знаеше, че Марта е права, а Реджина греши, но романтичката у нея

тайно желаше да е обратното. Не можеше да прогони от мислите си златистия му образ и спомена за вчерашната им раздяла. Сега беше сигурна, че той наистина е произнесъл името ѝ, че това не е било плод на въображението ѝ. Защо я беше повикал? Наистина ли я е гледал така, сякаш е единствената жена на света? Никол разтърка пулсиращите си слепоочия. Не трябваше да слуша Реджина. Тя изобщо не познаваше мъжете!

Марта отново се обърна към нея и прекъсна мислите ѝ.

– Не бива да напускаш Лондон, Никол, умолявам те. Херцогът никога не остава за дълго в града и не се появява често на обществени места. Разбира се, пътищата ви ще се пресекат още един-два пъти, но не повече, уверявам те. Ако си тръгнеш сега, ще си останеш стара мома, забутана в провинцията. Не прави това със себе си.

Никол се взря в нея. Мислеше си как херцогът бе преобърнал живота ѝ с главата надолу. Преди да го срещне у семейство Адърли тя се чувстваше щастлива. Не страдаше от този глупав, болезнен копнеж по онова, което не можеше да има. Харесваше си живота такъв, какъвто беше.

Но това време бе отминало. Дори да го бе срещнала само веднъж, нямаше да го забрави никога. Но те не се бяха срещали само веднъж и не се бяха просто запознати. Той имаше златно, мощно, блестящо излъчване, подобно на слънцето. И подобно на слънцето от него струеше неудържима жизнена сила. Беше разрушил безвъзвратно спокойствието и хармонията в живота ѝ. Защото дори когато не го виждаше, Никол знаеше, че той съществува, усещаше го. Досуц като слънцето.

Вече не можеше да си представи живота си в Драгмор. Внезапно той беше започнал да ѝ се струва непоносимо самотен. Никога досега не се беше чувствала самотна, а сега самотата я обгръщаше като черен плащ. Мразеше я.

– Не знам. Трябва да си помисля.

Реджина също я окуражаваше да остане, но Никол се опитваше да не слуша по-малката си сестра, която продължи да ѝ намеква, че е възможно между нея и херцога да разцъфти любовно чувство. Колко наивна и млада бе Реджина, щом можеше да вярва в такива илюзии. Освен това Никол трябваше да признае пред себе си и още нещо, нещо, което не можеше да отрича повече. Колкото и да се опитваше, не можеше да намрази Елизабет. Не я познаваше добре, но и не беше нужно. Тя бе една от най-милите девойки, които бе срещала. Дори ако Реджина беше права, дори ако херцогът изоставеше Елизабет и избере нея, Никол

никога нямаше да си проста, че е причинила подобна болка на друга жена. Нямаше щастлив изход от тази ужасна ситуация, освен, разбира се, единственият възможен – да забрави херцог Клейбъроу.

Ако човек изобщо може да забрави слънцето.

* * *

Херцогът влезе във вестибюла на лондонския си дом с разрешена коса и зачервено от вятъра лице. Връщаше се от дълга сутрешна езда из парка и покрай Темза. Беше яздил като гонен от демони, бързо и безразсъдно, за да избяга от мислите си. Успя, защото съсредоточи цялото си внимание върху обуздаването на кобилата, която беше избрал – коварно и опасно животно.

Не беше закусвал и когато влезе в трапезарията, на масата го очакваха пушена съомга и бяла риба. Не се изненада, че майка му е в стаята, защото беше видял отвън каретата ѝ. Обикновено посещенията на Изабел го радваха, но не и днес, тъй като много добре знаеше защо е дошла. Настроението му се влоши още повече.

– Добро утро, мамо – каза той, целуна я по бузата и седна на мястото си.

Изабел отвърна на поздрава и му наля черен чай.

– Вчера събрахме хиляда петстотин двадесет и осем лири – каза тя с равен тон, но погледът ѝ го пронизваше.

Ейдриън се облегна назад на стола.

– Включваш ли петстотинте лири, които дадох аз?

Тя го погледна остро.

– Да.

– Виждам, че нямаш търпение да се нахвърлиш върху мен. Давай.

– Не зная дали искам да се нахвърля върху теб – каза Изабел, без да откъсва очи от единствения си син. – Ужасих се, като я видях поставена в толкова неудобно положение и това, че ти ѝ се притече на помощ, ме трогна. От друга страна...

Ейдриън повдигна вежди.

– Ейдриън, моля те, кажи ми, че между вас двамата няма нищо!

– Не мислиш ли, че това е неподходяща тема за разговор между майка и син? – попита рязко той.

– Тъй като баща ти е мъртъв, нямам друг избор.

– Човек винаги има избор, мамо.

– Е?

– Да кажем, че се опитам да защитя Никол Шелтън от всякакви

бъдещи оскърбления.

Изабел положи ръце в скута си.

– Елизабет те обича, Ейдриън.

Той трепна.

– И аз я обичам. Винаги съм я обичал. Бях на кръщенето ѝ. Държал съм я на коленете си. А откакто проходи тя ме следва навсякъде. Няма да разваля годежа си с нея, мамо.

Изабел знаеше, че той наистина мисли това, което казва и че може да му вярва. Но въпреки това не можеше да спре да се тревожи, защото прекалено добре знаеше, че сърцето следва свой собствен път, без да държи сметка за последиците. Ужасно се страхуваше, че може да види това да се случва между сина ѝ и Никол Шелтън.

Господ ѝ беше свидетел, че нямаше право да бъде съдница, защото някога сама се бе поддала на забранена страст, но с нея нещата бяха различни, Франсис беше жесток, неверен съпруг.

Думите на Ейдриън я откъснаха от мислите ѝ.

– Тревожа се за Елизабет – казваше той. – Убеден съм, че си права – тя е болна. Отслабнала е още повече и се уморява още по-лесно, отколкото в началото на престоя ми в Лондон. Повикал съм лекар да я прегледа.

– О, радвам се – възкликна Изабел. – Тя знае ли?

Херцогът я погледна мрачно.

– Не само, че знае, но този път дори не протестира.

Майка и син се взряха един в друг, осъзнавайки смисъла на казаното. Досега Елизабет винаги бе твърдяла, че се чувства добре, но щом бе приела да я прегледа лекар, значи признаваше, че наистина нещо не е наред.

Внезапно Изабел си представи Никол Шелтън – толкова различна от Елизабет, колкото денят от нощта. О, тя разбираше влечението на Ейдриън към нея, защото Никол бе красива и интелигентна, здрава и жизнена – жена, която можеше да бъде достойна съпруга на енергичен и силен мъж като сина ѝ. Ако не беше Елизабет, Изабел с цялото си сърце щеше да одобри подобна връзка, без да се интересува от скандала.

Съжали за поканата, която бе изпратила тази сутрин. Молеше се да не е допуснала ужасна грешка.

Граф и графиня Драгмор се върнаха в Лондон късно на следващия ден. Никол още не беше заминала. Разкъсваше се между мисълта да се

върне в Драгмор, който сега я ужасяваше и желанието да остане в Лондон, където можеше да се надява единствено на случайни срещи с херцога. След вечеря Джейн покани Никол в стаята си, за да поговорят.

Никол често разговаряше с майка си, но не и вечер, и не в нейната стая. Очевидно Джейн искаше да обсъди с нея нещо важно. Тя се настани на червения диван пред камината и вперил поглед в майка си.

Джейн наля шери за двете и седна до нея.

– Скъпа, чух, че си стягаш багажа.

Никол пое питието от ръката ѝ.

– Бях решила да се върна в Драгмор, но вече не съм толкова сигурна. – Тя вдигна поглед към майка си. Искаше ѝ се да ѝ довери всичко, но знаеше, че не може.

– Заради херцог Клейбъроу ли? – попита внимателно Джейн.

Никол с мъка сдържа слисаното си възклицание и смутено вдигна очи към нея.

– И аз чух за благотворителния пикник – каза Джейн, като се протегна и стисна ръката ѝ.

– О, мамо! – В гърлото на Никол заседна буца. Тя бързо сведе очи и се загледа в скръстените си ръце.

– Можеш да споделиш с мен, скъпа.

– Не мога.

– Нищо, което ще ми кажеш не би ме шокирало, а освен това съм сигурна, че вече зная какво изпитваш.

Никол се осмели да вдигне поглед към майка си. Разбира се, Джейн щеше да се шокира ако разбереше какво се бе случило между дъщеря ѝ и херцога. Никол нямаше никакво намерение да ѝ казва, но това само увеличаваше терзанията ѝ още повече.

– Може би и ти си изпитвала същите чувства към татко – успя да промълви с пресекнал глас. Когато произнесе тези думи тя се стресна – не от онова, което беше разкрила пред майка си, а от онова, което разкриваше пред самата себе си.

Джейн беше също толкова потресена, защото до този момент не беше сигурна колко са силни чувствата на дъщеря ѝ към херцог Клейбъроу.

– Аз избягах от баща ти – каза тя. Никол трепна и разля малко от шерито си. – Той се съгласи да се ожени за мен, но аз бях сигурна, че го прави само защото ме е компрометирал. – Нямаше да разкрие истината на дъщеря си. Всъщност тя бе прелъстила графа, като се вмъкна в леглото му, когато той беше много пиян. – Обичах го толкова много, че не

можех да понеса да му стана съпруга, ако и той не ме обича.

– Мисля, че те разбирам.

– Обичаш ли го? Защото аз обикнах баща ти още в мига, в който го видях за пръв път.

Никол се извърна и се загледа в огъня. Остана дълго мълчалива. Боеше се да проговори, боеше се от отговора си. Накрая каза:

– Той не ме обича. Обича Елизабет, която е мила и добра. И аз я харесвам, макар че отначало я мразех. Той просто... ме желае.

Джейн се намръщи.

– Любовта между двама души е рядък и ценен дар, Никол. Рядък и ценен. Вярвам, че ако той наистина обичаше Елизабет, нямаше да желае теб. Но това е без значение. Херцогът държи на думата си и няма да развали годежа. Радвам се, че толкова ясно схващаш ситуацията, че разбираш. Ти си млада и силна и аз знам, че можеш да го забравиш.

Никол се обърна към майка си с премрежени от сълзи очи.

– Никога няма да го забравя, мамо, никога. Но това няма значение.

Джейн стана и прегърна дъщеря си, за да я утеши, както бе правила много пъти, когато тя беше по-малка. Когато Никол се успокои, тя отново седна.

– Как бих искала да мога да ти помогна.

– Добре съм.

– Всичко ще си дойде на мястото, Никол, повярвай ми. След онова, което направи той на пикника в събота, вече всички знаят, че херцогът те приема. Скоро и другите ще започнат да те приемат. Знаем, че сега те боли, но ще допуснеш голяма грешка, ако си тръгнеш от Лондон.

– Така казва и Марта.

– Искам да останеш – каза Джейн и я улови за ръцете. – Имаш шанс обществото отново да те приеме и така да намериш някой, който ще те обича колкото и ти него. Не клати глава! Ще преодолееш чувствата си към херцога! Можеш да бъдеш известна и търсена дама тук или самотна стара мома в Драгмор. Бях се отчаяла и ужасно ме болеше да те гледам как прекарваш най-хубавите години от живота си сама в провинцията. Баща ти също се беше отчаял. И двамата те молим да останеш, Никол, и да се възползваш от онова, което направи херцогът.

Родителите ѝ рядко я молеха за нещо и Никол не можеше да им откаже. Но истината бе, че и не искаше да им отказва. Ако бъдеше честна пред себе си, трябваше да признае, че онази част от нея, която отказваше да забрави херцога, не искаше тя да се връща в Драгмор, където само щеше да вехне от копнеж по него.

– Наистина ли мислиш, че ще започнат за ме приемат? – Тя се опита да си представи онова бъдеще, което чертаеше майка – бъдеще, пълно с галантни ухажори, бъдеще, в което щеше да се появи нейният вълшебен принц и да поиска ръката ѝ. Нищо не се получи. Навярно би мечтала за такова бъдеще, ако можеше да забрави херцога, ако можеше да открие щастието в нещо друго. Ала тя нито за миг не си представяше, че това е възможно.

– Сигурна съм – каза Джейн.

– Ще остана.

Майка ѝ се усмихна доволно. После се поколеба.

– Щом ще останеш, трябва да ти кажа за поканата, която приех. Става въпрос за лов в края на седмицата.

– Обичам лова – каза Никол и моментално засия при мисълта за такъв уикенд.

– Домакиня е вдовстващата херцогиня Клейбъроу.

– Мамо, не мога. – Но още докато го казваше, умът ѝ работеше трескаво: ще ловува; херцогът ще бъде там; Елизабет със сигурност няма да дойде, не и на лов.

– Не познавам добре херцогинята, но съм говорила с нея няколко пъти и много ѝ се възхищавам. Мисля, че и тя ме харесва. Винаги сме се разбирали невероятно добре. На този лов са поканени само трийсет семейства, трийсетте най-могъщи фамилии в страната. Ще има доста ергени, Никол. Искам да те видят. Херцогинята изрично те е включила в поканата си и това е изключително великодушие от нейна страна. Тя също те покровителства като херцога. Никол, това е само началото.

Щеше да е болезнено да види херцога, особено ако дойдеше и Елизабет. В същото време разбираше точно какво означава да си поканен от херцогиня Клейбъроу в дома ѝ на такъв уикенд; такава покана не можеше да бъде отказана.

– Но защо го прави? – попита смаяно Никол.

– Може би защото, също като сина си, тя е добра и не може да търпи несправедливостта – каза простишко Джейн. – Знам, че ще се чувстваш неловко и макар да искам да дойдеш, ако още си угнетена, ще те разбера и ще кажем, че си болна.

– Щом ме е поканила лично, ще дойда – заяви Никол. Обеща си твърдо, че ще започне нов живот и че скоро ще има много ухажори. Нищо, че сърцето ѝ се сръсмиваше на тези нелепи обещания.

Елизабет се почувства по-добре едва в понеделник следобед. Вечерта след благотворителния пикник херцогът я беше завел на театър, но се наложи да напуснат представлението рано, за да може Елизабет да си почине. Остана два дни на легло. Макар че нямаше треска, изглежда изпитваше все по-силна болка и нямаше нито сили, нито желание да стане. Лекарят, когото повика Ейдриън, не можа да открие какво я измъчва и накрая каза на херцога, че годеницата му вероятно страда от слабо сърце, поради което трябва да си почива повече и да избягва напрежението.

– Но защо тогава казва, че тялото я боли? – попита херцогът, раздразнен от неспособността на лекаря да каже какво точно ѝ има и как трябва да бъде лекувана.

– Не знам, вероятно е хванала и грип. Казвате, че за пръв път се чувства така зле, нали? – попита лекарят.

– Да – отвърна херцогът. Лекарят ѝ предписа хапче за неразположението.

В понеделник следобед Елизабет започна да става, усмихваше се и се чувстваше по-добре. Във вторник отиде на пазар с прислужницата си. Изглежда лекарят беше прав, че е хванала грип и че има слабо сърце, което обясняваше защо се уморява толкова лесно. Херцогът се успокои.

Болестта на Елизабет не само го бе смутила, беше го и уплашила. Ейдриън бе свикнал да държи всичко под контрол, беше мъж с желязна воля и строга самодисциплина. Ако делата му не вървяха както трябва, той работеше неуморно за да преодолее трудностите. Работеше толкова, колкото се налагаше, влагайки върховно търпение и настойчивост. Вече много години управляваше именията и бе свикнал да разполага с неограничена власт. В този случай обаче, внезапно се бе почувствал безсилен. Не можеше да контролира здравето на годеницата си, но за щастие то се бе подобрило също така мистериозно, както се беше влошило.

Животът му сякаш внезапно се бе преобърнал с главата надолу. Нормалното му всекидневие включваше преди всичко усилен труд, но вече не беше така. И причината не беше само болестта на Елизабет, която не се поддаваше на обяснение. Причината беше и в Никол Шелтън, и в неговия силен интерес към нея. Това също не се поддаваше на обяснение и що се отнасяше до нея, той губеше контрол над себе си. А

херцогът не беше свикнал да губи.

Имаше много неотложни дела, с които трябваше да се занимава в Лондон, но през малкото си свободно време посещаваше по два пъти на ден дома на Стафърд, за да проверява как е Елизабет. Щеше да бъде егостично и нетактично от негова страна, ако не го правеше. Много по-нетактични обаче бяха нежеланите мисли, които му минаваха, като гледаше годеницата си.

Без да иска, той тайно правеше сравнение. Елизабет беше болнава, дребна и крехка. В съзнанието му изплуваше образът на Никол Шелтън. Тя не беше болнава, дребна и крехка, напротив. Беше здрава и жизнена. При едно от посещенията му Елизабет заспа докато седеше до нея, и точно тогава му хрумна, че не изпитва ни най-малко влечение към годеницата си и че никога не е изпитвал. Всъщност дори никога не я беше целувал, освен веднъж на осемнайсетия ѝ рожден ден и то само защото знаеше, че тя го очаква. Но онова беше непорочна целувка.

А Никол Шелтън той не само бе целувал. Беше я докосвал интимно с устни, с ръце, с тяло.

Щеше да се ожени за Елизабет. Знаеше, че тя ще бъде образцова съпруга. Как ще се чувства с нея в леглото не беше сигурен. Всъщност досега изобщо не бе мислил за това, а и моментът бе крайно неподходящ за подобни разсъждения. Предполагаше обаче, че когато му дойде времето, ще се справи.

Той стоеше и гледаше младото ѝ и невинно лице, докато тя спеше на дивана в дневната. В душата му покълна съмнение. За пръв път се питаше дали е честно да бъде сгоден за братовчедка си още от детинство. И този въпрос го измъчваше заради Никол Шелтън.

Внезапната ѝ поява в живота му и в мислите му криеше опасност.

Изглежда беше изцяло обзет от нея. И положението ставаше все по-лошо.

Съжаляваше, че отиде оня ден на пикника, съжаляваше, че я избави от неловката ситуация. Ужасно му се искаше това да се е случило на някой друг. В същото време осъзнаваше, че се самозаблуждава.

Само ако...

Ужасен от мислите си, херцогът рязко ги пропъди. Животът бе нещо реално. обстоятелствата пораждаха други обстоятелства, една действителност водеше към друга, фантазиите бяха за слабите, глупавите и за романтиците – не за човек като него.

Радвам се и изпитвам облекчение, че тя напусна Лондон, каза си той. Изглежда присъствието ѝ пробуждаше у него страст, която не бе в

състояние да контролира. А Ейдриън още от ранно детство бе свикнал да упражнява пълен контрол над себе си и се гордееше със самодисциплината си. Тя обаче не можеше да издържи това изпитание.

Във вторник вечерта Елизабет се почувства достатъчно добре, за да го придружи на събирането у граф Рейвънсфорд. То се провеждаше в тесен приятелски кръг и затова херцогът се изненада леко, когато видя, че двама от гостите са граф Драгмор и съпругата му. Те бяха последните хора, с които би желал да разговаря, но щеше да прояви крайна неучтивост, ако ги избягваше, затова преднамерено ги потърси още преди вечеря.

Представи им Елизабет и побъбри приятелски с тях. Докато говореха, Ейдриън долови, че графиня Драгмор тайно изучава Елизабет. Обзе го неприятното чувство, че тя може би знае за връзката му с дъщеря й много повече, отколкото беше редно. Бързо се отърси от това чувство, защото то му се стори глупаво или може би просто защото усещаше вина.

Когато вечерята приключи, Елизабет изглеждаше прекалено бледа. Преди мъжете да се оттеглят за портвайна и пурата си, той я отведе настрани и тихо я попита:

– Добре ли си, Елизабет?

Тя го дари с прелестната си усмивка, оная, която я правеше почти красива.

– Твърде много се тревожиш за мен, Ейдриън. Приличаш на някоя старомодна госпожица.

Херцогът се усмихна.

– Искаш ли да си тръгваме? Изглеждаш уморена.

Елизабет се поколеба.

– Не бих искала да изглеждам нетактична и да прекъсна такава приятна вечер.

– Ще обясня на домакина ни – заяви Ейдриън. Докато той говореше с графа, Елизабет се извини и отиде да се оправи в тоалетната. Ейдриън остана да я изчака в коридора. Беше сам, като изключим слугата, който държеше кожената наметка на гоненицата му. В този миг обаче откъм салона се показа графиня Драгмор. Появата й, кой знае защо, го смути. А Джейн се насочи право към него.

– Ваша светлост – каза тя, като се спря пред него, – знам, че ще ви се стори необичайно, но може ли да поговорим?

Беше повече от необичайно, ала херцогът кимна. Чудеше се какво ли може да иска от него, но още повече го изненадваше нейната дързост

и пренебрежение към приличието. Тя беше само с десетина години по-възрастна от него и все още бе удивително красива. Слугите обичаха да говорят и мъжът, който държеше наметката на Елизабет, макар да се правеше, че не ги вижда, бързо щеше да пусне клюката за херцог Клей-бъроу и графиня Драгмор. Но в крайна сметка, щом Джейн не се притеснява от възможните слухове, той също няма да им обръща внимание. Хрумна му, че Никол може би е наследила това нейно пренебрежение към общоприетите порядки от майка си, за която знаеше, че някога е била актриса.

– Би ли ни оставил насаме за момент? – обърна се той към слугата.

Мъжът побърза да се оттегли.

– Благодаря – усмихна се нежно Джейн. – Съпругът ми и аз бихме искали да ви благодарим за онова, което направихте на пикника.

Лицето на херцога остана безизразно.

– Вие не само спасихте дъщеря ми от ужасно неловко положение, а и направихте всичко възможно отново да я приемат в обществото. Нямаме думи да ви изкажем благодарността си.

– Елизабет много я харесва. Това беше най-малкото, което можех да направя. – Как ще я приемат отново в обществото, като вече не е в Лондон, питаше се в същото време той.

– Никол също харесва годеницата ви. Радвам се, че тя вече се чувства по-добре.

Явно в Лондон нямаше никакви тайни.

– Благодаря ви. – Изражението на Ейдриън не се промени, но той беше сигурен, че Никол Шелтън не харесва годеницата му. Много би се изненадал, ако беше обратното.

В този момент Елизабет се появи и поздрави графинята.

– Чух разговора ви – добави тя. – Много се възхищавам на дъщеря ви, лейди Шелтън. Моля, предайте ѝ моите поздравии и ѝ кажете, че в най-скоро време ще я посетя.

– Ще ѝ предам – усмихна се Джейн.

Херцогът се намръщи – Никол беше напуснала Лондон, нали?

– В провинцията ли се връщате, графиньо? – попита учтиво той.

– Не веднага. Никълъс отива в Драгмор след няколко дни, но аз трябва да остана. В края на краищата, не се случва често и двете ми дъщери да са в града, затова трябва да се възползвам от ситуацията и, разбира се, да ги придружавам при излизанията им в обществото.

– Разбирам – каза херцогът. Значи тя все пак не беше напуснала града.

Трябваше да е ядосан. Само преди няколко дни присъствието ѝ в Лондон го беше вбесило. Но къде беше ядът му сега? Беше изчезнал.

Чудеше се дали нарочно го е излъгала, но инстинктът му подсказваше, че не е. Избягваше да си спомня за деня на пикника, но сега си го припомни. Нещо бе припламнало тогава между двама им, нещо, което се боеше да изследва по-отблизо, нещо повече от страст. Точно заради това нещо тя бе казала, че незабавно ще напусне Лондон. Точно заради това нещо той бе почувствал облекчение, че тя си тръгва. Но тя не си беше отишла.

Елизабет веднага забеляза промяната в настроението му и докато пътуваха към дома ѝ с каретата на Клейбъроу, го попита:

– Разстроен ли си, Ейдриън? Аз ли те разсъдих с нещо? Искаше ли да останеш у Лангли?

Трудно му беше да се съсредоточи върху въпросите на годеницата си, защото мислеше за друго.

– Естествено, че не си направила нищо, с което да ме разсърдиш.

– Радвам се – каза Елизабет и се усмихна. – Веднага щом се почувствам по-добре, ще посетя лейди Шелтън.

Той замълча, обзет от бурни, хаотични, непонятни чувства, от които не можеше да избяга. Не искаше да ги разгадава. Не искаше дори да се опитва. За момент се почувства така, сякаш силна вълна го беше запартила в океана, където той се мятеше безпомощно и краката му не можеха да достигнат дъното. После моментното чувство отлетя.

Съзнанието му се проясни и в него се появиха два силни, ярки образа. Видя Никол на маскарада у Адърли, толкова предизвикателна в дръзкия си костюм на циганка. После я видя такава, каквато беше на пикника – вцепенена от унижение, опитваща се да го скрие, горда.

Не искаше годеницата му да посещава Никол Шелтън. И все пак не можеше да отнеме на Никол шанса, който сам ѝ бе дал – шанса да бъде отново приета в обществото.

– Много мило от твоя страна, Елизабет – каза той.

Елизабет се усмихна щастливо. Херцогът не се усмихна.

В петък следобед семейство Шелтън пристигнаха в Мадингтън – домът на вдовстващата херцога Клейбъроу. Мадингтън принадлежеше на рода Клейбъроу повече от пет века и някога бе представлявал огромно имение, център на фамилните владения в Дарбишър. През годините обаче голяма част от земята беше разпродадена и сега бе останало само

едно малко, прилично по-скоро на парк имение, състоящо се от около сто акра. Все още беше запазена първоначалната кула на къщата, строена по времето на норманите, но към нея през вековете бяха добавяни толкова пристройки, в толкова различни стилове, че човек трябваше да е експерт по архитектура, за да познае кога е строена всяка част.

Веднага след пристигането си Никол и Реджина бяха отведени в стаята, която щяха да споделят. Родителите им също бяха настанени в тяхната. Казаха им, че вечерята е в осем и ги попитаха дали желаят топла вана и чай. Момичетата отговориха утвърдително.

Реджина се стовари върху едно от покритите с балдахин легла, а Никол отиде до високите прозорци, гледащи към малка веранда, отвъд която се простираха обширни зелени ливади. Трепереше нервно, сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Чудеше се дали херцогът е вече тук. В средата на седмицата бе плъзнал слух, че Елизабет е много болна и е на легло. Тогава Никол реши, че те няма да дойдат и се разочарова. Знаеше, че е върховна глупост да иска да го види, при положение, че той щеше да бъде с годеницата си и нямаше да ѝ обърне никакво внимание. Но чувствата ѝ бяха заприличали на полудял, бясно препускащ кон, който тя не може да обуздае.

Елизабет обаче се беше оправила. Марта и Реджина бяха започнали да подозират, че Никол се е превърнала в ненаситна любителка на клюките заради внезапния ѝ жив интерес към светските новини. А всъщност тя търсеше единствено информация за херцога. Знаеше, че през тази седмица той е извеждал Елизабет два пъти, така че нямаше причина да не дойдат в Мадингтън.

Никол въздъхна. Съзнаваше колко е глупава. Загледа се в една карета, теглена от шест бели коня, която затрополи по дългата алея, но всъщност не я интересуваеше кой идва, щом това не бе неговата великолепна черна карета с блестящите три лъва на вратите.

– Какъв красив дом – въздъхна лениво Реджина. – Лейди Изабел е прочута с вкуса си.

Никол кимна, макар че почти не беше погледнала стаята. Стените бяха покрити със синьо-бели копиринени тапети, диванът – с розова дамаска; леглата бяха застлани с планини от бяла дантела и отрупани със сини и бели възглавници. Персийски килим в черешов цвят покриваше по-голямата част от пода.

– Тя е прочута и с деловите си умения – отбеляза Никол. Още преди да се запознае с вдовстващата херцогиня беше слушала много за нея. Малко бяха жените, които дръзваха да се впуснат в делови начинания, и

никая от тях не беше аристократка. Изабел имаше репутация преди всичко на силна и умна жена и преди да се запознае с нея Никол бе очаквала да види някоя мъжкарана, а не жена с такава непреходна хубост и необичайна доброта.

– Прочута? Прословута е по-точната дума – отвърна Реджина. – Казват, че е кръстена на своя скандална предшественичка, която имала няколко съпрузи и била любовница на турски султан и на краля.

Никол се усмихна. Не вярваше на тези приказки.

– Турски султан? На кой крал? – попита тя сухо.

– Мисля, че е бил един от синовете на Уилям Завоевателя – каза Реджина. – Било е отдавна.

Нова карета изтрополи по пътя и Никол бързо се обърна към прозореца. Пак не беше той.

– Какво ще правиш, ако той дойде с Елизабет?

– Разбира се, че ще дойде с Елизабет – каза рязко Никол.

– Може и да не дойде с нея – каза Реджина, без да обръща внимание на тона на сестра си. – Може би е толкова запленил от теб, че...

– Реджина, моля те, престани! – извика отчаяно Никол. Ако продължаваше с глупавите си ученически фантазии, сестра й щеше да я побърка, а също и да разпали искриците надежда, които Никол бе твърдо решена да угаси. Не искаше да се надява. Надеждата бе прекалено болезнена.

– Но тя не ходи на лов – каза многозначително Реджина. – Тогава защо да идва?

Никол успя да се овладее.

– Ти също няма да идваш на лов утре. Нито пък мама. Нито пък татко, щом стана дума за това! – В началото на седмицата графът бе разтегнал мускул и му бяха наредили да се пази, а за езда и дума не можеше да става.

– Сигурно си права – каза Реджина. Прекъсна я почукване на вратата. Носеха им чая.

Благодарна, Никол пусна прислужницата да влезе. После продължи не особено дискретно да хвърля по едно око на алеята. Докато дойде време да слизат за вечеря, херцог Клейбъроу още не беше пристигнал. Изглежда, че Реджина бе права. Елизабет не се появи на вечерята. Но и херцога също го нямаше.

Ловът трябваше да започне в девет сутринта. Преди това всички участници закусиха обилно. Настроението на всички беше прекрасно. Никол бе не по-малко развълнувана от останалите гости. Снощи се беше разочаровала, че херцог Клейбъроу не присъства на вечерята и че дори не е в Мадингтън. Не спа добре. Но сега всички следи от умората и разочарованието бяха изчезнали, а сърцето ѝ туптеше възбудено при мисълта за предстоящия лов.

Повечето от ловците бяха мъже, но имаше и няколко дами, сред които и вдовстващата херцогиня. Изабел имаше славата на отличен ловец. Няколко пъти в годината тя организираше ловни уикенди, които бяха станали легендарни и с поканите за които бе много трудно да се сдобиеш.

Гостите на херцогинята бяха винаги от каймака на английското общество и днешният лов не правеше изключение. Няколко херцога, половин дузина маркизи, много графове, както и принцът на Уелс очакваха с нетърпение да се метнат на конете. Присъстваха и чужденци, сред които членове на кралски семейства и двама руски благородници. Общото между хората, които участваха в подобни събирания, бяха не само властта и синята кръв, но и любовта към конете.

След като закуската приключи, Изабел удари едно малко сребърно звънче, за да привлече вниманието на гостите.

– Готови ли сме? – попита тя с усмивка и блеснал поглед. Отговори ѝ задружен вик и всички скочиха на крака, включително Никол. Тя се обърна към вратата с щастлива усмивка. Мислите ѝ вече не бяха заети с херцога. И изведнъж застина.

Той стоеше там, облечен с жълтокафяви бричове, с блестящи черни ботуши, с пурпурен ловен жакет и шапка. Погледът му беше прикован право в нея.

Снощи Никол бе узнала, че той и Елизабет няма да дойдат на лова, макар да са поканени. Елизабет отново се беше разболяла тежко. Една прислужница я уведоми, че се изказвали различни предположения какво ѝ е на младата дама и че са я прегледали няколко лекари, които така и не могли да постигнат единодушие относно болестта ѝ. Затова сега Никол бе шокирана да види херцога тук, но изненадата ѝ съвсем не беше неприятна.

Той отмести поглед от нея, приближи се бавно до майка си, целуна я по бузата и я поздрави с добро утро. Веднага го обградиха много гости, за да го приветстват сърдечно и да му изкажат съчувствието си заради болестта на годеницата му.

Никол го остави да им отговаря учтиво и последва онези от гостите, които вече се събираха навън на двора. Когато конярите започнаха да извеждат конете, останалите се присъединиха към тях. Всички бяха довели собствените си ловджийски коне, включително Никол. Искала бе да доведе червенокафявия си жребец, но се отказа, защото щеше да ѝ бъде много трудно да го управлява, яздейки странично, както повеляваше приличието. Вместо това бе довела един едър черен жребец. Сега отиде при него и го погали по гривата. Той изпръхтя, поклати глава и усетил възбудата ѝ започна неспокойно да тъпче около нея. Тя обаче не мислеше за него, а за херцог Клейбъроу.

Той беше тук, все пак беше дошъл. Без Елизабет. Никол внезапно прегърна шията на коня си, обърната с гръб към малката тълпа. Що за мисли ѝ минаваха? Какво от това, че бе дошъл сам? Макар че Елизабет я нямаше, двамата щяха да си кажат само няколко думи, щяха да споделят само няколко мига, които щяха да си останат няколко мига и нищо повече.

Трябваше да се отърси от греховните мисли, трябваше. Не само защото бяха безнадеждни, но и защото ловът бе опасен спорт и тя трябваше да се концентрира максимално, за да участва в него. По-лесно бе да се съсредоточи върху него, отколкото върху чувствата си.

Тъкмо бе решила, че е успяла да го стори, когато херцогът се приближи зад нея. Нямаше нужда да се обръща, нямаше нужда да чува гласа му, за да разбере, че е той. Просто знаеше.

– Добро утро, лейди Шелтън. – Беше просто един учтив поздрав, но на нея ѝ се стори, че в него се долавя нещо повече.

Каза си, че трябва да изглежда спокойна, каза си, че никой, освен нея не знае колко силно бие сърцето ѝ. После се обърна с лице към него. Погледите им веднага се срещнаха. Това бе момент на изключителна близост, нищо че дворът беше изпълнен с две дузини неспокойни коне, с развълнуваните им ездачи и с конярите. Той не откъсваше поглед от нея и Никол усети неговата мощ. Сякаш се опитваше да проникне до дълбините на сърцето и душата ѝ. В този момент Никол разбра, че нещо между тях се е променило. Не смееше дори да си помисли какво може да е то.

– Ловът ще бъде прекрасен, времето е идеално – каза тя колкото се

може по-безгрижно.

– Въпреки това групата е твърде голяма – каза той, като мина встрани на коня ѝ и провери каишите на седлото. – Ловуването с толкова много ездачи води до инциденти. Стой в края на групата.

Никол отвори уста, за да възрази, защото никога не яздеше отзад и нямаше намерение да го прави сега, макар че се предполагаше дамите да яздят точно там. После осъзна, че той е загрижен за нейната безопасност. Внезапно се сети как я беше спасил на благотворителния пикник. Нима бе възможно? Нима той наистина беше загрижен за нея, поне малко? Тя вдигна поглед към него. Херцогът също я гледаше.

Внезапно той склочи ръце и ги подложи, за да сложи тя коляното си. Никол му позволи да ѝ помогне да се качи на коня, седна на страничното седло и улови юздите.

– Благодаря.

– Приятен лов – каза той рязко и се отдалечи.

– Приятен лов – извика Никол след него. Загледа го как крачи към коня си – голям черен жребец с лъскава грива. После си пое дълбоко дъх. Усетил настроението ѝ, конят заподскача неспокойно под нея и тя трябваше да се съсредоточи, за да го укроти.

След пет минути потеглиха. Кучетата подушиха миризмата на лисица и се втурнаха с лай през ливадата. При тръгването Никол се остави да я изтикат отзад, където бяха и другите дами. Сега обаче, когато конете и ездачите вече препускаха в галоп през хълмистата ливада, тя не можеше да се стърпи и се спусна натам, където беше херцогът – в началото, далеч пред нея.

Когато приближиха първото препятствие – ниска каменна ограда, групата започна да се разпръсква. Дузина коне прескочиха оградата, после още дузина. Колоната се разтегли, всеки намираще собственото си темпо, дамите останаха отзад. Никол обаче се придвижваше напред, изпреварвайки вдовстващата херцогиня, която първо я изгледа учудено, после се усмихна.

След това се изравни с няколко джентълмени, които не бяха толкова добронамерени. Зърна шока по лицата им, когато профуча покрай тях. Само единият от руските благородници се усмихна на дързостта ѝ.

Пред тях се появи малък поток. Конят ѝ грациозно прелетя над него без да излиза от крачка и Никол се засмя щастливо, завладяна от тръпката на лудешката езда. Мина покрай още един ездач, в когото разпозна бащата на Елизабет – маркиз Стафърд. Той също изглеждаше слиян от смелата ѝ езда, но Никол не му обърна внимание. Конят ѝ препускаше в

овладян галоп и тя уверено го насочваше към средата на групата. Пътеката беше препречена от нисък кокошарник. Два коня пред Никол скочиха над него, но първият закачи задното си копито в покрива му и се препъна. Вторият ездач беше толкова близо зад първия, че Никол си помисли, че ще стане инцидент и леко извъртя юздите на коня си. Прескочиха кокошарника под ъгъл и тя с облекчение видя, че нито един от двамата ездачи не е паднал. След секунда задмина и тях.

Още две мили по-нататък, Никол се озова зад херцога и след водача на лова, които досега бяха далеч напред. Пред тях изникна каменен дувар, висок четири стъпки. Херцогът го прескочи без усилие, забеляза с възхищение тя. Жребецът ѝ вече препускаше лудо, нетърпелив да надмине всички. Тя се опита да го овладее. Приближаваха дуvara. Извисиха се над него, приземиха се плавно и Никол отново отпусна юздите на коня.

Той се втурна в галоп, а тя се наведе силно напред, като се стараше да не губи равновесие. Носът на коня ѝ докосна хълбока на жребца на херцога. Той извърна глава и щом я видя, на лицето му се изписа изумление.

Никол се засмя ликуващо и се изравни с него.

– Връщай се обратно! – извика той, докато язدهа един до друг. Изпод копитата на огромните им коне хвърчеше пръст. Тропотът им бе толкова силен, че почти заглушаваше думите му. – По дяволите, връщай се обратно!

– Внимавай! – извика Никол, все още засмяна. Бяха на три крачки от нова преграда, този път от отсечени дънери. Херцогът нямаше избор. Трябваше да съсредоточи вниманието си върху собствения си кон. Двамата овладяха едновременно конете си, издигнаха се в идеален синхрон над препятствието и се приземиха рамо до рамо.

След миг херцогът отново се обърна към нея.

– Глупачка такава, казах ти да се връщаш – изкрещя яростно той. – Ще се пребиеш! Връщай се веднага отзад!

– Винаги яздя отпред – извика Никол предизвикателно. Наслаждаваше се на всеки миг от ездата. Както и на гнева му. Конят под нея тръпнеше, един тон силна, гореща конска плът, която тя управляваше единствено със собствените си умения и с тялото си. Яхнал мощния си жребец редом с нея, херцогът имаше същия ефект върху нея, защото беше красив, мъжествен, жизнен. Както и ядосан.

– Карай по-бавно – изкрещя той, за да надвика лая на кучетата и тътена на конските копита. – Пред нас има коварно двойно препятствие.

Никол само му се усмихна и подкара коня си още по-бясно. Херцогът изостана зад нея и изруга.

Двойното препятствие наистина беше коварно; между двете огради имаше само една крачка разстояние. Никол обаче продължи да важничи, защото така ѝ харесваше. Тя направи безразсъден, но и успешен скок над оградите. След миг херцогът отново се беше изравнил с нея. Един поглед към лицето му ѝ беше достатъчен, за да разбере колко е ядосан, но той стоически приемаше факта, че не може да направи нищо, за да я накара да намали, без да изложи на опасност и нея, и себе си. Отново язدهа един до друг в съвършен синхрон. Мълчаха. Тежкото пръхтене на животните и тропотът на копитата им правеха разговора почти невъзможен. Никол беше изцяло завладяна от чувството за гореща, влажна конска плът под бедрата си, от физическото усещане, че е едно цяло с мощното, препускащо животно, от скоростта, с която се носеха и от близостта на херцога.

След час ловът приключи и всички се събраха. Докато язدهа обратно към имението, Никол се върна в задната част на групата, като наложи равна крачка на коня си, въпреки нетърпението на животното. Разбираше го, защото и тя се чувстваше по същия начин. Дългата и трудна езда я бе уморила, но и възбудила, и ако ловът беше продължил, тя също не би спряла.

Херцогът, естествено, яздеше напред. Със стиснати устни и с блеснал поглед той я беше оставил в мига, в който ездата свърши, очевидно достатъчно сърдит, за да разговаря с нея. Нямаше право да я порицава, но Никол имаше чувството, че ще го направи. Все още обаче беше прекалено развълнувана, за да се опасява от това. Никой лов досега не ѝ бе доставял такава наслада!

Все още завладяна от приятна възбуда, тя не забеляза, че другите дами я гледат доста хладно, с изключение на вдовстващата херцогиня, която яздеше пред тях и не обръщаше внимание на погледите им. Когато разбра, че тя е обектът на тяхното неодобрение, на Никол ѝ се прииска да им се изсмее в лицето. Те я укоряваха, че се наслаждава на спорта като мъж, защото не умееха и нямаха куража да яздят като нея. Нищо не можеше да отрови радостта ѝ, не и днес. Тя забави крачката на коня си още повече и ги пусна да минат пред нея, защото не искаше да бъде в тяхната компания. След миг обаче осъзна, че жребецът ѝ едва върви.

Намръщена, Никол спря и слезе от седлото. Потупа животното по запотената шия, прегледа го и установи, че в подковата на предното му ляво копито се е забило малко камъче. Тя го измъкна с тревога –

опасяваше се, че може да е било там през цялото време, което означаваше сериозна контузия за коня ѝ. След един по-обстоен преглед обаче установи с облекчение, че копитото почти не е наранено; камъчето явно се беше заклешило скоро в подковата и не след дълго всичко щеше да бъде наред.

– Ти беше невероятен, скъпи – промълви тя и го погали по муцуна-та. – Просто невероятен. – Образът на херцога завладя мислите ѝ.

Обърна се и с изненада установи, че ездачите са изчезнали. Няма значение, щеше да намери обратния път. Пое юздите на коня и го поведе напред.

Херцог Клейбъроу кипеше от гняв. Доловил настроението на езда-ча си, жребецът му пристъпваше от крак на крак и неспокойно мятеше глава. Наистина не бе виждал по-добра ездачка от Никол Шелтън, но тя беше и безразсъдна глупачка. Най-голямото му желание в момента бе да я страбчи за раменете и да я разтърси здраво, докато не я принуди да си признае, че не е била права.

Всички усещаха настроението му и не смееха да го заговорят, зато-ва херцогът яздеше сам, встрани от групата. Смях и разговори изпълва-ха простора и отекваха в гората, но той не долавяше и дума от възбуде-ните разкази за лова. Той просто беше много ядосан.

Колкото и невероятно да звучеше, тя не му се бе подчинила. Беше ѝ наредил да се върне отзад, а тя само се изсмя и се втурна напред. В този момент херцогът не се сещаше за никой, бил той мъж или жена, който не би изпълнил негова команда.

Беше истинско чудо, че при това стремглаво прегпускане Никол не се нарани сериозно и не предизвика сериозен инцидент. В този спорт той беше виждал много ужасни инциденти, дори при внимателна езда. Безразсъдството обикновено завършваше пагубно. Хора си чупеха вра-товете, загиваха. Едно младо момче се бе парализирало напълно. Ако продължаваше по този начин, някой ден тя също щеше да стане жертва на своето безумие. Дори ако яздеше по мъжки, пак щеше да бъде опас-но. А тя яздеше странично. Това бе лудост!

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Пулсът му още прегпуска-ше, адреналинът му се беше покачил. Не можеше да отпъди образа ѝ от съзнанието си – прекрасна, стройна, гъвкава амазонка, която се носи ка-то вихър със засияло от радост лице. Още чуваше необуздания ѝ, луд смях. Още я чувстваше до себе си, сякаш продължаваха да яздят един до

друг като подгонени от демони. През тялото му премина тръпка.

Тя наистина яздеше като амазонка. Трябваше да признае, че беше великолепа. Не се съмняваше, че и в леглото щеше да бъде не по-малко великолепа. Точно в този момент я желаше толкова силно, че беше готов тукатси да я отвлече в гората и да утоли безумната си жажда.

Пое още няколко големи глътки въздух, за да преодолее най-мъчителното състояние, в което беше изпадал някога. Не почувства облекчение, затова се обърна да я зърне. За негова изненада Никол не се виждаше никъде.

Херцогът веднага обърна коня си и се отправи към дамите, които язدهа последни в колоната.

– Къде е лейди Шелтън?

Изненадани, те се обърнаха назад.

– Не зная, Ваша светлост – каза графиня Аръндейл. – Само преди миг беше зад нас.

Ейдриън се намръщи и подкара назад, за да я намери. Чудеше се какво ли се е случило сега. След пет минути я видя надолу по пътя, там, където гората още не беше свършила. Тя водеше коня си без изобщо да бърза. Насочи се право към нея. Никол го видя и въздухът помежду им се нажежи до червено.

– Какво се е случило? – попита той рязко.

– В подковата му е влязъл камък.

Херцогът мигновено се смъкна от коня си и се опита да се концентрира върху проблема. Подаде юздите на коня си на Никол, без да промълви и дума. Пръстите им се докоснаха. Той тихо изруга, коленичи до големия черен кон и повдигна копитото му.

– Не е толкова лошо, но не бива да го яздиш сега. – Едва сега се осмели да вдигне поглед към нея.

Никол стоеше неподвижно. Бузите ѝ бяха поруменели от слънцето и вятъра, а очите ѝ блестяха като сребро.

– Ще вървя с теб – каза той, връчи ѝ юздите и пое от нея юздите на своя кон.

– Няма нужда – каза тя и не помръдна.

Без да ѝ отговори, херцогът мина пред нея с широки, решителни крачки. След малко я чу да тръгва след него.

Вървяха мълчаливо. Само вятърът шумолеше в листата на дърветата. Въпреки това Ейдриън знаеше, че тя е зад него, едва на няколко стъпки от него. Усещаше не само присъствието ѝ, но и нещо друго, нещо, което опитът му позволи да разпознае – болезнено силното

привличане помежду им.

Защо желаете толкова тази жена? Нима защото му бе забранено да я има? Или защото беше толкова различна? Или защото от една страна бе горда и силна, а от друга – така уязвима? Знаеше, че няма да намери отговор на тези въпроси.

Усети, че се изпотява. Идеше му да захвърли жакета си, но беше възбуден и не искаше да то показва. Не искаше да разкрива себе си и своята слабост. Нима се бе превърнал в животно, неспособно да се контролира? Нима заприличваше на Франсис? През изминалите седмици бе успял да с пребори с изкушението, не биваше да се предава сега.

Докато се бореше със себе си, той чуваше зад себе си стъпките ѝ, нежното ѝ, някак плитко дихание. Накрая Никол наруши мълчанието.

– Защо се върна дотук?

Ейдриън рязко спря, но не се обърна. Конят му започна да рие спокойно пръстта.

– Хрумна ми, че след днешното ти представление може да си направила още нещо толкова необмислено и безразсъдно.

Никол също спря до него.

– Но защо се върна?

Той се обърна с лице към нея.

– Защото съм глупак. Помислих, че може да си в беда.

Тя се усмихна.

Той се намръщи.

– Върнал си се, за да ме спасиш.

Херцогът не отрече.

– Очевидно това започва да ми става навик.

– Нямам нищо против.

– Онзи ден имаше.

Никол го погледна право в очите.

– Не, нямах. Преструвах се.

Двамата се взряха един в друг. Моментът беше напрегнат и интимен. Херцогът преднамерено го прекъсна.

– Днес ти язди като луда. Каж ми, винаги ли си толкова безразсъдна? Боя се, че наистина е така.

Никол вирна глава. Беше откопчала жакета си и пищният ѝ бюст се повдигаше. Това му напомни, че тя няма навик да носи корсет.

– Не съм. Аз съм отлична ездачка и не се излагам на никакъв риск.

– Никакъв риск? Напротив! Някой ден ще се пребиеш!

– Какво те интересува това? – попита тя с нежен шепот.

Ейдриън не бе в състояние да ѝ отговори, не искаше да ѝ отговаря, не искаше дори да изследва собствените си чувства.

– Наблизо има поток – наруши той легналото помежду им мълчание. – Сигурно си жадна. Хайде да напоим конете и да пием вода.

Потоъкът беше на няколко минути от пътя. Двата коня бяха прежадени и нетърпеливо сведоха глави към водата. Херцогът стоеше неподвижно встрани. Никол коленичи и невъзмутимо започна да загребва вода с шепи и да пие от тях.

Той я гледаше като омагьосан. За пореден път го поразиха разликата между нея и всички останали дами, които познаваше. Тя пиеше жадно. Водата изтичаше между пръстите ѝ и се разливаше по нея. После Никол наплика лицето си и го вдигна към слънчевите лъчи, които проникваха през клоните на дърветата. Ейдриън не можеше да свали очи от нея, не можеше да престане да я желае. Тя внезапно усети погледа му, застина и вдигна очи към него.

В тях имаше разбиране. Разбиране и съгласие. Ейдриън изведнъж проумя, че тя няма да му откаже. Не днес, не сега. Тръгна към нея. Сърцето му удряше като чук, тъпото бучене в ушите му заглушаваше всяка забрана, която би могъл да му наложи разумът.

Никол бавно се изправи.

Той улови ръцете ѝ.

– Кажи ми не.

Тя поклати глава и не изпълни молбата му.

– Да.

Устните му докоснаха нейните и в този момент цялата му съпротива се пречупи. Вече нямаше игри, нямаше преструвки. Никол веднага вдигна ръце, обви ги около врата му и се притисна към него. Ейдриън я прегърна така, сякаш беше нещо безценно, което е уловил и което всеки момент може да изгуби.

Езиците им се преплетоха страстно, тъй както жадуваха да се преплетат и телата им.

Смъкнаха се върху влажната, глинеста земя. Ръцете му намериха жакета ѝ и го разтвориха. Нежните ѝ стенания го окуражиха. Положи я по гръб и пхна ръка под долната ѝ риза. Докосна голите ѝ гърди.

Плътта ѝ изпълни дланта му и преля навън. Той беше мълчалив любовник, който умее да се контролира, но сега му се искаше да зареве като звяр, за да даде израз на върховното си удоволствие. Не го направи, но продължи да я гали непрестанно, завладян от неустойима жажда и ликуваща възбуда.

Никол простена от наслада, а той прокара длани по кожата ѝ, по твърдите ѝ, стегнати зърна. Когато отметна дрехите и сведе лице към гърдите ѝ, тя отново простена.

Трябваше поне да промълви името ѝ, трябваше.

– Никол.

Тя обхвана главата му с длани и се вкопчи в косите му.

– Ейдриън. – Беше като въздишка.

С уста и с език той продължаваше да гали пламналата ѝ от желание плът.

– Каж ми да спра.

– Не. Не спирай, Ейдриън, никога не спирай.

Той впи устни в зърното на гърдта ѝ и потъна в пълна забрава. Никол се изви като дъга към него. Той усети, че тя бързо приближава към връхната си точка и в отговор тялото му пламна. Не беше любовник, който шепти нежни думи и обещания, но тялото му ѝ даваше безброй обещания.

Обещания, които в разумно състояние нямаше да може да спази.

Никол започна настойчиво да отвърща на ласките му. Ръцете ѝ докоснаха кожата му, провряха се под ризата му. Той също плъзна ръце под ризата ѝ, под памучните гащи, обгръщащи бедрата ѝ. Когато я докосна, тя изкрещя името му. Никога досега името му не бе звучало така прекрасно.

Завладя го желание да я види напълно задоволена в ръцете си. Щеше да направи всичко възможно, за да го постигне. По челото му изби пот.

– Сега ще полетиш, Никол – прошепна той, като я обсипваше с ласки и целувки.

Скоро беше възнаграден. От гърдите ѝ се изтръгна вик, тялото ѝ се изви в прегръдките му. Дланите му усетиха силните ѝ, ритмични спазми. Когато тя притихна, той изпита огромно задоволство. Задоволство, каквото никога не беше изживявал.

Ръцете ѝ се обвиха около шията му.

– О! – беше всичко, което успя да произнесе.

Той разбра. Това беше първият ѝ оргазъм. Тя нямаше опит. Несъмнено беше девица. Беше лейди Шелтън. Погледът му се плъзна от пламналото ѝ лице надолу по тялото ѝ до разтворените бедра и отметнатата нагоре до кръста пола. Изпитваше болезнен копнеж да се освободи от панталоните си, но ръката му застина. Не беше сега времето съвестта му да се пробужда и да му напомня коя е тя и кой е той. Но вече бе

прекалено късно. Ейдриън затвори очи. Бореше се със себе си. Мислите му изведнъж бяха станали кристално ясни. Беше й дал нейния пръв оргазъм, а ако продължеше нататък, щеше да стане и първия мъж в живота й. Не можеше да стори това.

Без да каже нищо, той се отдръпна от нея и легна по гръб върху мократа, влажна трева.

15

Никол се надигна и седна. Беше потресена. Макар че определено знаеше за секса повече от мнозинството млади жени, никога не бе предполагала, че това може да се окаже толкова разтърсващо преживяване. Все още неспособна да си поеме дъх, тя погледна към херцога.

Той лежеше по гръб върху калната трева, неподвижен като дъска, като изключим това, че дишаше тежко. Никол си припомни колко рязко се бе отдръпнал от нея и разбра, че за разлика от нея той съвсем не е изпитал всичко, което може да се изпита по време на истински акт.

Тя потръпна, а погледът ѝ се плъзна по тялото му. Той бе най-мъжественият, най-прекрасният мъж, когото бе виждала, и сега, когато бе пред нея, обладан от толкова диво желание, собствената ѝ жажда се разпали с нова сила, макар да смяташе, че вече я е утолила. Изпитваше обаче и още нещо, нещо болезнено-сладко и много, много нежно.

– Ейдриън? – прошепна тя, усещайки как в гърдите ѝ се надига любов и я залива като вълна. Пръстите ѝ докоснаха бузата му.

Той се дръпна и в миг скочи на крака.

– Не ме докосвай!

Никол трепна, шокирана от гневния му тон и от това, че я бе отблъснал.

– И не ме гледай така, сякаш току-що съм те сритал в ребрата!

Тя се вкамени.

– Извинявай.

Без да ѝ обърне внимание, той закричи към потока, влезе до средата му и се потопи под водата.

Никол нададе уплашен вик. Водата бе ледено студена. Той беше луд!

– Ейдриън! – възкликна тя, когато той се изправи отново, треперейки от студ. – Ще се простудиш до смърт!

– Ти ще си моята смърт.

Никол го погледна неуверено.

– Имаш предвид... смъртта, за която ми спомена веднъж... Това ли?

– Не! Нямам предвид тази смърт!

– Защо си толкова ядосан? Какво съм сторила?

– Всичко – изръмжа той.

За Никол обаче това не обясняваше нищо. Когато го видя да се по-тапя отново в ледения поток, тя се изправи бавно на крака. Ужасно се боеше, че не ще могат вече да си върнат топлината и близостта от преди малко, защото усещаше как помежду им се отваря дълбока бездна. Трябваше да направи нещо, за да угаси този негов необясним гняв, и то бързо. Тя вдигна жакета му и щом той се изправи отново и водата се плъзна по стройното му, силно тяло, каза:

– Ела тук.

Погледът, който ѝ отправи, беше суров и груб, но все пак излезе от водата, като отново потрепери. Никол обгърна раменете му с жакета като с кърпа и започна да го разтрива. Той обаче изтръгна жакета от ръцете ѝ и се отдръпна встрани.

– Да ме съблазниш ли се опитваш?

Това ли се опитваше да направи?

– Толкова ужасно ли би било?

– Ти си единствената жена, която би си признала подобно нещо. Това не е нормално!

– Когато сме двамата – промълви съвсем тихо тя, – няма нищо по-нормално.

Той се взря в нея с неразгадаем поглед.

Въпреки привидната си дързост, вътрешно Никол трепереше цяла, защото в този момент бе заложила на карта всичко. Приблужи се до него, докосна го. Този път той не помръдна.

– Защо се отдръпна от мен точно в този момент? Не съм толкова глупава и знам, че има още. Не ме ли искаш?

В продължение на няколко мига херцогът не каза нищо и тя потрепери.

– Искане ми се да не те исках – отговори най-накрая той.

Не изглеждаше щастлив от отговора си. Обзета от страх, Никол по-сегна отново към него и хвана ръката му.

– Аз те искам, Ейдриън. Все още те искам.

Той отново не се отдръпна. Стоеше напълно неподвижен.

– Ти си безмилостна. Не виждаш ли, че се опитвам да бъда благородник?

– В момента не давам и пет пари за благородството – промълви тя, като стисна ръката му.

Той се отскубна от нея.

– Това е непоносимо и не може да продължава повече. Поемам пълната отговорност за това, което се случи. Девиците са за женене, не за

това.

Противно на волята ѝ, в гърдите на Никол трепна искрица надежда. Той знаеше, че е девица. Нима намекваше, че би трябвало да се ожени за нея? Преди малко неговите чувства ѝ се бяха сторили силни като нейните; сигурно не го бе водило само желанието. Дали сега, осъзнал какво изпитва, няма да скъса със своята годеница? Дали няма да ѝ предложи брак?

– Аз също не мога да продължавам по този начин. Не издържам да бъда далеч от теб.

– Ако все още искаш да ме съблазниш, справяш се добре.

Никол отстъпи крачка назад. Думите му я бяха шибнали като камшик, причинили ѝ бяха почти физическа болка.

– Това ли си мислиш? Аз смятах... надявах се... – Тя замлъкна, осъзнала, че е прав, макар и само донякъде.

Той закричи покрай потока – напред-назад, напред-назад. Убедена, че няма да приеме предложението ѝ, Никол подхвърли:

– Мога да се върна в Драгмор и да не се видим никога повече. Това е едното разрешение.

Ейдриън се извърна рязко към нея.

– Това е идеалното разрешение!

От гърдите ѝ се изтръгна сподавено възклицание.

– Освен това при последния ни разговор останах с впечатление, че плановете ти са тъкмо такива.

Той искаше тя да си отиде. Искаше да напусне Лондон, за да не я вижда. Това не можеше да е истина, не и след всичко, което се бе случило току-що. Навярно не го бе разбрала добре.

– Защо не си тръгна? – попита той.

Никол беше загубила ума и дума. Наложил му се да повтори въпроса си.

– Аз... аз щях. Родителите ми ме помолиха да остана. – За неин ужас почувства как очите ѝ се насълзяват. – Те се надяват да вляза отново в обществото и да имам голям успех.

Той стисна челюст.

– А ти това ли искаш? Съпруг ли си търсиш?

Никол го погледна – същински златист бог, само че от плът и кръв, и смъртен. Искаше да се омъжи за него още от мига, в който го бе зърнала за пръв път.

– Да – прошепна тя.

– Тогава ти желая късмет.

Нямаше да ѝ предложи брак. Пожелаваше ѝ късмет в търсенето на съпруг. Ала този съпруг нямаше да е той. Никол се олюля като ударена. Херцогът се спусна да я подкрепи, но тя го отблъсна и бързо се извърна настрана, за да не му позволи да види колко е смазана. Как бе възможно да означава толкова малко за него, след като само до преди минути ѝ се бе сторило, че означава всичко.

– За теб аз не съм нищо, нищо повече от мимолетно развлечение.

– От самото начало дадох да се разбере, че не можеш да очакваш нищо от мен.

Никол се обърна към него.

– Копеле! – процеди през зъби тя. За пръв път използваше толкова мръсна дума и със задоволство забеляза, че е успяла да го шокира. – Затова ли тръгна да ме търсиш днес? За да вдигнеш полите ми напред гората?

– Знаеш, че не е така.

– Нима? – Гласът ѝ бе изтънял. Знаеше, че звучи истерично, но тя беше в истерия. – Знаем единствено какво се случи тук преди малко! Казваш ми, че не бива да очаквам нищо от теб, а се държиш така, че ме караш да очаквам всичко!

– Аз съм чудовище. – Погледът му бе впит в нея. – В края на краищата, аз съм син на баща си.

Никол се извърна, разтреперана от болка и ярост.

– Господи, мразя те!

– Значи ставаме двама – промълви той толкова тихо, че не бе сигурна дали е чула правилно.

– Махам се отук – каза тя, като се отправи към коня си.

Херцогът светкавично я сграбчи за лакътя. Никол яростно се отскубна от него и му хвърли изпепеляващ поглед, който го предупреждаваше никога повече да не я докосва.

– Не можеш да се върнеш в имението в този вид – каза той. – Изглеждаш така, сякаш си прелюбодействала с някого в калта.

– Нима не съм? – подигравателно попита тя.

– Не съвсем.

– О, да, как можах да забравя твоето благородство?! – Никол понечи да възседне коня си, твърде ядосана и разстроена, за да мисли за наранения му крак.

Херцогът я хвана отново и я дръпна обратно на земята.

– Какво правиш? – извика тя, обхваната от треска.

Той я вдигна на ръце и отвърна хладно:

– Не това, което си мислиш.

Никол нададе яростен вик и замахна с юмруци към лицето му. Херцогът извърна глава, но и двете му ръце бяха заети и не можеха да го предпазят. Единият ѝ юмрук попадна право в брадичката му.

– Това е третият път, в който ме удряш по лицето – заплашително каза той.

– Но не и последният – отвърна яростно тя.

Ала миг преди ноктите ѝ да издерат кожата му, той я пусна. Никол тупна в ледения поток и веднага потъна като олово, едва успявайки да затвори уста преди да е нагълтала прекалено много вода. Още не бе смогнала да реагира, когато херцогът я сграбчи за яката и я издърпа обратно. Докато я влачеше към брега, тя полагаше отчаяни усилия да поеме въздух, повече въздух. А щом стигнаха до брега я хвана и я потупа силно по гърба. Накрая Никол успя да изплюе нагълтаната вода.

Обърна се към него с унищожителен поглед.

– Сега вече ще те убия.

Скръстил ръце пред гърдите си, той я гледаше напълно безстрастно.

– Изостанала си от групата и си решила да напоиш коня си. Аз съм тръгнал да те търся. Конят ти се е подплашил и те е хвърлил във водата. Аз съм се хвърлил след теб и съм те извадил.

Единственият ѝ отговор бе един нечленоразделен вик на безпомощна ярост.

На връщане ги пресрещнаха две конярчета, изпратени да ги търсят. Херцогът веднага им разказа какво се е случило или поточно историята, която бе съчинил. Тъй като бяха мокри, двамата с Никол взеха по-отпочиналите коне на момчетата и оставиха едното от тях да доведе пеша нейния наранен жребец.

Когато пристигнаха в къщата, в двора все още бяха останали неколцина гости, които обсъждаха приключенията от сутринта. Двамата бяха посрещнати с облекчение и загриженост. Херцогът отново разказа своята измислена история и отново никой не се усъмни и в една дума от нея. Не и преди да влязат в самата къща, разбира се.

Изабел обикаляше тревожно из салона до файето и в мига, в който херцогът и Никол прекрачиха прага на къщата, се спусна към тях. Погледът ѝ се спря първо на Никол, после на сина ѝ.

– Какво стана?

– Конят на Никол се подплаши и тя падна в един поток. Бях се върнал назад да я търся и скочих във водата, за да ѝ помогна – обясни

небрежно херцогът.

– Но аз съм добре – каза Никол и дори успя да се усмихне лъчезарно на вдовстващата херцогиня. В отговор обаче не получи никаква усмивка. Изабел я гледаше замислено и Никол бе сигурна, че се съмнява във всяка изречена от сина й дума. Обзе я срам, който засили още повече порива й да избяга, и то не само от херцогинята и нейния твърде прозорлив поглед, а и от сина й.

– Най-добре се качете горе и свалете тези мокри дрехи – каза след известно мълчание Изабел.

Никол кимна с облекчение и вече се канеше да последва съвета й, когато иззад гърба й долетя гласът на майка й. Когато видя Джейн и баща си да слизат по широките, извити стълби, сърцето й се сви.

– Скъпа, добре ли си? – извика Джейн, като се втурна към нея, следвана от съпруга си.

– Напълно – увери ги Никол, опитвайки се да прикрие смущението си. Едно бе да обяснява на всички, че е паднала от коня си, и съвсем друго – да пробутва подобна измишльотина на своите родители. Като внимаваше да не поглежда баща си, тя разказа на Джейн как конят й я е хвърлил във водата и как херцогът я е спасил.

– Паднала си от коня? – възкликна невярващо Джейн.

Баща й от своя страна я гледаше втренчено.

– Мислех, че съм сама – заобяснява с патос Никол. – И бях с едно от онези ужасни странични седла, което, както знаете, никога не използвам. Появата на Ейдриън стресна не само коня ми, но и мен самата! Знаете как стават тези неща. – Тя хвърли предпазливо поглед към баща си. От суровото му изражение се виждаше, че дяволски добре знае, че лъже най-безочливо.

– Трябва да свалиш тези дрехи – заяви решително Джейн и се обърна с топла усмивка към херцога. – Благодаря, Ваша светлост.

Херцогът кимна.

Едва тогава Никол осъзна, че преди малко го е нарекла с малкото му име, а не „херцога“ или „Негова светлост“. Сърцето й спря да бие. Хвърли поглед към вдовстващата херцогиня, която я наблюдаваше неодобрително. Още един поглед, този път към баща й, й показа, че неговото изражение е почти същото. Нито един от двамата не беше пропуснал да забележи грешката й. По бузите й плъзна ярка червенина. Не се осмели да погледне херцога, но не беше и необходимо. И без да го гледа усещаше мълчаливата му ярост.

Единствено майка й, която вече бе тръгнала към стълбите, не беше

забелязала нищо. Никол побърза да я последва.

Над тримата, останали във фойето, легна напрегната тишина. Херцогът срещна погледа на Никълъс Шелтън, който бе студен и гневен, и потръпна. Още преди Никол да направи тази ужасна грешка, баща ѝ бе заподозрял, че разигралото се между двамата в гората съвсем не е било невинно. Херцогът бе усетил това още в мига, в който го видя да се появява, а ето че сега подозренията на Шелтън се бяха потвърдили.

Когато графът заговори, тонът му бе леден като светлосивия му поглед.

– Дали Негова светлост не би дошъл с мен в библиотеката? Много държа да науча повече подробности за падането на Никол от коня?

Херцогът отново трепна. И за миг не се съмняваше, че ако не успее да убеди Шелтън в непокътнатостта на дъщеря му, последиците ще бъдат катастрофални.

– Никол имаше голям късмет – учтиво каза той. – Ако не бях поел нещата в свои ръце, навярно щеше да ѝ се случи неприятност. Но мога да ви уверя, че не беше наранена и че състоянието ѝ е такова, каквото беше и преди, въпреки онова, което я сполетя.

Изречението на граф Драгмор не се промени.

– Разбирам – каза той, стиснал челюст. – Да се надяваме, че няма да има повече такива инциденти. – Погледът му се впи в херцога. – Иначе последиците ще бъдат много повече от неприятни, аз мога да ви уверя в това.

– Разбира се – надменно заяви Ейдриън. Графът беше напълно в правото си да пази своята дъщеря, но херцогът не обичаше да го заплахват, независимо дали заплахата бе оправдана или не.

Шелтън кимна, обърна се рязко и се отправи към стъпалата, накуцвайки леко заради разтегнатия мускул на крака си. Херцогът го проследи с поглед докато не се скри от очите му и едва тогава си позволи да даде воля на гнева, който бе насочен изцяло към него самия. Съзнанието му беше напълно обсебено от мисълта, че едва не бе погубил Никол и че тя бе разбрала погрешно намеренията му.

– Най-добре ще е да започнеш да мислиш за Елизабет – обади се иззад него Изабел.

С това поредно предупреждение чашата преля.

– Женя се за Елизабет през юни – изръмжа той. – Не съм го забравял и за секунда. И тогава всичко ще бъде наред, нали?

Изабел го погледна тъжно.

– Защото тогава всички ще бъдат щастливи, нали? – Херцогът

стисна зъби. – Или по-точно почти всички.

И той тръгна към стъпалата с решителна, ядосана крачка. Не бе искал да се поддава на гнева си, ала го бе сторил и благодарение на това се беше изправил лице в лице с най-съкровените си, най-дълбоко скрити чувства. Не искаше да се сблъсква с тях, но вече бе твърде късно. Всички щяха да бъдат щастливи, когато се ожени за Елизабет. Всички, освен него самия.

Защото той вече не чакаше с нетърпение предстоящата си сватба. Внезапно тя бе станала за него просто един акт на саможертва.

Едва късно вечерта, когато всички гости си легнаха, Изабел успя да се оттегли към спокойствието и уединението на покоите си. Останала сама, тя най-последно можеше да се отдаде на мислите си. И на тревогите.

Стоеше пред огромната облицована с мрамор камина в дневната си и се взираше в танцуващите пламъци. Празничното веселие, озарявало до преди малко лицето ѝ, беше изчезнало, за да се замени с мрачна загриженост. Сините ѝ очи гледаха напрегнато, а коланът на копринения ѝ домашен халат я стягаше.

Изабел не беше глупачка, въпреки че навремето, в своята младост, бе наивна, невинна и лековерна. Франсис обаче бързо бе променил това, беше ѝ показал най-грозните страни на живота. Тогава тя бе научила урока си. Сега, в средата на петдесетте, Изабел бе не просто вдовстваща херцогиня, а образована, опитна и интелигентна, дори делова дама. Малко жени бяха минали през онова, което бе преживяла и което я бе научило, че животът винаги изправя хората пред тежки жребии, при това когато най-малко го очакват.

Ейдриън се беше влюбил в Никол Шелтън и това бе очевадно. Също толкова очевадно бе, че горката млада жена е лудо влюбена в сина ѝ. Бяха поразителна двойка, и това нямаше нищо общо с невероятно красивите черти и на двамата. Изабел се натъжи.

Незаконната любов не ѝ бе чужда, нито разбитите сърца. Познаваше твърде добре разтърсващата болка, която причиняваше забранената любов. Болката умираше, макар и с бавна и мъчителна смърт, ала тъгата по несбъднатото никога нямаше да умре. Поне за нея тя никога не бе умряла. Сега сърцето я болеше за сина ѝ. Отчаяно се молеше Ейдриън да не е влюбен в Никол Шелтън, за да се спаси от страданието, което със сигурност щеше да стане негова съдба.

Горката Елизабет. Това бе ужасен тригълник, защото Изабел добре знаеше колко много Елизабет обича сина ѝ. А и Ейдриън никога нямаше да изостави годеницата си, бе твърде почтен, за да го стори. Така както тя бе твърде почтена, за да избяга от Франсис. Каквато майката, такъв и синът. Това я плашеше.

Изабел изпита желание да поплаче и се отпусна в едно кресло, завладяна от силни, поглъщащи емоции. Сякаш отново беше на двадесет, сякаш бе онази млада жена, влюбена за пръв път и измъчвана от

греховните си чувства към мъж, който не е неин съпруг. Образът му изникна пред нея като жив, като че се бяха разделили едва вчера – висок и силен, с кестенява, позлатена от слънцето коса, със загоряло и обветрено, но все пак неустойимо красиво лице. Сърцето ѝ се сви от мъка. Беше сгрещила – болката също никога нямаше да умре.

На никого не пожелаваше такава злочеста любов, най-малко пък на сина си, на Елизабет или дори на горката Никол Шелтън, която не заслужаваше нищо от онова, което животът ѝ бе поднесъл досега.

Беше напълно наясно, че любовта не знае граници. Любовта не се подчиняваше на разума или на логиката и се противопоставяше на всички опити крилата ѝ да бъдат подрязани. Ейдриън бе силен, благороден и достоен, но той бе просто мъж. Никога нямаше да си позволи да нарани Никол, но тя ги бе виждала заедно, усещала бе напрежението между тях, и се питаше кога неизбежното ще се случи. Ейдриън щеше да преживее подобна авантюра, ала за Никол последиците щяха да бъдат много по-сериозни. Изабел се тревожеше за другата жена, макар че не ѝ беше никаква. Не беше справедливо, но в края на краищата, животът рядко е справедлив.

Тя затвори очи и се замисли за Ейдриън – не обаче за своя син, а за неговия съименник. Не за пръв и последен път се молеше отчаяно да намери смелост и да каже истината на сина си. Ала тя, която никога не бе проявявала малодушие, сега се страхуваше. Страхуваше се от реакцията му, страхуваше се, че Ейдриън ще я презре, страхуваше се да не загуби уважението и любовта му. Не, никога нямаше да може да му каже, въпреки че той имаше пълното право да знае. А и истината нямаше да помогне на стремежа ѝ да го научи да не допуска нейните собствени грешки. Защото ако можеше да се върне трийсет години назад, Изабел нямаше да промени нищо.

Херцог Клейбъроу не можеше да заспи. През деня на два пъти се бе отбил в дома на Стафърд, същото стори и предишния ден, когато се прибра в Лондон. И двата пъти обаче Елизабет спеше и той не успя да говори с нея. Дори да искаше да я събуди, нямаше да може, защото тя бе взела лауданум заради непрестанните пристъпи на остра болка.

Отдавна вече бе превалило полунощ. Беше сам в спалнята си, компания му правеше единствено любимата му хрътка. Пред очите му непрекъснато се сменяха екзотичния образ на Никол и бледото, деликатно лице Елизабет. Измъчваха го ужасни угризения, ужасно объркване. Не

можеше повече да бяга от истината.

Нито една жена не бе обземала мислите и сънищата му така, както Никол. Нито една жена не бе разпалвала у него такава огромна страст. Нито една жена не го бе карала да се държи толкова отвратително и позорно. Беше разярен на себе си, задето се бе отнесъл към нея по този начин, задето си бе позволил да се отнесе към нея по този начин.

Херцогът стана от леглото, наметна голото си тяло с кадифен халат с индийски мотиви и отиде до камината. Хрътката радостно замахна с опашка. Ейдриън се наведе и потупа голямата глава на Лад.

– Вече не зная кой съм – призна му той.

Всеки миг, прекаран с Никол, бе пред очите му, преповтарян от жестоката му памет за хиляден, милионен път. Беше същинско мъчение. Мъчение и за душата, и за тялото.

Дали в крайна сметка не бе като баща си? Може би и Франсис е бил толкова обсебен от копнеж по младите си любовници, че не е можел да се въздържа и да не изневерява на майка му. Може би и него са го измъчвали угризения. Може би баща и син си приличаха повече, отколкото можеше да се предполага на пръв поглед.

Ако имаше причина да избягва Никол, тя бе точно тази – страхът му, че ще се превърне в копие на баща си, мъж, когото още можеше да мрази без никакви угризения. Ясно бе, че в него има и тъмна страна, която очевидно бе наследил от Франсис и която трябваше на всяка цена да подтисне.

– Проклетата да е! – каза той на кучето и на огъня. След това смръщи вежди. – Не, вината не е у нея, аз съм си виновен.

Сега Никол се опитваше да влезе отново в обществото и да си намери съпруг. Ейдриън знаеше, че не може да й се сърди, че стремежите ѝ са напълно естествени. При все това обаче изпитваше гняв. Пулсът му тревожно се учести. Крачеше все по-забързано, а хрътката го наблюдаваше с очакване и любопитство. Огънят в камината вече едва тлееше. Херцогът обаче не усещаше студа, нахлуващ в стаята. Беше твърдо решен да не търси обяснение на собствените си реакции, за нищо на света да не се рови в душата си.

Девизът на Клейбъроу „Честта над всичко“ бе изписан не само на герба му, бе издълбан и в сърцето му. Независимо какво мислеше за предстоящата си сватба, нямаше и не можеше да развали годежа. Но какво да прави с Никол?

Затвори очи. Тя искаше съпруг. Това бе естествено – всяка жена иска съпруг. Надяваше се да се завърне в обществото с успех. И щеше да

го направи, защото самият херцог Клейбъроу я бе поел под своя протекция. А херцог Клейбъроу можеше стори и повече. Можеше да бъде не просто благосклонен, а и благодетелен. Можеше да насърчи подходящите кандидати. Можеше да й намери съпруг.

И точно това трябваше да направи, колкото и да не му се нравеше.

Беше планирал делови срещи през целия следващ ден. Затова още в ранни зори отиде отново у семейство Стафърд с надеждата този път да успее да говори с Елизабет. Баща ѝ, маркиз Стафърд, го уведоми, че тя е будна и гори от търпение да го види. Ейдриън трябваше само да го погледне, за да разбере, че през последните няколко дни състоянието ѝ не се е подобрило. Маркизът изглеждаше недоспал, очите му бяха зачервени, а лицето – изпито. Откакто неизвестната болест бе повалила Елизабет на легло, баща ѝ сякаш бе остарял с двайсет години. Ейдриън замени няколко думи с него от учтивост, след това икономът го отведе горе.

Пред прага на стаята ѝ той се спря и махна на икономата да го остави. Елизабет изглеждаше заспала. Беше се сгушила на едно кресло, завита с тежко виолетово одеяло от ангорска вълна. Беше ужасно бледа, изглеждаше много крехка, а огромното кресло я правеше още по-мъничка и уязвима. Сърцето му се сви. Тя изглеждаше много зле и за пръв път, откакто се бе разболяла толкова тежко, херцогът се уплаши за живота на годеницата си.

Елизабет усети присъствието му и отвори очи. Херцогът бързо отиде при нея и успя да ѝ се усмихне весело. Отне ѝ момент да фокусира погледа си, после и тя му се усмихна.

– Ейдриън!

В тази едничка дума – неговото име, бяха вложени всичките ѝ чувства към него, цялата ѝ радост, че го вижда.

– Здравей, Елизабет. Не исках да те будя. – Той избута малкото канапе до нея и седна.

– Радвам се, че дойде.

Ейдриън с мъка успя да прикрие тревогата си. Гласът ѝ бе тих, задъхан, едва доловим.

– По-добре ли се чувстваш днес?

Тя отмести очи от него.

– Малко по-добре.

Херцогът знаеше, че това е лъжа. А Елизабет никога не лъжеше. Страхът му нарасна, вледени кръвта му. Той хвана ръката ѝ.

– Исках ли да ти разкажа за лова?

Елизабет кимна ентузиазирано и Ейдриън започна да ѝ разказва.

Очите ѝ почти заблестяха, когато ѝ описа по-трудните препятствия, които бе преодолял. Когато млъкна, тя се усмихна.

– Звучи страхотно. Толкова съм щастлива, че отиде, Ейдриън.

Той се прокле за всичките си мисли за изневеря. Държеше ръката ѝ, гледаше влюбените ѝ очи, чуваше саможертвените ѝ думи и проклинаше себе си и предателското си поведение. Елизабет не го заслужаваше, заслужаваше по-добър съпруг. Но бе сгодена за него и той ѝ дължеше вяност. Решението му да намери съпруг на Никол стана още непоколебимо.

– Ейдриън – каза Елизабет с колебание. – Какво ще правиш, ако... ако аз умра?

Херцогът се вцепени.

– Ти няма да умреш – отговори той ужасен.

Тя бе изказала на глас най-големия му страх.

В очите ѝ се появиха сълзи.

– Страхувам се, че грешиш.

Ейдриън сграбчи ръката ѝ.

– Не си го и помисляй – каза ѝ твърдо, но за бога, тя наистина изглеждаше така, като че ли бе на крачка от дверите на смъртта.

Елизабет извърна глава.

– Не искам да страдаш – каза тя колебливо. – Искам да бъдеш щастлив, винаги съм ти желала щастие. Ти си млад и силен, а и достатъчно дълго си чакал, за да започнеш живота си.

– Елизабет – сгълча я Ейдриън, пребледнял като платно.

По бузата ѝ се търколи една сълза.

– Мислиш, че не зная ли? Зная, че не си истински щастлив, Ейдриън. Винаги съм го знаела, още когато бях малко момиченце.

Той мълчеше, неспособен да произнесе и дума. По лицето ѝ потекоха нови сълзи.

– Толкова много исках аз да съм тази, която ще внесе щастие в твоя живот. Но това няма да стане.

Херцогът хвана малките ѝ ръце.

– Имаш нужда от син. Трябва бързо да се ожениш и да ти се роди син. – Сега тя вече ридаше. – Исках аз да бъда твоя съпруга, исках аз да родя този син, исках да те направя щастлив. Но бог е решил желанието ми да не се сбъдне.

Обзет от невероятна мъка, Ейдриън я взе в прегръдките си. Тя бе крехка и слабичка като недохранено сираче. Прегърна я нежно – първата му ласка към нея, ако не броеше целувката за осемнадесетия ѝ

рожден ден. Как можеше да му говори така?

– Не ми харесват думите ти, Елизабет – промълви с усилие той. – Ти си млада и със сигурност няма да умреш. Ще се оженим през юни и ти ще ме дариш със син. – Погали я по косата. – Грещиш, ти ме правиш невероятно щастлив.

Тя наклони глава назад, за да го погледне и херцогът видя, че продължава да плаче, но вече беззвучно.

– Не искам да умирам. Толкова много те обичам. Единственото, което някога съм желала, е да стана твоя съпруга. О, Ейдриън! Не е честно!

Той беше поразен, ужасен. А единственото, което можеше да направи, бе да я прегръща утешително като малко дете. Сега проумяваше защо горкият маркиз бе с толкова зачервени очи. Не беше от безсъние, а от плач.

– Трябва да поспиш – каза той, изплашен от нарастващата ѝ бледност. – Довечера ще дойда пак, но ако си заспала, няма да те будя, само ще те погледам.

Очите ѝ се затвориха, но ръцете ѝ още го стискаха с изненадваща сила. Херцогът внимателно се освободи и се изправи. Целия трепереше. В главата му имаше една единствена мисъл: трябваше веднага да доведе лекар. Тръгна към вратата, после за миг се спря разколебан.

Върна се и се наведе към нея. Изглеждаше заспала. Докосна челото ѝ. Беше студено и сухо.

– Елизабет, ти означаваш толкова много за мен – промълви той, като лекичко докосна устни до нейните.

И този път, когато се обърна за последен път преди да излезе, видя, че тя се усмихва.

Лошите новини донесе Реджина.

В неделя вечерта Никол бе напуснала с облекчение Мадингтън, за да се прибере с Реджина и родителите си на Тависток Скуеър, напълно изтощена емоционално от уикенда. След смущаващата среща с неговата майка и нейните родители във фойето на имението, тя така и не видя повече Ейдриън. Тогава се бе прибрала в стаята си, без да знае какво да очаква. Със сигурност обаче не бе очаквала Ейдриън да си тръгне от Мадингтън веднага. Броени минути след като свали мокрите си дрехи и облече сухи, бе чула суетня на двора и интуитивно бе изтичала до прозореца, за да го види да се качва в лъскавата си черна карета. Дюзината ездачи в ливреи чакаха зад возилото, строени като войници. Миг преди да се качи, херцогът се спря и внезапно хвърли поглед назад, сякаш бе почувствал, че тя го гледа. Но не я видя и секунди по-късно той и антуражът му потеглиха и се скриха от очите ѝ.

Откакто се върна в Лондон, Никол се опитваше с всички сили да не мисли за Ейдриън и за последната им среща, но това бе невъзможно. Вече изпитваше не толкова гняв, колкото унижение, Очевидно бе, че той не я смята за дама. Всеки път, щом се видеха, тя се озоваваше в прегръдките му, при това охотно. От самото начало не бе имал почтени намерения спрямо нея, но и защо ли да ги има? Ако искаше да бъде напълно откровена пред себе си, с болка трябваше да си признае, че Ейдриън е прав в преценката си за нея. Дамите не ходеха по маскирани балове без придружител и в скандални цигански костюми. Дамите не зарязваха годениците си в последния момент. Не яздеха в бричове. И със сигурност не допускаха всеки мъж, бил той даже собствения им съпруг, да ги докосва така, както я бе докосвал херцогът. Ако Никол беше дама като Елизабет, той никога нямаше да се отнесе с нея по такъв скандален начин.

Имаше и още нещо, което я караше да изгаря от срам. По време на лова напълно бе забравила за съществуването на Елизабет. Когато беше с Ейдриън... Не, трябваше да престане да го нарича така интимно дори в мислите си. Когато беше с херцога, твърде лесно забравяше всичко останало. Искаше ѝ се Елизабет да е ужасна и подла като братовчедка си Стейси, защото тогава нямаше да изпитва никакви угризения. Ала Елизабет не беше като Стейси. Беше мила и добра. И бе една от малкото в

града, които правеха всичко възможно Никол да бъде приета отново в обществото. Никол не искаше да я мами и съжаляваше, че го е сторила, точно толкова, колкото съжаляваше, че не може да бъде истинска дама като нея.

Тъкмо тогава Реджина ѝ донесе новината, която я накара да се почувства още по-зле.

– Какво се е случило? – попита Никол, когато сестра ѝ влетя без дъх в стаята.

– Елизабет Мартиндейл – каза на пресекулки Реджина. – През уикенда състоянието ѝ се е влошило! Толкова е болна, че дори не може да се вдигне от леглото и докторите казват, че няма да я бъде.

Никол се ококори, а кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

– Няма да я бъде?

Реджина кимна с широко отворени очи и призрачно бледо лице.

– Какво искаш да кажеш с това, че няма да я бъде?

– Не зная! – извика сестра ѝ. – Докторите казват, че няма да я бъде! Мисля, че това значи, че тя умира!

Никол се отпусна тежко на един стол, напълно потресена.

– Умира!

Реджина седна, също толкова поразена. Двете сестри се спогледаха без думи.

– Не вярвам – каза накрая Никол. – Елизабет е млада – по-млада от всички нас! Младите момичета не умират така внезапно!

Устните на Реджина потрепнаха и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– И аз не мога да повярвам – каза тя с пресипнал глас. – Може би не е истина.

– Естествено, че не е истина! – извика Никол. Изпълни я облекчение. – Това е някакъв ужасен слух. Нали знаеш как в устата на мълвата мухата се превръща в слон!

– Може би имаш право – каза Реджина и също се поуспокои. – Може би само е болна от някаква тежка форма на грип и това е всичко.

Никол кимна, но все още беше разтърсена из основи.

Никол още бе разстроена, когато час по-късно каретата на Драгмор спря пред дома на Стафърд. Слуховете наистина бяха нещо ужасно, но няма дим без огън. Никол се молеше това да не е така, отказваше да го повярва. С надеждата, че Елизабет е просто болна, тя реши да отиде и изкаже съчувствието си на младото момиче, което се бе отнесло толкова

мило с нея. Кочияшът ѝ помогна да слезе, а икономът на къщата я въведе във фойето.

Никол му подаде визитната си картичка и обясни, че е разбрала за болестта на лейди Елизабет и е дошла да ѝ изкаже най-добрите си благопожелания, ако това е възможно. Носеше и красиво опакована кутия с шоколад, която бе купила по пътя от Оксфорд Стрийт.

Икономът разгледа картичката ѝ, но преди да успее да отговори, един гневен мъжки глас изкрещя:

– Елизабет не приема посетители!

Никол се извърна и видя херцог Клейбъроу да върви към нея с мрачно изражение. Бе само по риза с навити ръкави и дори не носеше сако. Панталоните му, обикновено идеално изгладени, сега бяха намачкани на хармоника. Потъмнелият му поглед мятеше мънии, около очите му имаше сиви кръгове от недоспиване и тревога. Косата му изглеждаше още по-дълга и разрошена. Без да отмества разярения си поглед от Никол, той се обърна към иконома:

– Уилям, можеш да си вървиш.

Уилям веднага се изпари.

Никол не очакваше да го намери тук. Изненадана и от появата, и от яростта му, тя инстинктивно отстъпи крачка назад. Той я сграбчи за ръката.

– Какво правиш тук, по дяволите?

– Дойдох да видя Елизабет. Чух, че...

– Дошла си да видиш Елизабет? Защо? За да се убедиш с очите си колко е зле?

Никол се опита да се отдръпне, но той не я остави.

– Пусни ме! Моля те!

Без да обърне внимание на молбите ѝ, херцогът я притегли към себе си така, че лицата им се доближиха на сантиметри едно от друго.

– Изобщо не си мисли, че ако тя умре, ще се ожени за теб?

Шокирана, Никол издърпа ръката си от неговата.

– Как можа да ти хрумне подобно нещо! – извика тя.

– Тогава за какво си дошла! – изрева той. – За какво ти е, за бога, да идваш тук?

Прималя ѝ – не само от жестоките му обвинения, а и от дълбочината на неговото страдание.

– Не си добре дошла тук!

Тя успя да се задържи изправена, с високо вдигната глава. Ала очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Колко си жалък! Дойдох тук, за да ѝ кажа колко съжалявам, че още е болна!

– Че защо ще съжаляваш? – Ейдриън се изсмя безрадостно. – Мисля, че ти си последния човек в цяла Англия, който би съжалявал!

Това, че продължаваше да я оскърява и очерня толкова несправедливо, успя да разпали гнева ѝ.

– Тя винаги е била толкова добра към мен, дори когато всички останали в този град – включително и тук присъстващите – се държаха с мен грубо и обидно!

– Много ми е трудно да повярвам, че си дошла тук от благородни чувства.

– Достатъчно ясно даде да се разбере в какво вярваш. – Искаше ѝ се да го прокълне с всички най-ужасни клетви, да му каже всичко, което мислеше за него. Не го направи, но само защото бедната Елизабет лежеше болна в същата тази къща, а и икономът със сигурност подслушваше зад ъгъла и попиваше с интерес всяка тяхна дума. А мисълта някоя зловеща клюка за нея и Ейдриън да стигне до ушите на Елизабет я ужасяваше. – Но твоето мнение вече изобщо не ме интересува – каза тя твърдо. – Ако Елизабет не приема посетители, ще бъдеш ли така любезен да ѝ предадеш този подарък и да ѝ кажеш колко много съжалявам?

Херцогът не направи и опит да вземе пакетчето от ръката ѝ. Очите на Никол плувнаха в сълзи. Тя припряно остави кутията с шоколад на един стол, обърна се рязко, за да не му позволи да види колко е наранена, и тръгна към вратата.

Херцогът я спря.

– Искам да знаеш – каза той с леден глас, – че веднага, щом Елизабет се оправи напускам Лондон.

Никол тръсна рамене, за да се освободи от хватката му, и се обърна към него.

– Програмата ти не ме интересува.

– И Елизабет ще дойде с мен. Няма да чакаме до юни, за да се оженим. Ще го направим веднага.

Тя вдигна брадичка и отвърна на втрещения му поглед, въпреки че думите му я пронизаха като кинжал. Как бе възможно това да е същият мъж, който я бе прегръщал така страстно в горите на Мадингтън само преди два дни? Сега той се държеше така, сякаш я мразеше. Тялото ѝ неволно потрепери. Тя ли бе сторила нещо, та да превърне желанието му в ненавист? Или той винеше нея за случката по време на лова?

Може и да бе наранена, но още притежаваше гордост. И нямаше да

му позволи да види чувствата и.

– Тогава желая и на двама ви много щастие.

В този момент, докато се взираха един в друг като най-върли врагове, през ума на Никол преминаха като светкавица спомените от техните срещи, спомените за горещите му прегръдки. Можеше да усети допира му, все едно я докосваше в този миг. Тогава беше решила, че той изпитва чувства към нея, ала това се бе оказало само плод на развихреното й въображение. Този мъж изобщо не се интересуваше от нея. Ако въобще изпитваше някакви чувства към нея, те бяха презрение и омраза.

Учтивият ѝ отговор ни най-малко не го успокои, напротив, като че ли го ядоса още повече. Никол му обърна гръб и отново тръгна да излиза.

Уилям се появи да ѝ отвори и тя за пореден път се помоли някой грозен слух да не стигне до Елизабет. Вече бе стигнала до вратата, когато Ейдриън ѝ зашлеви още една словесна плесница.

– Когато казах, че не си добре дошла тук, бях напълно сериозен. Не се връщай никога повече.

Тя се вцепени. Имаше стотици отговори, но нито един от тях не ставаше за ушите на икономата, защото щеше да породи безброй клюки. След това обаче осъзна, че е все едно кой отговор ще избере. След тази размяна на грубости и обиди без друго щяха да тръгнат какви ли не слухове.

– Противно на това, което мислиш – а ти изглежда си решен да мислиш само най-лошото за мен, – Елизабет е моя приятелка. Тя заслужава да бъде щастлива. Никой друг не го заслужава повече от нея.

Преди да прекрачи през прага, тя се спря още за миг.

– Единственото, което не заслужава, е мъж като теб. А ти пък със сигурност не я заслужаваш.

Херцогът почервения от ярост. Икономът Уилям зяпна от изненада. А Никол реши, че е време да си върви.

Елизабет почина същата нощ. Баща ѝ, маркиз Стафърд, я намерил на сутринта в леглото. Никол научи вестта няколко часа по-късно, а до обед цял Лондон вече знаеше, че красивата, мила млада дама е починала.

Никол изпадна в шок. Елизабет Мартиндейл мъртва? Сладката, мила, хубава Елизабет? Елизабет, която всички харесваха? Елизабет, която никога не виждаше лошото у хората? Нямахме човек който да заслужава

по-малко да умре; това бе върхът на несправедливостта. Потресена, Никол веднага избяга в стаята си. Искаше да бъде сама.

Сега вече можеше да разбере необяснимата ярост и грубост на Ейдриън вчера. Елизабет е умирала и въпреки че тя самата не знаеше това, той със сигурност го е знаел. Не можеш да искаш от мъж, изправен пред смъртта на любимата жена, да бъде учтив, разумен или приятен. Никол се стовари на леглото си разтреперана. Трябва много да я е обичал, осъзна тя. Мъката му вчера недвусмислено показваше колко дълбоки са чувствата му. Представи си какво изпитва той сега и сърцето ѝ се изпълни с болка и състрадание.

Поклонението продължи три дни. Никол отиде да поднесе своите съболезнования заедно със семейството си. Едуард се бе върнал от Кеймбридж и също дойде с тях. Липсваше само Чад, който бе заминал за Драгмор. Огромната резиденция на фамилията Стафърд беше призрачно тиха, въпреки че бе пълна със стотици посетители. Всички се движеха безшумно, говореха с приглушени гласове и се спираха пред тялото на Елизабет, положено в красив ковчег от махагон. Маркизът, който бе загубил жена си, а сега и единственото си дете, бе неутешим. Когато опечалените се спираха да му изкажат своята съпричастност към мъката му, той успяваше само безмълвно да кимне.

Елизабет изглеждаше спокойна в смъртта си. Изглеждаше дори красива, а някой бе оставил на устните ѝ усмивка – или просто бе починала усмихната. Никол спря пред ковчега заедно с Реджина и прехапа устни, усетила, че ще заплаче. Как бе възможно едно толкова добро и младо момиче да умре, преди дори да е започнало истинския си живот? В смъртта, покосила старец или някой неприятен човек, можеше и да има някакво обяснение, някакво оправдание. Но в този случай тя бе шокираща и светотатствена.

– Не мога да я погледна – прошепна Реджина с пресипнал от непролети сълзи глас. – Просто не мога. – Тя бързо се отмести от ковчега.

Никол пое дълбоко дъх и произнесе кратка молитва с надеждата Елизабет да я чуе. Благодарни ѝ за добротата. Искаше ѝ се и да я помоли за прошка заради прегрешенията си с Ейдриън. Ала не можа да ѝ признае истината. Може би Елизабет никога няма да разбере. Надяваше се да не разбере.

Тя изтри очите си и отмина ковчега. Сетне вдигна поглед и видя вдовстващата херцогиня Клейбъроу.

Стресната, Никол тутакси си припомни как я бе погледнала Изабел във файла на Мадингтън, сякаш се бе досетила точно какво е правила

с Ейдриън. Вдовстващата херцогиня бе последният човек, когото искаше да види, ако не броеше сина ѝ.

Макар и облята в сълзи, Изабел успя леко да ѝ се усмихне.

Никол вече нямаше избор и трябваше да я поздрави. Тя се приближи до нея.

– Съжалявам.

– Всички съжаляваме – отговори тихо Изабел. Очите ѝ блестяха от сълзи. – Благодаря ти, че дойде. – Гласът ѝ секна.

Никол кимна и се измъкна. Намери Реджина, която я чакаше пред залата. Двете сестри си размениха погледи, пълни с умора, болка и тъга.

– Майка и татко говорят с маркиза. Казаха, че можем да си тръгнем след около половин час.

Никол кимна. Искаше да си тръгне веднага, но знаеше, че това ще бъде непроситимо грубо. Двете с Реджина се отдръпнаха до стената в коридора. Нямаха никакво желание да влизат в голямата зала, където имаше бюфет за гостите. В тълпата от хора, които прекосяха коридора тя забеляза Марта и съпруга ѝ. Марта се извини пред групата, с която беше и си проправи път към двете сестри.

– Това е толкова ужасно – прошепна Марта, след като си размениха прегръдки. – Шокирана съм, не мога да повярвам. – Очите ѝ се насълзиха.

– Никой не може да го повярва – отвърна Никол.

– Толкова е нечестно – каза и Реджина. – Как можа бог да го позволи?

Двете по-големи жени я погледнаха, защото тя бе дръзнала да изрече гласно мисълта, която измъчваше всички. Настъпи мълчание, но Реджина всъщност и не очакваше отговор. Тогава Марта се обърна към Никол.

– Херцогът е тук.

Никол не отговори, но сърцето ѝ се сви от страх и мъка. Въпреки че сега можеше да разбере защо се бе държал така чудовищно предния ден, това не намаляваше болката, която ѝ бе причинил.

– Видя ли го?

– Не.

– Изглежда ужасно. Опитах се да му кажа нещо, но все едно говорех на стената. Не мисля, че изобщо чу какво му казах, но това е напълно разбираемо.

Никол отново изпита нужда да заплаче. Явно бе, че Ейдриън е обичал Елизабет много – много повече, отколкото бе предполагала.

– Той много я обичаше.

Марта я погледна.

– Той я познаваше от самото ѝ раждане. Това е много дълго време, а двамата бяха и братовчеди.

– И още оттогава я е обичал – прошепна разтреперана Никол. Осени я внезапно прозрение, което я прободеше като нож. Той всъщност обичаше Елизабет, никога не бе обичал нея. Към нея изпитваше само желание, но това бе нещо съвсем различно.

– Трябва му малко време – каза Марта и докосна ръката на Никол.

В думите ѝ може би имаше някакъв намек, ала Никол не отвърна нищо. За щастие, след няколко минути дойдоха родителите ѝ и тя си тръгна от дома на Стафърд заедно с тях, без да види херцога. Същата нощ Никол дълго плака – за Елизабет, за Ейдриън, и може би, съвсем малко, за себе си.

Денят на погребението бе един наистина печален ден. Небето бе навъсено и сиво и заплашваше с дъжд. От север духаше леден, бурен вятър. Огромните дъбове, които обграждаха гробницата в Стафърд, бяха вече голи, а чепатите им клони се люлееха зловещо. Приличаха на скелети – на многобройните скелети, които лежаха в тази гробница. По преценка на Никол на службата в катедралата в Лондон бяха дошли близо хиляда души, но тук, в Есекс, на гроба на Елизабет имаше не повече от стотина.

Тя стоеше между майка си и Реджина, заобиколена от останалите членове на семейството си. Чад си бе дошъл за погребението, а Едуард, естествено, остана в Лондон, за да може да присъства и той. Въпреки че не стояха в първите редици, Никол бе по-висока от повечето гости и добре виждаше как спускат ковчега в тъмната гробища под параклиса на Стафърд. Виждаше добре и Ейдриън.

Той стоеше в единия край на гроба – в черен костюм, без шапка и с наведена глава. С една ръка придържаше майка си, която безуспешно се опитваше да не плаче. До нея бе маркиз Стафърд, който също ридаше. Беше наистина напълно смазан.

До тях стоеше доайенът на фамилията, граф Нортъмбърланд, със съпругата и семейството си. Роджър де Уорън бе брат на съпругата на Стафърд. Той беше висок, слаб мъж в средата на седемдесетте, с чисто бяла коса. Придружаваха го втората му съпруга, която бе почти на възрастта на Изабел, трите му сина, техните съпруги и наследникът му,

виконт Баретууд, който бе наполовина брат на Изабел. Де Уорън имаха дванайсет внука и всички те също бяха тук. Най-малкият бе само на пет години, но се опитваше да изглежда ужасно сериозен.

Зад семейство Де Уорън стояха близките им – Мартиндейл, Хърт и Уъртингтън. В последната група бе и Стейси Уъртингтън, братовчедката на Елизабет, която ридаше показно в една носна кърпичка.

Погледът на Никол обаче не можеше да се откъсне от Ейдриън. Той изглеждаше ужасно и сърцето ѝ се сви. Беше изпит и бледен, раменете му се бяха прегърбили от изтощение. Бе твърде далеч, за да вижда лицето му, но дори от такова разстояние можеше да почувства болката, която го измъчваше.

Докато стояха там, изпращайки Елизабет в последния ѝ път, Никол забрави всичко, което се бе случило помежду им. Нямаше вече гняв, срам, болка и гордост. В ден като този не можеше да има нищо друго, освен истина – гола, жестока истина. Тя гледаше Ейдриън и сърцето ѝ плачеше заради страданието му. Тя го обичаше, обичаше го истински, безгранично. Ако бяха сами, щеше да отиде при него, да го вземе в прегръдките си като дете и да го държи, да го утеши, да го излекува. Ала те не бяха сами и тя можеше единствено да го гледа и да съпреживява болката му от разстояние. Сърцето му бе разбито. Нейното също.

Изминаха три дълги дни след погребението. Никол не излизаше ниекъде, защото нямаше настроение за светски удоволствия. Все още беше шокирана и опечалена от внезапната смърт на Елизабет, макар че я познаваше съвсем отскоро и далеч не отблизо. А и не ставаше въпрос само за Елизабет. Ставаше въпрос за Ейдриън.

Мислите ѝ бяха изцяло обзети от херцога. Тъжно ѝ беше за него. На погребението, макар че ги разделяше немалко разстояние, тя бе доловила колко е тежка за него тази загуба и напълно споделяше мъката му. Копнееше да го утеши и да облекчи страданието му, нищо че този копнеж се смесваше с болката, породена от съзнанието колко силно е обичал Елизабет. Никол потискаше тази болка, защото сега неговата скръб беше по-важна.

Трябваше да го види. Трябваше да му помогне да преодолее мъката, да му предложи подкрепата си, да му покаже, че независимо от всичко тя е до него. Знаеше, че това не е уместно, не и доколкото повеляваше приличието, но сега Ейдриън се нуждаеше от нея повече от всякога. Чувстваше се обърквана, защото не знаеше как да започне разговор с него, но нищо не можеше да я спре да го посети.

След погребението Реджина и Марта бяха излизали и от тях Никол знаеше, че херцогът отказва всякакви покани и не приема посетители. Нея обаче щеше да приеме, сигурна бе в това.

Икономът, набит мъж с масивна челюст, я покани в широкия, сводест вестибюл, пое визитната ѝ картичка, изучи я внимателно и хладно заяви:

- Негова светлост не приема посетители.
- И аз така разбрах – каза Никол и пое дълбоко дъх. – Но аз съм близка приятелка на херцога... Как беше вашето име?
- Удуърд – отвърна той с равен глас.
- Моля ви, Удуърд, кажете на Негова светлост, че съм тук. Той няма да откаже да ме приеме.

Удуърд се поколеба, после кимна и тръгна по коридора. Никол въздъхна. Беше започнала да трепери.

Херцог Клейбъроу беше пиан.

Не видимо и не много пиан, но все пак пиан. Не беше близвал

алкохол от четиринадесетгодишен, но днес пи нарочно. Дни наред не бе мигвал и за секунда. Нуждаеше се от сън и беше решен да пие докато заспи. Трябваше да заспи, за да избяга от мъката и угризенията, които заплашваха да го смажат.

Мъката тегнеше на сърцето му като огромен камък. Сега със закъснение осъзнаваше, че е обичал годеницата си. Не с плътска любов, но я беше обичал и сега тя му липсваше. Липсваше му нейната приветливост и усмивката ѝ. Липсваше му неизменната ѝ доброта, безграничната щедрост, състрадателността и изяществото ѝ. В съзнанието му нахлуха спомени. Елизабет като дете, пристъпваща неуверено сред мебелите, а той, дванайсетгодишен хлапак, я наблюдава присмехулно. Елизабет на шест годинки, когато падна от понито си и плака в ръцете му. Елизабет на тринадесет, почти жена – предлага му срамежливо от курабиите, които е изпекла сама. Елизабет на осемнайсет – смутена след първата му целувка.

Сега, макар и твърде късно, той осъзнаваше, че Елизабет е била най-добрият му приятел. Единственият му приятел. Още от най-ранно детство Ейдриън беше необщителен. С Елизабет обаче не беше такъв. Може би в основата на отношението му към нея стоеше чувството за дълг, но все пак беше толкова лесно да си с Елизабет. Тя винаги му бе давала всичко от себе си. Неизменно го подкрепяше, независимо от обстоятелствата. А когато той не ѝ отвръщаше със същото, му намираще хиляди извинения.

Искаше му се да може да върне времето назад. И тогава всичко щеше да бъде различно.

Врълетяха го силни, нежелани чувства. От дете се беше научил грижливо да прикрива болката и скръбта си и никога да не показва какво мисли или чувства. Не само пред другите, но и пред самия себе си. И в продължение на много години бе успявал да го прави. Ала напоследък всичко се бе променило и смъртта на Елизабет може би беше искрицата, която щеше да разпали опустошителния пожар в сърцето му.

Не разбираше защо тя трябваше да умре. Смъртта ѝ беше огромна несправедливост, а той, макар да не ходеше често на църква, вярваше в бога. От друга страна обаче, в живота си се бе сблъсквал с твърде много несправедливости. Жестокостта на баща му спрямо майка му също беше несправедлива. Както и жестокостта на Франсис спрямо него самия. Може би все пак бог не съществува, помисли си той, или поне в света няма справедливост и пощада.

Въпреки всичко със скръбта вероятно би се справил, ако беше само

тя. Но имаше нещо повече, нещо много повече – вината.

Той изгълта още една чаша уиски, мръщейки се на вкуса му. Беше в библиотеката си, откъдето не бе излизал дни наред. Приблужи се до огъня и го разпали. Опитваше се да избяга от неизбежните мисли, но така и не успяваше.

Вината го измъчваше. Елизабет още не бе изстинала в гроба, а образът на Никол, който го преследваше непрестанно, отново бе пред очите му. Проклета да е, изруга наум той и ожесточено разрови огъня. Проклета да е!

А може би трябваше да проклена себе си?

През последните месеци, докато Елизабет беше болна и умираше, той не ѝ бе посветил мислите си, а още по-малко вниманието си. Беше прекалено зает да копнее по Никол Шелтън. Елизабет не заслужаваше това от него; заслужаваше много повече.

Аз съм копеле, долно копеле, самовлюбено, похотливо копеле – също като баща ми.

Той затвори очи, но ярките образи останаха: живото и екзотично лице на Никол, усмихнато и сияещо, до лицето на Елизабет – бледо и безжизнено.

Тя бе всичко най-красиво в света – пламтяща енергия, екзотична красота, неукротима гордост. Елизабет не беше пламтяща, екзотична или неукротима, напротив. Разликата беше огромна, стряскаща.

Беше проникнал толкова дълбоко в най-тъмната, най-интимната си същност, че и уискито не можеше да му помогне да спре. А той не искаше да продължава по-нататък.

У него се таеше желание, скрит копнеж, от който не можеше да се отърси, и този копнеж имаше едно име. Никол.

Леко почукване на вратата го изтръгна от унеса му. Беше предупредил прислугата, че не бива да го безпокоят, но искаше да излива гнева си върху друго, затова отвърна със спокоен глас:

– Да?

Удуърд влезе в стаята с извинително изражение, доколкото такова изобщо можеше да се изобрази върху каменното му лице.

– Лейди Никол е тук. Настоя да ви съобщя за посещението ѝ, Ваша светлост.

Сърцето на Ейдриън заби лудо. Силният копнеж го задави.

– Отпрати я! – изръмжа той.

Удуърд се стресна за миг, но моментално се съвзе.

– Да, Ваша светлост.

– Почакай! – извика Ейдриън, когато икономът стигна до вратата. – Промених решението си. Покани я.

Удуърд кимна безизразно и излезе. Ейдриън закричи из стаята, кръвта му кипеше. Защо беше дошла? Не можеше ли от благоприятие да изчака да мине малко време от погребението? Нямаше ли уважение към смъртта? Какво искаше? Как смееше!

Беше напълно искрен онзи ден, когато ѝ каза, че възнамерява да замине с годеницата си и да се ожени веднага. Може би е знаел, че тя умира и плановете му са били просто начин да заглуши съвестта си. През последната седмица, когато Елизабет бе на смъртно легло, той бе решил да ѝ бъде верен и в мислите, и в действията си, което означаваше да сложи край на копнежа си по Никол Шелтън. Сега, на ръба на бездната, в която нямаше никакво намерение да пропада, Ейдриън повече от всякога бе решен да я прогони от мислите си и от живота си.

Удуърд въведе Никол и Ейдриън го отпрати с жест. Погледът му я прониза. Защо беше дошла? Защо сега?

Забеляза, че е разстроена. Положително не заради Елизабет, реши той. Това би било ужасна ирония. В светлосивите ѝ очи сякаш имаше съчувствие и загриженост. Запита се дали не е по-пиян отколкото си мислеше, защото не му се вярваше това съчувствие да е за него. Или пък беше? Това не бе безмилостната магьосница, която познаваше така добре, не беше жената, признала най-чистосърдечно, че се опитва да го прелъсти.

– Ейдриън? Добре ли си?

Ейдриън се облегна на камината, без да обръща внимание на пламъците зад решетката, които трепкаха в опасна близост до тялото му.

– О, добре съм – каза той с насмешлив тон, като провлачваше думите. – В края на краищата, на хората всеки ден им умират годениците.

Тя посрещна думите му с мълчание. Изражението ѝ стана още по-съчувствено, а той се стресна от това, което бе сторил – без да иска се беше издал, беше разкрил мъката си. Сякаш я молеше да откликне със състрадание. А намеренията му изобщо не бяха такива.

– Толкова съжалявам – извика тя, но той я прекъсна.

– Посещението ти не бива да ме изненадва, нали? Ти никога не си зачитала приличието. Но все пак признавам, че съм изненадан.

Никол не помръдна. Стоеше зад дивана и го гледаше, стиснала упорито чантичката си в ръце.

– Не можех да не дойда – каза тя тихо. – Искях да се уверя, че си добре.

– Дошла си от загриженост за мен? – попита учудено той. Не й вярваше. Или й вярваше? Нежният ѝ, загрижен поглед го измъчваше, влудяваше го.

– За какво друго бих могла да дойда?

– Сещам се и за други причини – каза Ейдриън грубо и погледът му се плъзна по тялото ѝ. – Онзи ден наистина бях искрен. Всичко свърши, Никол. Каквото и да е имало между нас, вече свърши. – Заля го вълна на силен гняв. Гняв към нея, към себе си, към света.

– Разбрах.

– Ако беше разбрала, нямаше да си тук.

– Точно защото разбрах, сега съм тук, Ейдриън – каза тя меко. – Не бива да оставаш сам.

– Аз искам да бъда сам!

– Ако е така, тогава защо ме прие?

Той я погледна, неспособен повече да крие очевидната истина. Не искаше да бъде сам – искаше да е с нея.

– Иди си. Веднага. Преди да е станало прекалено късно.

Тя не помръдна. Само погледът ѝ стана още по-нежен, още по-загрижен. Не, навярно това бе просто илюзия. Ейдриън кипна.

– Не ме ли чу? – изрева той. – Казах ти да си тръгваш! Махни се от тук, махни се от живота ми! – Без да съзнава, че още държи чашата с уиски, той я захвърли към вратата зад Никол. Тя профуча покрай главата ѝ и се разби с трясък в масивното дърво.

Никол трепна.

Той задиша тежко. Дълбоко в него бе зейнала черна пропаст, но дъното ѝ беше калейдоскоп от цветове, разкриващи душата му. Толкова много чувства трябваше да надмогне, и то на всяка цена. Мразеше ги, мразеше и нея.

– Ти си глупачка. Едва не те нараних.

– Но не го направи – прошепна тя. – И не би го направил.

Той рязко ѝ обърна гръб. Трепереше.

– Знам, че те боли – промълви тя. – Знам, че си го изкарваш на мен, защото няма на кого друг да си го изкараш. Не ти се сърдя. Аз също смятам, че е ужасно несправедливо. Как може да се случи такова нещо? И то с един толкова мил, толкова искрен човек?

– Недей. – Беше се обърнал с лице към камината и палещата ѝ топлина болезнено лизна тялото му. Затвори очи. Тя беше пълната противоположност на Елизабет и това, че сега стоеше тук толкова жива, жизнена и енергична, му причиняваше болка. Силна болка. А образът на

Елизабет чезнеше, заличен от всепоглъщащия копнеж. На негово място идваше Никол.

– Отивам да кажа на Удуърд да ни донесе чай – проговори тя накрая.

Ейдриън чу стъпките ѝ, които се отдалечаваха, и за момент го обзе паника, макар да знаеше, че трябва да изпита облекчение. Опита се да си припомни лицето на Елизабет, но си представи само смътен, неясен образ. Пое дълбоко дъх, за да овладее чувствата си. Трябваше да се пребори със себе си, трябваше.

Никол се върна. Сърцето му отново запрепуска.

– Изглеждаш толкова уморен, Ейдриън. Моля те, ела да седнеш. Удуърд скоро ще донесе топъл чай. Ял ли си нещо?

Той бавно се обърна. Очите му срещнаха погледа ѝ и го задържаха. Не си беше представял така изражението ѝ. То беше искрено. Загрижено. Страхуваше се да я доближи. Страхуваше се от необузданото си желание.

– Ейдриън?

В отговор той се извърна, наведе се над камината и се загледа в пламъците. Колкото и да се опитваше, вече не можеше да си представи ясно лицето на Елизабет.

Удуърд почука и внесе чая. Ейдриън чу как икономът оставя подноса и пита Никол дали желае още нещо, но не се обърна. Боеше се да помръдне, боеше се от себе си и от това, което можеше да стори.

Вратата се затвори. В библиотеката се възцари тишина. Нарушаваха я само тиктакането на големия стenen часовник и пращането на огъня. Чу Никол да става и да се приближава към него. Тялото му се изопна като струна.

Тя застана толкова близо зад него, че усети топлината ѝ.

– Ейдриън? Не искаш ли да седнеш?

– Не.

– Искаш ли да се качиш горе и да си легнеш? Страх ме е като те гледам такъв.

И той се страхуваше да бъде такъв. Не помръдваше, стиснал здраво каменния ръб на камината. Ето, сега ще ѝ каже да си тръгне, ще ѝ запояда да си тръгне. Вместо това каза:

– Не мога да спя, Никол. Ако можеш, повярвай ми, нямаше да стоя тук в това състояние.

Тя въздъхна тъжно. Ейдриън едва не подскочи, когато усети лекия ѝ допир до гърба си. Затвори очи, почти без да чува какво му говори.

Отчаяно му се искаше Никол да го обгърне с ръце и да го приласкае. Но тя не го направи.

Не можеше да се бори повече.

– Ейдриън, може би ако опиташ сега, ще успееш да заспиш. Виждам колко си изтощен. Нека да повикам Удуърд.

Дланта ѝ докосна колебливо гърба му. От гърдите му се изтръгна дълбок стон. Вече не разсъждаваше. В съзнанието му кънтеше само една дума: Опасност!

– Не викай Удуърд – каза той глухо.

Без да каже и дума, Никол започна да разтвива врата му с две ръце. Ейдриън затаи дъх, тялото му се изопна още повече. Пръстите ѝ се впи- ваха в мускулите му и той усети, че започва да трепери. Не можеше да ѝ устои. Беше победен.

– Никол! – извика той, обърна се рязко и я сграбчи в обятията си.

Тя застина, но не се опита да го отблъсне. Очите ѝ се разтвориха широко, ала в тях нямаше уплаха. Ейдриън я притисна към себе си и усети как в отговор тялото ѝ потръпва. Зарови лице в косите ѝ. Водовъртежът от ярки цветове го увлече – бърз и неустоим.

– Всичко е наред – каза тя с треперещ глас. Галеше косите му, гърба му. – Всичко е наред.

Съзнаваше, че я притиска силно, че вероятно ѝ причинява болка, но беше като в транс и не можеше да отпусне прегръдката си.

Държа я така дълго. Вълните от цветове продължаваха да го заливат. Радост, отчаяние. Тъга и болка, силна болка и странно ликуване. Паниката беше изчезнала, пометена от пулсиращото желание.

Никол беше топла и удивително жива в ръцете му. Усещаше пулса на живота в тялото ѝ, своята жар, нейната жар. Тя притежаваше сила, възплащаваше скръбта и състраданието, беше радост и триумф. Той я залюля и тя се притисна към него.

Горещи сълзи опариха бузите му. Едва сега осъзнаваше колко много се нуждае от нея и беше поразен. Ако не усещаше толкова силно тази нужда, навярно щеше да я сбърка с плътското желание. Но двете чувства бяха различни, макар и еднакво могъщи, макар и еднакво болезнени.

Никол вдигна ръце и обхвана лицето му.

– Винаги – прошепна тя, като се отдръпна назад, за да го погледне в очите. – Винаги ще бъда до теб. – После бавно и нежно прилепи устни към неговите.

Това беше твърде много. Ейдриън пламна цял. Подпря тила ѝ с длан, после рязко развърза буйната ѝ коса, която се разпиля по гърба ѝ.

Повдигна лицето ѝ, за да я целуне и за един кратък миг погледите им се срещнаха. Нейният – изненадан и очакващ, неговият – пламнал. После впи устни в нейните.

Силно и страстно. Горещо. Езиците им се преплетоха безразсъдно, трептящи от сладост. Никол тихо застана. Ейдриън падна на колене и я привлече към себе си. Положи я по гръб и покри лицето ѝ с отчаяни, жадни целувки. Целуваше клепачите ѝ, челото, бузите, слепоочията, брадичката, устните, шията. Никол стенеше.

– Никол – прошепна той и притисна твърдото си, стегнато тяло към нея. Искаше му се да ѝ каже много неща, но бе толкова объркан, че не можеше да намери думите, с които да ги изрази.

Никол го сграбчи яростно и пламенно отвърна на целувката му. Ейдриън повдигна далите ѝ, напипа отвора на долните ѝ гащи, улови плата с две ръце и ги разкъса.

След секунди освободи тежкия си, набъбнал фалос и безжалостно проникна в нея. Тя потръпна от яростната му атака, но бе твърде късно. Той беше забравил, че е девица, беше забравил всичко. Опита се да забави бесните си тласъци, опита се да спре лудостта, която го бе завладяла, но не успя.

Миг по-късно всичко свърши. Потръпвайки, той рухна върху нея. Тя го прегърна и започна да го гали. Конвулсиите му постепенно утихнаха и мозъкът му заработи отново.

Цветовете още бяха тук. Ярки, живи и силни. Ейдриън се усмихна с неприсъща за него нежна и топла усмивка.

– Съжалявам.

– Не съжалявай – каза Никол разпалено и погали влажните му коси.
– Никога не съжалявай, особено щом си с мен.

Той беше останал без сили не само заради физическото изтощение, но и заради уискито, с което не беше свикнал, а и заради дните, в които не беше спал. Не беше възможно да се пребори с утешителните ласки на Никол. Усети как тежкият плащ на съня го загръща и не можа да му се противопостави. Прегърна Никол още по-силно. Последната му мисъл преди да заспи беше, че вече не иска да се бори нито с нея, нито със себе си. После засънува яркоцветни дъги.

Ейдриън се пробуди в тъма. В първия миг не разбра къде се намира. Извърна глава, при което го проряза остра болка в слепоочията и той потръпна. Видя догарящите въглени в огнището. Пурпурните завеси на високите прозорци бяха разтворени, ала във цареше непрогледна тъмнина. Беше късна нощ. Внезапно си припомни всичко. Намираше се на пода в библиотеката си, където беше заспал. След като се беше любил с Никол Шелтън.

При тази мисъл в слепоочията му избухна нова свирепа болка.

Той се надигна бавно и колебливо, седна и отметна одеялото от бедрата си. Всичко се върна в съзнанието му. Тя беше дошла при него със съчувствие и го бе завладял безумен копнеж – копнеж, какъвто не беше изпитвал към никое човешко същество.

За миг споменът за това го изплаши. Но той бързо се овладя и неканеното чувство изчезна.

Припомни си колко топла беше тя в обятията му; после си припомни как необуздано и грубо я бе съборил на пода и проникнал в нея. Бузите му пламнаха от срам и гняв. Беше се държал като глупав и неопитен ученик.

Как, по дяволите, бе могло да се случи?

Потиснат и мрачен, Ейдриън стана и оправя дрехите си. Отдавна беше поставил електричество във всичките си къщи, затова сега просто натисна копчето и библиотеката се обля в светлина. Той отиде зад писалището си и се стовари тежко на стола.

Какво, по дяволите, беше направил?

Хвана главата си в ръце и чувствата го завладяха, сякаш преживяваше всичко отново. Твърде много чувства, твърде много усещания. С огромно усилие успя да се отърси от тях. Беше по-лесно и по-безопасно да се придържа към фактите.

Нямаше значение, че тя беше дошла тук напук на всякакво благоприличие. Не трябваше да я приема. Ала я бе приел и беше загубил битката, която водеше, още откакто за пръв път видя Никол Шелтън, битката със себе си и със своите желания. Беше загубил. Всичко бе свършено. Окончателно. Нямаше смисъл да размишлява върху нещо, което не можеше да промени. А сега, естествено можеше да направи само едно. Да се ожени за нея.

Преди Елизабет да е изстинала в гроба. При тази ужасна мисъл той простена, а главата му запулсира от болка. И въпреки всичко мъчителното чувство беше изчезнало. Не знаеше защо, а и не искаше да знае. Достатъчно бе, че този извор на мъки най-после беше пресъхнал.

Отвори очи и видя двете възглавници и одеялото на пода. Ако се беше събудил сам, после не би продължил да спи на пода, нито би донесъл тези неща. Удуърд пък не би посмял да ги донесе. Трябва да е била Никол. Сърцето му се разтуптя като си представи как го е завила и е подпъхнала възглавниците под главата му. По дяволите! Не искаше да изпитва нежност към нея!

И все пак тя ще стане негова съпруга. Вече нямаше защо да я отбягва, нямаше защо да се сърди, освен може би на себе си. Изведнъж осъзна, че мисълта Никол да стане негова жена съвсем не му е неприятна. Всъщност, дори без да ще бе започнал да се усмихва.

Ейдриън закричи нервно из стаята. „Не съм я избрал за съпруга“ каза си той рязко. Тук не ставаше въпрос за избор. Ако можеше да избира, със сигурност нямаше да избере Никол. Изобщо не можеше да си я представи като своя съпруга, а още по-малко като херцогиня. Не, определено не би избрал нея.

Беше направил грешка и сега щеше да изпълни дълга си. Това бе всичко. Без друго рано или късно щеше да се ожени, а сега обстоятелствата го принуждаваха да го направи малко по-рано от очакваното. Утре ще да говори с нея и ще изясни нещата.

Искрено се надяваше, че ако има живот след смъртта, Елизабет ще го разбере.

Никол стоя будна почти цяла нощ. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за Ейдриън и за това, което се бе случило, както и за това, което трябваше да се случи сега.

До полунощ се чувстваше опиянена, опиянена от мечти. Споделената им интимност я изпълваше с трепет и тя нито за миг не съжаляваше за стореното. На света нямаше нищо по-прекрасно от това да държи Ейдриън в обятията си, без той да е ядосан, без да се пази от нея, а напълно да ѝ разкрива душата си. Разбира се, не ѝ харесваше да го гледа така тъжен, но той бе потърсил в нея утеха, утеха, която тя бе готова да му даде отново и отново.

С напредването на нощта въодушевляването на Никол постепенно се стопи. Започна да се пита какво ли си е помислил Ейдриън за

случилото се, какво ли си е помислил за нея. Разумът надделя над надеждите ѝ. Той едва ли лежеше усмихнат в леглото си и едва ли сънуваше нея. Познаваше го твърде добре, за да вярва, че той ще приеме нещата спокойно. По всяка вероятност беше разярен. И със сигурност обектът на яростта му беше тя.

Замечтаната усмивка на устните ѝ угасна.

Ами Елизабет? Никол изтрезня напълно. Мисълта за мъртвото момиче я изпълни с изгарящ срам. Искрено се надяваше, че Елизабет е вече на небето и не е видяла това, което бяха сторили. Но... Имаше чувството, че и да е видяла, тя би разбрала. В своя кратък живот Елизабет никога не бе таила злоба към някого, винаги бе търсила доброто у хората. Тя със сигурност щеше да разбере, че скръбта е тласнала Ейдриън в обятията на друга и че Никол го обича тъй силно, че не може повече да се бори с любовта си.

Мислите за Елизабет не само я отрезвиха, а и окончателно разбиха остатъците от мимолетното ѝ щастие. Как бе могла да забрави, че Ейдриън е в траур? Че скърбеше за жената, която бе обичал? А той бе обичал много годиница си – след като го видя вчера, Никол вече не се съмняваше в това. Чувствата му отдавна не бяха тайна за нея, но въпреки това беше разстроена.

Късно бе за съжаления, но все пак ѝ се щеше да бяха минали поне няколко седмици, преди да отиде да му предложи утеха. Или няколко месеца. Сега със закъснение си спомни думите на Марта, че Ейдриън се нуждае от време. Разбира се, че се нуждаеше от време. Постепенно той отново щеше да заживее с настоящето. А тя щеше да бъде тук и да го чака с надеждата, че щом надмогне мъката си по Елизабет, може би ще я заобича поне малко.

Никол притисна възглавницата към гърдите си. Как бе могла дори за миг да забрави, че е обект само на неговото желание, а не на чувствата му? Но нима нейната любов не стигаше за двама? Не можеше ли това да се промени? Не можеше ли някой ден той да я обикне?

И все пак как би могла да съперничи на мъртвото момиче, което бе самото съвършенство, истинско украшение на женския род?

Нямаше представа как ще преживее дните преди отново да види Ейдриън и да прецени настроението му и чувствата му към нея. Но със сигурност нямаше да го посети първа. Ще чака той да дойде при нея, макар да се страхуваше до смърт, че той изобщо няма да ѝ се обади. Внезапно Елизабет бе застанала между тях така, както не ги беше разделяла даже приживе.

Късно същия следобед, докато сменяше костюма си за езда със семпла вечерна рокля, Реджина нахълта в стаята ѝ без да чука. Никол я изгледа учудено, а Ани продължи да закопчава с ловки пръсти копчетата на гърба на копринената ѝ рокля. Очите на Реджина щяха да изскочат от орбитите.

– Какво има? – попита Никол.

– Имаш посетител! Никога няма да познаеш кой е!

– Не ми е до гатанки – каза Никол. Цял ден беше в лошо настроение – чувстваше се така, сякаш всеки момент ще излезе от кожата си, идеше ѝ да си оскубе косите. Не издържаше на неизвестността и очакването.

– Херцог Клейбъроу!

Никол зяпна.

– Ейдриън? Искам да кажа, херцогът? Но... какво иска?

– Не зная! Това е изумително! Току-що погребяха Елизабет, а и въобще... Татко още не се върнал, затова мама е с него. Какво ли може да иска?

Никол се разтрепери. Точно този въпрос къртеше и в нейното съзнание. След всичко, което се бе случило вчера, причината за посещението му беше абсолютно необяснима. Освен ако не бе дошъл, за да излее гнева си върху нея. Само свирепата ярост би го накарала да дойде в дома ѝ, пренебрегвайки всички порядки, цялото приличие. Защо, защо не бе изчакал малко, та да се поуспокои?!

Никол едва се стърпя да остане на едно място, докато Ани и Реджина оправяха прическата ѝ, после задъхано им благодари и се втурна надолу по стълбите. Пред вратата на гостната тя се спря за миг, пое дъх и пристъпи грациозно вътре.

Херцогът седеше на дивана до майка ѝ. В ръце държеше чаша чай и чинийка с кифлички. Когато тя влезе, той извърна глава и закова поглед в нея. Никол очакваше да види бурен гняв, но лицето му не изразяваше нищо. Той се изправи.

Никол си спомни всичко и се изчерви. После неуверено направи реверанс:

– Добър ден, Ваша светлост.

Той отвърна на поздрава ѝ с безизразен глас. Джейн ѝ наля чаша чай и Никол седна на един стол срещу тях. Ръцете ѝ трепереха и тя остави чашата и чинийката, за да не ги изтърве.

– Посещението ви е много неочаквано – каза Никол.

Изражението му бе все така непроницаемо. Изглеждаше по-добре от вчера, но не както обикновено. Очите му още бяха кръвясали, ала кръговете под тях бяха изчезнали. Лицето му беше намръщено, устните – стиснати, но бе гладко избръснат и безукорно облечен с жълто кафяв жакет, по-тъмна вратовръзка и кафяви панталони.

– Нима?

Никол се изчерви още по-силно. Знаеше какво точно има предвид и ѝ се искаше да потъне вдън земя. Той не каза нищо повече и в стаята настъпи неловко мълчание. Джейн премести поглед от единия на другия и се опита да разведри положението.

– Виждам, че вече излизате. В такъв случай ще посетите ли бала у Феърфакс в края на другата седмица?

– Нямам подобно намерение – каза Ейдриън, като насочи вниманието си към графинята. – Нямам настроение да танцувам, да се тъпча и да се правя на весел.

– Не, разбира се – отговори Джейн. – Посещението ви тук също ме изненадва, Ваша светлост.

– Може би ако ме оставите за малко насаме с дъщеря си, всичко ще си дойде на мястото – отвърна той без да се усмихва.

Джейн кимна и преди да се изправи погледна замислено Никол.

– Трябва да отговоря на няколко писма – каза. – Ще ми отнеме около петнадесет минути. – Излизайки, тя остави вратата след себе си отворена.

Слава на бога, че имам такава майка, помисли си Никол, защото не можеше да си представи друга дама, която би оставила дъщеря си сама в присъствието на джентълмен, пък бил той и херцог Клейбъроу. Той продължаваше да я гледа и Никол се размърда неспокойно. Чувстваше се крайно неловко.

Тя сплете ръце и го зачака да заговори, ала на него изглежда му бе достатъчно да стои и да я гледа. Днес беше различен от вчера, сякаш пред нея стоеше друг човек. Или вчерашния ден бе някаква жестока приумица на въображението ѝ?

Беше трезвен, но не бе само това. Беше скрил тъгата, безутешността, отчаянието. Никол обаче знаеше, че не е престанал да ги изпитва, че лицето му е само маска.

– Добре ли си? – попита тя неуверено. Искеше ѝ се да се пресегне през малката масичка и да докосне ръката му. Ала инстинктивно усецаше, че той незабавно ще я отблъсне.

– Аз трябва да ти задам този въпрос.

Никол се изчерви.

– Аз съм добре.

Сега като че ли той се почувства неловко.

– Наистина ли посещението ми те изненадва толкова много?

– Да.

– Нима мислеше, че няма да дойда? След онова, което се случи вчера?

Тя затаи дъх. Нима надеждите ѝ не са били напразни? Нима бе дошъл, защото иска да я види? Усмихна му се неуверено.

– Дойдох да уредя нещата, Никол.

– Да... уредиш нещата?

– Бих искал да поговоря с теб насаме – каза внезапно херцогът и скочи на крака. Прекоси стаята с твърди стъпки, затръшна шумно вратата и се обърна към нея със скръстени ръце. – Държа да ти кажа, че съм почтен човек. Живея за честта си или поне се опитвам. Вчера обаче напълно се провалих.

Надеждите на Никол се стопиха.

– Ти ми се сърдиш.

Той се навъси.

– Не става въпрос за сърдене. Не си виновна ти. Аз съм виновен. Действията ми говорят сами за себе си.

– Аз не те обвинявам – прошепна тя. Искаше ѝ се да заплаче.

Той съжаляваше за случилото се съжаляваше за това, което бяха направили, за това, което бяха споделили.

– Няма значение дали ме обвиняваш или не. Важен е резултатът от твоето посещение, нищо друго.

Никол облиза устни.

– Резултатът?

– Ти вече не си девствена и може би носиш дете от мен.

– Първото не ме интересува, колкото до второто... – Гласът ѝ загълхна. Изобщо не се бе замисляла за това.

– Само ти можеш да кажеш такова нещо. – Той се намръщи още повече. – Дойдох тук, за да те накарам да разбереш, че няма да оставя нещата помежду ни така. Това би било по-лошо и от вчерашното ми поведение. Ние ще се оженим.

Тя зяпна.

– При нормални обстоятелства бихме изчакали една година – заяви той. Погледът му я пронизваше. – Но тъй като е възможно да очакваме

дете, ще се оженим веднага. Ще говоря с баща ти, когато се върне.

Никол беше смаяна. За момент всичко в главата ѝ се завъртя, но макар и напълно неспособна да събере мислите си, беше разбрала едно:

– Ти не искаш да се ожениш за мен.

Ейдриън не отговори веднага.

– Това, което искам аз, няма значение. Действията ми вчера решиха и твоята, и моята съдба.

– Разбирам.

– Изглеждаш разстроена – отбеляза той, прекоси стаята и ѝ наля чаша шери. – Не исках да бъда толкова прям.

– И да искаше, не би могъл да бъдеш по-прям – каза Никол. Усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи и отчаяно запримига, за да ги спре. – Напълно ми е ясно, че искаш да се ожениш за мен единствено от чувство за дълг и чест.

Той ѝ подаде чашата шери, но тя не я взе.

– Говориш така, сякаш намеренията ми са престъпни. Мой дълг е да се ожена за теб.

– Както беше твой дълг да се ожениш и за Елизабет – каза Никол. – Но нея я обичаше.

Херцогът не отговори.

– В действителност ти не искаш да се ожениш за мен, нали, Ейдриън? Ако имаше избор...

Този път той наистина се ядоса.

– Нямам избор! Това, което искам аз, е без значение!

– Не и за мен.

Настъпи мълчание.

– Какво означава това?

Никол бе на прага да му признае всичко, но се спря. Той беше дошъл тук, за да изпълни дълга си, за да „уреди нещата“, сякаш се касаеше за работа, която трябва да бъде свършена. Колко благородно! Изключително благородно, като се има предвид, че до вчера скърбеше за друга. Той обичаше друга. На Никол ѝ оставаше единствено гордостта.

– Ако не знаеш, няма смисъл да ти обяснявам.

Ейдриън се обърна и я погледна.

Гордо стиснала устни, тя вдигна глава.

– Не мога да се омъжа за вас, Ваша светлост.

Той я изгледа втрещено.

Изражението му едва не я накара да промени решението си. Изглеждаше така, сякаш го бе ударила неочаквано и болезнено по лицето.

Никол извърна очи, ръцете в скута ѝ трепереха. Искаше да се омъжи за Ейдриън повече от всичко на света. Единственото нещо, което желаше по-силно, беше любовта му. Но нея не можеше да получи. Той обичаше мъртвата Елизабет и тъгуваше за нея. Изобщо не искаше да се ожени за нея, щеше да го направи единствено защото бе отнел девствеността ѝ. Как би могла да приеме предложението му при тези обстоятелства? Как да му даде сърцето си, след като в замяна щеше да получи само един студен златен пръстен?

Вече беше разбил сърцето ѝ. Но да стане негова нежелана и необичана съпруга беше по-лошо от всичко.

– Правилно ли чух?

– Няма да се омъжа за теб – каза тя още по-твърдо. – Елизабет още не е изстинала в греба и...

– Както казах – натърти той – ще се оженим незабавно. Моите адвокати вече подготвят документите и ще издействат специално разрешение.

Никол скочи на крака разярена. Гневът беше подходящо убежище.

– Вече съм решила. Мисля, че трябва да си вървиш. Веднага.

Херцогът не помръдна.

– Ти си най-безразсъдната жена, която познавам. Предлагам ти за обмислиш предложението ми много внимателно.

– Няма какво да обмислям. И ако не си тръгнеш, боя се, че ще трябва да си тръгна аз.

Ейдриън се взря изпитателно в нея, но тя упорито отказваше да срещне погледа му. Накрая той каза:

– Не ти вярвам. В цяла Англия няма жена, която би ми отказала.

Никол го погледна тъжно.

– Има една.

– Няма да се наложи да си тръгнеш – каза той, като прекоси стаята и разтвори рязко вратата. – Довиждане, лейди Шелтън. Извинете моето безочие.

Гневът ѝ мигновено се стопи. Понечи да го викне обратно, но се отказа. Загледа се скръбно след него. Остана така чак докато той се скри от очите ѝ, а стъпките му заглъхнаха.

– Довиждане, Ейдриън – прошепна тогава тя.

Ейдриън се върна право в дома си. Потресен. Ядосан. Но не беше само гневът. Имаше и нещо друго, нещо много по-важно. Тя му беше отказала.

Не можеше да повярва. И все пак познаваше кога някой е непоколебим, а Никол не беше от хората, които се преструват. Наистина бе решила твърдо да не се омъжва за него.

Той се заключи в библиотеката си. Щом го видя, хрътката му, която дремеше под писалището, скочи на крака и весело го поздрави. Ейдриън обаче бе толкова потънал в мисли, че дори не я забеляза. В главата му пулсираше и отекваше един-единствен въпрос. Защо Никол не го иска?

Нима след страстта, която бяха споделили, тя наистина не го искаше? Нима не мечтаеше да се омъжи за него още откакто се бяха видели за пръв път? Какво бе променило намеренията ѝ? Очевидно нещо се беше случило. Защо иначе би отхвърлила него, херцог Клейбъроу? Не беше суетен, ни най-малко, но бе достатъчно умен, за да знае, че смъртта на Елизабет го е превърнала в най-желаната партия в страната. Защо тогава Никол го бе отблъснала? И защо толкова го болеше от отказа ѝ? Херцогът не беше глупак. Добре съзнаваше, че хората му угаждат заради положението, богатството и властта. Знаеше, че може да прави – и правеше – каквото си иска единствено защото бе херцог Клейбъроу. Не защото беше Ейдриън Бракстън-Лоуъл. Благородниците го почитаха и се стремяха към приятелството му само защото беше херцог Клейбъроу. Иначе със сигурност нямаше да се радва на такава популярност. Щяха да гледат с неодобрение на затворения му характер и на търговските му занимания. Най-вероятно щяха да го смятат за чудак.

Но това не го интересуваше. Никога не се бе питал какво мислят другите за него, или поне отдавна беше спрял да се интересува.

С жените не бе по-различно. Много жени се бяха влюбвали в него. Много жени се съревноваваха отчаяно за любовта му или поне за честта да ги приеме в леглото си. Немалко от тях се надяваха да го отвоюват от Елизабет. Немалко искаха да се омъжат за него. Но те не го желяеха защото бе красив, мъжествен, добър или почтен. Желяеха херцог Клейбъроу, не него.

Жените се надпреварваха дори коя да му стане любовница, макар че техните усилия нямаша никакво отношение към избора му.

Те правеха това не заради уменията му в леглото, не защото ги отрупваше с любимите им дрънкулки, нито защото бе грижовен с тях. Ето, сегашната му метреса, ослепителната Холанд Дюбоа, определено извличаше изгода от това, че бе любовница на херцог Клейбъроу. Където и да се появяше – на театър, в ресторант, в моден салон, – всички ѝ угаждаха и изпълняваха прищевките ѝ. Заради връзката им тя имаше повече власт, отколкото би получила чрез всеки друг мъж, освен ако той не бе кралска особа. Само съпругата му би имала повече власт от нея, ако някой ден се ожени.

Беше направил предложение на Никол Шелтън. Предложение да се ожени за нея, да я направи своя съпруга, херцогиня Клейбъроу. Така никога никога вече нямаше да дръзне да я критикува или унижава. Най-накрая щяха да я приемат безрезервно. Защото неговата власт, положение и богатство щяха да станат и нейни.

Ала въпреки всичко това тя го беше отхвърлила.

И то категорично. Не искаше облагите, които ѝ предлагаше. Не искаше него. Нещо се беше случило и я беше настроило против него. Очевидно бе какво – собственото му поведение. Начинът, по който се бе държал вчера в библиотеката, начинът, по който се държеше всеки път, щом пътищата им се срещнеха.

Той не беше по-различен от Франсис и Никол бе разбрала това.

Ейдриън въздъхна, обърна се към огледалото над камината и се взря в отражението си. Нима тя знаеше за баща му, за това колко развратен и покварен беше той? Дали не виждаше същите пороци и у него самия?

– Аз не съм като Франсис – каза той задавено. – През целия си живот съм бил почтен. Не съм като него!

Видя болката в очите си. Видя съмнението. За миг се стресна от себе си. После лицето му отново придоби грижливо отработеното с годините невъзмутимо, хладно изражение.

Но истината му се присмиваше. Никол го беше отхвърлила. Болеше го. Болеше го както преди. Онази болка, която смяташе, че е погребал отдавна, беше възкръснала.

Болка, която трябваше да погребее сега.

Това бе истината за неговото минато, забравена с цената на огромни усилия. До този момент. Докато не се появи тя. Сега истината живееше в настоящето, сякаш всичко се беше случило днес, а не преди много години. Истината за едно малко момче, уплашено и плачещо само в леглото си, само в стаята, в Клейбъроу, в тъмнината на безкрайната нощ.

Това бе може би най-ранния му спомен. Сигурно е бил на не повече от четири години. Той щеше да стане следващият херцог, затова от него се очакваше да бъде мъж, но той не беше мъж. Той се страхуваше. Опитва се да спре сълзите си, но хлиповете му събудиха родителите му.

– Какво има, миличък? – прошепна Изабел която бързо влезе в стаята му и го прегърна. Той се опита да не плаче, опита се да не се страхува и ѝ разказа за чудовището, което го преследваше в тишината. Тя го приласка и момчето се почувства по-добре, докато не чу гласа на баща си от прага. Изтръпна още преди да чуе думите.

– Ти го проваляш. Остави го. Той е страхливец! – Франсис се ухили. Момчето разбра и почувства болка от жестоките думи. Наистина ли беше страхливец? – Пъзльо – присмя му се Франсис. – Бои се от тъмнината! Един херцог не може да се бои от тъмнината, значи ти няма да станеш истински херцог, нали? Никога няма да бъдеш истински херцог!

Изабел се изправи разярена. Момчето се сви на кълбо. Вече знаеше какво ще последва и се страхуваше. Знаеше, че всичко е заради него.

– Престани! – извика тя и се спусна към съпруга си. – Как смееш! Как смееш...

– Мога да правя каквото си искам – озъби се Франсис, като я хвана и грубо я изблъска в коридора. – Остави пъзълото сам! Чуваш ли ме? Остави маминото си синче само!

Избухна ожесточена свада. Момчето гледаше и знаеше, че майка му ще бъде наранена, защото искаше да защити него, страхливеца. От очите му рукунаха сълзи. Не можеше да ги сдържи. Не знаеше колко дълго е гледал, но накрая се престаши, стана и се опита да помогне на майка си. Ала беше малък и слаб и юмручетата му само разпалиха още повече гнева на Франсис, накараха го да удари и него. После издърпа майка му от стаята и заключи вратата отвън. Ейдриън се сгуши в леглото – наранен, нещастен, все още уплашен. Не за пръв път разбираше, че баща му, херцогът – този висок, рус, красив мъж – не го харесва. Не го обича. Не можеше да си спомни кога го е разбрал. Може би винаги го е знаел. Той се сви на кълбо под завивките.

Истината. Ейдриън се вгледа в своето отражение и възвърна контрола над чувствата си. Господи, това се беше случило толкова отдавна, че бе сигурен, че го е забравил завинаги. Че е забравил болката. Болката от бащината жестокост, която сега някак си се бе преплела с болката от отказа на Никол.

Каза си, че това е глупаво. Но вече бе твърде късно. Вече се беше изправил лице в лице с оголените си чувства и беше пристъпил до самия

ръб на пропастта. И все пак още можеше да се върне.

Можеше да се вкопчи в спасителната омраза, която никога не бе умирала. Омразата, която изпитваше към Франсис, му беше дала сила и смелост, Франсис го беше направил силен, макар че се бе опитал да го превърне в малодушно нищожество. Всъщност страхливецът беше Франсис. Точно защото бе слаб, той бе измъчвал по-слабите от него, преди всичко съпругата и сина си. Сега го разбираше толкова добре, но тогава бе невъзможно да го разбере.

Нямаше да си спомня за Франсис, нито да мисли за отказа на Никол. Франсис беше мъртъв, миналото бе мъртво. Ейдриън се гордееше със себе си. Ако тя си мисли, че е като баща си, значи греша и той ще й го докаже. Ще се взре дълбоко в себе си, за да добие нови сили. И звярът, който бе проговорил в него, никога повече нямаше да се покаже.

Успокоен, Ейдриън насочи мислите си към Никол без да влага чувства. Нямаше значение какво смята тя за него, нито какво иска. Тя беше безразсъдна, дръзка, необикновена, а в този случай – глупава. Той обаче знаеше какво да прави. Никол не искаше да се омъжи за него, но това нямаше да го спре да стори онова, което смяташе за правилно.

А то беше да се ожени за нея.

След не повече от час херцогът отново се върна на Тависток Скуеър в дома на семейство Шелтън. Въведе го икономът, на когото той подаде палтото и ръкавиците си. Графът вече се бе прибрал и Ейдриън се отправи към кабинета му.

Естествено, нарушаваше етикета. Трябваше първо да изпрати официално писмо с искане за среща в най-удобно за Шелтън време, особено щом се касаеше за такъв повод. Но Ейдриън знаеше, че трябва да уреди нещата колкото се може по-бързо.

Никълъс Браг Шелтън го поздрави без официалности и Ейдриън разбра, че му е простил за волностите, които подозираше, че си е позволил с дъщеря му по време на лова. Предстоеше му отново да разяри графа. Нямаше как да избегне това. Оставаше му само да се надява, че благородните му намерения ще смекчат неприятната ситуация.

– Здравей, Ейдриън. Какво те води насам?

– Никълъс. – Двамата мъже си стиснаха ръцете. – Трябва да се извиня, че идвам без предизвестие – започна той, но Шелтън го прекъсна.

– Познаваш ме добре. Никога не ми е пукало за приличието. Да наредя ли да донесат чай?

Ейдриън поклати глава. За пръв път му хрумна, че пренебрежението на Никол към условностите би могло да е наследство и от баща ѝ. Той се настани в smaragdovozelenoto кресло срещу графа.

– Ще говоря направо, Никълъс. Искам да се ожения за дъщеря ти.

Шелтън хлъцна, сетне се съвзе и го погледна.

– За Никол?

– Да.

– Боя се, че съм страшно изненадан.

– Знаех си – промърмори Ейдриън.

Шелтън се наведе напред и го прониза с поглед.

– Елизабет още не е изстинала в гроба.

– За жалост е така.

Погледът на Шелтън стана още по-твърд.

– Защо идваш при мен сега? Както добре знаеш, Никол не е затрупана с предложения за брак. Не би имало от какво да се страхуваш, ако беше дошъл да ѝ поискаш ръката след шест месеца.

Ейдриън се намръщи. Имаше вероятност шестмесечното изчакване да се окаже пагубно, но още не му се щеше да изтъква това. Графът рязко се изправи.

– Има ли причина да бързаш?

Ейдриън също стана.

– За съжаление, да.

Шелтън застина.

– Постъпих неразумно.

За миг отново настъпи мълчание.

– Колко неразумно?

– Може да очакваме бебе.

От гърдите на графа се изтръгна гневно възклицание. Ейдриън замълча, за да му даде възможност да възприеме информацията.

Шелтън блъсна назад стола си, отиде до френските прозорци и се загледа към градината.

– Ясно – каза накрая със стиснати устни. – Сега вече разбирам предложението ти. – Обърна се към Ейдриън. Сивите му очи блестяха като острие на кама. По-слаб мъж не би издържал на този поглед. – С удоволствие бих ти зашил един шамар, Ейдриън.

Херцогът замълча.

– Но ако дъщеря ми се е оставила да я направят на глупачка, аз не съм глупак. Независимо от този неприятен факт и аз, и ти знаем, че това е най-доброто, което би могло да ѝ се случи.

Ейдриън кимна облекчено. Най-лошото беше минало.

– Ако е удобно, ще изпратя моите адвокати утре сутринта, за да подпишем брачния договор.

– Не искаш ли да уточним подробностите още сега?

– Ще се ожения за дъщеря ти дори ако зестрата ѝ е само едно пени – каза решително Ейдриън.

– Разбира се – отвърна Шелтън. – Честта над всичко. Но може би е трябвало да си припомниш девиза на семейството си, преди да опозориш дъщеря ми.

– Туш – каза Ейдриън и отново се намръщи. – Мога само да се извиня. Наистина съм ужасен от собственото си поведение и поемам цялата вина за това, което се случи.

Графът го погледна замислено.

– Може би е по-добре да се извиниш на Никол.

– Тя отказа да приеме извиненията ми. Може би е редно да те уведомя, че тя не е възхитена от идеята да се оженим.

– Защо?

– Не зная.

– Не се тревожи за Никол – каза твърдо Шелтън. – Макар че мисля отново да я насилвам да мине под венчило никак не ми допада – сигурно знаеш какъв провал се получи, когато уредих да се омъжи за Пърси Хемпстед, – този път тя ще направи това, което ѝ наредя.

– Надявах се да чужа това от теб.

– Определил ли си дата?

– Да. Вече съм задействал процедурата за осигуряване на специално позволение, за да можем да се оженим незабавно. Одобряваш ли сватбата да бъде в неделя след две седмици?

– Подобно избързване ще предизвика скандал. Хората ще се досетят защо се жените.

– Аз ще се погрижа за клюките. Няма да има скандал, или поне не такъв, за каквото си мислиш. Ще дам да се разбере съвършено ясно, че съм безумно влюбен в Никол и не мога нито миг повече да отлагам женитбата си с нея. Така хората няма да обвиняват Никол, а мен – заради Елизабет.

Лицето на Шелтън придоби особено изражение.

– Добре. Благодаря ти, че ще спестиш нова болка на дъщеря ми.

Ейдриън стисна зъби. Беше разбрал за какво намеква графът и нямаше да остави нещата така.

– Съжалявам, ако съм наранил дъщеря ти, Никълъс – каза той

внимателно. – Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, трябва да ти кажа, че когато се срещнахме за пръв път, тя не знаеше, че съм сгоден и искаше да се омъжи за мен. Много вода изтече оттогава, но съм сигурен, че с времето нещата ще се оправят.

– Въпросът наистина е как ще се почувстваш след време.

Смутен, Ейдриън замълча за миг, после отговори откровено:

– Нямам възражения срещу женитбата си с Никол.

Шелтън го изгледа с любопитство. Ейдриън усети, че се изчервява.

Внезапно графът се засмя.

– Да – каза той също толкова внимателно – мисля, че си прав. След време нещата ще се наредят много добре.

– Още ли не си готова? – попита Реджина.

Никол седеше на леглото си по долни дрехи. Погледна сестра си, която беше като зашеметяващо златисто видение в жълтата си шифонена рокля, и въздъхна.

– Искане ми се да не бях обещавала да ходя.

– Никол! Ти обеща и чичо Джон ще ти бъде страшно обиден, ако не дойдеш. Освен ако не се закълнеш, че си болна.

Никол знаеше, че Реджина е права. Макар че Джон Линдли не й беше истински чичо, той бе най-добрият приятел на баща ѝ и тя го познаваше от дете. Когато беше малка, той никога не пропускаше да дойде в Драгмор с подаръци за нея, за сестра ѝ и братята ѝ. Не би могла да го обича повече дори ако наистина ѝ беше чичо.

Само че още не се беше възстановила от следобедна, от онова тън дяволски благородно предложение за брак на Ейдриън. Никога нямаше да се възстанови. Как би могла? Копнежът ѝ да се омъжи за него ѝ беше донесъл болка, но ако сега се бе съгласила да го стори, щеше да я боли още повече.

Реджина се приближи до нея, шумолейки с роклята си.

– Никол, какво има? Откакто си дошла в Лондон не съм те виждала така разстроена. – Тя седна на леглото до сестра си. В кехлибарените ѝ очи се четеше загриженост. – Не е заради него, нали? – попита със снижен глас.

Никол кимна и срещна погледа на сестра си. Реджина улови ръката ѝ.

– Той те харесва, Никол, това е ясно. Ще видиш, когато спре да оплаква Елизабет. Сигурна съм, че ще започне да те ухажда. А ти трябва

да го окуражаваш – аз ще ти покажа как.

Никол едва не избухна в сълзи.

– Той вече ми предложи да се омъжа за него.

Реджина ахна.

– Какво? Това е зашеметяващо!

Никол поклати глава.

– Аз му отказах.

– Какво?

– Отказах му.

– Луда ли си?

Никол сграбчи ръката ѝ.

– Той не ме обича, обича Елизабет. Сърцето му принадлежи на една мъртва жена. предложи ми да се ожени за мен само защото ме целуна... неприлично. – Тя се изчерви. Не смееше да каже истината дори на сестра си. – Интимно.

Реджина я погледна объркано.

– Какво имаш предвид като казваш интимно?

Никол затвори очи.

– Лорд Хортънс целувал ли те е?

– Естествено.

От този отговор Никол веднага разбра, че сестра ѝ не знае какво представлява интимната и безсрамна целувка, страстната целувка с разтворени устни, със сплетени езици.

– Какво направи той, Никол? Какво значи, че те е целунал интимно? Целувката е интимна.

– Има целувки и целувки – каза меко Никол.

Реджина беше объркана и не по-малко любопитна.

– Няма ли да ми кажеш?

– Добре! – почти изкрещя Никол. Сълзите я задавиха. – Целуваше ме толкова силно, че устните ме заболяха. А той не спираше и не спираше. Езиците ни бяха сплетени и той ме докосваше на места, където не биваше да ме докосва! Е, задоволих ли любопитството ти?

Реджина беше занемяла от изненада.

– Никога не позволявай на лорд Хортънс или на който и да било друг мъж да се държи така с теб! – извика Никол. – Или ще се окажеш в моето положение!

Все още потресена, Реджина успя да промълви:

– Трябва да се омъжиш за него.

– Няма. Не мога! Той си призна, че е поискал ръката ми само от

чувство за дълг.

Сестра ѝ отново я погледна с широко ококорени очи. Най-накрая тя успя да проговори:

– Добре, значи не всичко е идеално. Но той е херцог Клейбъроу. Трябва да кажеш „да“.

– Не мога! – каза отново Никол. – Той се държи отвратително с мен! Аз го обичам, а в неговото сърце няма и капка обич към мен! Не разбираш ли? Не бих понесла да съм му съпруга и да го обичам, а той да не изпитва нищо към мен, да тича след други жени и да има любовници! Не можеш ли да ме разбереш?

– Не – заяви безцеремонно Реджина. – Всички мъже имат любовници, Никол. Но тук става въпрос за херцог Клейбъроу! Ти си луда, ако не се омъжиш за него, особено щом го обичаш!

– Не ме интересува, че е херцог. Интересува ме какво чувства към мен. И не всички мъже имат любовници. Татко няма любовница – отвърна ѝ Никол. – Нито пък виконт Сърл!

– Те са изключение – поклати глава Реджина. – А ти си изключително глупава.

– Чудя се дали ще нехаеш толкова, ако разбереш, че лорд Хортънс поддържа любовница, след като си се омъжила за него?

Реджина се поизчерви.

– Няма да се изненадам.

– Значи не го обичаш! – Никол скочи и закричи с развети фусти.

– Обичам го! – извика Реджина. – Луда съм по него!

– Ако го обичаше, нямаше да ти е толкова безразлично дали ходи по жени.

– Може би просто съм реалистка, а ти, Никол, си романтичка!

Двете сестри се вгледаха една в друга. Подобна мисъл беше абсурдна. Всеки, който ги познаваше, би се закълел, че е точно обратното, но в този момент изглеждаше, че Реджина е права.

На вратата се почука и това спаси Никол от необходимостта да отговаря.

В стаята надникна Джейн.

– Никол, когато се облечеш, ела при мен и при баща си в библиотеката.

Никол се смути.

– Защо, мамо?

– Баща ти иска да обсъди нещо с теб – каза Джейн със сериозно изражение.

Никол се вцепени от ужас. Отнасяше се за Ейдриън. Сигурна беше. Навярно някак си бяха разбрали за вчерашното ѝ посещение в Клейбъроу. Но как?

– Какво?

– Моля те, просто ела при нас в библиотеката. – Това не беше молба, а заповед. Джейн се усмихна и затвори вратата.

Никол разбра колко е изнервена, когато сестра ѝ докосна ръката ѝ и тя подскочи.

– Облечи се – каза Реджина. Лицето ѝ, обикновено весело, сега беше смръщено. – И по-добре бързо промени решението си и кажи на херцога, че приемаш предложението му.

– Моля те, затвори вратата.

Никол погледна първо баща си, застанал пред своето писалище, после майка си, която седеше на дивана. Сетне затвори махагоновата врата зад себе си.

– Направила ли съм нещо, за което не се сещам? – опита да се усмихне тя.

Нито един от двамата не отвърна на усмивката ѝ. Баща ѝ беше много намръщен. Отново я обзе ужас. Особено когато майка ѝ се изправи с угрижено изражение и се приближи до нея.

– О, скъпа – каза нежно Джейн.

– Какво има? – попита Никол.

– Херцог Клейбъроу беше тук днес – каза Никълъс. – Поиска ръката ти и аз се съгласих.

В първия момент Никол реши, че става дума за следобедното посещение на Ейдриън, когато ѝ беше направил предложение в гостната. В следващия момент осъзна какво точно има предвид графът. Херцогът бе идвал още веднъж на Тависток Скуеър и беше отправил предложението си директно до баща ѝ.

– Какво?

– Адвокатите ни ще се срещнат утре сутринта.

– Не! – избухна тя. – Няма да се омъжа за него!

Джейн стисна по-силно ръката ѝ, но преди да успее да каже каквото и да било, Никълъс вече крачеше към тях.

– Мисля, че нямаш друг избор.

Никол замръзна, прикована от погледа му. Той знаеше. Ейдриън му беше казал. Тя простена.

– Малко е късно за съжаления – каза той, като продължаваше да я гледа. – И тъй като е възможно да си бременна, ще се омъжиш още след две седмици.

– Ще го убия – изкрещя Никол.

– Няма връщане назад, Никол. Ако толкова не искаш да се омъжиш за Ейдриън, да беше помислила за това преди да легнеш с него.

Никол се освободи от ръката на майка си и се втурна към прозореца. Опитваше се да овладее истерията си. Беше разярена, разярена на Ейдриън, заедно бе отишъл при баща ѝ и му бе казал всичко – не само за да я унижи, а и за да е сигурен, че Никълъс ще приеме предложението му. Освен това я изпълваше паника.

– Скъпа – наруши Джейн напрегнатата тишина. – Няма да бъде толкова лошо. Ейдриън е добър мъж. Ще бъде и добър съпруг. А аз знам, че ти изпитваш чувства към него. Дори ако си мислиш, че вече не го обичаш, сигурна съм, че с времето чувствата ти ще се съживят.

Никол се обърна рязко.

– Той обича друга жена! Влюбен е в Елизабет!

Родителите ѝ търпеливо изчакаха гневът ѝ да се уталожи, после Джейн се приближи до нея.

– Елизабет е мъртва.

– Това влошава нещата още повече. Не разбирате ли? Не можех да си съпернича с нея и когато беше жива, но сега, сега споменът за нея ще ме преследва завинаги!

– Ти го обичаш – каза Джейн меко и докосна бузата на дъщеря си.

Никол се отдръпна.

– Ти си избягала от татко, защото си го обичала! Точно по същата причина и аз не мога да се омъжа за Ейдриън! Само ти, мамо, можеш да ме разбереш!

– Бях глупачка – каза Джейн. – Слава богу, че баща ти ме намери и ме принуди да се омъжа за него.

Никол стисна устни.

– Няма да се омъжа за него. Няма.

– Приех предложението на Ейдриън и няма да променя решението си – проговори Никълъс, напомняйки им, че все още е там. – Или забрави, че има вероятност да си бременна?

Никол потръпна.

– Да, Никол, бременна – каза рязко Никълъс. – Няма да допусна внукът ми да бъде копеле.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Не знаеше, че баща ѝ може да бъде

толкова жесток.

– Ако изчакаме, може би...

– Не. Стига толкова. Без друго очевидно го обичаш. Ти...

– Не го обичам! – извика тя и в този миг наистина не го обичаше. –

Мразя го!

– Независимо от това решението ми е окончателно – каза сурово

Никълъс.

– Скъпа, всичко ще бъде наред – каза Джейн с утешителен глас.

Никол дишаше тежко. Отново се освободи от ръката на майка си.

– Ще стане скандал. Татко, не мога да понеса още един скандал.

– Няма да има скандал. Херцогът е готов да поеме изцяло вината за прибързаната ви женитба. Той ще накара хората да повярват, че е лудо влюбен в теб. Никой няма да заподозре какви са истинските обстоятелства, а и да заподозрат, няма да бъдат сигурни.

– Той ще се направи, че ме обича? – Не можеше да понесе това!

– Той те предпазва от скандала – каза Никълъс.

– Значи пак ще ме накараш да се омъжа насила?

– Да.

– Не си ли спомняш какво се случи предишния път?

Думите ѝ увиснаха в тишината. Веднага ѝ се прииска да не ги беше изричала. Никълъс се взря в нея.

– Заплашваш ли ме, Никол?

За пръв път в живота си тя се страхуваше от баща си, но настоя на своето.

– Не прави това с мен!

– Няма да та позволя да избягаш – каза свирепо Никълъс. – Не и този път.

– Ще трябва да ме вържеш и да ме закараш насила пред олтара!

– Щом искаш да предизвикаш скандал, така да бъде.

Никол занемя. Джейн се опита да се противопостави на съпруга си. Но на Никол ѝ беше дошло твърде много. Той нямаше да промени решението си. Тя изхлипа и изскочи от стаята.

21

Никол бе обхваната от паника. Баща ѝ и херцог Клейбъроу бяха най-властните мъже, които познаваше. Щом и двамата бяха решили, че трябва да се омъжи за Ейдриън, значи това щеше да стане. Предишния път бе успяла да изненада баща си, като избяга в последния момент. В действителност тя се срамуваше от стореното, ала тогава нямаше друг избор. Този път обаче баща ѝ бе предупреден. Никол потръпна. Беше напълно сериозен, когато ѝ каза, че няма да ѝ позволи да избяга и че ако се наложи ще я върже и ще я заведе насила пред олтара! Беше непоколебим, че тя ще се омъжи за Ейдриън, и нищо нямаше да промени решението му.

Тя яростно закри из стаята си. Някога баща ѝ беше нейният най-голям съюзник, най-добрият ѝ приятел. Как може да направи толкова нещо? Как може да я кара да се омъжи против волята си? Сякаш е някаква вещ. Сякаш е робиня, която всеки може да купи. Другите жени също нямаха избор за кого да се омъжат и не очакваха да имат избор, но Никол не беше възпитана като другите жени. Винаги и бяха предоставяли пълна свобода. Самият Никълъс не я бе възпитал да бъде безмозъчна и префинена порцеланова кукла, нито съпруга, служеща само за украса и за нищо друго. Той одобряваше заниманията ѝ със земеделие, животновъдство и математика, одобряваше нетрадиционното ѝ обучение. Винаги бе търсил и уважавал мнението ѝ по всякакви въпроси, като се почне от онези, които касаеха Драгмор и се свърши с политиката. Нямаше възражения срещу начина, по който се обличаше, когато бе със семейството си в Драгмор. Изцяло споделяше мнението ѝ, че бричовите са най-подходящото облекло за езда. За голямо нейно облекчение той бе напълно съгласен, че рисуването, когато нямаш талант, и пеенето, когато нямаш глас, са глупави и безполезни занимания. Гордееше с необикновените ѝ постижения и с интелекта ѝ.

А сега, сега чувствата ѝ изобщо не го интересуваха. Щеше да я омъжи независимо от най-искрените ѝ протести. Решаваше собствения ѝ живот против волята ѝ, променяше го напълно. Вече не беше най-големият ѝ съюзник и приятел. Вече бе срещу нея. Между тях беше застанал Ейдриън.

Мисълта за херцога и за това, което беше направил, разпали още повече яростта ѝ. Как смее да се намесва в живота ѝ! Как смее да

разкъсва връзката ѝ със собствения ѝ баща!

На вратата тихо се почука. Никол позна, че това е майка ѝ и се наежи. Не я покани да влезе. Вместо да я защити, Джейн бе застанала на страната на баща ѝ и тя не можеше да ѝ го прости.

Джейн обаче влезе и без покана. Никол ѝ обърна гръб.

– Не се сърди на мен и на баща си – каза меко майка ѝ. – Ние много те обичаме и искаме само най-доброто за теб.

– Ако наистина ме обичахте, нямаше да ме омъжвате насила за него.

– След време ще се почувстваш по-различно и ще оцениш това, което правим.

– Съмнявам се.

Джейн се поколеба и отново заговори на дъщеря си, която още стоеше с гръб към нея.

– Отиваме у Джон. Ще му кажа, че си болна.

– Защо? Аз не съм болна, само съм разярена.

– По-добре е да не идваш – каза спокойно Джейн. – Никълъс ми каза, че херцогът също е поканен у Джон. Съмнявам се, че ще отиде, но за всеки случай е най-добре да не го виждаш, докато гневът ти не стихне.

Ейдриън наистина беше последния човек, когото Никол би желала да види.

– Напълно съм съгласна – каза през зъби тя.

Майка ѝ излезе от стаята. След малко Никол видя през прозореца как каретата на Драгмор излиза на улицата. Тя се загледа след нея.

Когато Никол пристъпи в червения салон на Джон Линдли, първия човек, когото видя, беше херцог Клейбъроу. После видя и Стейси Уъртингтън.

Беше решила да дойде. Защо трябваше да се цупи в стаята си? Той можеше да си помисли, че го избягва, а беше последният човек, когото би избягвала. А и имаше няколко неща, които искаше да му каже.

Обаче не беше предвидила, че ще го види точно в такава ситуация.

Тя взе чаша шери от подноса, който ѝ подаде един лакей и бързо я изпи. Сърцето ѝ биеше лудо. Стейси Уъртингтън флиртуваше с Ейдриън. Погледът на Никол се залепи за тях.

Стейси се смееше на всяка негова дума. Притискаше се плътно до него и вдигнала очи към лицето му го съзерцаваше в захлас.

Не че това интересуваше Никол. Не я интересуваше. Не я

интересуваше, че вчера Ейдриън я бе държал в обятията си, че днес бе поискал ръката ѝ и че, така да се каже, бяха сгодени. Ако искаше да флиртува с друга жена – нежна и красива жена, – прав му път. Всъщност, можеше да реши да се ожени за Стейси! Нищо нямаше да я зарадва повече!

Кого заблуждаваше?

Никол беше разтроена, много по-разтроена, отколкото през деня. Улови се, че ги гледа и като пресуши шерито по начин, неподходящ за една дама, тя им обърна гръб. Беше дяволски нещастна.

Огледа препълнения салон. Искаше ѝ се да не беше идвала. Не обърна внимание на родителите си. Видя Реджина, която се смееше в компанията на Марта и на съпруга ѝ, и се зарадва, че най-добрата ѝ приятелка е тук. Усмихна им се от другия край на стаята. После осъзна, че стои съвсем сама сред множеството разговарящи хора. Внезапно се почувства объркана. Прииска ѝ се да се присъедини към някоя от групичките, но не познаваше никого. Усети също, че двете дами до нея я наблюдават, макар да полагаха усилия да не им личи.

Стомахът ѝ се сви и за момент Никол забрави за херцога и за Стейси. Каза си, че отдавна не се е появявала в обществото, че съвсем отскоро е в Лондон, така че в интереса на двете дами към нея няма нищо необичайно. И все пак кого заблуждаваше? Независимо, че от скандала бяха минали години, все още я приемаха като странна и ексцентрична. Навярно това никога нямаше да се промени. Навярно винаги щеше да бъде аутсайдер.

Тя си проправи път към Реджина и семейство Сърл, като внимаваше изобщо да не поглежда към херцога. Но веднага усети, когато той я забеляза. Усети как погледът му се впира в нея.

– Марта! – възкликна с облекчение Никол, когато най-после се добра до приятелката си.

Марта я прегърна, а съпругът ѝ я целуна по бузата, сетне се извини и остави жените да поклокарстват насаме.

– Никол – каза Реджина веднага щом той се отдалечи, – ако бях на твоё място, щях незабавно да отида да поговоря с херцога. Тази малка вещица Стейси Уъртингтън му е хвърлила око и ако не внимаващ, ще ти го отнеме!

Никол изглежда студено сестра си. Слава богу, Реджина още не беше научила за уговорките между херцога и баща им.

– Не ме интересува.

– Той дойде сам – каза Марта. – Но Стейси определено го

преследва.

– Добре. Давам ѝ го. – Никол взе още една чаша шери. Дамите никога не пиеха повече от една чаша, но тя не беше дама, нали? Спомни си как Ейдриън я държеше в обятията си на пода в библиотеката и усети, че по бузите ѝ плъзва руменина. Знаеше, че я гледа. Може би и той си спомняше същото. Неспособна повече да се контролира, тя се обърна и погледите им се срещнаха.

Стейси се опитваше да привлече вниманието му, но той изглежда не я слушаше. Никол се замисли за това как властнически бе решил съдбата ѝ. За това как си мислеше, че ще ѝ стане съпруг. За всичко, което беше направил. Погледна го сърдито. В отговор той ѝ кимна учтиво. Точно в този момент Стейси забеляза накъде е насочено вниманието му и Никол със задоволство видя как съперничката ѝ видимо се ядоса. После се извърна.

– Можеш да се преструваш колкото си искаш, Никол, но аз знам как се чувстваш – прошепна Марта.

Никол видя, че Реджина се кани да каже нещо и ѝ хвърли предупредителен поглед. Реджина се усмихна самодоволно.

Точно в този момент покрай тях минаха двама джентълмени, които учтиво поздравиха Марта. Марта ги запозна и Никол с изненада установи, че лорд Гласиър се интересува от нея.

– Как сте тази вечер, лейди Шелтън? – попита той.

След като дойде на себе си, Никол му отвърна учтиво. Отдавна не се бе случвало някой мъж да я заговори така. Какво се беше променило? Не се бе появявала в обществото от благотворителния пикник насам, като изключим бдението и погребението на Елизабет. Нима изведнъж бяха започнали да я приемат заради покровителството на херцога? Сигурно, защото още никой не знаеше за годежа им. И никой няма да научи, помисли си тя решително.

Усети, че Гласиър я гледа по начина, по който Ейдриън я беше гледал стотици пъти. Изражението му бързо се смени, но Никол се почувства неудобно. Погледите на Ейдриън никога не я бяха смущавали, но сега не беше така.

– Радвам се, че сте тук тази вечер, лейди Шелтън. Придавате блясък на събирането.

Тя се насили да му благодари.

– Ще останете ли в Лондон до края на сезона?

– Съмнявам се – каза Никол.

Той се интересуваше от нея. Не знаеше дали да се смее или да

плаче.

– Трябва да останете – каза Гласиър.

– Още не съм решила – отговори тя. Видя, че Ейдриън ги гледа. Никога не бе флиртувала и всъщност не знаеше как. Внезапно обаче ѝ се прииска да опита, макар че презираше жените, които се унижаваха да го правят, за да накарат любимия си да ревнува.

Усмихна се на лорд Гласиър и го погледна право в очите.

– Но може би вие ще ме убедите.

В мига, в който изрече тези думи, тя осъзна колко са неприлични. Марта я погледна ужасено. Гласиър изглеждаше леко смутен.

– Исках да кажа... – Никол се изчерви. – Исках да кажа, че тук ми е толкова приятно и... о, извинете ме!

Тя напусна компанията им и се втурна през тълпата. Не искаше да бъде толкова невъздържана, изобщо не искаше. Искаше само да пофлиртува! Но флиртът беше за глупачки като Стейси Уъртингтън! А сега самата Никол беше постъпила като глупачка!

В коридора нямаше никой, но тя спря чак когато стигна до тоалетната. За щастие тя беше празна и Никол побърза да заключи вратата след себе си.

О, какъв гаф! Обърна се, за да се погледне в огледалото и видя, че лицето ѝ още пламти от смущение. Да бе искала, не можеше да постъпи по-нетактично!

Никол преглътна и охлади лицето си с една влажна кърпа. Когато се почувства по-добре, тя излезе от тоалетната, решена през остатъка от вечерта да отбягва всячески лорд Гласиър. Щом пристъпи навън обаче, веднага го видя.

Чакаше я в коридора. Беше хубав мъж и се усмихваше. Никол застина.

– Не биваше да бягате – каза той.

– Милорд – промълви тя. – Простете ми за това, което казах. Не исках да прозвучи така.

– Разбира се, че не сте искала – усмихна се отново той. Не можеше да се разбере дали ѝ вярва или не. Пръстите му леко докоснаха китката ѝ. – В петък вечерта има бал в Абътс. Искате ли да ме придружите?

Никол се смути от поканата, но не успя да му отговори.

– Няма да те придружи, Гласиър – каза херцог Клейбъроу. – И ако не свалиш ръката си от нея, ще трябва да ти помогна аз.

Беше се приближил зад тях напълно безшумно. Никол подскочи. Гласиър беше объркан.

– Извинявай, правилно ли чух?

– Да, съвсем правилно.

Никол погледна Ейдриън. Красивото му лице изглеждаше като изваяно от камък, ала очите му горяха, втречени в дланта на Гласиър, която докосваше нейната. Сега Гласиър я стисна по-здраво.

– Не ми позволяваш да покания най-красивата жена в Лондон да излезе с мен? Виж какво, може да си херцог, може да си по-високопоставен от мен, но това не ти дава основание да ми заповядваш.

– Имам всички основания. Бъдещата ми съпруга няма да ходи с теб на бал в Абътс.

Гласиър рязко пусна ръката ѝ.

– Нямах представа, Ваша светлост – каза той бързо.

Херцогът се усмихна студено.

– Разбира се, че нямаш. Сгодихме се едва днес. Съобщението ще излезе в утрешните вестници.

– Приемете отново извиненията ми – каза Гласиър, кимна и бързо се отдалечи.

Никол беше смаяна.

– Как смееш!

Въпреки всичко тя се беше надявала да се освободи от този годеж преди той да стане обществено достояние. Не се съмняваше, че лорд Гласиър веднага ще разпространи новината. До утре сутринта цял Лондон щеше да знае за годежа, а това означаваше, че няма да може да го прекрати тихо и безпроблемно. Херцогът отново преднамерено бе действал без нейното съгласие, променяйки живота и бъдещето ѝ.

– Как смея какво? Да те отърва от един нежелан обожател?

– Кой казва, че е нежелан? – подхвърли необмислено тя.

Ейдриън сграбчи ръката ѝ.

– По-добре да е нежелан, Никол.

Никол се опита да се освободи, но не успя.

– Пусни ме!

Той не я послуша.

Виждам, че си разстроена.

– Разстроена? Ха! Твърде меко казано... Ваша светлост!

– Разстроена си, защото прогоних твоя красив, но – предвид обстоятелствата – неуместен обожател?

– Прекрасно знаеш защо съм разстроена, по дяволите! – Надяваше се, че езикът ѝ ще го шокира.

Но не стана така. Това само го ядоса още повече.

– Ако някой излезе в коридора, ще бъдем страхотно зрелище.

Никол се засмя.

– Ще бъдем зрелище, когато годежът ни бъде обявен! По-скоро – ще предизвикаме скандал!

– Няма да позволя да се окажеш в центъра на още един скандал. Аз ще понеса последствията от действията си.

– Като се направиш, че си влюбен в мен?

Той замълча за миг.

– Имай ми доверие.

– Да ти имам доверие?

Ейдриън се изчерви, но твърдо стисна устни.

– Няма смисъл да се опълчваш срещу съдбата – предупреди я той. – Вече ти казах, че ще поема цялата вина за вчерашния инцидент.

– Вчерашния инцидент? – Очите ѝ се напълниха със сълзи. Срещу нея не стоеше страстният мъж, който я бе любил до забрава, а един студен като лед непознат. Но какво друго бе очаквала? Той наистина не я обичаше. А сега щеше да се прави, че я обича. – Радвам се, че виниш себе си. Но било каквото било. Няма да се омъжа за теб!

– Ти си много глупава, а що се отнася до това, никой не те пита.

– Колко си прав!

– Аз попитах първо теб – напомни ѝ той мрачно.

– И аз казах „не“.

– Да, съвсем ясно ми показва какви са чувствата ти. Защо още спориш с мен?

– Целият ми живот се решава без мое съгласие и ти ме питаш защо споря с теб?

– Никол – каза той уморено, – можеш да спориш до припадък, но всичко е решено. Ще се оженим след две седмици. Това е окончателно.

Никол вирна брадичка. Знаеше, че е притисната до стената. Всичко беше безнадеждно, освен ако не направеше нещо драстично, но сега не можеше да мисли за това.

– Ейдриън – долетя до тях женски глас. – Ето къде си бил. Чудех се къде изчезна.

Никол се сепна, а херцогът пусна ръката ѝ. Тя преглътна сълзите си, бликнали от безсилие и гняв. Без да ѝ обърне и капка внимание, Стейси Уъртингтън се усмихна нежно на херцога.

– Ще се върнем ли вътре?

– Скъпа моя – каза херцогът, като хвана Никол под ръка и ѝ хвърли предупредителен поглед, който Стейси не успя да види. Палецът му

погали китката ѝ. – Ще влезем ли? – попита той, отправяйки ѝ една от редките си усмивки. Тя смекчи чертите му и за момент Никол се втрени в него като хипнотизирана.

Стейси също го гледеше втречено.

Никол имаше чувството, че може да се изгуби в златните му очи. Трябваша ѝ много усилия, за да си спомни, че това е игра, че е просто преструвка. Сърцето ѝ се сви. Понечи да се отскубне от него, но той стисна ръката ѝ толкова бързо, че тя не можа дори да помръдне. Нещо повече – беше просто притисната към него.

Не искаше да е толкова близо до него. Изобщо не искаше да бъде с него. Не искаше да я гледа с този тъй нежен поглед. Но нямаше избор.

– Стейси – каза Ейдриън, – мисля, че вече познаваш лейди Шелтън?

– Да.

– Лейди Шелтън ми оказа честта да се съгласи да ми стане съпруга – продължи той и ѝ отправи още един любящ поглед.

Никол отчаяно си повтаряше, че няма, няма да се разплаче.

– Ейдриън! – възкликна Стейси. – Ами... Елизабет?

Херцогът погледна братовчедка си.

– Елизабет е мъртва – каза той. – А аз ще се ожения за Никол след по-малко от две седмици.

Преди да затвори очи, Никол видя яростта, която се изписа на лицето на Стейси.

Ръката на Ейдриън се вдигна и се плъзна около талията ѝ в топла, интимна прегръдка.

– Боя се, че не мога да чакам повече – каза той.

22

Никол незабавно напусна дома на Линдли, като помоли семейство Сърл, които също се готвеха да си тръгнат, да я закарат до дома ѝ. Беше разстроена от срещата с Ейдриън и знаеше, че ѝ личи. Разчиташе на това, че Марта няма да ѝ задава въпроси пред съпруга си. Когато спряха на Тависток Скуеър, тя буквално изскочи от каретата им, измърмори някаква благодарност и побърза да влезе в къщи. У дома поне нямаше нужда да се преструва. Олдрик я видя да тича през вестибюла и се спря с нескрита загриженост.

– Милейди – извика той след нея. – Добре ли сте?

– Не, Олдрик – изкрещя яростно тя, хукнала вече нагоре по стълбите. – Не съм добре!

В стаята си обаче също не намери убежище. Не беше минало много време, когато откъм коридора долетяха гласовете на Реджина и на родителите ѝ, които си пожелаваха лека нощ. Никол бързо загаси осветлението. Искаше да остане насаме със себе си. Чу, че родителите ѝ се отдалечават по коридора. Миг по-късно някой силно заблъска вратата. Тя простена. Главата ѝ пулсираше.

Реджина не дочака сестра ѝ да я покани, а нахълта вътре.

– Изглеждаш така, сякаш някой е умрял! – възкликна тя, но собственият ѝ ентузиазъм не намалюа ни най-малко. – Вярно ли е? Вярно ли е, че ще се ожениш за него? Откакто си тръгна от чичо Джон, няколко души ме попитаха! Казаха, че сте сгодени! Никол! Наистина ли ставаш херцогиня Клейбъроу?

– Моля те. – Главата я заболя още по-силно.

– О, господи, вярно е! – извика Реджина. – Какво стана? Мислех, че си му отказала!

– Отказах му! – каза Никол сърдито. – След което нещастникът отишъл при татко, а татко приел без мое съгласие.

Реджина засия.

– Това е прекрасно!

– Няма да се омъжа за него.

Усмивката на момичето се стопи.

– Надявам се, че се шегуваш.

Никол я погледна мрачно, без да каже нищо.

– Татко е уредил нещата! А той е херцог Клейбъроу! Какво ти

става? Ти сама ми каза, че си луда по него!

В момента Никол нямаше представа какво изпитва към Ейдриън Бракстън-Лоуъл, но искрено се надяваше, че чувствата ѝ са се променили.

– Вече не съм.

– Ти си глупачка, ако не се омъжиш за него.

– Да, предполагам, че съм глупачка.

Реджина се намуси и стисна юмруци.

– Пак ще го направиш, нали? Пак ще се опълчиш срещу татко?

– Да, но защо ти си разстроена?

– Защо съм разстроена? – Реджина изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. – Добре, Никол, ще ти кажа защо. Защото си една проклета егоистка!

Никол се изуми. Никога не беше чувала сестра си да ругае.

– Аз да съм егоистка?

– Никога досега не съм се оплаквала. Но ако не беше ти, вече щях да съм омъжена! По дяволите! Вече съм почти на деветнадесет, а ме карат да чакам, защото се надяват, че някой ден ще получиш предложение и ще се омъжиш първа. Ето – сега имаш предложение, и то какво! Но ти не желаш да бъдеш разумна. А аз се уморих да бъда стара мома. По дяволите!

Беше така ядосана, че очите ѝ плувнаха в сълзи. Никол се втрещи. Нямаше представа, че сестра ѝ се чувства толкова нещастна.

– Моля те, опитай се да ме разбереш. Не мога да се омъжа за него, не мога.

– Не те разбирам и никога няма да те разбера! Ти си твърдоглава егоистка и абсолютна глупачка! – Реджина изскочи от стаята и тръшна вратата след себе си.

Никол се разтрепери. Двете със сестра си бяха много близки. Много пъти се бяха карали, но никога не по такъв начин. Откога Реджина се чувстваше така? Откога обвиняваше Никол за това, че не ѝ даваха да се омъжи, а я караха да чака? Внезапно осъзна, че сестра ѝ може би е права и че тя, Никол, е виновна за това, че Реджина все още не е омъжена. Беше извършила огромна несправедливост спрямо Реджина. А тя обичаше малката си сестричка и не би я наранила за нищо на света.

Наред с това обаче се почувства изоставена от сестра си и я заболя. Реджина я беше изоставила точно сега, когато най-много се нуждаеше от нея като приятел и съюзник.

– Никол, трябва да поговорим! – долетя от прага гласът на Марта по време на следобедния чай на другия ден след приема у Линдли. Появата на приятелката ѝ зарадва Никол. Цял ден се натъкваше на приготовленията за сватбата, които вече течаха с пълна сила. Очевидно въпреки бързането, или пък точно заради него, херцогът беше решил да вдигне най-голямата сватба в кралството от години насам и Джейн беше увлечена във водовъртежа на плановете.

Никол не се интересуваше от тях, но майка ѝ я държеше в течение на най-важните подробности. Освен това бе наела шивачка от един от най-престижните модни салони и Никол беше принудена да понася суетенето на тази жена край себе си в продължение на часове. И всичко това щеше да продължи докато избереяха сватбената ѝ рокля и подготвеха чеза. Изобщо, очертаваше се седмица на безкрайни приготовления.

Никол се вбесяваше все повече и повече.

Смутеният глас на Марта ѝ подсказа, че вече е научила за предстоящата сватба.

– Целият град говори! Не мога да повярвам! Но когато дойдох тук и видях мистър Хенри – най-добрият готвач в града, и мадам Лавие – най-известната и най-скъпата шивачка в града, разбрах, че е истина!

Никол стоеше по долни дрехи в спалнята си. Мадам Лавие току-що си беше отишла. Тя закрачи из стаята.

– Вярно е.

– И не си ми казала! – извика обидено Марта.

Никол се завъртя.

– Всичко се случи вчера! Едва вчера! О! Този негодник е искал да бъде сигурен, че няма да има как да се измъкна!

– По-добре ми разкажи всичко – каза Марта, внезапно загрижена.

Никол седна и ѝ разказа. Когато свърши, Марта изглеждаше потресена, защото Никол не бе скрила истинската причина за брака. Въпреки това тя взе ръката на Никол и я потупа утешително.

– Знаем, че никоя жена не си мечтае да я омъжат по такъв начин, но ти искаше Ейдриън от самото начало. А освен това може да си бременна, Никол. Разбира се, че трябва да се омъжиш за него. Защо си толкова твърдоглава и глупава?

Никол се изправи.

– Уморих се да слушам едно и също от всички, което обичам, от всички, които се предполага, че трябва да бъдат на моя страна.

– Защо изобщо говориш за страни, Никол? Това не е война.

– Той го превърна във война – каза Никол мрачно. – Ако само беше почакал...

Марта я погледна въпросително.

Никол се намръщи без да довърши. Но мисълта не я оставяше на мира. Ако беше почакал, може би след време всичко щеше да се случи така, както трябва. Може би той наистина щеше да поиска ръката ѝ.

– Горкичката – каза нежно Марта.

– Няма нужда да ме съжаляваш. Как да се измъкна от това сега?

– Не можеш! – извика ужасена Марта. – Вече всички знаят за годежа, а той е достатъчно скандален сам по себе си!

Никол седна и мрачно погледна приятелката си.

– Колко скандален? Аз също трябва да знам всичко. Какво говори мълвата?

Марта се поколеба.

– Значи е най-лошото – поклати глава Никол. Заболя я, макар да знаеше, че ще стане така! Беше станала център на нов скандал.

– Онази кучка Стейси Уъртингтън – заяви Марта с изпълнен с ненавист глас. Вулгарността ѝ поразя Никол, а самата Марта се изчерви. – Чух я със собствените си уши днес у Сара Локхарт.

– Какво каза?

Марта отново се поколеба.

– Каза, че има само една причина, поради която почтен мъж като херцог Клейбъроу би се оженил толкова скоро след смъртта на годеницата си.

– И е права – каза Никол. – Дотук с преструвките на Ейдриън.

– Какви преструвки?

Никол ѝ разказа за неговите планове да се прави на влюбен до полуда в нея, за да премахне подозренията относно причината за внезапната им сватба.

– Носи се и такъв слух – каза разпалено Марта. – Сара чула, че Клейбъроу бил полудял по теб и това била истинската причина за цялото бързане.

– Кой би повярвал в това? – каза тъжно Никол. Сърцето ѝ отново се сви болезнено.

– Аз бих.

Никол трепна.

– Значи си глупачка.

– Времето ще покаже.

Възможността херцогът да я заобича след време изпълни Никол с толкова силен копнеж, че дъхът ѝ секна.

– Сърцето му е студено – прошепна тя, но си спомни как нежно я бе прегръщал Ейдриън в библиотеката, сякаш се боеше да не я изгуби. Сякаш се нуждаеше отчаяно от нея. Сякаш я обичаше.

Затвори очи. Не искаше да си спомня, не искаше да се надява. Внезапно Марта се усмихна.

– Няма да бъде като предишния път, Никол. Скандалът сега няма да те нарани. Не и щом ще си неговата булка, не и като негова съпруга.

Никол си пое дъх, за да дойде на себе си.

– Трябва да приема нещата такива, каквито са, нали? Да се омъжа за него, и то след по-малко от две седмици. Няма какво да направя, за да го избегна.

Марта я погледна сериозно.

– Ти избяга от Пърси. Винаги можеш да избягаш пак.

Никол издържа на погледа на приятелката си. Как да ѝ обясни, че не би зарязала Ейдриън по такъв подъл начин, щом не можеше да го обясни и на самата себе си? Марта се усмихна.

– Но ти няма да го направиш, нали, Никол? И не само защото херцогът няма да ти позволи.

Никол благоразумно замълча. Защото нямаше какво да отговори.

Ейдриън се върна в Клейбъроу Хаус в ужасно настроение. Адвокатите му бяха уточнявали цял ден брачния договор с Шелтън и преди няколко часа херцогът го беше подписал със замах. После се облече необичайно грижливо, за да посети годеницата си. Не си правеше илюзии; сигурен бе, че ще я намери в същото настроение като миналата вечер. Ала този път беше решил да бъде сдържан и да не се ядосва, каквото и да каже или направи Никол.

Обаче не я видя. Когато пристигна на Тависток Скуеър, икономът го извести с подчертано загрижено изражение, че Никол е неразположена. Макар че го гледаше невъзмутимо, човекът очевидно лъжеше заради господарката си и беше разстроен, че отправя херцога. Малко по-късно се появи и графинята. Тя му се извини и го информира, че Никол е болна и е останала в леглото си. Ейдриън се досещаше колко е болна и каква е причината за болестта ѝ, но се престори, че приема извиненията на Джейн, поинтересува се за здравето на Никол и уведоми графинята, че утре ще дойде пак и че се надява Никол да се почувства достатъчно

добре, за да го приеме. Любезната му маска обаче падна веднага щом се озова обратно в каретата си.

Втурна се в Клейбъроу Хаус толкова разярен и разстроен, че дори не забеляза Удуърд, който го чакаше, за да поеме палтото му. Затръшна шумно вратата на библиотеката. Нямаше нужда от преструвките ѝ. Отлично знаеше, че предстоящата сватба я прави нещастна. Беше му показала съвсем ясно чувствата си, отхвърляйки предложението му.

Тази игра ще приключи съвсем скоро, каза си мрачно той. Графинята беше схванала едва прикритото му предупреждение, че е по-добре утре Никол да го приеме. Как щеше да я предпази от скандала, ако тя продължаваше така открито да се противопоставя на връзката им? Опитваше да я защити, а тя проваляше всичко, което бе успял да постигне.

И все пак не биваше да очаква от нея да приеме брака им без възражения, при положение, че го бяха уредили без нейно съгласие. Никол не беше примиренческа натура. Сам той неведнъж се бе възхищавал тайно на смелостта ѝ да се опълчва срещу правилата. Само дето точно сега не бе най-подходящия момент да го прави. Тази нейна очарователна дързост, която толкова го привличаше, щеше да затрудни максимално усилията му да я защити.

Но той щеше да го направи.

Тя щеше да стане негова жена и да получи не само името му, не само титлата и богатството му, но и уважението, което заслужаваше. Преди ни най-малко не го беше грижа какво мислят другите за него. Знаеше, че вдъхва страхопочитание, ала знаеше също и че хората тайно се съмняват в него. Но сега вече нямаше да има никакви съмнения – нито относно него, нито относно съпругата му.

Той щеше да се погрижи за това.

Същата вечер Изабел пристигна в Клейбъроу Хаус, облечена в ослепителна тъмночервена рокля с богато надиплени поли. Фигурата ѝ бе достатъчно стройна, за да може да си позволи и най-смелите съвременни модели, но тя беше реалистка и разбираше, че на петдесет и една няма кожата на двадесетгодишно момиче, затова роклята не разкриваше прелестите ѝ, а беше по-скоро скромна. В тон с нея Изабел носеше блестяща червена чанта и рубинени обеци, колие и гривна.

Вече беше чула слуховете. Вярваше им, защото бе видяла искрите, припламващи между двамата. И възнамеряваше да пита сина си направо дали наистина ще се жени за Никол Шелтън след по-малко от две

седмици.

Удуърд я поздрави с усмивката, която пазеше специално за нея. Изабел подозираше, че е влюбен в нея още откакто се бе оженила за Франсис, но благоразумно се преструваше, че не е наясно с чувствата му.

– Здравей, Удуърд. Как си тази вечер? – Винаги се бе държала приятелски с прислугата, нищо че Франсис непрекъснато я подиграваше за това.

– Благодаря, добре, Ваша светлост. Негова светлост ви очаква в червения салон.

Изабел се усмихна, подаде му визонената си наметка и го остави да я съпроводи и да съобщи официално на сина ѝ за пристигането ѝ.

Ейдриън я поздрави топло, макар че изглеждаше неспокоен. Когато им донесоха напитките – за него чай, за нея бяло вино, – и двамата останаха сами, Изабел започна без заобикалки.

– Чух слуховете, Ейдриън.

Той се намръщи.

– Кои слухове?

– Всички, предполагам. Ще се жениш ли за Никол Шелтън?

– Да. Съжалявам, че си го научила по този начин. Предпочитам аз да ти го кажа.

– Останалите слухове също ли са верни?

Той се изправи нервно.

– Ако имаш предвид дали съм лудо влюбен в нея, не.

Изабел го погледна.

– Исках да избегна всякакви злонамерени слухове, като се престоря, че съм си загубил ума по нея – обясни той.

– Разбирам. – Тя се насили да се усмихне. – Без друго не можех да си представя, че си толкова сляпо влюбен.

– Въпреки това смятам, че се държа така, че да ми повярват.

– Ейдриън, имаш ли нещо против да ти задам един въпрос? Защо се жениш за Никол Шелтън толкова скоро след смъртта на Елизабет?

Херцогът се изчерви.

– Защото е възможно тя да носи дете от мен.

– Разбирам. Значи и останалите слухове са верни.

Лицето му потъмня.

– Значи говорят и това, така ли? Ще задуша тези слухове още в зародиш! Ще открия кой ги разпространява и ясно ще му покажа, че това никак не ми е по вкуса.

– Сигурна съм, че бързо ще се справиш със слуховете – каза меко Изабел, като също стана и улови ръката на сина си. – Как се чувстваш?

Той се отдръпна от нея. Отиде до високия прозорец и се загледа през него.

– Елизабет винаги ще ми липсва, но тя е мъртва.

– Имах предвид брака ти, годеницата ти.

Ейдриън се обърна и се усмихна горчиво.

– Поемам цялата отговорност за поведението си, мамо. Какво повече да кажа? Че наистина съм влюбен в лейди Шелтън? Уверявам те, че не съм.

Изабел се усмихна.

– Разбирам.

– Ще получа ли благословията ти? – попита той. – Знам, че тя не е идеалната херцогиня, но мисля, че след време ще се справя достатъчно добре.

– Напротив – каза Изабел, все още усмихната. – Мисля, че тя ще бъде прекрасна херцогиня и добра съпруга.

Ейдриън я погледна учудено. Изчерви се, закашля се и разхлаби вратовръзката си.

– Радвам се, че мислиш така.

– Тя е добра жена. Харесвам я. Възхищавам се от нейната борбеност и от независимия ѝ характер.

Ейдриън въздъхна.

– Тя не е съгласна с този брак. Нейният „независим характер“ вече ми причинява неприятности.

Изабел се засмя.

– Представям си. Ти си прекалено праволинеен. Малко неприятности ще ти се отразят добре.

– Малко неприятности щели да ми се отразят добре! – повтори Ейдриън. – Не си права, мамо. Явно не съм достатъчно праволинеен.

Скъпи, всички правим грешки – каза сериозно Изабел. – Ти не си единственият разумен мъж, който се е поддал на страстта си към жена. Повярвай ми, като ти казвам, че независимият характер на Никол Шелтън е точно това, от което имаш нужда.

– Една Никол Шелтън се равнява на сто други жени! При Никол няма полутонове, мамо. Ако е безразсъдна, тя е напълно безразсъдна. А ти ме обвиняваш, че съм твърде благовъзпитан!

– Обвинявам ли те?

– Нима предпочиташ да съм като скъпия Франсис?

Изабел мигновено се намръщи.

– Разбира се, че не. Ти изобщо не си като него, Ейдриън, изобщо!

– Нима? – попита хладно той, после отиде до масичката и си наля още чай. – Може би лейди Шелтън е на противоположното мнение.

Изабел се стресна.

– Какво означава това?

– Боя се, че тя намира поведението ми за укорително. И то наистина беше укорително. У мен има повече от Франсис, отколкото съм предполагал.

Изабел пребледня от гняв.

– Това не е вярно!

Ейдриън я погледна насмешливо.

– Всички си имаме своята тъмна страна, мамо. У някои тя просто е по-тъмна, отколкото у другите.

Изабел беше занемяла.

– Не исках да те разстройвам – каза бързо херцогът. – Тази тема е твърде болезнена. Искаш ли да обсъдим предстоящата сватба? Реших, че трябва да покана цял Лондон, за да видят, че нямаме какво да крием.

– Ейдриън – Изабел се приближи до него и докосна ръката му. – Ти не си като Франсис. Разстройвам се когато говориш така. Ти изобщо не си като него! – В сърцето ѝ се бе загнездила вина, защото криеше истината от сина си.

– Не биваше да повдигам този въпрос. – Изражението му стана непонижаемо и Изабел разбра, че той никога повече няма да отвори и дума пред нея по тази толкова болезнена тема.

Тя се извърна. Сърцето се блъскаше в гърдите ѝ, дланите ѝ овлажняха. Франсис беше мъртъв. Но мрачното изражение на Ейдриън ѝ казваше, че той още преследва не само нея, но и сина ѝ. Божичко! Трябваше да му каже истината!

Реши, че непременно ще го направи. Досега не беше осъзнавала, че дори мъртъв, Франсис още има влияние над Ейдриън, че синът ѝ се обвинява, че се смята за чудовище като него, че според него Никол го счита за също толкова недостоен. Ейдриън беше най-почтения мъж, когото познаваше и имаше право да научи истината.

Изабел потръпна. Сега беше най-подходящият момент. В края на краищата той щеше да се жени, а скоро щеше да има и свой собствен син. Ще му каже всичко. Трябва да му каже.

– Мамо, добре ли си?

– Просто малко ми прилоша – успя да промълви тя.

– Да отидем да вечеряме – каза Ейдриън, като се спусна към нея, улови ръката ѝ и се взря в нея с огромна загриженост.

Идеше ѝ да заплаче. Тази дилема я измъчваше от години. Какво щеше да стане, ако след като му кажеше всичко, изгубеше любовта и доверието му? Ейдриън бе най-важното нещо в живота ѝ. Нямахте да го понесе, ако се отвърнеше от нея. Но някак си трябваше да намери у себе си силата и куража, от които се нуждаеше, за да разкрие истината на си-на си.

23

Родена през пролетта на 1844 година, Изабел беше първото дете на граф Нортъмбърланд. Майка ѝ, лейди Беатрис, беше починала при раждането ѝ. Роджър де Уорън се ожени повторно чак петнадесет години след смъртта ѝ. Дотогава бяха само те двамата – бащата и дъщерята.

Още от малка русокосата, синеока Изабел беше истинска красавица. Баща ѝ, цялата прислуга, както ѝ всичките ѝ лели и чичовци я обожаваха и изпълняваха всяко нейно желание. Можеха ужасно да я разглезят, но тя беше неподправена и естествена по природа и израсна като очарователно създание. Беше и твърде умна за жена и графът много се гордееше с това.

Решил бе да осигури на дъщеря си възможно най-добрия брак. Де Уорън бяха едно от най-знатните семейства в страната. Твърдеше се, че Ролф де Уорън, дошъл в Англия заедно с Вилхелм Завоевателя, е бил един от най-добрите му военачалници и близък негов съветник. Той бе първият граф Нортъмбърланд и оттогава насетне всички графове бяха по традиция приближени на краля. Роджър не правеше изключение; той беше довереник на премиера и упражняваше силно задкулисно влияние върху делата на страната.

Освен това Роджър бе близък приятел на седмия херцог Клейбъроу, Джонатан Бракстън-Лоуъл – друг изключително влиятелен благородник, – независимо, че по онова време Джонатан беше от опозицията. Вън от политиката двамата мъже искрено се харесваха, уважаваха се и се възхищаваха един на друг. В една паметна вечер, в клуба си на Джеймс Стрийт, те бяха решили да свържат съдбите на децата си с брак.

Естествено, подобно съглашение между двама мъже с тяхното положение не можеше да бъде продиктувано само от приятелски подбуди. Роджър де Уорън не беше запознат с подробностите, но по сключения брачен договор се досети за действителните факти. Изабел беше една от най-знатните наследнички в Англия, но Джонатан все пак бе настоял тя да влее в херцогството солидно количество пари, както и две много богати имения. Дотогава Роджър не беше предполагал, че Клейбъроу е толкова обеднял. Това обаче ни най-малко не го притесни, защото Нортъмбърланд беше много, много богат.

Франсис беше един от най-преследваните ергени, така че изборът на Роджър не изненада никого. Графът се надяваше един ден да се

сдобие със син, който да наследи титлата, богатството и властта му, но Изабел бе първото му дете и той много я обичаше. Тя щеше да наследи голямо богатство, а като негова дъщеря носеше почетната титла „лейди“. Можеше да има всеки мъж, когото пожелае, ала изборът не беше неин. Роджър искаше за нея нещо много повече. И щеше да го постигне, омъжвайки я за бъдещия херцог Клейбъроу, защото един ден тя щеше да стане херцогиня и титлата ѝ щеше да превъзхожда дори неговата. Един ден синът ѝ щеше да бъде деветият херцог Клейбъроу. Роджър притежаваше огромна власт, но колкото и невероятно да звучеше, един ден внукът му щеше да бъде още по-влиятелен.

Роджър беше достатъчно умен, за да подсури бъдещето на дъщеря си. Тъй като Джонатан отчаяно се нуждаеше от парите, той успя ловко да го притисне до стената. Ако Франсис умреше преди Изабел, без от брака им да се е родило дете, Изабел щеше да наследи Клейбъроу. Хората от семейство Де Уорън живееха дълго, затова Роджър не се съмняваше, че Изабел ще надживее Франсис и ако нямаха щастието да се сдобият с дете, Клейбъроу щеше да премине към Де Уорън. А ако имаха дете, то щеше да се казва Де Уорън Бракстън-Лоуъл. Каквото и да се случеше, Роджър бе спечелил за семейството си онова, към което се стремеше.

Подписаха, подпечатаха и изпълниха договора. Но оттук нататък приятелството между Роджър и Джонатан вече не беше същото. Херцог Клейбъроу така и не можа да прости на граф Нортъмбърланд за онова, което бе изтргнал от него.

Изабел беше на шестнадесет и за пръв път в живота си разбираше какво е да си нещастен. Преди година Роджър се бе оженил за жена, не много по-възрастна от нея самата, и оттогава отношенията между баща и дъщеря се бяха променили коренно. Съпругата му Клер беше вдовица, едва прехвърлила двадесетте. Беше зашеметяваща тъмнокоса красавица и Роджър не се отделяше от нея. Внезапно дъщеря му бе престанала да е центърът на вселената за него. Внезапно бе започнал почти да не забелязва съществуването ѝ.

Когато графът обяви годеежа ѝ, Изабел се развълнува. Искеше час по-скоро да избяга от къщи и от баща си. Беше толкова нетърпелива, че помоли да вдигнат сватбата по-бързо, още преди дебюта ѝ в обществото. Баща ѝ се съгласи.

Тя не познаваше бъдещия си съпруг, но вече беше влюбена в него. Знаеше всичко за Франсис Бракстън-Лоуъл. Той бе с дванадесет години по-голям от нея и бе смятан за най-изгодната партия в цяла Англия.

Беше русокос и елегантен, и всяка жена, която го видеше, оставаше прехласната. Когато ги запознаха, Изабел също бе запленена. Той беше красив и хладното му високомерие само го правеше още по-привлекателен.

Ожениха се през май 1861, на седемнадесетия рожден ден на Изабел.

И всичките ѝ илюзии бяха жестоко разбити.

Преди първата брачна нощ Франсис винаги се бе представял като идеален джентълмен. Всъщност, дори не я беше целувал, нито я бе ухаждал, но това не я интересуваше. Той беше принцът от нейните сънища и всичко, сторено от него, ѝ се струваше правилно. Намираше, че неговата изисканост го прави сдържан, но и толкова вълнуващ.

Тя имаше само бегла представа какво да очаква от първата брачна нощ. Нейната баба ѝ бе обяснила донякъде какво трябва да направи мъжът и Изабел беше смутена, но и тръпнеща от очакване. Изобщо не можеше да си представи, че мъжът имал някакъв израстък, който се уголемявал и който щял да сложи в нея. Много повече я вълнуваше мисълта за целувките, които по уверенията на баба ѝ трябваше да предшестват това събитие. Как копнееше за целувките на Франсис!

Франсис я приближи със студен блясък в очите. Не се усмихваше, не ѝ предложи нито утеха, нито нежност, нито думи на любов.

– Готова ли си за мен? – попита той с насмешлив тон, като се подпря на вратата на спалнята и плъзна поглед по тялото ѝ.

Изабел изпадна в паника. Беше облечена в красива прозрачна нощница, а разпуснатите ѝ коси падаха като пищен водопад чак до кръста. Въпреки това Франсис я гледаше с безразличие.

– Да – успя да отвърне тя с твърд глас и да се усмихне.

– Какво смело момиче – каза той с нова насмешка. После се приближи до нея. – Дали и след малко ще си толкова смела?

Изабел го погледна объркано, загубила ума и дума. Имаше чувството, че Франсис не само не я обича, а и не я харесва! Но вероятно грешеше.

Той съблече халата си и Изабел за пръв път видя голо мъжко тяло. Франсис беше слаб и мускулест, но тя почти не забеляза това. Вниманието ѝ привлече израстъкът, за който бе говорила баба ѝ. Стори ѝ се толкова голям, че внезапно я обхвана страх.

Той се засмя и легна върху нея.

– Вече не сме толкова смели, а?

– Франсис, почакай – извика тя, обзета от паника. Без да ѝ обърне

внимание, той впи устни в нейните. Изабел инстинктивно се отдръпна. Дъхът му миришеше на цигари и уиски. Целувката му бе мокра и лигава и изобщо не ѝ хареса.

– Фригидна малка кучка – промърмори Франсис. – Разтвори си краката.

При тези думи Изабел се вледени. Преди да успее да реагира, той разтвори бедрата ѝ и се връза в нея. Ако знаеше, че болката ще е толкова силна, тя щеше да се подготви и нямаше да изкрещи. Но тя не знаеше, не беше подготвена. И изкрещя. За щастие Франсис свърши бързо и я остави.

Но не и преди да изрече жестоките думи:

– Надявам се, че занаят ще се държиш по-добре.

От този момент насетне Изабел го намрази. Дотогава никога не я беше наранявал – нито физически, нито с думи. А тя не беше жена, способна да крие чувствата си. Това забавляваше Франсис. Омразата ѝ го възбуждаше и го правеше още по-груб в леглото.

За щастие, той не идваше често в леглото ѝ.

Независимо че презираше съпруга си, Изабел беше от благородно потекло и възприемаше ролята си на бъдеща херцогиня с лекота и самоувереност. Поне веднъж седмично даваха прием и тя се превърна в забележителна домакиня; не след дълго я считаха за една от най-добрите в страната. Получаваше повече покани, отколкото би могла да приеме, и всяка вечер излизаше без Франсис, който живееше свой собствен живот и се виждаше със собствените си приятели.

Освен това Изабел се разбираше прекрасно с херцога и херцогинята, които искрено заобича. Херцогинята бе строга и сдържана жена, но имаше вярна преценка за хората и одобряваше Изабел. Херцогът беше благ, сърдечен и мил и правеше всичко за нея. Изабел се чудеше как двама толкова добри хора могат да създадат такъв жесток син като Франсис.

Скоро чу и слуховете. Разбра, че Франсис прекарва времето си с шумна тълпа от младежи, предимно ергени, които се занимаваха единствено с хазарт, езда, пиене и лов. Освен това от своя близка научи, че той има любовница – някаква красива танцьорка. Изабел побесня. Знаеше, че мъжете имат любовници, но никога не ѝ беше минавало през ума, че нейният мъж ще бъде като другите. Всъщност, никога не си беше представяла, че изобщо е възможно да съществува брак като нейния! Гордостта ѝ бе жестоко наранена от новината, че съпругът ѝ прекарва повечето от нощите си с друга жена, независимо, че самата тя не го

искаше при себе си. А най-лошото бе, че всички знаеха за изневярата му.

– Казаха ми, че имаш любовница, Франсис – каза му тя гневно. – И очевидно това не е тайна за никого. Вярно ли е?

Без да се колебае, той мигновено я зашлеви. Ударът бе толкова силен, че Изабел падна на земята и пред очите ѝ заиграха звезди. Лицето ѝ пулсираше от болка, едва фокусираше поглед, а Франсис вече се беше надвесил заплашително над нея.

– Никога повече не ми говори така, Изабел. Не е твоя работа какво правя. Ти си ми нужна само за една цел. И тя е да ми дадеш наследник.

Изабел благоразумно не отговори, дори не помръдна. Той си замина, оставяйки я на пода. После тя се изправи. Очите ѝ святакаха, въпреки болката, която ги пълнеше с горещи сълзи.

Беше изгубила всичките си илюзии и цялата си невинност. А още нямаше осемнадесет години.

Не можеше да зачене. Съпругът ѝ идваше все по-рядко в леглото ѝ. Колкото повече време минаваше, толкова по-жестоки ставаха обвиненията на Франсис. Обвинения, в които той си намираше оправдание да я бие.

Четири години след сватбата им херцог Клейбъроу почина. Дълбоко натъжена, Изабел плака като дете на погребението му, защото бе загубила човека, който бе станал неин близък приятел и почти бе заместил баща ѝ. У Франсис нямаше и следа от мъка. Беше нетърпелив да получи титлата. Траурът му трая по-малко от седмица.

Изабел беше разярена, но не показа гнева си, а се опита да не обръща внимание на съпруга си. Беше се научила не само да го избягва, но и да не го критикува. Наясно бе – както и всички останали, въпреки, – че Франсис е пристрастен към алкохола.

Точно по това време баща ѝ дойде да я види без лейди Клер. Дошъл бе да я утеши, но Изабел се държа хладно. През изминалите няколко години той бе създавал ново семейство; Клер му беше родила двама сина. Изабел го виждаше рядко. Изглежда той вече не я обичаше и това я нараняваше повече от всичко друго.

– Знаем колко много обичаше Джонатан – каза Роджър с усилие, преглъщайки собствената си мъка от загубата на добрия си приятел. – На мен също ще ми липсва.

Изабел винаги го бе смятала едва ли не за безсмъртен, но сега го възприе просто като един възрастен човек. Внезапно осъзна, че той не е много по-млад от херцог Клейбъроу, а Джонатан беше починал от

старост. Обзе я страх. Независимо какво се бе случило след женитбата му за другата жена, той ѝ беше баща и Изабел го обичаше.

– Татко, трябва да прекарваме повече време заедно – каза тя твърдо.

Роджър беше изненадан, но и много радостен.

– Винаги съм имал време за теб, скъпа – каза той. – Но ти, изглежда, си твърде заета.

– Аз! Ти си винаги с Клер и момчетата.

– Откакто се омъжи, непрекъснато те каня да дойдеш при нас в Лондон или в провинцията, а ти все отказваш. Знам, че двамата с Франсис водите самостоятелен живот, затова реших, че си много заета с важни обществени ангажименти и нямаш време за баща си.

Удивена, Изабел разбра, че той е наранен и тутакси се хвърли в обятията му.

– А аз си мислех, че ти си твърде зает за мен – прошепна тя. – Изглежда, че и двамата сме се заблуждавали.

После започна да приема поканите му и скоро откри, че обожава природените си братя. Клер не беше толкова лоша, всъщност, опитваше се по свой начин да се сприятели с доведената си дъщеря. А баща ѝ винаги успяваше да намери време, за да останат двамата насаме. Изабел разбра, че е била истинска глупачка да се отвърне от баща си. Очевидно той се чувстваше добре с Клер и умираше за синовете си. Изабел се радваше за него.

След шест месеца първият от кредиторите на Франсис почука на вратата. Беше много нервен и притеснен, но притежаваше документ, че Франсис е просрочил дълга си с четири месеца. Ставаше въпрос за двадесет хиляди лири. Потресена, тя го отпрати, а когато каза на Франсис, той ѝ отговори да си гледа работата. През следващия месец се появиха още няколко кредитори. Изабел не плати на никого; казваше им, че трябва да говорят със съпруга ѝ, който от своя страна умело ги избягваше. В крайна сметка се изясни, че Франсис е задлъжнял с умопомрачителната сума от сто хиляди лири.

Накрая той ѝ призна, че няма тези пари.

Кредиторите продължиха да я преследват, Франсис просто се смееше. Накрая един от кредиторите заплаши, че ще го призове на съд. Изабел мразеше Франсис, но не можеше да допусне това. Затова заложи семейните си бижута и го спаси.

Разстроена от станалото, тя реши сама да прецени състоянието на семейните дела. Първо се зае да прегледа писалището на Франсис и за

свой ужас установи, че е пълно с неплатени сметки. Длъжници по всички тях бяха именията. Напоследък няколко управители на различни имения на Клейбъроу бяха идвали да ѝ искат пари, но тя бе отпратила и тях. Сега обаче повика управителя на фамилната им къща и го попита направо. От него разбра, че управителите на различните имения на Клейбъроу отговарят само за дребните, ежедневни разходи, и че сам херцогът е държал основните средства и е упражнявал надзор над всички. Джонатан беше починал преди девет месеца, а Франсис още не бе поел отговорностите си. Изабел беше потресена.

Знаеше какво трябва да направи. Знаеше, че Франсис няма да го одобри. Но неговото мнение отдавна бе престанало да я интересува.

Тя тръгна от имение на имение, за да прегледа всеки сантиметър от владенията на Клейбъроу. Четеше книгата и разговаряше с управителите. Когато цялата ситуация ѝ се изясни, отиде в банката, за да ѝ дадат чек. После го показа на Франсис.

– Имаме много неплатени сметки, Франсис – каза тя на съпруга си една сутрин, когато той се прибра в къщи разпасан и небръснат след полдния си гуляй. – Прегледах внимателно всички сметки и са ми нужни осемдесет хиляди лири, за да платя дълговете ни. Нашият банкер ми даде този чек. Ще бъдеш ли така добър да го подпишеш?

Той грабна чека. Видя, че е платим на съпругата му и го скъса.

– Ако имахме осемдесет хиляди лири в банката, мислиш ли, че щях да ти дам да ги изхарчиш?

– Но мистър Пиърс издаде чека без проблеми.

– Глупачка такава! Той с радост би ни заел сумата, защото има изгода от това! – изрева Франсис.

Изабел дълго мисли. После се срещна с адвокатите на Клейбъроу. Накрая отиде обратно при мистър Пиърс, придружавана от баща си. Уредиха заем само на нейно име. Сметките на именията бяха платени и нещата отново тръгнаха гладко, вече под непосредствения надзор на Изабел.

Сега тя управляваше обширните имения на херцогството. Макар и начинаеща, тя беше умна, а и адвокатите, и баща ѝ я напътстваха. Когато дойдоха първите малки печалби от обработваемата земя на юг и от продажбата на дървесина на север, Изабел с огромно задоволство подписа чек и го изпрати на мистър Пиърс. Щеше да мине много време преди Клейбъроу да се изправи на крака, тя се надяваше, че с разумно управление и това ще се случи.

Колкото повече успехи постигаше, толкова повече Франсис я

укоряваше и ѝ се подиграваше. И толкова повече я мразеше.

В края на 1867 година Изабел предприе първото си пътуване до Америка. От смъртта на Джонатан бяха изминали три години, а именията на Клейбъроу вървяха добре, независимо от неблагоприятните времена за икономиката. Изабел бе направила някои инвестиции, които се наляваха да излязат успешни. Беше предоставила под наем на една минна компания обширни пространства земя и бе станала съдружник в компанията. Поела бе риск, но разчиташе, че в бъдеще това ще ѝ донесе значителни печалби.

След края на войната между щатите, много хора, сред които и тя съзряха възможностите, които щяха да се открият при възстановяването на Юга. И Изабел замина за Вирджиния, за да инвестира в земя, която сега беше напълно опустошена и съвсем евтина, но след време щеше да струва цяло състояние. Разбира се, не разполагаше със средства за покупката, но мистър Пиърс с радост ѝ даде нов заем.

Не беше тайна, че тя управлява именията на Клейбъроу и че е предприела някои делови начинания. Обществото беше шокирано, дори скандализирано. Не можеха да повярват, че тя, жената, херцогинята, се занимава с търговия. Аристократите поначало презираха търговията и не можеха да повярват, че една дама, и то херцогиня, сериозно се е заловила да работи. Никой не одобряваше това. Но като херцогиня Клейбъроу Изабел имаше прекалено много власт, за да си позволят да я избягват; никой не можеше да откаже на поканите ѝ, никой не би си и помислил да я изключи от списъка на гостите си. Напротив, всяка домакиня се молеше тя да се отзове на поканата ѝ. Никой не смееше дори да я погледне с подозрение или пренебрежение. Изабел знаеше, че е обект на клюки и това я забавляваше. Франсис не шокира никого (освен самата нея) с новата си склонност към младежи, но тя шокираше всички с очевидната си интелигентност и здрав разум.

Този път на Франсис не му беше забавно. Вбесяваха го както клюките, така и Изабел. Нито веднъж не ѝ благодари, че бе спасила него и дома му, и никога не ѝ го прости. Освен това не пропускаше да я нарече безплодна кучка.

Изабел не му обръщаше внимание. Предполагаше, че е прав, че щом досега нямаха деца, сигурно е безплодна. Самият Франсис сякаш също се бе предал, защото не беше идвал в леглото ѝ повече от година. Изабел знаеше, че е прекалено погълнат от настоящия си любовник, за да намери време за нея. Изпитваше облекчение, но и малко тъга. Глупаво бе да иска дете от Франсис, но тя въпреки всичко искаше.

Осъзнаваше, че желанието ѝ няма да се осъществи никога. Беше едва на двадесет и три, но се чувстваше като на петдесет, като жена, отдавна преминала детеродната се възраст.

„Морски дракон“ беше лъскав кораб с бели мачти, един от най-бързите океански клипери. Обикновено не превозваше пътници, но веднъж решила да предприеме това пътуване, Изабел искаше да стигне до Америка колкото се може по-бързо. Секретарят ѝ познаваше господарката си, затова ѝ уреди да пътува с „Морски дракон“, като плати за това доста солидна сума.

Изабел го съзря още преди да се качи на борда. Беше застанала на пристана с камериерката си и не можеше да помръдне. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото.

Дори не можеше да го види ясно. Слънцето беше зад него и я заслепяваше. Видя само един невероятно едър и силен мъж, с високи ботуши и бричове, със свободно развята ленена риза. Чу го да дава нареждания. Пулсът ѝ се ускори, тялото ѝ потръпна. Той бе невероятно мъжествен.

Но какво ѝ ставаше?

Мъжът се отдръпна от заслепяващото слънце, после застина и бавно извърна лице към нея. Светлокестенявата му коса падаше небрежно върху раменете и обрамчваше едно силно, обаятелно лице. Острият му поглед обходи пристана и накрая я откри.

Изабел го гледаше като хипнотизирана. Той се взира в нея в продължение на цяла вечност – вечност, която бе чакала цял живот. После се усмихна. Усмивката му беше открита и топла. Изабел се изчерви.

– Върви – каза тя на прислужницата си Беси. – Върви намери някой, който да пренесе куфара ми.

Почувства облекчение, щом насочи вниманието си към нещо друго, но знаеше, че той още я гледа. Усещаше с всяка клетка на тялото си, че не трябва да се качва на този кораб – на неговия кораб. Знаеше, че е негов, без да има нужда някой да ѝ го казва. А също така знаеше, че няма, че не може да се върне обратно.

– Коя си ти?

– Изабел.

Слънцето залязваше. Плаваха вече цял ден. Това бяха първите му думи към нея. Беше се приближил безшумно, но Изабел не се стресна. От доста време стоеше сама на палубата и го очакваше.

– Изабел.

Тя се обърна с лице към него.

Въздействието му върху нея беше също толкова силно, колкото и преди. Той я зашеметяваше, спираше дъха ѝ.

– Аз съм Ейдриън – каза той тихо, а погледът му се плъзна по лицето ѝ изучаващо, сякаш искаше да запечата в паметта си всяка нейна черта. – Ейдриън Стоун.

– Знам. Попитах.

Те се вгледаха един в друг. Сърцето на Изабел биеше бързо, сякаш бе уплашена. Ала това не беше уплаха. Беше желание. Желание, каквото не беше изпитвала никога досега. Диво, горещо, мъчително желание, което караше краката ѝ да се подкосяват.

Той не беше изключителен красавец. Лицето му беше грубовато, челостта му – прекалено масивна, носът – малко по-дълъг от необходимото. Очите му бяха кехлибарени и блестяха като злато. Беше небръснат, а косата му бе дълга и рошава. Беше много по-висок от нея, много по-едър, много по-силен. Струваше ѝ се, че ще умре, ако я докосне.

Той бавно си пое дъх.

– Боже господи! Ти си най-красивата жена, която съм виждал. Цял ден си повтарям, че си сън, че не може да си истинска. Но ти си истинска, нали?

– Истинска съм – прошепна тя. Отчаяно ѝ се искаше да го докосне.

Той вдигна ръка. Изабел чакаше, агонизираща. Пръстите му докоснаха високата извивка на скулите ѝ. Тя затвори очи, молейки се да я вземе в обятията си. Не я интересуваше кой ще ги види.

Той рязко се отдръпна от нея и изруга. Изабел отвори очи и видя, че е ядосан. Не можеше да разбере защо. Той се завъртя на пети и си тръгна без да каже нищо повече.

След миг тя го последва.

– Спри – каза ѝ той в коридора под палубите. Един мускул на врата му играеше. – Спри там, където си.

Изабел знаеше и без да ѝ казват, че каютата зад гърба му е неговата. Облиза устни. Беше нервна и смутена, сякаш отново бе станала шестнайсетгодишно момиче.

– Не мога – прошепна тя.

Лицето му придоби студено изражение.

– Ти си дама – каза той, – а по пръстена ти разбирам, че си и омъжена.

– Да, така е – промълви тъжно Изабел.

– Толкова ли ти е лесно? Често ли го правиш така?

Въпросът му я ужаси.

– Не! Никога, никога не съм изневерявала на мъжа си през седемте години, откакто сме женени. До днес.

Той хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

– Истината ли казваш?

Очите ѝ казваха истината.

– Да.

Той я стисна още по-здраво. Заболя я. Но не я бе грижа.

– Не разбираш ли? – Почти крещеше. – Не искам просто да прекарам една нощ с теб. По-скоро изобщо не бих те имал.

Това вече беше твърде много. Изабел изстена, вкопчи се във фината му бяла риза и се озова притисната към гърдите му.

– Ейдриън, аз също не искам само една нощ!

Тялото му я прикова към коравия дюшек на койката. Изабел продължаваше да стене от възбуда. Той разбра, отметна полите и фустите ѝ, разкъса долните гащи и докосна горещата ѝ, гладка плът. Тя изкрещя силно и мигновено достигна кулминацията, погълната бе от мощната вълна на екстаза.

– Господи, Изабел! – възкликна Ейдриън.

В очите ѝ заблестяха радостни сълзи.

– Беше ми за пръв път – прошепна тя и наистина се разплака. Той не я разбра, но усети промяната в нея. Взе я в обятията си и я притисна в силната си прегръдка. За пръв път откакто бе станала жена, Изабел плачеше за себе си. Плачеше заради болката, която ѝ бе причинил Франсис, заради изгубената си невинност, заради разбитите си илюзии. Плачеше за това, че бе срещнала Ейдриън чак сега, когато бе вече твърде късно. Плачеше, защото за пръв път от много години насам се чувстваше в безопасност, най-сетне бе намерила своя пристан.

– Сигурно ме смяташ за луда – каза тя накрая. Беше минало много, много време.

По-късно Ейдриън щеше да ѝ каже, че е изплаквала мъката си с часове.

Той още я държеше в прегръдките си, а тя, полугола в разкъсаните си дрехи, се беше притиснала към него.

– Никога не съм виждал жена с толкова разбито сърце – отвърна тихо той, като хвана косите ѝ и ги разплете. – Искаш ли да ми разкажеш?

Изабел се усмихна. Усмивка, в която се преплитаха радост и тъга.

– Не. Не сега. Може би никога. Сърцето ми вече не е разбито. Ти го спаси.

Той се усмихна и нежно я целуна по челото.

– Радвам се.

Изабел не знаеше колко греша. Сърцето ѝ тепърва щеше да стане на парченца.

Тя го гледаше как се съблича. Гърдите ѝ горяха от безбройните ласки. Лежеше сред разкъсаните си дрехи върху едничкото одеяло, с което спеше той. Вече познатата топлина пулсираше между бедрата ѝ. Очите ѝ се взираха с жаден копнеж в мускулестата му гърд.

Ейдриън също я погледна с не по-малък копнеж.

– Горд съм, че ме гледаш така – каза той.

– Толкова си красив – отвърна Изабел.

Той се засмя тихо и свали панталоните си. Изабел простена при вида на мощните му бедра, на огромната му, набъбнала мъжественост.

– Мога да се взривя само като те гледам – прошепна тя.

Ейдриън измърмори нещо и се надвеси над нея. Изабел нетърпеливо го придърпа към себе си. Устните им се сляха. Той се намести между разтворените ѝ бедра, а тя склочи крака около хълбоците му. Той проникна в нея. От гърдите и на двама им се изтръгна вик.

– Господи! – възкликна той. – Изабел, Изабел, нима е възможно вече да съм влюбен в теб?

Тя неистово се вкопчи в него, а той я прегърна едновременно силно и нежно.

– Надявам се. Много се надявам!

Никога не му разказа за Франсис. Той искаше да знае, но когато тя му обясни, че това не е важно, не и за тях двамата, Ейдриън уважи чувствата ѝ и престана да настоява. Изабел знаеше, че той я обича така силно, както го обичаше тя. Не желаше Франсис да попречи на щастието им. Нито пък искаше да мисли за бъдещето.

Но когато приближиха американския бряг, Ейдриън я попита:

– Кога ще ми кажеш, че ти си херцогиня Клейбъроу?

Изабел лежеше гола в обятията му в неговата малка, оскъдно обзаведена каюта.

– Ти знаеш! Знаел си през цялото време!

– Да, знам. Разпитах за теб веднага, щом те видях да стоиш на пристана.

Изабел беше сърдита, но почувства и облекчение.

– Можеше да ми кажеш, че знаеш.

– А ти можеше да ми кажеш коя си.

Тя замълча и се надигна. Той също мълчеше. Двамата се взряха един в друг.

– Не сега – каза тя накрая и го погали по гърдите. – Не сега, Ейдриън.

Ейдриън също се надигна и хвана ръката ѝ.

– Не, сега. Знам, че не го обичаш. Знам, че обичаш мен.

– Винаги ще те обичам.

Лицето му се озари от радостна усмивка. Изабел обаче не се усмихна. Ейдриън усети безпокойство.

– Изабел, никога досега не съм искал да се женя. Но искам теб. Не само в леглото си. Искам да станеш моя съпруга. Искам да имаме деца, мънички синове и дъщери. – Беше ужасно напрегнат.

– Може би ще имаме, поне едно. – Продължаваше да не се усмихва. Обзе я паника.

– Ти няма да се върнеш при него. – Това не беше въпрос, а заявление.

– Как бих могла да избягам? – извика Изабел.

Въпросът ѝ го изуми.

– Ти обичаш мен! Не знам какво е направил този негодник, но е разбил сърцето ти! Не можеш да се върнеш при него!

– Но да избягам? – Тя беше шокирана от тази мисъл, мисъл, от която цял живот се бе опитвала да избяга.

– Значи всичко е било само игра? – изкрещя яростно Ейдриън и скочи на крака.

– Не! Не е игра! Обичам те! Но, Ейдриън, аз съм Де Уорън.

– Искаш да кажеш, че за теб е по-важно да бъдеш херцогиня, отколкото да бъдеш с мен?

– Не! Искам да кажа, че Де Уорън винаги изпълняват дълга си, каквато и болка да им причинява това. Една Де Уорън не може да бяга от съпруга си и от съдбата си. Не може!

– О, господи! – изстена той, когато разбра, че тя с цялото си сърце вярва в това, което казва. – Ти наистина говориш сериозно.

Изабел затвори очи. Тя беше Де Уорън. Беше и част от Клейбъроу. И вярваше в лоялността, в дълга и в честта. Ако не вярваше, нямаше да бъде Изабел де Уорън Бракстън-Лоуъл. Ако не вярваше, щеше да бъде никоя.

Ейдриън излезе от каютата с преbledняло лице. Изражението му показваше, че знае, че никога няма да има това, което искаше. Кое и двамата искаха.

Изабел остана три месеца във Вирджиния с Ейдриън Стоун. Престоят ѝ бе изпълнен с горчиво-сладки емоции. И двамата се опитваха да

не мислят за раздялата, и двамата отчаяно се опитваха да живеят само в настоящето. Изабел никога не бе изпитвала такава любов. Нито болка като тази, която изпита в деня на заминаването си от Америка.

До този момент той я бе опознал така, както една жена може да бъде опозната само от мъж, който я обича. Повече не повдигна въпроса дали тя ще напусне Франсис. Знаеше колко много я боли.

Отидоха на пристанището заедно. Изабел беше решила да не плаче, защото ако започнеше веднъж, нямаше да може да овладее бурята на емоциите си. Не искаше да се колебае. Колко лесно беше да остане с него, да загърби всичко досегашно. Ала не биваше изобщо да си позволява подобни мисли. На всяка цена трябваше да заключи съзнанието си за тях.

Ейдриън я прегърна. Под тях се полюшваше закотвен някакъв клипер, който смъртно наподобяваше „Морски дракон“. Над тях небето бе безоблачно синьо. Пролетта беше навсякъде, само не и в техните сърца.

– Обичам те и те уважавам – каза той накрая, взрян в очите ѝ. – Затова те оставих да вземеш сама най-важното решение в живота си. Щом чувстваш, че трябва да постъпиш така, аз те подкрепям.

Тя не можеше повече да съдържа сълзите си. Те бликнаха от очите ѝ като река.

– Винаги ще те обичам – промълви Ейдриън с пресипнал глас. – И винаги ще бъда тук. Ако промениш решението си – след една, след две, след десет години, – аз ще те чакам. Никога няма да има друга, Изабел, никога.

– Не искам да ме чакаш – каза тя, но и двамата знаеха, че това е лъжа.

– Никога няма да има друга – повтори той. – Обичам те, Изабел.

Изабел се качи на кораба, заслепена от сълзи. Беше съкрушена. Напусна Америка, но остави сърцето си там, защото то принадлежеше на Ейдриън Стоун и винаги щеше да му принадлежи. Върна се в Англия, но никога повече не се почувства щастлива.

– Беше сигурен, че не е чул правилно.

– Моля?

Изабел беше пребледняла като платно.

– Ейдриън... трябваше да ти го кажа много отдавна. Франсис не е твоя баща.

Херцог Клейбъроу я гледаше поразен.

Вечерята беше приключила и двамата се бяха оттеглили в един от по-удинените салони на къщата, за да може вдовстващата херцогиня да изпие обичайната си чаша портвайн. Веднага щом тежките лакирани врати от тиково дърво се затвориха зад тях, херцогинята помоли сина си да седне. Озадачен, той се беше подчинил. И тогава тя бе заявила, че Франсис не му е баща.

– Това някаква ужасна шега ли е? – попита той. Сърцето му удряше така силно, че едва чу собствените си думи.

– Не е шега. – Тя преглътна нервно. – Франсис не ти е баща.

Ейдриън не помръдна. Пулсът му се ускори непоносимо. Думите на майка му кънтяха в ушите му. Франсис не ти е баща. Беше невъзможно, невероятно; беше сбъднатата мечта на един мъж, който вече изобщо нямаше мечти.

– Добре ли си? – попита разтревожено Изабел. – Ето, изпий това. – Тя се приближи до него и му подаде чаша портвайн. Ръцете ѝ трепереха.

Ейдриън сграбчи китката ѝ с неподозирана сила.

– Той не ми е баща?

– Да.

Той се изправи. Все още стискаше ръката ѝ.

– Тогава кой е баща ми?

– Причиняваш ми болка – простена Изабел.

Ейдриън видя преbledнялото ѝ лице и сълзите в очите ѝ и веднага я пусна.

– Мили боже, прости ми, мамо. Не осъзнавах какво правя.

– Няма за какво аз да ти прощavam – каза тъжно тя.

– Кой е баща ми? – отново попита Ейдриън. Още се чувстваше замаян.

– Казва се Ейдриън Стоун. Той е американец от Бостън. Морски капитан.

Херцогът я погледна втренчено. Сетне се отдръпна, отиде до камината и се загледа в подскачащите пламъци. Мина много време преди да успее да асимилира чутото. Слава бог, Франсис не му беше баща. Баща му беше американец на име Ейдриън Стоун. Морски капитан. Всичко това бе толкова фантастично, че се запита дали все пак не сънува.

– Добре ли си?

Той бавно се обърна.

– Искam да ми разкажеш всичко, мамо.

Тя кимна и сплете ръце.

Ейдриън стоеше неподвижен пред камината. Най-накрая, след

толкова дълго време, истината беше разкрита.

Това е невероятно, мислеше си той. Когато майка му завърши разказа си, като му обясни как е решила да напусне Вирджиния и Ейдриън Стоун и да се върне в Клейбъроу, херцогът изглеждаше спокоен, но вътрешно гореше.

– Това обяснява всичко – промълви той в последвалата тишина.

Изабел стоеше безмълвна и неестествено бледа. Приседна на ръба на канапето с лице към него. Ръцете ѝ неспокойно заoprавяха гънките на роклята ѝ. Гледаше сина си тревожно, питащо, но той почти не я виждаше.

– Нищо чудно, че той ме мразеше. И теб също.

Изабел прехапа устни.

– Той ме мразеше още преди да срещна баща ти. Намрази ме, когато поех отговорността за неговите имения, която трябваше да носи той. И омразата му нарастваше всеки път, когато го избавях от поредния му дълг.

– Да, знам това. – Той закричи из стаята. – Исусе! – каза накрая и когато се обърна към майка си, очите му горяха от гняв. – Трябваше да ми кажеш още преди години!

– Знам – прошепна тя. – Ти ми се сърдиш.

– Опитвам се да не ти се сърдя. Опитвам се да разбера колко си искала да скриеш цялата тази история, дори и от мен. Но, за бога, мамо! Не трябваше ли отдавна да науча, че това копеле не ми е баща?

– Да.

– Господи, мамо, иска ми се да ми беше казала! – Той се отдалечи. Широките му резки крачки говореха, че е възбуден. Внезапно се обърна с лице към нея. Беше прекалено погълнат от собствените си чувства, за да забележи, че майка му бе почти разплакана.

– Какво стана след като напусна Вирджиния? Получи ли някога известие от него?

Сърцето на Изабел, което вече препускаше лудо, заби още по-силно от страх.

– Какво си намислил?

– Трябва да го открия, естествено. Ако е още жив.

Тя мълчеше.

– Е? – попита рязко Ейдриън.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Да, изпращаше писма... известно време. Но вече изминаха двадесет години без да получа каквато и да било вест от него.

– Би ли ми обяснила по-подробно? – попита нетърпеливо той.

– След като се върнах при Франсис, той ми изпрати писмо. Кратко, безлично писмо. Интересуваше се как съм. Изпращаше ми такива писма в продължение на няколко години. По пощенската марка разбирах къде се намира в момента. Адресът му беше в Бостън. По времето когато се запознах с него, домът му бе там.

– Какво се случи после?

Сърцето ѝ се сви. Спомените бяха твърде болезнени, както и резки-те въпроси на сина ѝ. Не беше казал нищо, но Изабел усещаше, че е разгневен. А какво щеше да последва след гнева? Презрение?

Тя заговори много тихо, опитвайки се да овладее трепета в гласа си.

– Сигурна съм, че в началото той искаше да знае къде се намира. По този начин ми казваше, че още е там, че ме чака, ако променя решението си. Но после спря да пише. – Гласът ѝ пресекна и сълзите рукнаха. – Може би се е оженил. Може би е мъртъв. Не зная.

Ейдриън я изгледа втренчено, внезапно осъзнал истината.

– Ти още го обичаш!

Изабел намери кърпичка и изтри очите си. Отчаяно се опитваше да си възвърне самообладанието. Плачеше заради сина си, заради истинския му баща, заради себе си.

Внезапно Ейдриън отиде нея и непохватно положи ръка на рамото ѝ.

– Разбирам, че ти е трудно. Но, мамо, това е от огромно значение за мен. Трябва да получа адреса му в Бостън.

– Разбира се – успя да промълви отчаяно тя.

Той се извърна. После, опитвайки се да възпре обзелото го вълнение, каза:

– Трябва незабавно да му напиша писмо. Ще наема детективи. Ще изпратя един от тях в Бостън. Ако е жив, ще го откроя.

Изабел преглътна и се приготви да нанесе последния удар на сина си.

– Ейдриън, той не знае.

Ейдриън се обърна.

– Не му казах. Той няма представа, че има син.

Разкритието беше потресаващо. След като майка му си отиде, Ейдриън седна в библиотеката, прегърна хрътката си и дълго се взира в танцуващите пламъци на огъня, без да ги вижда. Трудно му беше да осъзнае, че Франсис не му е баща, че майка му е имала връзка с мъж на име Ейдриън Стоун и че той е неговият баща.

Обзе го ярост. Ядосваше се на майка си, макар че с всички сили се опитваше да овладее гнева си. Опитваше се да разбере мотивите ѝ, въпреки че цял живот нямаше да успее.

Когато я попита как е могла да крие истината не само от него, но и от баща му, Изабел така се разстрои, че не успя да каже и дума.

Не можеше да спре да мисли за тайнствения американец, който бе истинският му баща. Ейдриън Стоун. Изабел го беше кръстила на своя любим. Какъв ли е бил този американец? Морски капитан. Ейдриън не си представяше майка си с някой набит, небръснат мъж в раирана блуза и морскосини панталони. Но Изабел не бе отговорила на нито един от многобройните му въпроси. Той знаеше, че я разстройва като я разпитва за баща си, но не можеше да спре. Нима нямаше право да узнае всичко?

Накрая тя му каза, че Ейдриън Стоун е бил всичко, което Франсис не беше, после със сълзи на очи избяга от стаята и от дома му. За момент Ейдриън почувства разкаяние, но после умът му отново бе обзет от мисълта, която не го оставяше на мира: имаше друг баща.

Той се засмя на висок глас. Сега без да се разкайва можеше да проклина Франсис до насита, нещо повече – сега вече разбираше защо Франсис го бе презирал. Този въпрос го бе преследвал през целия му живот и най-сетне беше намерил своя отговор.

На следващия ден Ейдриън посети годеницата си. Гореше от нетърпение да открие баща си жив и здрав и още снощи, след като научи истината, нае детективи, един от които изпрати с писмо в Бостън. Не спазяла нощ и когато пукна зората, вече бе приел смайващия факт, че някакъв мъж на име Ейдриън Стоун е истинският му баща. Сега нямаше какво друго да прави, освен да чака резултатите от разследванията, които беше предприел. Но по отношение на бъдещата си съпруга можеше да направи много неща. Трябваше да осигури бъдещето и на двамата им.

Твърдо възнамеряваше да продължи да брани Никол от скандала, който щеше да предизвика предстоящата им сватба. За тази цел трябваше да се появяват заедно в обществото и той да влезе в ролята си на лудо влюбен мъж. Трябваше да потуши неприятните, злонамерени слухове, които твърде много се доближаваха до истината. Трябваше да защитава годеницата си и да ѝ осигури онзи прием в обществото, който тя заслужаваше.

Огромната черна карета с трите лъва на Клейбъроу спря пред дома на Шелтън на Тависток Скуеър и херцогът слезе. Винаги се движеше с бърза и енергична походка, но днес стъпваше с особена лекота. Олдрик отвори входната врата и веднага зяпна херцога, който го поздрави с необичайна за мрачния си нрав усмивка. Знаеше, че вероятно се хили като малоумен, но не можеше да скрие доброто се настроение.

Това настроение обаче се стопи, докато чакаше Никол в приемната. Тя не се появяваше. Петнадесет, тридесет, четиридесет и пет минути. Задоволството на Ейдриън се превърна в раздражение, после – в гняв. Как бе могъл да забрави, че независимо от невероятния обрат на събитията, годеницата му не изпитва никакво желание да го види? При последната им среща у Линдли, тя му беше ядосана. Вчера бе успяла да избегне срещата с него. Нима графинята не ѝ бе предала прикритото предупреждение, което ѝ бе отправил? Нима Никол си мислеше, че пак ще се скрие? Толкова глупава ли беше?

Той излезе от приемната и се натъкна на Олдрик който обикаляше неспокойно из коридора.

– Ваша светлост! Мога ли да ви предложа нещо освежаващо?

– Къде е нейната стая? – попита херцогът.

Олдрик застина.

– Ваша светлост... ъ-ъ-а... Ваша светлост...

– Да смятам ли, че е на втория етаж?

– Да – промълви икономът, ококорил очи.

Херцог Клейбъроу вдигна въпросително вежди.

– Петата стая отляво – прошепна Олдрик.

Ейдриън се отправи нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Почука отчетливо на петата врата и после нахлу в стаята без да чака поканена, защото знаеше, че ако самоличността му бъде разкрита, такава няма да има.

Никол беше само по долни дрехи. Върху леглото ѝ имаше камари от коприна, шифон, тафта, кадифе, тюл вълна, кашмир и дори кожи, а из стаята бяха разпилени пера, панделки, дантели и други аксесоари. Навсякъде имаше отворени кутии с шапки и ръкавици. Подът трудно можеше да се забележи, защото бе безразборно осеян с увивна хартия. До дивана се издигаше купчина от дамски чанти във всички възможни размери, форми и цветове. Прочутата модистка мадам Лавие стоеше на колене и мереше подгъва на златистата копринена фуста на Никол. Други две жени седяха в стаята и усърдно шиеха. Всички те едновременно спряха работата си и зяпнаха херцога.

Първа си възвърна самообладанието Никол. Тя закри с ръце гърдите си, които се повдигаха над обточения с дантела корсет.

– Излез навън!

Ейдриън веднага разбра, че изобщо не е имала намерение да слиза долу при него.

– Всички да излязат. Веднага.

След секунда в стаята бяха останали само херцогът и неговата годеница.

С все още скръстени на гърдите ръце Никол отстъпи назад и изпочка увивната хартия.

– Не е редно да си тук. Ще предизвикаш още по-голям скандал!

– Скандал. – Той се усмихна. – Всички ще си кажат, че това е скандална любов!

– О! Как можах да забравя каква игра играеш?

Ейдриън се усмихна отново. Макар да бе скрила гърдите си с ръце, вече бе успял да съзре пищната плът, която преливаше от корсета ѝ, и тъмнорозовите зърна, които надничаха над златистата дантела.

– Колко смяташе да ме държиш долу, Никол?

– Завинаги!

Той се засмя зловещо.

– Това не е много благоразумно от твоя страна. – Отново я обгърна с поглед. При мисълта, че са сами, в нейната спалня, близо до леглото ѝ тялото му запулсира.

– Трябва да си отидеш. Без друго ще се разчуе, че си нахлул в стаята ми – каза тя задъхано.

– Добре – отвърна Ейдриън и пристъпи към нея с решителна крачка. – Ще си помислят, че съм луд по теб, шом те преследвам дори в спалнята ти, забравил за благоприличието.

Никол бързо се премести от другата страна на леглото.

– Ти си луд!

– А ти, мила моя, си страхливка – каза той и отново пристъпи към нея.

– Не съм страхливка – процеди през зъби тя и стисна украсената с орнаменти табла на леглото. Гърдите ѝ се вълнуваха от ярост. – Ти си страхливец! Да се промъкнеш зад гърба ми и да поискаш ръката ми от татко, след като вече ти бях отказала!

Ейдриън се закова на място. После се спусна към нея, сграбчи я и откопчи ръцете ѝ от таблата на леглото. Тя изпищя. Той я разтърси и гърдите ѝ изскочиха над корсета.

– Напротив – каза с напрегнат глас. – Всеки, който е достатъчно глупав да се ожени за теб, всъщност е истински смелчага.

Никол се отскубна от него и неистово разрови пръснатите по легло-то платове. Накрая успя да метне на гърдите си парче плътен червен шифон.

– Тогава се откажи – изкрещя тя. – Няма да търпя да ме обиждаш.

Той стисна зъби и си напомни, че действията му са продиктувани единствено от необходимостта да я накара да млъкне, преди да е прова-лила напълно намеренията му да я предпази от скандала и преди да е на-ляла още масло в огъня на злонамерените слухове. Но още докато си казваше това, още докато я привличаше към себе си, за да я притисне към набъбналата си мъжественост, Ейдриън осъзна, че това извинение не е напълно искрено. Всъщност вече безкрайно се бе уморил от нейни-те игри и протести.

– Значи твоето търпение е по-голямо от моето. Предупреждавам те, Никол, аз се обиждам много бързо. – Той се усмихна мрачно и я целуна.

Никол се замаята свирепо, опита се да го удари и почти успя. Ейдри-ън обаче хвана китките ѝ и я събори върху камарата скъпи платове, пок-риващи леглото ѝ.

– Виждам, че те боли. Защо не си признаеш, че си уязвима? Защо се

опитваш да се бориш с мен? Защо ме караш да излизам от кожата си?

– Естествено, аз съм виновна за всичко – извика тя, но остана неподвижна, прикована по гръб на леглото от тежестта му. Краката му бяха между бедрата ѝ.

Той не отговори. Не отговори с думи, но рязко дръпна червения шифон, който разделяше телата им. Никол се ококори и направи опит да се освободи, но той не я пусна, а продължи да я държи прикована към леглото.

Тя притихна и дълго време лежа неподвижна. Само голите ѝ гърди се повдигаха тежко.

– Не можем ли да престанем с тези глупости? – попита той.

Погледът ѝ бързо се стрелна от устните към очите му.

– Бъдещето ми е поставено на карта. Не мисля, че това са глупости!

– Нашето бъдеще е поставено на карта – отвърна той. – Нашето.

Никол отново се опита да го отблъсне и отново не успя.

– Как можеш да ми причиняваш това? – прошепна тя.

Погледът му се спусна към голите ѝ гърди.

– Откажи се, Никол. Ти вече загуби. Приеми неизбежното. Приеми факта, че след няколко дни ще бъдеш моя съпруга.

Никол направи пореден безуспешен опит да се освободи от него. Знаеше, че ѝ причинява болка, защото продължаваше все така силно да стиска китките ѝ; усещаше, че твърдата му мъжественост се впила в слабините ѝ и знаеше, че тя също усеща.

– Никога няма да го приема – извика Никол.

Искаше да ѝ се изсмее, но не можа. Нямахше нищо забавно в това нейно твърдоглаво упорство. Само тя беше способна да разпали гнева му толкова лесно – разбрал го бе още от мига, в който я видя за пръв път.

– Никога няма да се вразумиш – каза той. По челото му бе избила пот. Водеше отчаяна борба със себе си, но напразно – копнежът му беше безмерен. Тялото му се разтрепери.

Погледите им бяха приковани един в друг. Ейдриън осъзна, че се поддава на надигналата се в него страст и в същия миг усети, че и нейната съпротива се пропуква. След още миг Никол затвори очи и изви снага нагоре към него.

Той без друго не се нуждаеше от окуражаване. Разтвори бедрата ѝ с колене и впи устни в нейните. Целувката му я зашемети. Тя се повдигна жадно към него и потърси с устни езика му. Той безжалостно притисна слабини към нея.

Някой почука рязко на вратата.

Ейдриън мигновено скочи на крака и дръпна нагоре корсета на Никол. Тя го погледна с блеснали, премрежени от страст очи.

– Имаме посетител – прошепна той напрегнато и я издърпа да стане. Тялото ѝ беше отпуснато като парцалена кукла. Ейдриън я разтърси и с облекчение видя, че погледът ѝ се фокусира. Остави я и се отправи към вратата, като в движение натъпка ризата си в панталоните и си оправи вратовръзката. Отвори вратата точно в мига, в който се чу ново почукване.

Беше графинята. Въпреки любезната ѝ усмивка Ейдриън не се и съмняваше, че не са успели да я заблудят.

– Здравейте, Ваша светлост. Помислих си, че мога да ви донеса нещо освежаващо, докато говорите с дъщеря ми.

– Колко съобразително – промърмори той и погледна Никол. Облечена в зелен халат, тя стоеше с гръб към тях и се вираше през високите прозорци. Независимо, че тялото му агонизираше, Ейдриън изпита облекчение от появата на графинята. В никой случай не бе смятал, че ще се самозабрави дотолкова.

Джейн постави подноса върху стъклената масичка. Известно време си разменяха любезности, после тя си тръгна, като остави вратата широко отворена. Ейдриън се обърна към гоненицата си. Никол продължаваше да го гледа навъсено; очевидно в изминалите минути настроението ѝ изобщо не се бе подобрило.

– Надявам се, че вече си напълно доволен – подхвърли необмислено тя.

– Далеч не съм доволен.

Лицето ѝ се изчерви. Отново беше скръстила отбранително ръце на гърдите си.

– Защо трябва да идваш? За да посипеш сол в раните ми?

– Какви рани? – попита той сухо и се обърна с гръб към нея. Отново бяха сами и макар сега тя да бе облечена с халат, Ейдриън усети, че болката в слабините му се разпалва с нова сила. Той наля две чаши чай, Надяваше се, че ще успее да угаси пожара, бушуващ в тялото му.

– Знаеш какви! – просъска тя. – Защо държиш на този смехотворен брак? Напълно съм съгласна с онова, което каза – че би бил истински глупак, ако се ожениш за мен.

– Не съм казал това, Никол.

– Много добре знаеш, че не съм подходяща за херцогиня – продължи Никол, сякаш изобщо не го бе чула.

– Може би се подценяваш.

Тя се ококори.

Той спокойно отпи от чая си, без да сваля очи от лицето ѝ. Това ѝ позволи да се окопоти.

– Ейдриън, защо настояваш да се оженим? Щом онова, което се случи помежду ни, е без значение за мен, тогава защо, по дяволите, ти му придаваш значение?

Той се сепна, но не от грубия ѝ език. Нима онова, което се бе случило помежду им в библиотеката, наистина бе без значение за нея? Наистина ли беше искрена?

– Знаеш защо. Може да носиш дете от мен.

– Ако съм бременна, мога да си родя детето и без да се омъжвам за теб. Свикнала съм със скандалите. Един повече или по-малко няма никакво значение.

Сега бе негов ред да се намръщи.

– Не си мисли, че ще промениш решението ми. То е непоклатимо.

– Значи ще бъдеш женен за херцогиня, която не те желае – заяви хладно Никол.

– Заплашваш ли ме?

– Не те заплашвам. Съветвам те.

– Лъжеш – каза той невъзмутимо, макар че далеч не беше спокоен. Остави чашката и чинийката си. – И двамата добре знаем колко не ме желаеш. Доказа ми го само преди няколко минути.

Тя се изчерви, но не можеше да се разбере дали от гняв или от смущение.

– Може би тялото ми те желае, но аз не желая да се омъжа за теб!

Думите ѝ улучиха сърцето му с безпогрешна точност и в него зейна болезнена рана. Нейното отношение към перспективата да се омъжи за него изобщо не се бе променило. Нямахше как да знае, че Франсис не му е баща, ако това въобще я притесняваше, но Ейдриън беше прекалено горд, за да ѝ го каже, а освен това ѝ нямаше доверие, за да ѝ разкрие подобна тайна. Все още не. Не можеше да излага на риск репутацията на майка си.

– Наистина ли съм толкова отблъскващ?

Тя стоеше неподвижно, с пребледняло лице. Погледът ѝ вече не бе гневен. Накрая отговори, като грижливо подбираше думите си.

Проблемът не е в това дали те намирам за отблъскващ или не.

– Смяташ ли, че съм отблъскващ? – настоя Ейдриън.

– Не.

Сега той стоеше неподвижен. Беше му трудно да съдържи усмивката си.

– Значи не съм чак толкова страшилище. – Потърси с поглед очите ѝ. Устните ѝ трепереха.

– Не ме принуждавай да правя нещо, което не желая!

– Никол, прекалено късно е.

– Не е късно. Можеш да се откажеш. Хората просто ще си кажат, че си възвърнал разума си!

Ейдриън усети отчаянието в гласа ѝ и усмивката му се стопи. Каквато и да бе причината, Никол не бе променила решението си да се съпротивлява до край.

– Съветвам те да промениш решението си – каза хладно той.

– Не искам да се превръщам в жертва на благородното ти чувство за дълг.

– Ти беше пределно ясна – процеди през зъби Ейдриън. – Истината е, че аз безкрайно се уморих да слушам едно и също. И всъщност не ме интересува какво желаеш ти.

– Върви по дяволите! – изкрещя тя. – Интересуваш се само от себе си. Наистина си студен и безсърдечен, както смятат всички!

Ейдриън се засмя мрачно. Беше наранен, но по-силен от болката бе гневът, че го караше да се чувства така уязвим.

– Мислех да те поканя да излезем заедно довечера, но сега виждам, че това не е особено разумно.

– Наистина не е разумно – съгласи се Никол. – Щях да ти откажа. Нямам намерение да ходя където и да било с теб.

Ейдриън вече успяваше да съдържа гнева си само с огромно усилие на волята. Няма да я насилва да го придружи на бала. С тази своя очевидна враждебност, тя можеше да предизвика само нови клюки. Би било чудо, ако успееше да си придаде подходящ вид и да се държи както подобава на негова годеница и бъдеща херцогиня.

– Ще се видим в катедралата. – Той се отправи към вратата, но следващите ѝ думи го накараха да се закове на място.

– Има да се надяваш!

Ейдриън бавно се обърна. Вече не можеше да крие гнева си.

– Аз не съм Пърси Хемпстед – каза той много бавно и много отчетливо. – Искам ясно да разбереш това.

Никол не помръдваше, сякаш дори не дишаше.

– Не съм дваесетинагодишно хлапе. Не съм заслепен от любов глупак. Не си и помисляй, че можеш да ме зарежеш. Защото аз няма да

подвия опашка, както е направил той. Ще те открия и ако трябва ще те завлека насила до олтара. Колкото и да крещиш. Какъвто и скандал да предизвикам.

Тя продължаваше да стои неподвижно. Той се усмихна предупредително.

– И никой няма да порицае поведението ми. Защото аз съм херцог Клейбъроу и защото съм мъж. Докато ти си само една жена, при това ексцентрична. Жена, която се нуждае от твърда мъжка ръка и от хубав бой, както ще си кажат всички.

Никол ахна.

– Всички ще одобряват действията ми – завърши безжалостно той. – А твоите ще осъдят.

– Презирам те – успя да промълви тя.

Ейдриън се усмихна мрачно.

– Ако желаш такъв скандал, така да бъде. Аз ще си измия ръцете от цялата работа и ще те оставя да си сърбаш попарата. Не бих могъл да сторя нищо повече, за да те защита.

– Върви си.

Той излезе от стаята без да й отговори. Беше прекалено ядосан, за да отговаря.

26

Херцог Клейбъроу беше неспокоен.

Днес бе сватбеният му ден.

Не беше виждал Никол от десет дни – откакто за последно я посети, за да я покани да го придружи на бала. Не бе имал желание да я вижда. Тя още веднъж му бе показала чувствата си пределно ясно и бе взривила собствените му чувства, нещо, което се случваше при всяка тяхна среща. Много по-безопасно бе да се държи на разстояние от нея, докато не се оженият.

За битката, която го чакаше след това, не смееше дори да си помисли.

Последните десетина дни херцогът бе прекарал изцяло в Лондон. За това кратко присъства на три домашни събирания, два бала, една разходка с лодки и едно пишно соаре. Всички в Лондон бяха изумени, че само за седмица той бе приел повече покани, отколкото за цяла година. А той не само се бе появил на тези места, но и стоя там с часове, общува с останалите гости и изобщо се държа изключително очарователно. Като се има предвид колко затворен и саможив човек беше, сегашното му необичайно поведение бързо се превърна в най-обсъжданата тема в обществото.

Но природата на Ейдриън не се бе променила. Не беше започнал да се интересува от светския живот повече от преди. Всъщност изгаряше от нетърпение да се прибере у дома в Клейбъроу, където го чакаше много работа. Останал бе в Лондон само заради Никол.

Опитваше се да изгради ново начало за тях двамата. Естествено, могъществото му от край време го правеше предпочитан гост, но все пак заради очевидното си безразличие към светския живот не беше особено популярен. В края на тези десет дни той вече беше популярен. А тази популярност скоро щеше да се пренесе и върху съпругата му.

Злонамерените слухове също бяха секнали. Шушуканията за това колко е непристойно да се женят толкова бързо затихваха. Новите слухове бяха точно такива, каквито херцогът искаше и каквито сам бе предизвикал. Когато го поздравяваха за годежа му, той проявяваше нужния ентузиазъм, фактът, че човек като него показва открито чувствата си, сам по себе си беше достатъчен да заблуди всички. Освен това клюката за нахлуването му в спалнята на Никол се беше разпространила със

скоростта на мълния. И този път слуховете бяха в негова услуга.

Навсякъде, където отидеше, хората говореха за тях двамата. Миналата вечер на соарето у Ейвъри беше подслушал разговора между три негови познати дами.

– Потресавашо – заяви лейди Брадфорд. – Той направо изгонил мадам Лавие, за да останат насаме!

– Скандално – додаде разпалено лейди Смит-Реджис. – Трябва да е луд по лейди Шелтън, за да забрави благоприличието до такава степен!

– Представете си какво е да си обект на такъв интерес от страна на херцога? – каза лейди Талбот. – Това трябва да е любов!

Ейдриън бързо се отдалечи, за да не забележат, че ги подслушва. Беше напълно доволен.

Не беше така доволен следващия следобед, когато реши да посети клуба си на Джеймс Стрийт. Щом влезе в любимото си заведение, той тутакси забеляза как всички разговори внезапно секват.

Обикновено другите членове на клуба го поздравяваха учтиво, а после преставаха да му обръщат внимание, защото знаеха, че предпочитат уединението. Ейдриън мрачно се запита какво ли е променило така рязко отношението на старите му приятели към него. Едва ли можеше да се надява, че това няма нищо общо с годежа му.

Скоро всичко се изясни. Граф Рейвънсфорд, когото познаваше по-добре от повечето останали лордове, се приближи към него.

– Мога ли да се присъединя за малко към теб, Ейдриън? – попита го Джонатан Линдли.

Изненадан, Ейдриън кимна. Скоро му стана ясно, че графът не е седнал при него току-така.

– Какво искаш да ми кажеш, Джонатан?

– Няма да ти хареса – предупреди го тихо Линдли.

Ейдриън му махна с ръка в знак да продължи.

– Никол ми е като дъщеря, затова ще ти кажа какво научих току-що. Двама от членовете на клуба са се хванали на бас.

Херцогът се сепна.

– Какъв бас?

– Бас, който се нуждае от опровержение. Лорд Хортънс и лорд Кимбърли са се обзаложили, че годеницата ти ще ти роди дете още преди да са минали девет месеца от сватбата.

Ейдриън застина. Лицето му остана спокойно, сякаш изсечено от

гранит, но в гърдите му кипеше ярост. Когато се почувства способен да говори, той благодари на Рейвънсфорд за информацията. Миг по-късно си тръгна.

Същата вечер откри Хортънс в дома му, докато той се приготвяше да излиза. Срещата бе кратка, защото Ейдриън премина направо по същество и с един добре премерен удар изби няколко зъба на лорда. После му отправи заплаха, която Хортънс прие съвсем сериозно и му се извини.

Същата участ сполетя и лорд Кимбърли.

Нови слухове, нов скандал, ала всички бяха на страната на херцога. Той беше действал доблестно, за да защити репутацията на Никол, а другите двама джентълмени без друго имаха славата на негодници. Освен това дамите не спираха да възклициават, че всичко това е толкова романтично!

През изминалата седмица единствено срещата с маркиз Стафърд – бащата на Елизабет не завърши добре.

Ейдриън сам беше отишъл да го посети с надеждата да му обясни някак онова, което щеше да бъде непонятно за опечаления баща. Стафърд още стоеше затворен в дома си и тъгуваше безутешно. Нямаше как да знае за годежа на Ейдриън, защото след погребението не се бе виждал с никого. Макар да не приемаше посетители, той прие Ейдриън, защото му беше като син, а и още от дете беше сгоден за дъщеря му.

– Няма да те питам как си, Джордж – каза тихо Ейдриън.

– Недей. – Стафърд беше измършавял и измъчен. Очите му бяха зачервени. – Не мога да спра да скърбя, а бих искал да мога.

– Знам, че е банално, но след време ще можеш да си спомняш за нея без толкова болка.

– Не – поклати глава маркизът. – Грещиш. Тази болка никога няма да си отиде.

Ейдриън замълча. Чувстваше се ужасно неудобно. Как да каже на този човек, че се жени за друга толкова скоро след смъртта на Елизабет? И все пак трябваше да му го каже лично, преди Стафърд да е научил новината от другаде.

– Джордж, Елизабет липсва и на мен. Винаги ще ми липсва.

Маркизът се разрида, после с огромно усилие се овладя.

– Знам.

Ейдриън затвори очи. В действителност сега му беше ужасно трудно да си представи Елизабет, колкото и да я обичаше, колкото и да бе опечален от смъртта ѝ.

– Тя е щастлива, Джордж. След толкова много болка, сега е намерила покой. Ако има рай, тя сега е там.

Маркизът отново заплака. Ейдриън му подаде кърпичка. Чудеше се дали все пак не трябва да си замине и да остави Стафърд да научи за женитбата му постфактум.

– Да – каза накрая с треперещ глас маркизът. – Елизабет е на небето. Никои не заслужава повече от нея да отиде в рай.

Когато изминаха няколко минути и той се поуспокои, Ейдриън заговори.

– Джордж, трябва да ти кажа нещо. Ужасно съжалявам, че ти се натрапвам, и то в толкова неподходящ момент. Повярвай ми, ако имаше друг начин, не бих нарушавал скръбта ти.

– Ейдриън, скъпо момче, ти си винаги добре дошъл тук.

Ейдриън потръпна. За момент го обзе чувство за вина, каквато не бе изпитвал от онази безумна вечер в библиотеката с Никол. После внезапно видя Елизабет. Видя я съвсем ясно, сякаш бе жива. Стоеше в стаята срещу него, усмихваше му се и го гледаше с любов. На лицето ѝ нямаше и следа от обвинение за измяната му. Херцогът разтвори широко очи и изопна шия, но това бе само плод на въображението му, призрачна халюцинация. Образът вече си беше отишъл. А като по чудо, с него си бяха отишли и угризенията.

Той заговори с усилие. Чувстваше, че е длъжен да бъде откровен със Стафърд, макар да знаеше, че ще го разстрои. Вярваше в благородството му и се надяваше, че във всички случаи е най-добре да каже истината.

– В собствената си мъка аз подирих утеха в обятията на друга жена.

Стафърд го погледна, после каза:

– Разбирам. Какво значение има? Ти си мъж. Не се обвинявай.

– Не мисля, че разбираш, Джордж. Другата жена не ми е любовница, не е и уличница.

Стафърд изглеждаше озадачен.

– Тя е неомъжена млада дама и аз трябва да се ожения за нея.

Маркизът го гледаше без да може да осъзнае думите му.

– Женя се за Никол Шелтън другата седмица.

Стафърд продължаваше да го гледа.

– Съжалявам – каза Ейдриън. Маркизът скочи на крака.

– Жениш се за друга жена следващата седмица?

Ейдриън също се изправи.

– Съжалявам.

– Как можа? Мили боже, как можа да направиш това? – Сега вече Стафърд не говореше, а крещеше. – Елизабет още не е изстинала в гроба! Как можа да го направиш, как можа?

– Това е въпрос на чест – каза Ейдриън. Беше спокоен само външно. – Елизабет е мъртва, а аз опозорих Никол. Затова се налага да избързам.

Лицето на маркиза пламтеше.

– Как смееш да идваш тук и да ми казваш, че ще се жениш за друга жена след седмица! Проклинам каменното ти сърце, Ейдриън! Проклет да си! Сега виждам, че не си обичал дъщеря ми! Никога не си я обичал! Радвам се, че тя не се омъжи за такъв студен, безчувствен кучи син!

– Съжалявам.

– Върви си! – изкрещя Стафърд. – Вън, вън, вън!

Херцог Клейбъроу пристигна в църквата рано. Церемонията щеше да се състои в катедралата Сейнт Мартин на Трафалгар Скуеър. На това място още по времето на норманското нашествие бе имало малък параклис, просъществувал до дванадесети век. После църквата на няколко пъти била разрушавана и възстановявана, за последно – в началото на осемнадесети век. Сега се отличаваше със забележителната си архитектура – беше огромна правоъгълна сграда, с внушителен портал и висока камбанария, а пред нея имаше красива статуя на Чарлз Първи.

Ейдриън влезе през задния вход, като остави майка си, граф Норътмбърланд, лейди Клер и граф и графиня Драгмор да посрещат гостите, които наброяваха близо хиляда. Поради обстоятелствата, свързани с женитбата му, той бе решил ако не друго, поне сватбата му да бъде събитието на годината. Не беше пропуснал да покани нито една значима личност. Не искаше никой да си мисли, че двамата с годеницата му имат какво да крият. Всички се бяха съгласили с него – и Изабел, и семейство Шелтън, и дядо му Роджър де Уорън. Така че сред поканените бяха не само най-видните аристократи в страната, но и много влиятелни политици и бизнесмени, дори самата кралица Виктория.

Самият Ейдриън предпочете да се отдаде на размисъл в едно от малките преддверия на църквата. Беше крайно изнервен и не можеше да разбере защо. Мяркаше му се неприятна мисъл – как стои сам пред олтара в очакване годеницата му да се появи, а тя все не идва. Той закрочи напрегнато напред-назад. Никол Шелтън нямаше да посмее; самата мисъл беше нелепа.

Стори му се, че чака вече безкрайно дълго време, когато внезапно на вратата се почука и в стайчката влезе дядо му. Роджър де Уорън, граф Нортъмбърланд, го погледна изпитателно.

– Изглеждаш унил, синко.

– Така е – отвърна Ейдриън. – Тя тук ли е?

– Тук е. Не те е зарязала.

Ейдриън се намръщи, но същевременно изпита огромно облекчение. Едва ли имаше мъж, който би се зарадвал на перспективата буквално да завлече пред олтара една разярена, изпълнена с неохота булка, и то пред очите на хиляда гости.

Граф Нортъмбърланд се засмя.

– Никакво предизвикателство, а?

Херцогът стисна зъби.

– Изненадан съм, че я одобряваш. – Когато реши да се ожени за Никол, той веднага отиде да съобщи на дядо си. Разбира се, можеше да постъпи както иска, но беше въпрос на уважение да потърси благословията на Нортъмбърланд. Очаквал бе той да се противопостави. Но не стана така.

– Още не зная дали одобрявам нея самата – каза откровено граф Нортъмбърланд. – Одобрявам семейството ѝ и одобрявам навременната сватба. Не бих искал внукът ми да е копеле.

Ейдриън не му беше казал причината за сватбата, а и дядо му не го бе питал. Той вдигна въпросително вежди, макар че проникателността на Роджър де Уорън изобщо не го беше изненадала.

– Може да си в състояние да заблудиш цял Лондон, синко, но не си в състояние да измамиш мен – каза Нортъмбърланд.

– Наистина.

– Трябва да си оправиш вратовръзката, Ейдриън.

Херцогът се зае да я оправя с непохватни пръсти и не можа да види довольната усмивка на граф Нортъмбърланд.

Никол седеше неподвижно и едва дишаше. Сестра ѝ бе с нея, но за нещастие беше нервна и уплашена, сякаш се омъжваше самата тя. Марта също стоеше до нея и държеше ръката ѝ. Тя беше единственият сравнително спокоен човек в стаята, ала дори нейната длан беше влажна.

– Отпусни се. Изглеждаш така, сякаш отиваш на собственото си погребение.

– А не е ли така?

– Дори и сега ли смяташ да се държиш като глупачка! – развика се Реджина.

През изминалата седмица двете почти не си бяха говорили. Реджина беше очевидно развълнувана от предстоящата сватба, а това дразнеше Никол още повече. Връзката им изглежда се беше превърнала от приятелство във враждебност.

– Чувствам се така, както си искам – сопна ѝ се Никол.

– Защо пък да не покажеш на целия свят колко си нещастна! – отвърна ѝ Реджина.

– Това и възнамерявам да направя!

– Престанете! – извика Марта и се изправи. – Мили боже, не е сега момента да се карате. Ако бях на твоє място, Никол, щях да си помисля добре преди да си позволя да унизя херцога пред всичките тези гости!

Никол отвори уста, за да каже, че за щастие на Марта, тя не е на нейно място, но внезапно я затвори преbledняла. Музиката, която от половин час насам изпълваше стаята, беше спряла. Сигурно вече всички гости бяха настанени. Трите момичета застинаха и се вслушаха в тишината. Никол беше решила твърдо, че няма да има никакво шествие, а само бракосъчетание пред олтара, където щеше да я чака младоженецът с дядо си. Реджина измъкна от ръкавицата си кърпичка и изтри пламналото си чело.

Никол потръпна. Истина беше. Тя се омъжваше за херцог Клейбъроу. О, господи!

– Ето – Реджина пхна кърпичката в ръката ѝ.

Никол я взе, но не забеляза съчувствието в погледа на сестра си, защото очите ѝ изведнъж се бяха напълнили със сълзи. Дори не знаеше защо плаче.

Реджина погледна нея и Марта.

– Къде е татко? – Гласът ѝ беше изпълнен с паника.

Може би нещо се е случило, помисли си с отчаяна надежда Никол. Може би все пак няма да има сватба. В този момент баща ѝ влезе в стаята.

– Готова ли си? – попита той дъщеря си. После погледна другите две момичета. – Най-добре е да отидете да заемете местата си.

Марта стисна ръката на Никол и я целуна по бузата. Реджина се поколеба, после също бързо целуна сестра си.

Никълъс я обгърна с поглед.

Когато останаха сами, Никол се изправи несигурно на крака. С приближаването на сватбата отношенията ѝ с баща ѝ също рязко се бяха

влошили; не можеше да го погледне, без да се почувства предадена и изоставена.

– Толкова си красива – каза той с пресекнал от вълнение глас. – Гордея се с теб.

Никол рухна напълно. Защо се гордееше с нея? Още при появата си в обществото тя беше скандализирала всички, сега се омъжваше само защото беше обезчестена, не му говореше откакто бе уредил тази сватба. Сълзите бликнаха от очите ѝ.

– Татко...

– Обичам те, Никол. Повярвай ми, много разсъждавах дали бях прав като приех предложението на Ейдриън. И се убедих, че съм прав. Моля те, прости ми, задето направих онова, което смятам, че е най-добро за теб.

Не можеше повече да му се сърди, не тук, не сега, не на сватбения си ден. Тя пристъпи напред. Отчаяно ѝ се искаше отново да бъде неговата малка дъщеря, но болката, която ѝ бе причинил, не си отиваше. Погледна го, искаше да му каже толкова много неща, искаше да го попита как бе могъл да ѝ стори това, искаше да му каже, че му е простила, че го обича. Разтвори устни, видя надеждата в очите му. Но думите не излязоха от устата ѝ.

Сватбената церемония започваше.

Те дълго, се гледаха един друг. Никълъс ѝ подаде ръка със сериозно изражение. Вече напълно загубила дар слово, Никол я пое. Хиляда гости чакаха. Херцог Клейбъроу чакаше.

Херцог Клейбъроу беше разярен. Опитваше се да не го показва, но едва ли можеше да заблуди когото и да било от гостите си. И ако невестата му продължаваше толкова открито да демонстрира своята неприязън към него, имаше голяма опасност да забрави цялото благоприятие и добрите дела, които бе сторил през последната седмица, и да я удуши пред погледите на всички.

Течеше сватбеният прием, който даваха в собствената му резиденция на Кавендиш Скуеър заради огромния брой поканени гости. Церемонията можеше да бъде прекрасна. Катедралата бе истински архитектурен шедевър и беше побрала всичките хиляда гости. А в сребърната си рокля Никол бе зашеметяващо красива булка.

Красива, но и сърдита.

Булото ѝ беше прозрачно. Изработено от най-фин сребрист тюл, то не скриваше нищо. Изражението ѝ и гневът ѝ можеха да бъдат видени от всички. Не бе направила и най-малко усилие да изглежда щастлива булка. Тъкмо обратно.

В мига, в който я видя да се задава по пътечката, Ейдриън бе занемял. В гърдите му се бе надигнало чувство с непозната за него мощ и за частица от секундата той бе осъзнал, че е влюбен.

Ала този миг бе отлетял веднага. Веднага, щом видя лицето ѝ, нейното красиво, среброоко, мрачно лице. Чувствата ѝ бяха повече от очевидни. Осмеляваше се да го унизи, да унизи и себе си, и то пред всичките им хиляда гости.

Докато вървеше към него, тя избягваше погледа му. Пристъпваше с високо вдигната глава, а устните ѝ бяха стиснати в мрачна, упорита гримаса. Не го погледна и когато се спря до него пред олтара. Когато дойде време да каже обета, не пророни и дума. Ейдриън, който държеше ръката ѝ, я стисна много, много силно – предупреждение, че ще я подчини на волята си, дори ако тя продължи с глупавия спектакъл, който разиграваше. Тогава Никол, за негово облекчение, проговори. Но за него вече бе твърде късно да обуздае гнева си.

Сега те бяха съпрузи.

И всички в Клейбъроу Хаус бяха разбрали, че младоженката, меко казано, не е щастлива от този факт.

Студена, непроницаема маска отдавна бе сменила учтивата усмивка

на херцога. Беше му дошло твърде много. Не го интересуваше, че са прекарвали по-малко от час на собствения си сватбен прием. Колкото по-дълго седеше до булката, която с каменна физиономия отказваше да яде, да пие и дори да говори, толкова по-опасен ставаше гневът му. И толкова по-безуспешни – усилията му да го овладее.

– Тръгваме – каза ѝ той рязко.

– Сега?

– Да. Веднага.

Той се изправи, сграбчи я за ръката и я повлече със себе си.

– Нека поне да се преоблека.

– Сега ли се сети за приличието? Не мислите ли, че е малко късно... уважаема съпруго?

Никол се наежи.

– Има още цели часове, докато разрежат тортата.

– Не давам и пукната пара.

– Това е очевидно – каза тя и го погледна многозначително.

– Не мога да разбера какво целиш с тази двойна игра. Защо се опитваш да протакаш? Ясно е, че в момента не си на върха на щастието.

– Защото е по-добре да остана тук, отколкото да тръгна с теб.

Ейдриън се изсмя студено.

– Ах, ето какво било. Опитваш се да отложиш неизбежното. Страхуваш се да останеш насаме с мен и да изневериш на себе си?

– Не – каза тя през зъби. – Просто искам да отложам най-неприятното – нашето бъдеще.

– Ако продължаваш да ме дразниш по този начин, ще ти се случи нещо повече от неприятно.

Очите ѝ се разтвориха широко.

– Заплашваш ли ме?

– Разбирай го, както искаш.

Ейдриън отново я сграбчи за ръката и я задърпа след себе си. Тя започна да се съпротивлява и той се обърна към нея с едва сдържана ярост.

– Не направи ли достатъчно сцени за днес? Трябва ли пак да започваш?

– Ти правиш сцени – изсъска тя, но спря да се бори с него.

Ейдриън престана да ѝ обръща внимание. Отведе я да се сбогуват с близките си. Докато излизаха обаче, непрестанно ги спираха гости и им пожелаваха щастие. Много от тях трудно прикриваха откровеното си любопитство към резервирания младоженец и враждебно настроената

булка. В мига, в който най-последно се озоваха навън, херцогът буквално хвърли съпругата си в каретата на Клейбъроу.

Тя седна в самия ъгъл на купето. Ейдриън се настани срещу нея, като се стараеше да не ѝ обръща внимание, макар да ѝ бе толкова ядосан, че наистина му идеше да я удуши. Сетне даде знак на кочияша да тръгва.

Никол продължаваше да не продумва и дума. Ейдриън беше вбесен от държанието ѝ пред каймака на британското общество. Бе положил страшни усилия да спре мълвата за тях, изгуби ценно време да ходи по глупави забави и безсмислени балове, да се старае да се хареса на скучни дами и раболепни господа и да се държи като полудял от любов навивник. Без съмнение сега всички го смятаха за пълен глупак, омагьосан от жена, която открито го презира. Само за няколко часа Никол бе унищожила всичко, постигнато от него в последните дни. Всичко, което бе направил единствено заради нея.

– Надявам се, че си доволна от себе си – каза той.

– Защо трябва да съм доволна от каквото ѝ да било точно в този ден?

Беше седнала възможно най-далеч от него, в противоположния ъгъл на каретата. Колкото и да бе ядосан, Ейдриън не можеше да не забелязва колко поразително изглежда в сребърната си сватбена рокля и с тази черна като абанос коса, която се спускаше по раменете ѝ. Той изпъна дългите си крака с небрежно движение, което прикриваше растящата му напрегнатост.

– Съветвам те да преосмислиш отношението си. Сега си моя съпруга. Този факт не може да бъде променен – поне докато съм жив. Или ти доставя удоволствие да предизвикваш скандали?

Тя го погледна ядосано.

– Знаеш, че това не е вярно.

– Напротив, мисля, че ти достави истинско удоволствие днес да правиш сцена след сцена.

Беше сигурен, че тя се е наслаждавала на унижението му. Заля го нова вълна гняв, но той положи възхитителни усилия да я подтисне.

– Ти ме принуди да застана пред олтара. Нима очакваш покорно да ти се подчиня? С наведена глава, в смирение? Ако си мислел така, си бил на много погрешен път.

– Има само едно място, на което ми се подчинявате, мадам. – Погледът му я прониза. – Може би трябва да те държа затворена там, за доброто и на двамата ни.

Никол винаги се изчервяваше, когато той намекваше за проклетата ѝ сладострастна натура, но сега ахна.

– Надявам се, че се шегуваш – промълви тя мрачно.

– Мисля, че идеята си струва.

Двамата се изгледаха втренчено. Каретата се струваше твърде тясна на Никол. Ейдриън бе твърде близо до нея, за да се чувства удобно. Близостта му я смущаваше, всъщност винаги я бе смущавала. А и не можеше да спре да мисли за предстоящата нощ – тяхната първа брачна нощ.

Звучеше невероятно, но сега тя бе негова съпруга. Някога го бе желала с цялото си сърце, но сега това ѝ изглеждаше страшно отдавна. Беше станала негова жена. Той бе изпълнил дълга си, а сега очакваше от нея да приеме положението си и опитите му за сближаване. Никол стисна юмруци. Той не можеше да я принуди да се омъжи за него и да очаква тя да остане покорна, просто не можеше. И ако действително вярваше, че тази нощ тя ще го приеме с отворени обятия, значи бе луд.

Какво щеше да стане обаче с нощите, които идваха след това? Дори да успее да го отблъсне тази вечер, колко дълго ще издържи на натиска му? Нямахше нужда да мисли много, за да разбере, че каузата ѝ е безнадеждна. А идеята за развод ѝ бе напълно чужда.

Той обаче трябваше да разбере, че не може да я подчинява така на волята си, трябваше да го разбере.

Независимо от тези мисли, тя усещаше твърде ясно погледа му и сърцето ѝ биеше лудо. Той я наблюдаваше открито и намеренията му бяха очевидни. Искаше ѝ се да забрави какво е да бъде в прегръдките му, да получава целувките му. За съжаление, паметта ѝ в това отношение бе съвършена.

Никол извърна глава от него и се загледа през прозореца. Зимната вечер се спускаше твърде бързо. Въпреки мразовития въздух и разтворената ѝ пелерина от сребърна лисица, не ѝ беше студено. Дори напротив. Внезапно я обзе необяснима паника, изведнъж се почувства като хваната в капан, затворена в клетка. Тя придърпа към себе си лисичата кожа, за да се почувства по-уютно. Ейдриън наруши мълчанието им.

– Не съм правил никакви планове за медения ни месец.

– Това е добре.

– Е?

Той продължи да говори сравнително спокойно.

– Имам малко неотложна работа в Клейбъроу и някои други имена. Това ще ми отнеме три седмици. След това можем да отидем на пътешествие, ако желаеш.

Тя най-после го погледна, все още в паника, която вече се допълваше и от отчаяние.

– Не искам! Не желая да пътувам където и да било с теб! Не искам да бъда твоя съпруга! – Гласът ѝ се прекърши. – Не искам!

– Отново се налага да кажа, че чувствата ти не ме изненадват. Всъщност, вече се уморих да слушам за тях. Ако обичаш, задръж страданието, което ти носи нашия брак, за себе си.

Никол извърна потъналите си в сълзи очи от неговия твърд, изгрящ поглед.

– И без това не изпитвам никакво желание за меден месец с такава свадлива невеста – додаде той.

Не би трябвало да я заболи от тези думи, защото не искаше да ходи никъде с него. Медените месеци бяха за влюбени, не за врагове. Не се съмняваше, че ако той се бе оженил за Елизабет, двамата щяха да прекарат много щастливи седмици сами в Европа. Не трябваше да я боли, но въпреки това я заболя. Тя се сгуши в пелерината и се опита да се пребори със сълзите на умора, истерия и, може би, поражение.

Пет часа по-късно пристигнаха в Клейбъроу. Навън вече се бе спуснала беззвездна, мрачна нощ и Никол не успя да види добре замъка, за който бе чувала, че съперничи дори на кралските дворци. Ейдриън ѝ помогна да слезе от каретата. Тя му позволи да го стори, тъй като нямаше друг избор, но в момента, в който стъпи на земята, изтегли ръката си от неговата и чу как дъхът излиза от гърдите му с недоволено свистене.

Толкова много прислужници се бяха подредили да я посрещнат в огромното фоайе, че Никол се вцепени от изненада и лека уплаха. Близко сто души чакаха да видят новата си господарка. Нея. Тя придърпа пелерината по-здраво върху раменете си и това бе единственото движение, което направи. В този момент Ейдриън се обърна към хората.

– Късно е. Ще можете да видите херцогинята утре на обяд. Моля всички да се върнат към задълженията си.

Хората се пръснаха.

Херцогиня. Ще можете да видите херцогинята утре. Никол още не го осъзнаваше напълно. Продължаваше да стои неподвижна. Тя беше херцогиня Клейбъроу. Това бе поразително, направо ужасяващо.

– Това е икономката, мисис Вийг. Тя ще ти покаже твоите покои.

Никол успя да кимне на жената със сурово лице и униформа, която безмълвно я чакаше до стълбите. Ейдриън помоли мисис Вийг да ги остави за малко насаме и тя се подчини начаса.

Никол осъзна, че помещението, в което се намираха – фоайето – е

по-просторно от повечето бални зали. Таванът му бе няколко етажа висок. Подът бе облицован в зелен и напръскан в златно мрамор. Огромни бели колони се издигаха до тавана. По върховете им бяха изваяни голи ангели. Това ли беше домът на Ейдриън?

Нима това сега бе и нейния дом?

– Утре ще те разведа из къщата – каза той.

Тя се обърна към него и го погледна.

– Тъй като вече е късно, ще вечеряме в стаите си след малко.

Никол се втренич в него, като още се мъчеше да свикне с идеята, че сега тя е херцогиня Клейбъроу – една от най-високопоставените аристократки в цяла Англия.

– Ще се кача горе след около половин час – каза той. – Очаквам да бъдеш готова. Достатъчно време ли ти давам?

Думите му я сепнаха. Видя, че Ейдриън я наблюдава внимателно и се опитва да разчете мислите ѝ. Преди да успее да му каже да не си прави труда да я притеснява тази нощ, той повика икономката, която се появи веднага. Без да каже и дума повече, херцогът се оттегли.

Лицето на мисис Вийг се смекчи.

– Елате насам. Багажът ви вече е качен горе.

Никол я последва. Постепенно я завладя тревога. Как ще се справи с дом като този, който при това бе само една от многото фантастични резиденции на Ейдриън? Как ще може да наглежда такъв огромен персонал? Та тя дори не знаеше откъде да започне! Внезапно изпита съжаление, че образованието ѝ не бе по-традиционно – че бе отказала да си направи труда да изучи по-основно управлението на едно домакинство.

Погледът ѝ се стрелна нагоре по безкрайните извити стълби, докато ръката ѝ се плъзгаше по гладките перила от тиково дърво. Стъпалата бяха покрити с червена пътека със златни ивици по края. От стените я гледаха големи картини, някои от тях пейзажи, други – портрети, повечето рисувани от прочути майстори.

Не спряха на втория етаж.

– Тук има повече апартаменти, но покоите на Негова светлост и вашите са на третия етаж – обясни мисис Вийг.

Думите на икономката рязко върнаха Никол към настоящето и към проблема, с който предстоеше да се сблъска. След половин час Ейдриън щеше да бъде пред вратата ѝ. Стомахът ѝ се преобърна, пулсът ѝ се ускори. Само да можеше да разчита, че ще успее да овладее желанието си към него. На това обаче тя изобщо не можеше да разчита, защото колкото и да бе ядосана от преживяното през деня и от Ейдриън, нямаше как

да отрече, че той е най-възхитителният мъж, който някога бе виждала.

Но щеше да умре от срам, ако Ейдриън постигнеше своето тази нощ.

Най-после влезе в спалнята си през внушителната дневна, която бе цялата в розов и бял тюл. В ляво имаше кабинет със стени на вишневи райета, два просторни килера и дрешник. Всички стаи бяха в розово и бяло, дори мраморният под на банята бе в бледорозово. Никол с тъга си помисли, че това вероятно е бил любимият цвят на Елизабет. Помисли си, че всеки път, когато влиза в тези стаи, ще си спомня за мъртвото момиче, за любовта на Ейдриън към нея и за мъката му. Ейдриън, който сега бе неин съпруг, но не защото тя бе избрала това.

Никол изведнъж намрази розовото.

Пет прислужнички, сред които и нейната Ани, трескаво разопаковаха багажа ѝ. Само два от петте ѝ куфара бяха още неотворени. Останалите ѝ вещи щяха да пристигнат по-късно през седмицата.

Сега вече я обземаше нещо повече от тревога. Почувства се отчайващо нещастна и потрепери.

– Благодаря – каза тя на прислужничките и икономката. – Това е достатъчно. Мога да се справя с останалото по-късно. – Искаше да остане сама.

Всички се обърнаха и я погледнаха шокирани. Изключение направи само Ани, която гледаше с ококорени като на кукумявка очи, откакто бе влязла в замъка. Най-накрая икономката проговори с любезен, но предупредителен тон.

– Имаме достатъчно прислуга за тази работа, Ваша светлост. Кога поискате нещо, само позвънете.

Никол кимна.

Мисис Вийг отпрати всички прислужнички без Ани.

– Ще желаете ли нещо друго?

– Само вана.

– Приготвена е – отговори тя. – Тогава лека нощ.

Никол се почувства объркана и замаяна. Тялото ѝ потъна в леглото – огромно, покрито с балдахин и завеси легло, което изглеждаше на няколко столетия. Кувертюрата беше от гладко бледорозово кадифе. Изведнъж Никол забеляза прозрачната бяла ношница за първата ѝ брачна нощ, разстлана на леглото. След по-малко от половин час Ейдриън щеше да дойде, решен да получи полагаемото му се като неин съпруг.

– Добре ли сте, господарке? – попита Ани, все още с широко отворени очи. След това се изчерви. – Исках да кажа, Ваша светлост?

– Моля те, Ани, формалностите са ненужни.

Тя стана, отиде до тежките бели завеси и ги дръпна, но не можа да види нищо. Нощта бе непрогледно черна и обвита в мъгли.

Само няколко лампи осветяваха кръглия двор, покрит с чакъл, който блестеше като лъскави раковини на светлината.

– Ани, искам да остана сама – каза Никол. Още трепереше, дори по-силно от преди. Трябваше да помисли, и то бързо.

Ани кимна, обърна се бързо и тръгна към най-близката врата. Когато я отвори обаче, се озова във всекидневната. Изчервена, тя намери вратата за коридора и тихо я затвори след себе си.

Никол се обърна към розово-бялото легло и се загледа в ефирната нощница, която можеше да разпали апетитите на всеки съпруг.

Спомни си целувките му, ласките му.

Тялото ѝ затрепери още по-неудържимо. Изведнъж тя осъзна, че е изтощена до припадък. Седна на червеното кресло и се хвана здраво за облегалките. Искаше ѝ се да има повече време, за да помисли по-трезво. Изобщо обаче не можеше да разсъждава, мислите ѝ бяха в пълен хаос. Знаеше само, че след всичко, което се бе случило през деня, не бива да позволява на Ейдриън да надделее и да се възползва от съпругеските си права, не и тази вечер. А утре щеше да помисли за бъдещето, какво да прави с него, с Ейдриън и със себе си.

Може би трябваше да заключи всички стаи и да не пуска съпруга си да влезе. Тя се приближи нервно до една от вратите, непрестанно стряскана от шумното тиктакане на стенния часовник отлясно. Усещаше, че не ѝ остава много време, преди Ейдриън да почука на вратата. Нямахше желание за нов сблъсък с него. Толкова бе уморена. Знаеше, че ще го ядоса, ако заключи вратите, но толкова по-лесно щеше да бъде да го направи и да се срещне с него едва на сутринта.

Никол бързо завъртя ключа на вратата, през която бе влязла в спалнята си, след това отиде до тази към коридора и също я заключи. Сетне се върна в средата на стаята.

Осъзнаваше, че не е този начинът да се започне един брак. Това бе възможно най-лошото начало за едно семейство. Може би все пак трябваше да отключи. Може би...

В този миг на вратата се почука.

Никол замръзна. Толкова рано! Тя горещо се замоли да идва някоя прислужница, а не съпруга ѝ.

– Да? – гласът ѝ потрепера.

– Аз съм – отговори Ейдриън.

Никол се поколеба, обмисляйки дали да отключи вратата. Внезапно я връхлетя страх. Ако го пуснеше да влезе... Не, по-лесно бе да го остави от другата страна на вратата, толкова по-лесно. Опита да измисли някакво извинение, но не се сети за нищо подходящо.

– Никол? – повика я той. В гласа му се долавяше нетърпение. – Да смятам ли, че си готова?

– Не – изтърси тя. – Не съм готова.

Настъпи кратко мълчание. Никол се напрягаше да чуе какво прави Ейдриън, ала не долавяше никакъв шум. После той натисна дръжката на вратата.

– Пак ли се опитваш да отложиш нещата? Не е много разум... – Гласът му секна.

Никол си представи изражението му, представи си колко е изненадан да открие, че стеите ѝ са заключени, и я обхванаха угризения.

– Ейдриън – започна тя, – много съм уморена. Мисля...

– Започвам да разбирам – каза той тихо. Тонът му я накара да изтърпне.

– Отворете вратата, мадам.

Беше допуснала огромна, ужасна грешка! Веднага съжали за глупавото си решение да му попречи да влезе в стаята.

– Ейдриън! – извика тя. – Много съм уморена. Нека поговорим утре.

Думите ѝ останаха без отговор. Секундите минаваха една след друга и накрая Никол с удивление осъзна, че той всъщност си е отишъл! Планът ѝ бе успял!

Разтреперана от вълнение, тя се строполи на малкото плюшено канапе пред облицованата в блестящ розов гранит камина. Имаше усещането, че току-що се е разминала с един много страховит сблъсък – може би дори бе спасила живота си.

Най-после пулсът ѝ, макар и все още учестен, започна да се успокоява. Тя се засмя нервно. После притисна длан към устата си, за да спре напирания нов пристъп на истеричен смях. Господи, беше го прогонила. Оказа се толкова лесно!

Внезапно едно прищракване привлече вниманието ѝ към вратата. Тя се отвори плавно и на прага се показа снажната, широкоплещеста фигура на херцога. В единия от свитите му юмуци имаше ключ.

– Никога повече не се заключвай от мен – каза той. Гласът му бе прекалено спокоен.

28

Никол стоеше напълно неподвижна. Сърцето ѝ биеше в трескав, уплашен ритъм. Ейдриън пристъпи през прага и тя усети топлината на яростта, която се излъчваше от него на гъсти, разлюолени вълни. Беше облечен само в халат с кадифени ревери. Краката му бяха боси. Хрумна ѝ, че под халата навярно е гол, и започна да отстъпва назад. Лицето му излъчваше свиреп гняв.

– Разбра ли ме добре? – изръмжа той. Една вена на слепоочието му пулсираше. Очите му бяха потъмнели. Никол забеляза свитите му юмруци. Видя и как пусна ключа в джоба на халата си.

– Нямах право – каза тя с едва доловим шепот. Смелостта ѝ почти се бе изпарила.

– Имам пълното право. Щом искаш бракът ни да започне в този стил, така да бъде. – Погледът му я изгаряше. – Вие сте една страшно неразумна жена, мадам.

През ума ѝ минаха поне десетина отговори и молби.

– Аз те предупредих. Ти си неразумен. Да ме направиш своя съпруга, след като категорично ти отказвах!

Очите му се разшириха. Между двамата се възцари напрегната тишина.

На Никол ѝ се прииска да бе отговорила по какъвто и да било друг начин, само не и по този.

Ейдриън не повярва на ушите си. Беше толкова разярен, че се боеше да отвори уста, за да не избулва порой от ругатни. Втренчи се в своята изплашена, но все така враждебна съпруга. Ако не беше истински мъж, щеше здравата да я напердаши. Но, разбира се, той никога нямаше да го направи. Не би могъл да бъде толкова жесток.

Чашата на търпението му обаче бе преляла. Първо унижението пред целия хайлайф: можеше да си представи какви клюки се носят сега из цял Лондон, как всички обсъждат с ехидни усмивки горкия херцог, изгубил ума си по своята студена като камък съпруга. И това съвсем не бе последния удар. После се бе наложило да иска от мисис Вийг ключ за стаята на младоженката. Беше убеден, че в този момент всеки прислужник в имението умува защо булката не пуска младоженеца в покоите си, и то през първата брачна нощ. Лицето му почервения. Сплетните за тях сяха да се ширят дори в неприкосновеността на собствения им дом!

Крайно време бе веднъж завинаги да се сложи точка на това безумие.

– Ти се изрази достатъчно ясно още когато за пръв път ти предложих брак. Имате ли последно желание, мадам? Не ви ли помолих да запазите своето страдание за себе си?

– Нима мислиш, че така то ще изчезне?

Вече наистина му бе дошло до гуша. С невероятно усилие на волята той се обърна привидно спокоен и затвори вратата зад себе си. След това се върна към своята предвидливо застанала нащрек съпруга.

– Разполагаш точно с една минута да свалиш сватбената си рокля. Ако не го направиш ти, ще я съблека аз.

– Ще ме изнасилиш ли?

Той хладно се усмихна.

– Нямам никакво намерение да те изнасилвам. Или отново трябва да ти припомня една особено ненаситна черта от твоя характер? Съветвам те да започнеш от копчетата. Остават ти още четиридесет и пет секунди.

Тя се изправи, пищните ѝ гърди се надигаха бурно.

– Няма да го направя, Ейдриън. Няма да споделя леглото ти тази нощ.

– Не ти предлагам избор.

– Колко глупаво от моя страна да си мисля, че Негова светлост би направил подобно нещо! Колко глупава съм била да не разбера, че на всемогъщ лорд като теб дори не би му хрумвало да даде на една жена – на съпругата си – право на избор! Ти не ми позволи да избирам, когато се ожени за мен, защо ли да го правиш сега?

Очите ѝ искряха от гняв, но в тях блестяха и сълзи.

Пред този аргумент той можеше и да отстъпи, но не го направи.

– Остават ви тридесет секунди, мадам.

Никол изглеждаше така, като че ли всеки момент щеше да закрещи от отчаяние. Тя рязко отметна косата от раменете си. Във всяко нейно движение се четеше гняв. Разкъса горните копчета на гърба на роклята си и дребните перли се посипаха по пода. Нямаше жена, способна да разкопчае такава рокля сама, но съпругата му бе толкова вбесена, че това ѝ даваше почти свръхчовешки сили. Под втренчения му поглед тя продължи да дърпа свирепо красивата материя, докато не изпокъса и останалите копчета.

Ейдриън благоразумно се въздържа от забележки, дори не помръдна. Решен да спечели битката за надмощие, решен да направи Никол своя съпруга във всеки един смисъл на тази дума и да сложи край на

абсурдната ѝ съпротива веднъж завинаги, той цял ден бе потискал желанието си, беше го забравил. Сега обаче тялото му реагира мигновено и агресивно на гледката как тя разкъсва сама собствената си рокля. Това бе картина, която щеше да помни дълго, ако не и завинаги.

Никол дръпна разкъсаната рокля надолу и тя се свлече по стройните ѝ крака. След това се освободи от нея и я ритна към него. Накрая задъхана вдигна обезумелия си поглед към него.

Той не бе помръднал. Гледаше я без дори да мига.

Но тя още не беше приключила. Вече бе започнала да сваля надиплените си фусти и да ги изритва настрана с високите си сребърни обувки. Накрая цялото пространство около нея се изпълни с бухнати, съблазнителни коприни и шифони. Със същото свръхчовешко напрежение Никол дръпна горните връзки на гърба на корсета си, свали го и го захвърли право към Ейдриън, който автоматично го хвана.

Двамата се вторачиха един в друг. Никол все още бе обзета от истерия и тежкото ѝ дишане изпълваше стаята.

– Готова ли си? – попита тихо Ейдриън.

– А ти доволен ли си?

Той отново реши, че е по-добре да не отговаря. Мълчанието се проточи. Постепенно Никол се поуспокои. Ейдриън наблюдаваше как разумът ѝ се връща, как дъхът ѝ се забавя и успокоява, докато голите ѝ гърди не започнаха да се повдигат едва забележимо. Наблюдаваше я как идва на себе си. Наблюдаваше как потъмнелият ѝ поглед почва да се избистря, а лицето ѝ се обагря в руменина. Неспособна да направи нищо друго, тя прикри с ръце голата си гърд.

Можеше да реагира с някоя хаплива забележка, но не го направи. Вместо това протегна ръка и каза меко:

– Ела при мен.

Никол го погледна със замъглени очи. В тях блестяха нови сълзи. Вместо да му подаде ръка в знак, че се предава, тя му обърна гръб, скръстила ръце пред гърдите си. Трепереше.

Ейдриън се приближи безшумно зад нея.

– Няма нужда да го правим по този начин – промълви той нежно.

– Няма ли?

Той докосна голите ѝ рамене. Кожата ѝ бе топла и гладка като коприна.

– Не, никаква.

Приведе се към нея. Ръцете му я обгърнаха през кръста и я притеглиха към тялото му. При допира до него тя потръпна. Устните му

докоснаха извивката на шията ѝ.

Никол остана неподвижна. Устните му продължаваха да обхождат нежно шията и раменете ѝ. Ала в натиска на огромната му мъжественост между хълбоците ѝ нямаше нищо нежно.

– За бога, недей – простена тя.

Без да обърне внимание на думите ѝ, той хвана гърдите ѝ през сключените ѝ ръце, притисна се силно към нея и продължи да я обсипва с целувки.

От устните на Никол се отрони сподавен стон. Това бе моментът, в който тя се предаде и Ейдриън го знаеше. Той бързо я обърна към себе си, вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Миг преди да се отпусне върху нея, погледите им се срещнаха. Нейният все още бе пълен със сълзи, но Ейдриън видя и искри на желание. Изсуши с целувки влагата по клепките ѝ, ала все още беше нащрек. Това бе най-трудната борба на воли през целия му живот.

Никол отпусна глава в пищния разкош на копринените и кадифени възглавници и изви тялото си като дъга към него.

– Ейдриън – прошепна тя и внезапно зарови пръсти в косата му.

Точно този момент чакаше той, чакал го бе цял живот. Страстта му избухна. Стисна я в желязна прегръдка, впи устни в нейните, поглъщаща я и искаше още. Никол се предаде напълно.

Езиците им се стрелнаха един към друг. Бедрата ѝ се сключиха около неговите. Ръцете му обхождаха стройните извивки на тялото ѝ и търсеха топлината и влагата – приветствието – на нейната женственост. Тя го посрещна с бърз гласък на бедрата си. Внезапно той почувства как губи разсъдък. Повдигна хълбоците ѝ и зарови глава в топлината ѝ. През целия си живот не бе правил нещо толкова безразсъдно. Тя изстена и той я благослови с устни, целувайки я интимно, диво. След това езикът му се плъзна във всяка гънка прелестна плът, която успя да открие.

Тя стигна до мощен оргазъм и той усети всяка нейна тръпка по лицето си. Получи втори оргазъм, стенойки името му, докато той продължаваше да я целува, заровил глава между краката ѝ. След това се надигна над нея. Мускулите на раменете му, гърдите и ръцете му бяха издути до пръсване. Огромните му длани уловиха лицето ѝ.

– Погледни ме!

Очите ѝ се разтвориха. Бяха тъмни и горящи от страст... но все още пълни със сълзи. Душите им се сляха. Ейдриън проникна в нея.

Телата им лудо се издигаха и потъваха в диплите на кадифената розова кувертюра. Копринените, сатенените и брокатените възглавници се

пръснаха по пода. Таблите на триековното легло стенеха, балдахинът с цвят на съомга се тресеше, а пискюлите по краищата му буйно подскачаха. И почти като един, виковете им, неговият и нейният, разцепиха нощта.

Никол се опита да не плаче, но няколко непокорни сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. Не знаеше дали са сълзи на отчаяние или на радост. Или просто на емоционално изтощение?

Тя обърна глава към съпруга си. Нейният съпруг. Самата мисъл накара пулса ѝ да се ускори. Лежеше гола върху розовото кадифе на леглото си, а Ейдриън подклаждаше огъня в камината. Той също беше гол. Обърнат бе с гръб към нея и Никол се подпря на лакът и започна да го изучава открито.

Той беше великолепен. От гърдите ѝ се отрони въздишка, която не успя да сподави. Докато слагаше нови съчки в пламъците, мускулите на широките му плещи и жилестите му ръце играеха. Гърбът му бе издължен и опънат от блестяща, изваяна мощ. Хълбоците му бяха стегнати, твърди и изпълнени с мъжка сила. Погледът ѝ се плъзгаше с неутолимо любопитство по всяка изваяна част на тялото му.

Внезапно Ейдриън се изправи, обърна се и погледите им се срещнаха.

Той знаеше какво е правила. Руменина заля лицето ѝ. Гореща тръпка премина през вените ѝ и нахлу в слабините ѝ. Тя се размърда неспокойно.

– Заслужавам ли одобрението ти? – попита Ейдриън тихо.

Никол се вгледа в очите му. Огънят играеше зад голото му, облято в златисто сияние тяло. Това бе само илюзия, нали, тази топлина, която виждаше в него? Преди да успее да го спре, погледът ѝ отново се плъзна по него, по широките му гърди, по стройните му бедра, по огромния, тежък член, който сега бе отпуснат и влажен.

– Да – чу се тя да прошепва.

Ейдриън се приближи към нея. Никол се помъчи да отклони поглед, но това се оказа невъзможно. Той седна на леглото до нея и за нейна изненада прокара ръка през гъстата ѝ вълниста коса и я погали нежно. За втори път в живота си Никол почти загуби съзнание, но сега от шеметна наслада.

Опита се да прочете мислите му, опита се да проникне в тях и да разбере топлината – защото това със сигурност бе топлина, – която съзираше в погледа му. Страхуваше се, че всичко е само илюзия, но бе невъзможно да прогони надеждата. А щом той сведе глава към лицето ѝ,

това изгуби значение. Нищо не можеше да има значение в миг като този. Чака цяла вечност да усети устните му. Когато те я докоснаха, Никол простена. Простена и се предаде.

Никол се събуди прекалено развълнувана, за да усеща умора, въпреки че почти не бе спала – благодарение на ненаситния си съпруг. Протегна се доволно и погледна към неговата част от леглото, но установи, че него го няма.

Тя се надигна и седна в леглото. Все още беше гола и усещането бе възхитително, въпреки че тялото я болеше от толкова луда страст. Усмихна се. После още веднъж. И още веднъж.

О, колко глупаво се бе държала! Сега вече осъзнаваше това. Как бе могла да се противи на брака си с Ейдриън? Да се противи на женитбата си за мъжа, когото обичаше тъй силно, чак до болка?

По-добре бе да е с него, отколкото далеч от него. Много, много по-добре!

Тя стана лениво от леглото. Наближаваше обяд – бе спала до безобразно късно. Намери халата си на пода и се загърна в него, след това отиде до завесите и ги дръпна. Зимата наближаваше.

Зачуди се къде може да е Ейдриън.

Питаше се и как ще се държи той с нея сега.

Отиде в мраморната баня, пусна водата и замислено приседна на ръба на ваната. Знаеше, че не бива да се заблуждава. Бурната страст, съляла телата им през нощта, съвсем не означаваше, че той я обича. Още не бе минал и месец от смъртта на Елизабет. Все пак, с времето неговата мъка щеше да утихне. И тя, Никол, още щеше да бъде тук, като негова съпруга.

Щом сега между тях бушуваше такава страст, може би един ден той щеше и да я обикне?

Напомни си, че Ейдриън се бе оженил за нея от чувство за дълг. Но това вече не изглеждаше толкова важно.

Ръцете ѝ потрепериха. Изобщо не трябваше да се противи на този брак. Не трябваше да демонстрира гнева си пред всичките им гости. Не трябваше да се опитва да се заключи от него миналата нощ. О, колко ненавиждаше гордостта си в този момент! Печално осъзна, че вероятно вече не ѝ бе останала никаква гордост. Миналата нощ той се бе погрижил за това. Това обаче не я интересуваше.

На вратата ѝ се почука. Никол отиде да отвори и видя мисис Вийг и

Ани. Икономката носеше поднос със закуска и изглеждаше смутена.

– Ваша светлост, никога не бих си позволила да ви притеснявам, но чух шума на водата – каза тя и хвърли неодобрителен поглед на Ани.

Никол се усмихна.

– Тъкмо смятах да си взема вана.

– Имате прислуга, която да ви приготви банята, Ваша светлост – заяви мисис Вийг, сетне отново изгледа строго малката Ани. – Опомни се, момиче! Върви и се погрижи ваната да е точно такава, каквато я предпочита Нейна светлост!

– Да, мадам! – отвърна Ани и се втурна към банята.

Никол премигна. Беше забравила измеренията на новия си живот. Тя вече не беше лейди Шелтън, беше херцогиня Клейбъроу. А херцогините, предположи Никол, не би трябвало да приготвят ваната си сами.

– Съжалявам – каза тя.

Мисис Вийг обаче не я чу, или поне се престори, че не я е чула, влезе в стаята и остави подноса на изящно обкованата стъклена масичка до камината. В нея прашеше огън и икономката се наведе да го разгори. Никол се зачуди дали Ейдриън – нейният съпруг – се бе погрижил за него преди да напусне леглото ѝ на разсъване.

– Идвал ли е някой, Ани например, тази сутрин да запали камината?

– Не, Ваша светлост. – Мисис Вийг бе шокирана. – Не бих позволила на никой да ви безпокои, освен ако не сте дала специални нареждания за това. Желаете ли прислужницата ви да подклажда огъня на развиване? Тя може да го прави безшумно, без да ви събуди.

Дали Ейдриън отново ще сподели леглото ми тази вечер, питаше се Никол.

– Не, не. Няма нужда. Спя много леко и предпочитам да не ме безпокоят.

Мисис Вийг кимна и се отправи към леглото.

Никол седна малко сковано в креслото и впери невиждащ поглед в подноса с препечени кифлички, сладко и чай. Ейдриън бе стъкнал огъня заради нея. Толкова дребен жест, а я бе развълнувал до сълзи!

– Ани – извика рязко мисис Вийг. – Веднага щом свършиш там, отнеси тези чаршафи на перачката и след това можеш да оправиш леглото.

Никол погледна към икономката. Тя се обърна, дръпна завесите на останалите прозорци и в стаята нахлу ярка светлина. Очите на Никол се разшириха, когато видя леглото. В средата му имаше тъмночервено петно, което изглеждаше като кръв.

Не можеше да повярва на очите си.

Никол слезе по стълбите бавно и несигурно. Сега това бе нейния дом, но тя се чувстваше като чужд човек, а не като господарка, още по-малко като херцогиня. Нямахше представа къде отива и какво трябва да направи.

Тя бе съпругата на Ейдриън, херцогиня Клейбъроу. Неговата съпруга. Не беше толкова лошо, изобщо не беше лошо. Може би дори щяха да постигнат съгласие, с малко усилие от нейна страна. Тя ще стори всичко, което е по силите ѝ, за да компенсира катастрофалното начало. Ще направи нещо повече от това да приеме положението си на негова съпруга. Ще се опита да стане добра съпруга, да му доставя радост. И да спечели любовта му.

Искаше да се държи както подобава на една херцогиня. Искаше да избегне собствената си склонност към нетактичност. Искаше да се държи прилично. Вложила бе много и най-старателни усилия в тоалета си тази сутрин. Ани ѝ помагаше, но подобно на своята господарка малката прислужница нямаше никаква представа как се обличат херцогините сутрин. С тях, за щастие, беше и мисис Вийг, която следеше неотклонно Ани и се грижеше всяка нужда на Никол да бъде задоволена.

Единственото, от което имаше нужда Никол, бе да разбере какво трябва да облече. Не искаше да се покаже невежа, затова небрежно попита мисис Вийг какви са собствените ѝ предпочитания, показвайки ѝ няколко рокли и костюми. Поласкана, икономката избра прекрасен костюм в жълто и зелено, с втален жакет и богато надиплена отзад пола. Опасенията на Никол се бяха потвърдили. Херцогините наистина се обличаха официално. Перспективата да носи такива натруфени премени толкова рано през деня не я зарадва кой знае колко, но тя щеше да го прави.

На слизане по стъпалата мина покрай ято прислужнички, които усърдно чистеха коридора, площадката на втория етаж и фантастичната бална зала, която започваше оттам. Вратите ѝ бяха широко разтворени и разкриваха блестящия под от черен и бял мрамор, белите колони и изписания с фрески таван. Всички бързо ѝ се поклониха и весело я поздравиха в хор „Добро утро, Ваша светлост“.

Никол бавно продължи да слиза. Бе малко стъписана от това почти-отношение; звучеше ѝ невероятно. Още повече я порази идеята – и надеждата – че Ейдриън се намира някъде в този палат. Трябваше да

го види. Сърцето ѝ вече беше от вълнение.

На първия етаж тя се спря. Как ли прекарваше времето си една херцогиня? Мисис Вийг я бе уведомила, че обядът е в един часа, ако тя не възразява, и Никол бе отговорила утвърдително. Беше едва единадесет и половина. По някое време трябваше да определи менюто за вечеря, тъй като мисис Вийг я бе попитала какво ще желае да бъде сервирано. На Никол ѝ бе все едно какво ще приготви главния готвач, но изглежда за мисис Вийг бе важно господарката да избере ястията и тя щеше да го направи.

Най-напред обаче трябваше да открие съпруга си. Нали съпругите винаги поздравяваха мъжете си с жизнерадостно „добро утро“? Дори херцогините? Тя се повъртя на първия етаж, леко притеснена. Двама прислужници в ливреи стояха пред нея във фоайето и пазеха масивните входни врати. Никол бързо ги приближи. Те я поздравиха по същия начин като останалите от персонала.

– Да знаете случайно къде е Ейдриън? Искам да кажа – тя се изчерви, – къде би могъл да бъде Негова светлост?

Мъжете не помръднаха и грешката ѝ не предизвика дори и най-незабележима усмивка. Отговори ѝ по-възрастният.

– Още не е излизал, Ваша светлост. Можете да проверите в кабинета му или в зелената библиотека.

– А къде се намират тези стаи?

– Кабинетът е по коридора, десетата врата вляво. Зелената библиотека се намира горе на третия етаж, вратата след неговата стая. На всеки етаж има библиотека – обясни той, като видя въпросителната ѝ физиономия.

Никол се запъти към кабинета на Ейдриън. Двете лъскави червени врати бяха затворени. Вече цялата трепереше. Представи си как Ейдриън става от писалището си, за да я прегърне страстно. Колко съм глупава, тръсна глава тя и почука.

Цяла сутрин херцогът се опитваше да прегледа няколко сметки, но без особен успех. Обикновено той прекарваше началото на деня на открито, яздейки из имението си. Тази сутрин обаче, след като остави младата си съпруга да спи сгушена под кадифените завивки, бе решил да поработи в кабинета си – и да я изчака.

Винаги ставаше рано и този ден, въпреки безсънната нощ, не направи изключение. Съмняваше се дали бе успял да поспи повече от час-

два. Но не се чувстваше изморен. Напротив, свежестта, която пулсираше във вените му, трудно можеше да бъде сбъркана.

Тя се дължеше на съпругата му.

Неговата съпруга.

Цяла сутрин Ейдриън бе опитвал вкуса на тези думи – безмълвно, но с огромно задоволство. Не можеше да спре да мисли за Никол. Вместо да стихне, лудостта му по нея се бе увеличила стократно. Но какво значение имаше това? Сега тя му принадлежеше. Можеше да бъде колкото си иска луд по нея.

Дали е омекнала след невероятната нощ, която бяха споделили? А може би с настъпването на деня отново е станала опърничава и горда? Дали ще възобновят войната или ще сключат примирие?

При лекото почукване на вратата той скочи на крака, разпилявайки купчина листа от писалището си. Наведе се да ги събере, с пълното съзнание, че пред вратата стои Никол и че причината за припряността му е тя. Реши да оправи бъркотията по-късно и просто хвърли хартиите на писалището – неговото писалище, което винаги бе спретнато и подредено. Сетне бързо прекоси кабинета си и разтвори двукрилата врата.

Когато погледите им се срещнаха, лицето на Никол пламна. В първия момент никой от двамата не проговори. Мълчаха и се гледаха, може би в опит да отгатнат взаимно настроенията си.

– Добро утро – каза Никол.

– Добро утро – отговори приветливо Ейдриън. Трудно му бе да скрие чувствата от гласа си, чувства, които не смееше да анализира. *Цветовете обаче бяха там, всички цветове на дъгата, и никога не бяха блестели толкова ярко...*

Когато осъзна, че тя стои в коридора, той бързо отстъпи назад.

– Влез, моля.

– Благодаря.

Ейдриън затвори вратата след нея и си каза, че тя е най-възхитителното същество, което някога бе виждал. А това жълто – ясно, ярко жълто – й стоеше фантастично. Топази, реши той. Трябва да й купи топази.

Никол отиде до средата на стаята, обърна се усмихна неуверено, някак принудено. Ейдриън също успя да й се усмихне. Никой от тях не бе извадил сърцето си на показ, разбра той. Но забеляза и че тя не бе онази истерична Никол, която познаваше. Днес и тя като него се опитваше да бъде внимателна и учтива. Това само по себе си показваше, че има известно примирие.

– Добре ли спа? – наруши той накрая задълбочаващото се

мълчание. Тя бе толкова близо до него, че не можеше да не я желае, да не тръпне от възбуда. Беше му топло, в стаята също бе топло. Запита се как ли би реагирала, ако я сграбчи в прегръдките си и я люби тук, на канапето.

– Да. Не. Всъщност не – този път тя се засмя леко и звънливо. Неговата усмивка също вече беше сърдечна.

Погледите им се склочиха. Никол първа нервно отклони своя.

– Исках само да ти кажа здравей.

– Радвам се.

Тя завъртя глава и отново се вгледа в очите му. Ейдриън почувства как се изчервява и на свой ред отмести поглед. Ами ако Никол се досещаше за истината? Ако се досещаше, че иска от нея да му се покори, че искаше дори нещо повече от това?

– Искаш ли да се запознаеш с прислугата?

– О, да – отвърна ентузиазирано тя.

Ейдриън я прикани с жест да се приближи, сетне отвори вратата и й направи път.

– След като те представя – каза той и отново остро усети чувственото напрежение помежду им, – трябва да изляза, за да се погрижа за някои неща, които от доста време бях изоставил.

– О!

Разочарована ли беше? Надяваше да не е чак толкова глупав, че да се поддава на илюзии или мечти.

– Мисис Вийг сервира обяда в един. Ако не искаш да спазваш този час, можеш да го промениш, както ти е угодно.

– В един е добре.

Много трудно бе да вървиш до нея и да не й се нахвърлиш, осъзна Ейдриън. Необузданата страст от изминалата нощ само влошаваше нещата. Знаеше, че би било безкрайно егоистично от негова страна да зареже задълженията си и да я отведе обратно горе. Тази сутрин тя навярно изобщо не бе в състояние да удовлетвори ненаситния си съпруг. Въпреки това идеята просто не му излизаше от ума.

Запознаването с прислугата им отне час. Хората, които се грижеха за замъка Клейбъроу, бяха сто и десет. Към тях трябваше да се прибавят и градинарите, пазачите на портите, управителят на парка, конярите, управителят на конюшната, треньорът на конете, управителят на кучкарника и кучкарите, кочияшите, лакеите и лакеите, които охраняваха

каретата. Имаше още и двама зидари и четирима дърводелци, защото, както обясни херцогът, в едно толкова старо имение винаги има нужда от ремонт.

Накрая Ейдриън изпрати съпругата си обратно до къщата, ако този огромен палат изобщо можеше да се нарече така. Пред главния вход я предаде на грижите на мисис Вийг и Удуърд.

– Приятен обяд, мадам. Съжалявам, че не мога да бъда с вас. – Тонът му бе официален, но съжалението му бе искрено.

– Аз разбирам – каза Никол, забила поглед в ботушите му. – Кога ще върнете, м-м, господарю мой?

Веждите му се вдигнаха рязко нагоре от изненада. Учтивото обръщение, което беше избрала, го накара да се усмихне. Но в него нямаше нищо странно, предвид факта, че съпругата му цяла сутрин бе самото благоприличие. Дали не бе решила да му предложи нещо повече от временно примирие? Дали чувствата ѝ не се бяха променили? И дали бе разумно от негова страна да е толкова щастлив?

– Смятам да се върна към шест и половина. Ако желаете, можем да се видим в червения салон в седем и половина за по чаша шери преди вечеря. Тя е в осем. Ако разбира се, одобряваш този час.

– Да. Одобрявам го – отвърна Никол и леко се изчерви.

– Можеш да променяш каквото решиш, Никол – каза Ейдриън съвсем тихо, за да го чуе само тя. Искаше да ѝ стане напълно ясно, че положението ѝ на негова съпруга и херцогиня ѝ дава власт, съизмерима с неговата. А може би по заобиколен начин искаше още тя да разбере, че самият той желае да ѝ достави удоволствие. – Само трябва да кажеш на мен, на мисис Вийг или на Удуърд какво би искала да бъде направено.

Никол кимна с широко отворени очи.

Ейдриън се поколеба. Погледът ѝ говореше толкова много, а той така силно се страхуваше дори за миг да повярва това, което виждаше. Почувства абсурдния порив да я целуне за довиждане, ала стисна зъби. Една лека целувка по бузата щеше само да разпали желанието му още по-силно и да го накара да забрави за задълженията си. С огромно усилие на волята той се въздържа.

Но съжалява за това през целия ден.

Животът им бързо навлезе в еднообразен ритъм.

Никол се събуждаше в някой неприлично късен час и откриваше, че Ейдриън е излязъл. Не се виждаха чак до срещата им преди вечеря в библиотеката на първия етаж. Тя скоро узна, че малко след изгрев слънце той тръгва да обикаля на кон именията си. Следобед се прибираще, но се затваряше в кабинета си, а тя намираще за разумно да не нарушава неговата светая светих, колкото и силно да ѝ се искаше.

Така Никол разполагаше с целия ден за себе си. След дългата вана – нямаше какъде да бърза, – тя се обличаше с помощта на мисис Вийг. После слизаше от покоите си, за да обсъди с главния готвач менюто за деня. Това изглежда бе от огромно значение за всички. След тази задача като че ли не оставаше нищо, което да се нуждае от вниманието ѝ. Мисис Вийг и Удуърд ръководеха прислугата и къщата много умело. Дори и да поискаше да се намеси, Никол нямаше да знае откъде да започне. Единственото ѝ друго задължение бе да реши какви дрехи да облече за вечеря и да уведоми Ани, за да може тя да каже на мисис Вийг, която изпращаше някоя от прислужниците да изглади премяната, без да остави нито една гънка.

Всичко това бе твърде ново за нея и тя никога не скучаеше. Къщата беше толкова огромна, че още не бе успяла да я изучи, макар че бе започнала още от първия си ден тук. Експедициите из замъка запълваха голяма част от времето ѝ. В рамките на няколкото часа, които ѝ оставаха до обяд в един, Никол не смогваше да разгледа дори един етаж, а къщата бе на седем.

Хрумна ѝ, че може да прекара остатъка от живота си в опознаване на тази къща.

Хрумна ѝ още, че би било добре да прави компания на Ейдриън, когато той обикаля имотите си и наглежда земеделието и животните. Но пропъждаше тези мисли от ума си. Нямаше нужда да пита, за да знае, че херцогините не си позволяват да се месят в управлението на имения. И вероятно не прекарваха цялото си време в разглеждане на собствените си къщи. Никол обаче по никакъв начин не можеше да си представи с какво всъщност се занимаваха те.

В един часа тя обядваше сама. Първия ден ѝ сервираха яденето в официалната трапезария. Преживяването бе леко смуцаващо. Залата бе

дълга колкото два тенискорта, толкова дълга бе и масата. Тя бе седнала в единия ѝ край, а ято прислужници ѝ сервира обяд от седем ястия, докато Удуърд се въртеше около нея, за да изпълни всяко нейно желание и прищявка. За нещастие Никол не бе чревоугодничка и не предявяваше никакви особени капризи. След този ден тя помоли обядът да ѝ бъде сервиран в музикалния салон, който беше светъл, весел и в сравнение с чудовищната трапезария, уютен. В края на краищата, Ейдриън ѝ бе казал, че може да промени всичко, което пожелае.

Следобед Никол излизаше да язди. Управителят на конюшната бе грубоват, нисък ирландец, който се казваше Уилям О'Хенри. Отначало той настояваше господарката да язди с ескорт от шест прислужника в ливреи. Никол бе изумена от тази перспектива. И тъй като съпругът ѝ бе дал да се разбере, че може да промени всичко, което не одобрява, тя настоя да язди сама. Мистър О'Хенри бе ужасен. Накрая Никол се съгласи на компромис, но само защото горкият човек твърдеше, че херцогът ще му откъсне главата (и моментално ще го уволни), ако ѝ позволи да язди из имението без придружители. Така О'Хенри започна да я съпровожда лично и Никол скоро откри, че няма нищо против това. Възрастният мъж беше много приятна компания, защото бе не само отличен ездач, но и остроумен събеседник. Той я забавляваше с разкази за отглеждането на коне, за състезания и лов, както и с множество весели истории за расовите жребци, за които се бе грижил през дългия си живот.

Никол гледаше да се върне до пет часа, за да има достатъчно време да се преоблече за вечеря. Още в онази първа вечер тя изпрати Ани да шпионира собствения ѝ съпруг и малката прислужница ѝ донесе, че херцогът не се облича официално, а е предпочел за вечерта небрежно облекло, състоящо се само от домашен жакет, панталони и пантофи.

Нетърпелива да види Ейдриън след нощта, която бяха прекарвали заедно, Никол подбра много старателно дрехите си. Облече семпла тъмносиня рокля и внимателно обмисли дали да сложи перли или диаманти. Тъй като не искаше да изглежда прекалено официално, накрая тя реши да не слага никакви бижута, освен чифт малки висящи обици и брошка на яката. След това се напръска с лек благоуханен парфюм и се остави за час в ръцете на две прислужнички, които подредиха косата ѝ в непринудена и естествена прическа.

Херцогът я очакваше в библиотеката. Изглеждаше неспокоен и нетърпелив, но едва ли в действителност бе така, защото Никол бе дошла точно в седем и половина, нищо че бе готова още от половин час. За нейна огромна изненада, съпругът ѝ беше облечен съвсем официално в

двуреден черен костюм и вратовръзка. Явно не бе доразбрала нещо, или пък Ани не се бе справила добре с шпионската си мисия. Дано Ейдриън не сметне външния ми вид за ужасно неподходящ, помисли си с ужас тя.

А на следващата вечер, решена да бъде истинска херцогиня от глава до пети, Никол облече силно изрязана права вечерна рокля – модел, издържан по последна мода и смятан за връх на изискаността. Допълни тоалета с всичките си диаманти, с чифт сатенени обувки на високи токове и подходяща вечерна чанта. Към това прибави ръкавици и изящно копринено ветрило. Прическата този път ѝ отне два часа. Изобщо, Никол нямаше намерение да повтаря грешката си от предишната вечер.

За неин ужас, Ейдриън я посрещна по жакет и пантофи!

– Изглежда двамата с вас все се разминаваме, мадам – отбеляза сухо той. Но прочете му светеха с искрено възхищение.

– Снощи беше облечен – възкликна Никол, неспособна да види забавното в ситуацията, не и когато съпругът ѝ я гледаше така, с този пълен с обещания поглед.

– А вие, мадам, снощи изобщо не бяхте облечена.

Тя премигна объркано. Изведнъж и двамата се усмигнаха. Той се приближи към нея. Дори в мекия си домашен жакет с индийски мотиви, херцогът бе олицетворение на мъжествеността. Крачките му бяха широки, бързи. От цялото му тяло извираше наелектризирана сексуална енергия. Подаде ѝ чаша шери.

– Може би трябва да обсъдим това – каза той. Гласът му не звучеше по обичайния начин. Беше станал приглушен и чувствен.

Никол облиза устни. Никога повече нямаше да бъде неподвластна на неговата близост, неговата топлина, неговите желания.

– Какво би искал да направя за теб?

– Ах, нима има нужда да ме питаш?

Тя се изчерви при спомена за нещата, които той я бе съблазнил да стори през нощта, тяхната втора нощ на екстаз – неща, които не биха минали и през ума на една почтена дама.

Той я погали с пръст по бузата.

– Простете ми, скъпа съпруго. Губя си ума, щом съм с вас.

На Никол ѝ прималя от удоволствие.

– Искаш ли да се кача и да се преоблека по-официално? – попита я Ейдриън, вече сериозно.

Тя поклати глава.

– Така те харесвам повече.

Той се усмихна и в отговор тя също му се усмихна. За пръв път бяха постигнали разбирателство помежду си.

Всяка вечер се хранеха в официалната трапезария – събитие, което минаваше в пълно мълчание. Масата бе за осемдесет човека. Разделена на такова огромно разстояние от съпруга си, Никол не се и опитваше да поддържа разговор с него. Можеше най-много да му хвърля дискретни – и не толкова дискретни – погледи, или да улавя неговите, които с напредването на вечерята ставаха все по-горещи. В края на седмицата тя се реши и настоя да започнат да вечерят в някоя по-малка стая. Ейдриън остана изненадан от молбата ѝ, но изглеждаше доволен от идеята. Оттогава вечеряха в един от по-малките салони на първия етаж. Ала въпреки че разговорите вече бяха възможни, пак не изобилстваха. Между двамата просто имаше твърде много напрежение.

Защото ѝ двамата знаеха какво ги очаква след вечеря. Нощ на огнена страст, на пълно отдаване, без свян и задръжки.

В края на първата седмица Марта, Реджина и Джейн посетиха Клейбъроу, след като Никол ги увери, че изобщо не е неудобно и че няма да бъдат приети като неканени досадници. Искаше ѝ се да изтича и да ги посрещне още на прага, но се овладя, защото се стараше да се държи както подобава на новото ѝ положение. Вместо нея трите дами бяха посрещнати от Удуърд, който ги отведе в музикалния салон. Минутка по-късно Никол се присъедини към тях.

Беше облечена в златиста рокля от изключително скъп плат, с права и предизвикателна кройка по последна мода. Носеше и подаръка, който ѝ бе дал Ейдриън миналата нощ – поразителен комплект бижута от инкрустирани с диаманти топази. Косата ѝ бе вдигната високо в елегантна прическа. Трите ѝ гостенки я зяпнаха като онемели.

Никол се втурна към тях сияеща.

– Мамо! Реджина! Марта! Толкова се радвам, че дойдохте!

Прегърнаха се топло. Първа успя да дойде на себе си Марта.

Погледът ѝ бавно обходи Никол, след това мебелите.

– Боже, боже – каза тя с усмивка. – Отива ти да бъдеш херцогиня.

Никол се изчерви от удоволствие.

– Струва ми се, че трябва да поддържам външния си вид на ниво – тя посочи роклята си. – Досега обаче нямаше кой да забележи старанията ми, като не броим прислугата.

– И съпруга ти – каза Марта.

– Той става с изгрева и излиза почти веднага. Връща се следобед и се затваря в кабинета си, докато не стане време да се преоблече за вечеря.

Не се оплакваше, напротив – думите ѝ бяха изречени с усмивка. Джейн също се усмихна.

– Да не би чувствата ти да са се променили, Никол?

– Бях истинска глупачка! – извика Никол пламенно. – Как можах да се противя на този брак!

– Значи си щастлива?

Никол прехапа устни.

– Не ми остана никаква гордост. Но трябва да призная истината. Аз съм не просто щастлива, аз съм луда от щастие!

Марта стана и се хвърли на шията ѝ.

– Толкова се радвам!

– Скъпа, толкова съм щастлива за теб! – извика развълнувано Джейн и също я прегърна.

Реджина я гледаше с широко отворени очи. Никол помръкна.

– Аз също се радвам за теб – каза Реджина и прекрасните ѝ златисти очи се напълниха със сълзи.

– О, Рай – извика Никол. – Мразех да се карам с теб, наистина!

– Аз бяха егоистка, не ти – отвърна разтреперана Реджина. – Не беше ти виновна, че татко настояваше да изчакам с омъжването.

– Но аз трябваше да те разбера какво изпитваш – възпротиви се Никол. Те се хванаха за ръце.

– Влюбена ли си? – прошепна Реджина.

– Да – отвърна тихо Никол. – Да, влюбена съм!

Усмивки озариха лицата на двете сестри и те възторжено се прегърнаха.

Когато всички седнаха, Никол се обърна към Джейн.

– Мамо, как е татко?

– Добре е. И ще бъде много радостен, когато му разкажа колко си щастлива!

– Съжалявам, че се карах с него. Той беше прав – както обикновено – като ме накара да се омъжа за Ейдриън. Това е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало!

– Защо не му го кажеш сама? – попита доволна Джейн. – Ти му липсваш, скъпа. Освен това постоянно се тревожи, че е сбъркал.

– Ще му напиша писмо преди да тръгнете – реши Никол. – Моля те, кажи му да ми дойде скоро на гости.

Разговорът се насочи към брака на Никол и задълженията на една херцогиня. Накрая Никол каза:

– Струва ми се, че след време Ейдриън може истински да ме заобича. А дори това да не стане, мисля, че поне ще бъдем приятели. Той е мил и ме уважава. Внимателен е. Всъщност, дори ми се струва, че всячески се стареа да ми достави удоволствие. – Тя отново се изчерви от щастие.

– Ти на него също, очевидно – посочи Марта, която още не можеше да възприеме елегантността и изисканите маниери на приятелката си.

– Да, така е – отговори Никол и отново се изчерви – този път от ярките спомени за това как се стареаше да му достави удоволствие в леглото. Нямахме никакво съмнение, че в това начинание се представяше успешно и че много бързо придобиваше уменията на куртизанка. Тази нощ най-после бе намерила у себе си смелост да направи това, за което копнееше от самото начало – да боготвори тялото му с дланите и устните си, както той бе боготворил нейното. И след това Ейдриън дълго я бе притискал в прегръдките си.

– Нямам търпение да започнете да излизате заедно – каза Реджина със задоволство. – Нямам търпение да се появите в обществото! Ако бях на твое място, щях просто да смажа всички, които някога са се заяждали с мен!

– Няма да бъде като последния път, нали? – горчиво каза Никол. Ненавиждаше дори мисълта за своето поведение в деня на сватбата и за начина, по който бе унизила Ейдриън пред всички гости. Не можеше да повярва, че той не й се сърди.

– Надявам се! – възкликна Марта. – Горкият херцог отнесе доста подигравки, но щом хората видят, че ти си се променила, ще спрат да му се присмиват.

– Да му се присмиват? Какво имаш предвид?

Марта стрелна с очи Джейн, която явно не знаеше нищо и ги гледаше любопитно, и Реджина, която бе в течение на всичко.

– О, скъпа, естествено че не знаеш. Няма значение, Никол, по-важно е, че ти и той започвате да се разбирате страхотно.

– Разкажи ми – настоя Никол, стиснала упорито и мрачно устни. Марта не искаше да говори.

Реджина обаче настоя.

– Тя трябва да знае! И ти да беше на нейно място, непременно щеше да искаш да узнаеш!

Марта въздъхна.

– Седмицата преди сватбата той беше най-очарователния и мил мъж на света! Нямахме начин хората да не забележат промяната, защото преди той не криеше безразличието, дори отегчението си, от светската върхушка. Помниш ли как ти бе обещал да се прави на болен от любов по теб? Е, трябва да ти кажа, че изигра ролята си превъзходно! Всички само за това говореха – колко лудо влюбен бил херцогът и как причината за тази драматична промяна у него си ти. Наистина, всички единодушно смятаха, че е скандално да се бърза толкова със сватбата, но никой не се съмняваше, че това се прави в името на любовта.

– О, не! – изпъшка Никол. Марта отново въздъхна.

– За нещастие, на сватбата твоят гняв към херцога беше повече от очевиден. Това промени мнението на хората. Всички започнаха да говорят, че истинска любов наистина има, но само от страна на херцога. Беше ясно, че ти не отвърщаш на чувствата му. Това стана основна тема на всички разговори.

Никол се ядоса, ядоса се на сплетните, и още повече – на себе си. Как бе могла да унизи Ейдриън по такъв начин! Той бе изпълнил обещанието си. Беше я защитил, беше пресякъл злостните приказки, превърнал бе скандалния им брак в приемлив, дори повече от приемлив, ако се съдеше по думите на Марта. А тя бе разрушила всичко, постигнато от него, с един замах, беше го наранила жестоко, макар и неволно. Незабавно трябваше да поправи грешката си. Още при първата им поява в обществото щеше да се постарее у никой да не остане съмнение, че новата херцогиня е лудо влюбена в съпруга си.

– Не исках да те разстроя – каза Марта.

Никол не отговори. Мислите ѝ се бяха върнали към първата им брачна нощ и към кръвта по чаршафа, която откри на сутринта. Тогава не бе успяла да измисли по-правдоподобно обяснение от това, че Ейдриън вероятно се е порязал. Сега обаче ѝ хрумна поразителна идея. Дали той отново не се бе опитал да я защити? Дали не бе изцапал с кръв чаршафа нарочно, за да не разбере никой, че не е била девствена? Слугите имаха ужасния навик да клюкарстват за своите господари. Ако на чаршафа не бе имало петно, всички в къщата щяха да разберат. Скоро някоя прислужница щеше да го каже на своя позната от друго имение. После новината щеше да стигне до ушите на нейната господарка и накрая вече всички щяха да говорят само за това.

Никол вече бе сигурна, че Ейдриън е изцапал чаршафите ѝ. Нямахме начин да се пореже, докато е в леглото с нея. Беше го направил, за да я защити. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от любов към него.

Гостенките на Никол останаха да пренощуват. Всички прекараха чудесна вечер с много смях и добро настроение, дори херцогът, който искрено се наслаждаваше на приятелството, царящо между дамите. Графинята, Реджина и Марта си тръгнаха на следващата сутрин. След като ги изпрати, Никол obu бричовете и ботушите си и веднага се отправи към конюшната. Вече никой не обръщаше внимание на дрехите ѝ. Първия път, когато излезе да язди, всички бяха шокирани от облеклото ѝ. Прислужниците я гледаха с ококорени очи, портиерите зяпнаха, Удуърд пребледня, а конярите премигаха и бързо отместиха погледите си. Да, не се бе почувствала никак комфортно. Но се бе оправила, всички останаха – също.

От херцогините навярно се очакваше да яздят с дамско седло както повеляваха светските норми. Ейдриън обаче ѝ беше казал да прави каквото ѝ харесва – а да препуска, възседнала кървавочервения си жребец бе едно от нещата, които харесваше най-много.

Управителят на конюшната я очакваше. Никол му махна за поздрав и се усмихна. В отговор О'Хенри също ѝ се усмихна. И той бе с бричове и ботуши, но неговите бяха изцапани и износени, а изтърканата му зелена шуба определено бе виждала и по-добри времена.

– Добрутро, Ваша светлост – поздрави той и изведе оседланите коне. – Мислех, че днеска няма да дойдете.

– Да пропусна да поюздя Зевс? Никога!

Яхнаха конете и потеглиха. Никол бе в приповдигнато настроение, тъй като нейният свят бе станал почти съвършен. Единственото, което му липсваше, бе любовта на нейния съпруг, но тя все повече се убеждаваше, че наистина е напълно възможно един ден да има и нея.

Час по-късно те излязоха на един черен път. Наоколо не се мяркаше никой и мистър О'Хенри се обърна към нея с широка усмивка.

– Хулиган иска да го пусна да тича на воля. Мислите ли, че ще можете да ме стигнете, Ваша светлост?

Никол се засмя. Мистър О'Хенри вече знаеше, че е отлична ездачка и беше спрял да се безпокои за нея още при първото им излизане заедно.

– Въпросът е дали ти ще можеш да ме настигнеш – предизвикателно отвърна тя, прилепи се до шията на жребеца си и двамата полетяха по пътя в стремглав галоп.

Конете им се изравниха и препуснаха един до друг с оглушителен тропот, устремени с всички сили напред. Състезаваха се грива до грива в продължение на една-две мили, докато внезапно насреща им се

зададоха трима мъже. Водени от една и съща мисъл, Никол и О'Хенри дръпнаха юздите и намалиха рязко ход, за да не причинят инцидент или да опръскаат с кал лицата на пешеходците.

Тримата мъже ги приближиха и Никол видя, че са млади, дрипаво облечени и с раници на гръб.

– Работници от фермите, които са останали без работа – предположи тя. Вероятно всичко, което притежаваха, беше на гърба им. Сърцето ѝ се сви от жалост. Времената наистина бяха тежки за низшите класи.

– Безпътни пройдохи, ако ме питате мене – изсумтя О'Хенри. – Щом човек иска да работи, все може да си намери нещо. Да не сте им дали никаква милостиня, Ваша светлост.

Никол нямаше пари, иначе с радост щеше да им предложила някоя и друга лира. Внезапно единият от мъжете я погледна право в очите и тя бързо извърна глава. Погледът на червенокосия беше дързък и груб. И прекалено заинтригувани от вида ѝ.

Тройката внезапно се умълча. Никол не погледна повече към тях, обзета от внезапен смут. Усещаше обаче, че те продължават да наблюдават нея и управителя на конюшната.

– Карайте право покрай тях – каза тихо О'Хенри и пришпори коня си в тръс.

Никол тъкмо се канеше да направи същото, когато червенокосият сграбчи поводите на коня ѝ. Очите ѝ щяха да изхвъркнат от ужас.

– Здравсти, момиче. Хубав кон имаш.

– Пуснете го, ако обичате – каза Никол спокойно, Не желаше да предизвиква скандал и се надяваше, че това ще се окаже само молба за милостиня.

– Да ти се намират една-две лири? – попита мъжът с широка усмивка, която разкри дупките във венците му.

– Пусни я – каза О'Хенри. Той бе подминал групата, но сега обърна коня си и се приближи към Никол. Наложил му се рязко да дръпне юздите, тъй като един от мъжете стъпи пред него, за да му попречи за продължи.

– Моля ви – каза Никол. – Нямам никакви пари. Както виждате, не нося дамската си чантичка.

– Не носела дамската си чантичка, момчета – захили се червенокосият.

– Ще взема да мина с коня право през тебе, момко – предупреди О'Хенри мъжа, който препречваше пътя му. – Пуснете Нейна светлост!

– Нейна светлост? – разсмя се нападателят на Никол. – Ако тази е

Нейна светлост, тогава аз съм херцогът! Е, щом няма пукнат петак, със сигурност има много хубав кон, а си има и чифт хубави крака. Като гледам, ще им намеря и на двете полезна работа.

Никол възкликна ужасено. О'Хенри тръгна напред с намерение да изпълни заплахата си и да прегази мъжа на пътя. В същото време тя пришпори коня си. Ала червенокосият, който го спираше, не само не пусна поводите, а и сграбчи крака ѝ със свободната си ръка. Жребецът закова на място, объркан и тревожен.

Червенокосият не успя да направи нищо повече. О'Хенри подкара коня към него, принуди този, който стоеше на пътя му, да отскочи настрана и зашиба с камшика си гърба на червенокосия.

Мъжът изскимтя, пусна Никол и коня ѝ и се втурна с рев към коняря. Двамата му другари също се нахвърлиха върху О'Хенри и само след миг го свалиха от седлото и започнаха да го налагат с юмруци.

Никол изкрещя и се спусна с коня си в мелето. Стиснала камшика си, тя започна да удря мъжете като обезумяла.

Беззъбият червенокос се извърна към нея. В очите му святкаха отмъстителни пламъчета. Никол се опита да го шибне през грозното лице, но той хвана камшика, изтръгна го от ръцете ѝ и го запрати надалеч. Сърцето ѝ спря да бие. Мъжът се ухили. В този миг тя разбра, че съдбата ѝ е в неговите ръце и че ще бъде по-лоша и от смъртта.

Жребецът ѝ обаче, вече в паника, надуши човешката кръв, изцвили и се изправи на задните си крака. Огромните му копита се стовариха върху нападателя на Никол. Мъжът изрева от божа и се свлече под предните крака на животното. Никол едва успя да дръпне коня назад, за да не го стъпче.

Мъжът се изправи на колене. По лицето му имаше кръв, дрехите му бяха разкъсани. Олюля се леко, сетне изведнъж хукна да бяга, последван от другарите си.

За секунда Никол остана загледана след тях. Сетне, като дишаше тежко и се мъчеше да успокои коня, тя погледна О'Хенри, който седеше на земята с окървавено лице. След миг той се изплю и от устата му изпадна един изкъртен зъб.

Никол скочи с вик от седлото и се втурна към него.

– О, господи! Добре ли си?

О'Хенри вдигна поглед към нея и тя видя раните по лицето му.

– Нищо ми няма, Ваша светлост. Вас нали не ви нараниха?

И преди Никол да успее да му отговори, усмивката му угасна, очите му се изцъклиха и той се строполи на земята в безсъзнание.

30

Удурд почука два пъти на вратата на кабинета на Ейдриън и Изабел усети как стомахът ѝ се свива.

Посещението ѝ не бе неочаквано, защото още вчера беше изпратила на сина си бележка с молба да я приеме. Писмото бе необичайно официално. Беше направила два опита да го редактира, но така и не успя да постигне естественя тон, доскоро толкова обичаен между нея и сина ѝ. Накрая тя остави бележката в първоначалния ѝ вид.

Не бе разговаряла истински с Ейдриън откакто преди около месец му разкри истината за неговото раждане. Всъщност, оттогава насетне почти не се бяха виждали. Колкото и да бе болезнено да го признае, Изабел избягваше собствения си син.

Проявила бе желание да помогне на графиня Драгмор със сватбените приготовления и Джейн бе приела с голямо облекчение. Изабел познаваше лейди Шелтън от години, но не бяха близки; сега те бяха станали партньорки и в действията си, и по дух. Разбираха се фантастично. Изабел винаги бе харесвала Джейн, доколкото я познаваше. А след като я опозна по-отблизо, тя не само я хареса още повече, а и започна искрено да ѝ се възхищава. Подобно на самата нея, Джейн бе бунтарка по сърце. Беше интелигентна, независима, състрадателна и мъдра. И също като нея бе жена на действието, а не манастирско олицетворение на женствеността. Изабел добре знаеше, че преди брака си графинята, тогава все още само Джейн Баркли, е била много популярна актриса. Но не смяташе този факт за недостатък, напротив, той я караше да ѝ се възхищава още по-силно.

След като вече познаваше достатъчно добре графинята, Изабел бе повече от сигурна, че Никол ще бъде идеалната партия за нейния син.

Подготовката на голямата, пищна сватба ѝ бе помогнала да забрави за малко страха, който я преследваше от близо тридесет години. Но вече нямаше какво да поглъща вниманието ѝ. Вече не можеше да избяга от това, което бе в сърцето ѝ.

Последният ѝ истински разговор с Ейдриън бе завършил със свада. Той ѝ се бе ядосал, и с право. Винаги се бе страхувала, че синът ѝ ще я презре, че ще я намрази, задето е скрила истината. Най-големите ѝ страхове се бяха сбъднали. Ейдриън бе побеснял. Дали още ѝ се сърдеше? Не издържаше повече на неизвестността. Всеки ден бе за нея нов извор

на болка.

Когато Изабел влезе, Ейдриън стана от писалището си и ѝ се усмихна. Тя обаче не можа да отвърне на усмивката му.

– Как си, мамо? Каква странна бележка. Молиш ме да те приема?

Държеше се така, сякаш нищо не се е променило. В сърцето ѝ трепна плаха надежда. Очите ѝ изведнъж се замъглиха от сълзи.

– Не исках да ти се натрапвам.

– Никога не си се натрапвала – каза той някак остро. След това заобиколи писалището. – Нещо не е наред. Какво?

Изабел попи сълзите си с носна кърпичка и се взря в сина си.

– Ейдриън – попита тя тихо – да разбирам ли от държанието, ти, че вече не ми се сърдиш?

– Може би е по-добре да седнеш – отвърна Ейдриън и я отведе до един стол.

– Още ли си ми сърдит?

Той я погледна.

– Мамо, не биваше да криеш от мен истината за Франсис и Ейдриън Стоун, не и след като станах достатъчно голям, за да мога да те разбера. Опитвам се да те оправдая. Ясно ми е, че не си искала да ми признаеш, че си имала извънбрачна връзка. Но аз щях да те разбера. А и да си признаеш за някаква отдавна минала и забравена афера е нищо в сравнение с това да позволиш на един мъж – на собствения си син – да знае кой е истинския му баща. Как можа да не разбереш това?

– Знаех, че постъпвам неправилно – прошепна Изабел.

– Тогава защо? – настоя Ейдриън. – Защо не ми каза по-рано? Разбирам защо не си казала на Ейдриън Стоун – в края на краищата той вече не е бил част от живота ти. Но аз съм твой син. Аз трябваше да зная. Не можеш да си представиш какво облекчение изпитах, щом разбрах, че Франсис не ми е истински баща.

– Страхувах се.

– От какво? От това, че тайната ще стане публична? Това никога няма да се случи, мамо. Ще пазя репутацията ти с всички сили.

– Не се боях за репутацията си – каза Изабел, мачкайки ожесточено кърпичката в ръцете си.

– Тогава за какво? Наследството ми е гарантирано, дори и истината да излезе наяве. В края на краищата дядо Джонатан те направи свой наследник след Франсис. Законната наследница на Клейбъроу си ти, а след теб – аз. Имам много братовчеди, които умират от желание да оспорят правата ми, но техните претенции ще бъдат отхвърлени от съда.

– Страхувах се, че ти никога няма да ми простиш за постъпката и за това, че не ти казах.

Ейдриън я погледна с изненада, после се усмихна нежно.

– Мамо, това е нелепо.

– Прощаваш ли ми? – попита невярващо Изабел.

– Мамо, бях сърдит, но това е минало. Нищо не се е променило, макар да съм леко обиден, че си ме смятала способен да те заклея, защото си открила любовта с друг мъж, а не с Франсис. Радвам се, страшно се радвам, че си преживяла поне малко щастие в живота. Господ е свидетел, че Франсис положи всички усилия да те направи нещастна.

Изабел зарови лице в шепите си, обзета от огромно облекчение. Доплака ѝ се. Трябваше да знае, че синът ѝ, нейният прекрасен син, никога няма да се отрече от нея. И все пак, откъде да знае? Ейдриън бе толкова праволинеен, понякога дори прекалено морален. Беше толкова благороден, най-благородния човек, когото познаваше. А стореното от нея бе напълно непристойно, въпреки че го бе сторила от любов.

Ейдриън я потупа непохватно по рамото.

– Не плачи, мамо. Миналото е минало. Пред нас е бъдещето.

Изабел най-после успя да се усмихне.

– Изпратил съм детективи. Единият трябва да е стигнал до Бостън преди две седмици. Ако баща ми е там, ако е жив, би трябвало да е получил писмото ми. Зная, че звучи прекалено оптимистично, но не мога да не се надявам, че отговорът вече пътува през Атлантика.

Изабел изтръпна. Трябваше да се досети, че Ейдриън ще започне да издирва баща си незабавно.

– Когато науча нещо, ще те уведомя веднага.

– Не – поклати енергично глава тя. – Не. Не желая да знам. Не искам да зная дали е жив или мъртъв. Или женен. Не.

Той я погледна.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. След всички тези години бе немислимо той да е жив, да не е женен и все още да я обича. Немислимо. Ако го видеше щастливо женен или безразличен към нея, болката щеше да е непоносима. Точно толкова, колкото и ако бе мъртъв.

– Добре, мамо – отговори Ейдриън меко. За да смени темата, той я попита дали иска да остане и да вечеря с него и съпругата му.

Изабел се усмихна през сълзи. Щеше да откаже. Много добре знаеше, че младоженците трябва да бъдат повече време сами, за да подредят отношенията си, въпреки че много ѝ се искаше да разбере как вървят нещата между сина ѝ и неговата съпруга. Преди обаче да успее да

отговори, вратите на кабинета неочаквано се разтвориха.

Изабел и Ейдриън бяха стреснати от Никол, която влетя в стаята задъхана и с обезумял поглед.

– Ейдриън!

При вида на съпругата си, раздърпана и очевидно изплашена, в кални бричове и ботуши, Ейдриън се спусна към нея. Никол обаче внезапно се закова на място и ужасеният ѝ поглед се стрелна към вдовстващата херцогиня, която я наблюдаваше с относително спокойствие. Пребледнялото ѝ лице моментално се покри с гъста червенина.

– О, не! – простена тя.

Ейдриън вече бе успял да я сграбчи и рязко я обърна към себе си.

– Какво става? Какво се е случило? Добре ли си?

Никол отчаяно се опитваше да си поеме дъх, за да му отговори. Погледна отново с отчаяние към Изабел и почти не усети как Ейдриън я разтърси за раменете. Само на нея можеше да ѝ се случи да е облечена като коняр точно когато свекърва ѝ я вижда за пръв път в новата ѝ роля на херцогиня!

Ейдриън продължи да я разтърсва.

– Никол! Какво се е случило? Добре ли си? – повтаряше той разтревожено.

Вниманието ѝ се насочи обратно към съпруга ѝ.

– Ейдриън! Трябва бързо да дойдеш! Стана нещо страшно! Трима скитници нападناха управителя на конюшната и го пребиха! Отне ми цяла вечност да го кача на коня си – беше в безсъзнание – и да го докарам обратно в Клейбъроу! Удуърд изпрати някой да повика лекар, но... толкова се страхувам!

Последните ѝ думи прозвучаха като стон. Той още я стискаше здраво за раменете.

– Ти пострада ли?

Тя успя да поклати глава в знак, че е добре. Ейдриън бързо я пусна и прекоси стаята.

– Мамо, остани с нея – нареди той и изчезна.

Никол закри лицето си с шепи. Ръцете ѝ трепереха. Беше се добрала до Клейбъроу пеша, водейки коня с повесения през седлото, безжизнен О'Хенри. Той така и не се бе свестил. Страхуваше се, че може да е мъртъв.

– Ето, скъпа, пийни една глътка от това. Ще успокои нервите ти.

Никол се сепна. Господи, наистина се бе представила пред свекърва си по възможно най-ужасяващия начин с тези дрехи и с това свое

непростимо, безразсъдно поведение. Идеше ѝ да избухне в плач, но вместо това прие чашата и нервно отпи няколко глътки. Херцогинята я потупа успокоително по гърба.

Никол впери поглед в нея. Свекърва ѝ като че ли не я осъждаше, напротив – държеше се мило и съчувствено.

– Колко тежко пострада мистър О'Хенри? – попита Изабел.

– Не зная! – изстена Никол. – За всичко съм виновна аз!

– Сигурна съм, че преувеличаваш. Освен това съм сигурна, че всичко ще се справи.

– Страхувам се, че той умира или е вече мъртъв!

Вдовстващата херцогиня отново я потупа утешително.

– Искаш ли да ми разкажеш?

Никол знаеше, че не бива да го прави. Инциденти като този не можеха да се случват на нито една дама, още по-малко пък на херцогиня. Погледна свекърва си. Очите на Изабел бяха топли, мили и загрижени. Волята на Никол се пречупи и преди да успее да се спре, тя издърдори на един дъх цялата история.

– Аз настоявах да яздим само двамата. Един от мъжете ме нападна! Сигурна съм, че можех да избягам с коня, но мистър О'Хенри веднага почна да го налага с камшика си! Имаше още двама и те го свлякоха от седлото и се нахвърлиха върху него. Уплаших се, че ще го убият на място! Удрях ги колкото можех с камшика си и, слава богу, конят ми се разбесня. Той нарани главатаря им, почти го стъпка и те всички избягаха.

– Божичко! – възкликна Изабел.

Никол я погледна нещастно. Гласът на херцогинята бе толкова мил, че я предразполагаше за още откровения.

– Всичко обърках, нали? Не съм много добра херцогиня, а толкова исках да бъда!

Изабел я погали по гърба.

– Е, съпругът ти сигурно много ще се разсърди, но слава богу, че не си пострадала.

– Съжалявам, че трябваше да го научите и да ме видите в това състояние – прошепна Никол унило.

Херцогинята се усмихна.

– То не променя отношението ми към теб, ако за това се тревожиш.

– Сигурна съм, че случилото се само затвърдява мнението ви! – простена Никол.

Изабел я погледна объркано. След това отведе разстроената Никол

до канапето и двете седнаха.

– Мила моя, нали не мислиш, че съм неблагоприятно разположена към теб?

– А не сте ли?

– Съвсем не.

Никол беше шокирана. Изабел се усмихна.

– Тъкмо обратното, одобрявам брака ви. Всъщност, убедена съм, че ти си най-добрият избор за съпруга на моя син.

Ако пиеше шери, Никол щеше да се задави.

– Така ли смятате? Но защо?

– Ти си една независима жена, мила моя, затова. Ти си смела и нетрадиционна. В някои отношения двамата с моя син имате много общи черти. В други сте съвсем различни. Именно на този точен баланс разчитам.

Никол вече беше истински зашеметена.

– Наистина ли?

Изабел я потупа по ръката.

– Вие и двамата обичате природата и обикновения живот, а общите интереси са много важни. И в същото време Ейдриън е прекалено скромно и необщително, което не е добре за него. Ти не си такава. Той има нужда от време на време да бъде ядосван. Да, вие двамата добре ще се погодите.

Никол не можеше да повярва на ушите си.

– Страхувам се, че днес направо го разярих!

– Е, било е малко неразумно да се включваш в боя – каза Изабел развеселена. – Но аз няма да кажа на никого нито дума.

Никога в живота си Ейдриън не се бе вбесявал толкова. Уил О'Хенри вече бе дошъл на себе си и бе разказал най-подробно случилото се следобед. Разярен, херцогът се върна в библиотеката и се надвеси заплашително над седналите на канапето жени.

– Мамо, по-добре е да ни погостуваш за вечеря някой друг път.

Изабел се изправи на крака.

– Разбирам. Бъди внимателен с нея, Ейдриън. Днес вече е преживяла достатъчно.

– Преживяното от нея е нищо в сравнение с това, което ѝ предстои.

Никол замръзна.

– Бъди смела – каза ѝ Изабел и се наведе да я целуне по бузата. Сетне отново отправи предупредителен поглед към своя син и излезе.

Стаята се изпълни с мълчание. Старинният часовник на стената звучно отброяваше секундите.

– Можеш ли да обясниш по някакъв начин поведението си? – попита накрая Ейдриън.

– Съжалявам – опита да го умилюва Никол.

– Съжаляваш?! – Не можеше да повярва на ушите си. – Едва не са те изнасилили, а ти ми казваш, че съжаляваш?

– Повече няма да яздя по черните пътища – каза тя уплашено.

– Проклет да съм, ако изобщо излезеш да яздиш където и да било още веднъж! – избухна Ейдриън.

Никол скочи на крака.

– Ейдриън, бъди разумен!

– Да бъда разумен! Защо, след като самата ти си всичко друго, но не и разумна!

– Не съм търсила приключения.

– Приключения! – изкрещя той, вече напълно неспособен да се контролира. – Само ти можеш да наречеш приключение инцидент, в който едва не са те изнасилили!

– Нямах предвид това – проплака тя.

Ейдриън стисна юмруци.

– Права всичко, което е по силите ми – още от самото начало, – да те защита от собствените ти грешки. И всеки път, щом обърна гръб, ти отново почваш да правиш поразии. Но това вече е върхът! Да изложиш на такава опасност здравето си. Живота си!

– Наистина съжалявам! – извика Никол в отговор. По бузите ѝ потекоха сълзи.

Ала Ейдриън вече не можеше да се спре.

– Погледни се! – крещеше той. Разтърси я, без да обръща внимание на опитите ѝ да се отскубне от ръцете му. – Приличаш на конярче, само дето очевидно не си момче! Мили боже! Все едно, че си гола! Някога изобщо замисляла ли си се как се чувствам аз, когато жена ми търчи наляво-надясно в такива прилепнали дрехи, че всеки мъж без никакво усилие може да си я представи гола?

В очите ѝ трепнаха гневни искри.

– Сега вече преувеличаваш.

– О, така ли? Уилям ми разказа всичко, мадам. Събудила си най-долните намерения на тези мъже. Ако беше облечена в подходящи дрехи, ако имаше подходящ ескорт, те никога нямаше да посмеят да те нападнат. Да нападнат херцогиня Клейбъроу! – Гласът му вече приличаше

на рев. – Трябва ли да ти напомням коя си?

Никол се отскубна от ръцете му.

– Не, няма нужда да ми напомняш коя и каква съм! Дяволски добре зная, че съм твоята херцогиня! Как бих могла да забравя?

– А-а, значи съжаляваме...

– Да! Искам да кажа, не!

– Определено нямаш представа какво искаш да кажеш – изкрещя той. – Така, както нямаш представа и какъв хаос предизвикваш непрестанно с безразсъдното си държание.

Колко я нараниха думите му!

– Сега, предполагам, ще ми кажеш, че никога не трябва да яздя по мъжки, че трябва с цената на всичко, с цената на собственото ми удоволствие, да се държа прилично.

– Да, по дяволите!

Никол бе ужасена.

– Сигурно се шегуваш!

– Повярвайте ми, мадам, в момента изобщо не ми е до шегите.

– Тогава ти ме излъга! – извика тя истерично. – Каза ми да правя каквото ми харесва. Казвал си ми го толкова пъти. Харесва ми да яздя по този начин, в Драгмор винаги яздох така.

– Тук не е Драгмор и в случай че си забравила – което е очевидно, – сега ти си моя съпруга и херцогиня. По дяволите, сигурен съм, че целият град вече говори как предпочиташ да се обличаш като момче. Трябва да е настъпил истински празник за злите езици. Непременно ли държиш да си непрестанно в устата на хората?

– Не – призна Никол през сълзи. – Но...

– Никакво „но“. – Ейдриън я пусна и се отдръпна от нея. Дишаше тежко. Все още бе разтърсен до мозъка на костите си от мисълта, че Никол е била на косъм да бъде изнасилена, дори убита. Все още трепереше, уплашен до смърт за своята съпруга. Ако нещо се бе случило с Никол, той нямаше да го прости на О'Хенри и на себе си, въпреки че вината щеше да е нейна. Той прокара треперещи ръце през косата си, опитвайки се да се овладее. Опитите му обаче бяха безуспешни. Страхуваше се, че може да направи нещо немислимо – например да я напердаши здравата, докато не я превърне в разумно същество и дама с подходящо поведение.

Мина доста време, преди да се обърне отново към нея.

– Ще... ще се оправи ли мистър О'Хенри?

– Несъмнено ще бъде прикован на легло за една-две седмици, но се

размина със смъртта. Въпреки че можеше и да не успее. – Той не обърна внимание на пребледнялото ѝ лице. Не можеше да спре да си я представя как се хвърля сред биещите се мъже и почва да налага с камшика си тримата нападатели на О'Хенри. – Качи се горе. Свали тези дрехи. Веднага.

Никол обгърна с ръце раменете си.

– Какво си намислил?

Ейдриън се намръщи.

– Първо, искам тези бричове да бъдат изгорени. – Той пренебрегна протестите ѝ. – Второ, отсега нататък вие, мадам, ще стоите далеч от конюшните.

Никол почервеня от гняв.

– Трето, възнамерявам да хвана онези престъпници и да накарам да ги хвърлят в Нюгейт.

– Ейдриън! – процеди през зъби тя. – Мисля, че не си справедлив.

Ейдриън рязко се извъртя към нея.

– Не смей да ме обвиняваш, че съм бил несправедлив. Води ме единствено дълбоката ми загриженост за теб! Очевидно някой трябва да бъде загрижен, след като самата ти не си! Предлагам ти веднага да напуснеш стаята!

– Когато се успокоиш – успя да каже тя, – можем да продължим този разговор.

– Качвай се горе. Имам предвид веднага. Имам предвид още в този миг. Преди да си ме принудила да предприема нещо, за което после ще съжалявам.

Никол не се колеба повече и побягна от стаята.

Дълго време Никол не можа да спре да трепери.

Състоянието ѝ се дължеше на всичко, което се бе струпало на главата ѝ. Бяха я нападнали с жестоки намерения, а горкият управител на конюшната едва не загина, за да я защити. Дори само това бе достатъчно, за да разклати неудържимо нервите ѝ, но реакцията на съпруга ѝ и ожесточената им свада преля чашата. Никол се бе втурнала към него най-вече за да потърси успокоение. Вместо това той я бе скастрил унищожително.

Най-нетърпимото от всичко бе, че Ейдриън имаше право. Тя беше сгрешила. Бе действала повече от безразсъдно, държа се глупаво. Ако поне бе яздила с подходящ ескорт, тримата скитници никога нямаше да посмеят да я доближат. Никол обаче не само беше без ескорт, ами дори не бе облечена както подобава на херцогиня Клейбъроу. Изобщо, не можеше да отрече, че тя бе виновна за всичко. Заради опърничавото ѝ поведение, едва не бе загинал човек.

Никол седна на разкошната кувертюра от розово кадифе, както си бе в мръсните дрехи, и обви ръце около раменете си. С тъга трябваше да признае, че напълно се бе провалила като херцогиня, беше унищожила напълно възможността да заживее щастливо със съпруга си.

Дочула тропота на ездачи, които се отдалечаваха от къщата, тя хукна към прозореца. Начело на групата беше съпругът ѝ, яхнал черния си жребец.

Стомахът ѝ се сви на топка. Той бе тръгнал да издирва нападателите ѝ.

На вратата се почука. Никол отговори и в стаята влязоха мисис Вийг и Ани. Ани бе бледа и разтревожена и Никол благослови наум малката си прислужница за нейната преданост. Мисис Вийг бе с каменна физиономия. Никол знаеше, че зад това необичайно непроницаемо изражение икономката се опитва да прикрие неодобрението си. То обаче тепърва щеше да се прояви.

– Пригответи ваната на Нейна светлост, Ани – нареди мисис Вийг.

Ани се втурна да изпълни заръката. Мисис Вийг остави поднос със сладкиши и горещ шоколад до креслото.

– Реших, че ще желаете нещо сладко, което да успокои нервите ви.

Никол нямаше никакъв апетит, но кимна.

Икономката отиде в дрешника и извади оттам топъл вълнен халат и чехли от брокат, също поръбени с вълна. Никол свали ботушите, бричовите и ризата си. В това време Ани й извика, че ваната е готова. Тъкмо се канеше да съблече и бельото си, когато видя как мисис Вийг се наведе да събере от пода разхвърляните й дрехи. Икономката никога не се бе грижила за мръсните й дрехи и това смути Никол.

– Мисис Вийг, какво правите? – попита тя.

– Съжалявам, Ваша светлост. Но Негова светлост ми нареди да отнеса тези дрехи.

Никол застина напълно неподвижна.

– И да ги изгорите?

– Да.

Цялото й тяло се напрегна.

– Съжалявам, Ваша светлост – каза отново икономката. Сетне излезе с дрехите, но благосклонно остави направените по поръчка ботуши.

Никол затвори очи. Искрено съжаляваше за своята роля в случилото се, но това вече минаваше всякакви граници. И въпреки това вместо гняв изпитваше само болка. Последната седмица беше истински рай. Къде бе изчезнал той сега?

Без да излиза от стаята си, Никол зачака с тревога съпругът й да се прибере в Клейбъроу. Надяваше се Ейдриън да е по-спокоен и разумен, когато си дойде. Решена бе да поправи допусналата грешка и да върне отношенията им обратно на пътя, който бяха поели. Мислеше да го посрещне в библиотеката, както винаги преди вечеря, и да бъде самото приличие. Ако той не се предаде, ако реши да не й прости и да не забрави случилото се през деня, щеше да пристъпи към втората, по-агресивна част от плана си. Щеше да се промъкне в леглото му и да го съблазни. Една страстна нощ със сигурност щеше да потуши гнева му към нея.

Планът й беше прост. Молеше да не се наложи да го използва, молеше се Ейдриън да е в по-добро, по-милостиво настроение, когато се върне.

Струваше й се, че чака от цяла вечност, но един поглед към часовника я увери, че не е минал дори час. Сърцето й се бе свило. Дали той ще се качи при нея? Няма ли да дойде да й каже дали е успял да залови хулиганите, които бяха нападнали нея и О'Хенри? Така щеше да може да прецени настроението му, преди да се срещнат в библиотеката. Не можеше да понесе тази несигурност и това чакане.

Той обаче не дойде. Никол го чу да влиза в своите покои, които бяха до нейните. Почака. Слушаше напрегнато звуците, които идваха от

стаята му. Не можеше да разбере какво прави той, но като че ли се преобличаше. Надеждите ѝ се увеличиха за момент, когато ѝ се стори, че съпругът ѝ се приготвя да се срещне с нея в библиотеката, но след това пак се изпариха. Защото го чу да напуска стаята и да тръгва надолу по коридора – не към нейната врата, а в обратна посока.

Малко по-късно чу пред къщата да спират карета и коне. Изтича до прозореца и за свой ужас видя съпруга си, облечен като за път в дебело зимно палто, да се качва в каретата на Клейбъроу. Секунда по-късно возилото затрополи по алеята сред кавалкада от слуги в ливреи.

Три дни по-късно Никол започна страшно да се ядосва. Ейдриън бе тръгнал, без изобщо да си направи труда да ѝ каже къде отива. Не бе споменал и дума кога ще се върне. След като бяха разделени, тя не можеше да прецени настроението му, но ѝ бе трудно да повярва, че той може още да ѝ се сърди за един вече останал в миналото инцидент.

Гордостта не ѝ позволяваше да попита мисис Вийг къде е отишъл съпругът ѝ. Бе взел своя прислужник и иконома, което не бе окуражаващ знак. За пореден път Ани беше натоварена със задачата да измъкне информация. Скоро тя съобщи на Никол, че Ейдриън е заминал за Клейбъроу Хаус в Лондон и никой няма представа кога ще се върне.

Възможно ли бе още да ѝ е сърдит?

Или просто беше безразличен и изобщо не го бе грижа за нея?

На следващия ден гневът ѝ вече не знаеше граници. По този начин ли бе решил да я накаже? Нали се бе извинила? Дори бе научила урока си! В бъдеще щеше да язди пред хората с ескорт и в подходящо облекло. Никой нямаше да има никакво право да каже и една обвинителна дума срещу херцогиня Клейбъроу. Съпругът ѝ щеше да се гордее с нея. Останеха ли насаме обаче, щеше да прави каквото си иска. Намираще това за възможно най-честния компромис. Все още не можеше обаче да изпълни последната стъпка от плана си, защото искаше първо да оправи отношенията си с Ейдриън. Съвсем ясно си даваше сметка, че ако той я свари да язди в бричове при изгрев слънце, дори и в земите на Клейбъроу, дори с няколко коняря за ескорт, веднага ще си направи погрешни заключения. А Никол искаше да прати този ужасен спор в миналото, а не да разгаря пламъците на нова ожесточена битка.

Трябваше да отиде в Лондон при съпруга си. Тъкмо бе взела това решение, когато мисис Вийг я уведоми, че има посетителка. Никол повдигна вежди с изненада, питайки се кой може да бъде. Още никой не ѝ

бе идвал на гости, с изключение на близките ѝ. Слава богу, че бяха дошли, когато тя все още живееше в рая, а не сега, когато имаше чувството, че всеки момент ще прекрачи вратите на ада.

Мисис Вийг ѝ съобщи, че е дошла лейди Стейси Уъртингтън.

Ужасяващи предчувствия обзеха Никол, но въпреки това тя реши да се държи изискано. Щеше да бъде пример за приличие, свършената херцогиня. Бързо накара мисис Вийг да ѝ помогне да се преоблече в една поразително скъпа рокля, по-подходяща за следобед в града, отколкото за провинцията. Сложи и диаманти – всичките си диаманти.

Половин час по-късно слезе по стълбите като кралица, за да посрещне Стейси в розовия салон – стая, голяма колкото балните зали в доста аристократични домове. Стейси несъмнено бе идвала много пъти в Клейбъроу, но като гостенка имаше само бегъл поглед най-много върху една четвърт от този палат. Даже да бе влизала преди в тази зала, тя пак щеше да я впечатли с великолепието и внушителните си размери.

Стейси стана от канапето, върху което седеше.

С приближаването си – а да прекоси стаята ѝ отне известно време, – Никол видя блясъка в очите на другата жена и подозренията ѝ се увеличиха.

– Здравей, Стейси. Каква изненада. Мисис Вийг, ако обичате, донесете ни още сандвичи. И малко сладкиши.

Никол се усмихна на Стейси. Нарочно не се бе обърната към нея с титлата ѝ. Една жена можеше да бъде истинска лейди само след като се омъжи за благородник. Стейси ѝ се усмихна в отговор. Усмивката ѝ бе доста ехидна.

Никол седна на едно кресло с лице към посетителката си; Стейси се върна на канапето. Двете жени се изгледаха. После настъпи тишина.

При нормални обстоятелства Никол направо би попитала Стейси какво иска. Ала днес бе решена да бъде образец на домакиня.

– Пътищата стават все по-лоши, не мислиш ли? Надявам се това да не е направило пътуването ти прекалено тежко.

– Все още не са толкова разбити. Е, кога се връща Ейдриън?

Никол бе поразена от осведомеността ѝ. Как можеше Стейси да знае, че Ейдриън е в Лондон, а не в къщи при нея?

– Моля?

– Кога се връща от града? – повтори Стейси, като продължаваше да се усмихва.

– Защо? Ще се върне веднага щом си свърши работата.

– Трябва да е била доста спешна тази работа. В края на краищата,

вие сте женени едва от седмица.

Никол удържа гнева си.

– Беше много спешна работа.

– Хм. Все пак му остана време да наmine покрай Крофърд Стрийт 112.

Никол се изненада. Нямаше ни най-малка представа какво има предвид Стейси.

– Да. Е, предполагам, че там също е имал да свърши някаква работа.

Стейси се изсмя подигравателно.

– Не знаеш, нали? Не знаеш какво има на Крофърд Стрийт 112!

На Никол ѝ бе много трудно да запази спокойствие.

– Не, не зная.

Внезапно обаче ѝ хрумна идея какво може да има там, ужасяваща идея.

Стейси сияеше.

– Ейдриън има там апартамент. Има го от осемнадесетгодишен.

Никол опита с всички сили да не разбере.

– Разбирам.

– Не, още не можеш да разбереш, нали! Той държи този апартамент за метресата си!

Никол побледня като платно. Когато проговори, гласът ѝ бе леден.

– Не ти вярвам.

Не вярваше, не ѝ вярваше! Не можеше да ѝ повярва!

– Със сигурност не си се омъжила за Ейдриън, без да си чувала за славата му на женкар! А сегашната му метреса се смята за най-красивата жена в Лондон. Тя е французойка, казват, че била актриса. Името ѝ е Холанд Дюбоа.

Не, помисли си Никол, това не е вярно. Той не може да го е направил. Не може. Не може да е отишъл при друга жена, не и след всичко, което бяха споделили заедно. Но тя знаеше, че той има любовница. Бе чувала за славата му. Нали това бе главната причина да не иска да се омъжи за него? Нима не знаеше, че един ден той ще се умори от нея и ще отиде при друга?

– Ако не ми вярваш, защо не отидеш и не се увериш с очите си? – Стейси тържествуваше.

Въпреки че вцепенението на Никол бързо се превръщаше в изгаряща болка, тя отвърна страшно спокойно:

– И защо трябва да го правя? Всички мъже имат метреси. Да,

разбира се, че знаех за славата на съпруга ми преди да се оженим. Новината, която ми носиш, не променя нищо. В края на краищата, аз съм херцогиня Клейбъроу. Мислиш ли, че ме вълнува неговата афера с някаква си актриса?

Стейси се разочарова. Злорадството ѝ се стопи.

– Е – каза тя с раздразнение, – само се опитвах да ти помогна.

– Колко мило от твоя страна.

Стейси се изправи.

– Виждам, че не желаш приятелството ми! Мисля, че е по-добре да си отида!

– Можеш, разбира се, да правиш каквото искаш – Никол също стана и повика мисис Вийг.

– Ако обичате, придружете лейди Уъртингтън до вратата.

Знаеше, че е вярно.

Не, нямаше да повярва, не и докато не види Холанд Дюбоа на Крофърд Стрийт 112 със собствените си очи.

Отказваше да повярва, че Ейдриън я бе напуснал след всичко, което бяха преживели заедно, след обещаващото начало на брака им. Че я бе напуснал, за да отиде при друга жена.

Не искаше да повярва, не вярваше.

Но това, разбира се, бе вярно.

Ейдриън беше донжуан. Всички го знаеха. И тя го знаеше. Бе научила за репутацията му още в началото на тяхната връзка. Вероятно Елизабет също го е знаела. Но това изглежда не я бе интересувало. Дамите не биваше да се интересуват от любовниците на съпрузите си. От тях се очакваше най-много да се чувстват облекчени, че мъжете им задоволяват апетитите си на друго място.

Никол не чувстваше облекчение. Никол направо се разболя.

Как бе могла и за момент да забрави защо не искаше да се омъжи за него? Беше забравила всичко заради плътската наслада, изживяна с него през тази кратка седмица. Това обаче беше просто плътска наслада, а тя глупаво и наивно го бе помислила за нещо повече.

Никол надникна от прозореца на каретата. Облечените ѝ в ръкавици юмруци лежах здраво стиснати в скута ѝ. Веднага щом Стейси си тръгна, тя бе напуснала Клейбъроу и в момента пътуваше за Лондон. Взе със себе си само Ани и дори не уведоми разтревожената мисис Вийг къде отива. Когато пристигнаха в града, нареди на кочияша да я откара в Ковънт Гардън – място, където Ейдриън никога не би отишъл и

следователно не би могъл да засече собствената си карета. Там накара кочияша и Ани да я изчакат, а самата тя се качи на файтон, който пое право към Крофърд Стрийт 112.

Внезапно ѝ хрумна, че Ейдриън може и в момента да е там.

Ако го видеше вътре, Никол щеше да умре. Не, ще бъде силна! Ще бъде невъзмутима, хладна, напълно спокойна. Няма да му позволи да разбере колко силно я наранява.

Никол почти не погледна градската къща с ограда от ковано желязо и боядисана тухлена фасада. Слезе от файтона и помоли кочияша да я почака. Движеше се като в сън, като в омая. Бавно отиде до входната врата и изкачи стълбите. Потропа със старомодното месингово чукало. Един иконом веднага отвори вратата.

Устата ѝ бе толкова пресъхнала, че за момент тя не можа да проговори.

– Бих желала да поговоря с мис Дюбоа.

Икономът я покани да влезе.

– За кого да предам?

Никол се поколеба. Не бе казал, че там не живее никаква мис Дюбоа. Прилоша ѝ и тя затвори за миг очи. Дотук Стейси не бе излъгала. Така си и знаеше.

Когато отвори очи, Никол вече бе възвърнала самообладанието си.

– Няма значение. Предайте на господарката си, че съм тук. – Гласът ѝ бе заповеднически. Беше се научила да бъде херцогиня, ала твърде късно, късно и безсмислено.

Тя мина покрай икономата с вдигната глава и с грациозни и плавни стъпки, а фантастичната ѝ, скъпа рокля се вееше около копринените ѝ обувки. Влезе право в приемния салон. Не седна, нито свади ръкавиците и палтото си. На икономата просто не му оставаше друг избор, освен да изпълни нареждането и.

Докато чакаше, Никол огледа прекрасното обзавеждане – изящните мебели, персийските килими, тапетите по стените и картините с пейзажи. Добре си живееше мис Дюбоа. Живееше далеч по-добре, отколкото позволяваха средствата на една актриса.

Няколко минути по-късно откъм коридора долетя женски глас.

– Искали сте да ме видите?

Никол се обърна и видя дребна жена в поразителна и скъпа рокля, която бе прекалено изрязана, за да е подходяща за предиобед у дома. Жената бе прелестно красива, съвършена като китайска кукла. Лазурният ѝ поглед беше объркан, но докато Никол я гледаше, усещайки как

истината се забива като кинжал в сърцето ѝ, смущението напусна прекрасните котешки очи на Холанд Дюбоа.

– О, боже – възкликна любовницата на Ейдриън. – Това сте вие! О, боже!

Никол не помръдна.

– Ваша светлост – каза Холанд, останала без дъх, – не съм сигурна какво искате, но заповядайте, седнете!

Никол бе видяла достатъчно. Бързо, преди другата жена да може да забележи сълзите, набъбнали в очите ѝ, тя мина покрай нея и излезе обратно в коридора.

– Почакайте! – извика след нея Холанд Дюбоа. – Защо дойдохте? Почакайте!

Никол обаче не се спря. Прекоси с дълги крачки коридора и излезе през външната врата. Движеше се като в мъгла.

Някак си успя да се качи във фойтона и да седне, преди сълзите да се заронят и с тях в прахта на пода под краката ѝ да изтекат и нейните мечти.

Ейдриън се наведе и надникна през прозореца на каретата. Щом видя дома си, го прониза внезапна тревога.

Беше напуснал Клейбъроу преди четири дни. Четири непоносимо дълга дни. Заминал бе не в пристъп на гняв, въпреки че още беше ядосан на Никол, задето се бе изложила на такава опасност. Заминал бе в пристъп на страх. Всъщност, направо беше избягал.

Но това не му бе помогнало.

Не можеше повече да бяга от самия себе си, от чувствата си или от съпругата си.

Случката с хулиганите, които впрочем веднага бяха заловени и пратени в местния затвор, бе изправила Ейдриън в жестока битка с най-дълбоките му, най-съкровени чувства. Истината, която се бе опитвал да избягва може би от самото начало на връзката си с Никол, сега се бе връзала ясно и неизлично в ума му. Моментът, в който той осъзна без колебание, че обича съпругата си, беше най-ужасяващият в живота му.

През целия си живот се бе старал да държи себе си и страстите си под железен контрол. През целия си живот бе управлявал строго емоциите си. Още като малък се бе научил да прикрива своите чувства от всички, дори от себе си. Защото да чувства означаваше да бъде и уязвим. Да чувства означаваше да бъде нараняван.

А сега той вече не беше неуязвим. Тъкмо обратното, никога не бе бил толкова уязвим. Любовта му към Никол граничеше с лудостта, беше като обсебен. Онези хулигани едва не я бяха наранили, навярно е можело даже да я убият. Само мисълта за това, дори и сега, четири дни по-късно, го караше да трепери от ужас.

След задържането на тримата мъже веднага бе напуснал Клейбъроу, за да замине за Лондон. За да надбяга собствените си чувства. За да надбяга истината, която сега го гледаше право в очите. Възнамеряваше да си възвърне контрола над себе си – и над сърцето си, – независимо на каква цена. Дори и това да означаваше да остави съпругата си за неопределено време в провинциалното имение и да потърси убежище в прегръдките на други жени.

Ала нито един от плановете му за бягство не успя. Бе отишъл при Холанд Дюбоа с намерението да се отдаде на такива оргии, че да не помисли повече за Никол, но вместо това учтиво скъса с нея. Мислеше да

остане в Лондон и да потъне в делата си, но вместо това с нетърпение се отпрати към дома.

Осъзнатата истина – толкова нова, толкова властна, – бе все още в него и продължаваше да го плаши. Имаше мигове в последните дни, когато се бе будил посред нощ с усещането за паника и самота, каквито бе изпитвал в ранното си детство. После тревогата му отлетя, но не преди да я осъзнае, не преди да осъзнае собствената си уязвимост. Своята човешка природа.

Накрая се предаде. Никол беше негова съпруга и той бе влюбен в нея. Беше го отблъсквала много пъти, но той бе оцелял – така, както бе оцелял и след жестоките удари на Франсис. Напоследък обаче тя не го отблъскваше. Напоследък между тях имаше примирие денем, което нощем се превръщаше в най-завладяваща интимност. Имаше надежда. Бракът им можеше да успее. Първата им седмица го обещаваше. Ала Ейдриън вече знаеше, че никога няма да се задоволи с това, което бяха споделяли досега. Сега той искаше много повече. Искаше нейната любов и искаше тя да бъде тъй огромна, страстна и всепоглъщаща като неговата.

Когато каретата затрополи по чакълената алея Ейдриън усети, че се изпотява. Преди да замине, се бяха скарали жестоко. Свада, започнала заради него, заради умопомрачителния му страх за нейната безопасност. Вероятно бе усложнил нещата още повече, като замина без да й каже и дума за намеренията си. Как ли щеше да го посрещне Никол сега?

Носеше със себе си предложение за мир. Голяма кутия, опакована в луксозна хартия за подаръци, лежеше на седалката до него. Щом видеше съдържанието ѝ, тя щеше да разбере искреността на желанието му да поправи последиците от гневния си изблик и от необмисленото си заминаване за Лондон.

Каретата спря пред огромните, гравирани врати на Клейбъроу. Ейдриън слезе от каретата с кутията в ръка. На стълбите го посрещна мисис Вийг. Той попита за съпругата си и узна, че тя е горе в покоите си.

Беше така нервен, както когато като ученик го викаха при директора. Изкачи бавно стълбите до третия етаж. В коридора крачките му се удължиха. Сърцето му биеше като обезумяло.

Вратата ѝ бе отворена. Той пристъпи в дневната и долови някакво движение в спалнята. Отиде до вратата и изведнъж го обзе луда радост. Навярно винаги щеше да се чувства така, щом я види. В момента, в който прекрачи прага обаче, радостта му угасна.

Никол бе с гръб към него. Огромен сандък лежеше на пода отворен

и пълен почти догоре с нахвърляни безразборно дрехи. На леглото й имаше купища рокли, фусти, ризи, кюлоты, обувки, ръкавици, шалчета и плетени дамски чантички. Ани се суетеше край тях с тревожно изражение на лицето. Докато Никол вземаше поредния куп дрехи, момичето го видя и се стъписа. Никол хвърли купа в сандъка и също го видя.

– Мадам – каза той сковано.

Тя го стрелна с гневен поглед, но тонът ѝ бе повече от учтив – беше официален и страшно студен.

– Ваша светлост.

После рязко се обърна и грабна нов куп дрехи. Херцогът много бавно подпря кутията до стената на пода и скръсти ръце.

– Мога ли да запитам какво правиш?

Нямаше нужда да пита, защото бе очевидно. Пелената на вцепенението започна да се отдръпва и божа прониза гърдите му.

– Не виждаш ли? – тросна му се Никол и хвърли дрехите в сандъка.

– Събирам си багажа.

– Това е очевидно. Накъде си тръгнала?

Тя втренчи поглед в него. Сивите ѝ очи блестяха като диаманти и го гледаха точно толкова твърдо.

– Напускам те.

Сега от вцепенението вече нямаше и помен. Ала херцогът цял живот се бе учил да крие реакциите си зад маска и изящно изваяните черти на лицето му не издадоха нищо.

– Напускаш ме?

– *Напускам те.*

– Разбирам.

Спокойствието му заплашваше да се пропука. Той бързо влезе в стаята, отпрати се към прозореца и се загледа с неவிждащ поглед през него, обърнат с гръб към нея. Чу, че Никол пак се захваща с багажа и пъкна дълбоко ръце в джобовете си, борейки се да овладее в желязна хватка паниката, която го обземаше. Обърна се.

– Мога ли да попитам защо?

Тя се извърна рязко.

– Как смееш да ме питаш защо!

Преди още ехото от този вик да заглъхне, Никол отиде до него с три бързи крачки и го зашлеви през лицето с все сила. От удара Ейдриън залитна назад.

Тя не се отдалечи. Чакаше със святкащи очи, готова на жестока битка с него. Той обаче никога не би наранил жената, която обичаше.

– Това е, струва ми се, четвъртия път, когато ме удряш.

– И последния.

Никакви други думи не можеха по-ясно да покажат непоколебимите ѝ намерения. Непоколебимата ѝ решителност. Да го напусне. *Паниката бе там, прикрита под повърхността – черна мъгла, която заплашваше да го задуши, да го повлече надолу.*

Когато видя, че той няма да отвърне на предизвикателството, Никол се изсмя. Дяволски язвително. С омраза. Сетне рязко му обърна гръб и затръшна капака на сандъка.

– Ани, доведи двама прислужници да свалят сандъка долу.

Ани излетя от стаята, загубила ума и дума. Дори не бе усетил присъствието ѝ.

Ейдриън потърси у себе си повече сила, отколкото някога му бе трябвала за каквото и да било, и като по чудо намери. С привидна небрежност, той се приближи към съпругата си. Никол не помръдна и това му даде да разбере, че тя все още иска война. Ейдриън обаче нямаше намерение да се хваща на въдицата. Не и сега. Не когато бе постигнал пълен контрол над себе си.

– Предупреждавам ви, мадам – каза безстрастно той, като я хвана за брадичката с върха на пръстите си. – Ако ме напуснете сега, няма да бъдете приета отново. Никога. Достатъчно ясно ли се изразих?

От устните ѝ се изтръгна див смях.

– Никога няма да се върна! Никога!

Ейдриън още не знаеше защо, но вече не го и интересуваше. Защото цветовете си бяха отишли и мракът отново го бе погълнал. Той бе познат, дори почти успокояваш.

– Много добре. – Той я пусна. Усмивката му бе студена. – Аз ви предупредих. Този път, мадам, вашата безразсъдна натура ще ви отведе, накъдето е решила и аз няма да ви спася.

– Добре.

Той се извъртя на пети и излезе от стаята. Вече бе повече от вцепенен, но това нямаше значение. Беше оставил зад себе си парчетата от разбитото си сърце и бе неспособен да чувства, а това устройваше херцог Клейбъроу по-добре от всичко друго.

Животът бързо възвърна нормалния си ритъм. Херцогът напълно забрави, че изобщо някога е имал съпруга, че жена му някога е съществувала. Върна се към ежедневието, което бе поддържал толкова много

години. Ставаше с изгрева и се заемаше с работите на обширните си имения, които непрестанно изискваха неговата намеса. Прекарваше следобедите и вечерите затворен в кабинета си с документите или управителите си. Спеше дълбоко, без да сънува.

Само дете винаги се будеше посред нощ. И всеки път се чувстваше като шестгодишно момченце, а не като мъж, приближаващ трийсетте. В непрогледните среднощни часове го обземаше паника и тя бе истинска. Само тогава той си спомняше за Никол и я мразеше. За пореден път омразата се бе превърнала в негово убежище, в негова сила.

Седмица по-късно в Клейбъроу пристигна майка му. Посещението ѝ бе неочаквано. Ейдриън стана от писалището си, за да я посрещне. Не се зарадва, че я вижда; тъкмо разговаряше с управителя на стопанството за дървен материал, а човекът бе пътувал цял ден от юг за тази среща. Херцогът го помоли да почака и се затвори насаме с майка си.

– Мамо, каква изненада. – Тонът му бе учтив, но нищо повече.

– Ейдриън, какво става? Чух невероятен слух! Че твоята съпруга се е настанила у семейство Сърл в Кобли Хаус!

– Моята съпруга? – съдържано повтори Ейдриън. – А, херцогинята.

Той сви рамене, очевидно незаинтересован от темата на разговора. Внезапно обаче слепоочията му запулсираха.

– Да не би да сте се скарали? Или тя само гостува на семейство Сърл? Моля се да е второто, но коя младоженка на втората седмица от брака си ще хукне да гостува на приятели и ще зарече съпруга си?

– Мамо, това е въпрос, който не желая да обсъждам. Но ще отговоря само на него и след това ще оставим тази тема. Решихме да живеем разделени.

– Да живеете разделени! – Изабел бе ужасена.

Изведнъж го обзе гняв. Беше толкова силен и поглъщащ, че едва не го повали.

– Много семейства го правят – каза той студено. – Всъщност, благодаря ти, че ми напомни. Трябва да се погрижа да ѝ осигуря подходяща резиденция.

– Подходяща резиденция! Ейдриън, какво се е случило?

Херцогът вдигна вежди.

– Нищо. Абсолютно нищо.

Ала нещо в ума му проблесна като мълния – една мисъл, чието огромното ѝ значение се побра в една единствена дума: всичко. Той бързо

затвори очи, не желаейки да осъзнае това, което подсъзнателно вече знаеше.

– Това е абсурдно – извика Изабел. – Иди и я върни обратно. Вие двамата сте създадени един за друг! Ако тя те е напуснала, забрави гордостта си, наложи си го!

Вместо да отговори, херцогът отиде до вратата и я разтвори.

– Имам важна среща – каза той безцеремонно. – Мисля, че разговорът ни е приключен.

Никол се обличаше за вечеря. Правеше го много съсредоточено. Напоследък вършеше и най-дребното нещо с огромна концентрация. Дори и най-простите задачи, като да среши косата си или да изпие чаша чай, поглъщаха напълно мислите ѝ. Откри, че като се концентрира изцяло върху това, което правеше, можеше да оцелява ден за ден.

Бе пристигнала неочаквано в провинциалното имение на семейство Сърл преди седмица. Марта хвърли само един поглед върху лицето ѝ – със следи от съзми и подпухнали очи – и избърза нагоре към стаята за гости. Тъй като нямаше какво да крие, Никол дълго плака в прегръдките на приятелката си. Между изблиците на сълзи имаше и такива на жестокост, когато тя удряше с юмруци по възглавниците с всички сили, копнеейки те всъщност да са Ейдриън и ноктите ѝ да го разкъсват на парчета. Разказа на Марта всичко.

Беше още жива и това бе всичко, което ѝ бе останало. Изживяваше всеки ден минута по минута, като оставяше ума си безметежно празен или напълно погълнат от ежедневните грижи. Не смееше да си помисли за него, не смееше да чувства. Разбитото ѝ сърце се бе притаило, заплашвайки да избухне. Бе дръзнала да се надява, да мечтае. За един безкрайно кратък момент ѝ се бе сторило, че мечтите ѝ са на път да се сбъднат. И това правеше неговото предателство нетърпимо. Мъката, която лежеше дълбоко погребана в нея, бе толкова огромна, че за нищо на света не биваше да я пипа, никога.

Той дори не се бе опитал да я спре. Беше я оставил да си замине без капка колебание. За него тя означаваше толкова малко, че даже не се бе борил да я задържи.

Никол не смееше да допусне тези мисли до съзнанието си.

В края на седмицата се появи Реджина. Никол знаеше, че е само въпрос на време семейството ѝ да научи къде се намира. Зарадва се, че я вижда, но изпитваше и страх от срещата им.

– Какво си направила! – извика Реджина, която никога не говореше със заобикалки. – Никол, по-добре е да помислиш над това, което вършиш!

Изведнъж в съзнанието ѝ нахлу спомен. Припомни си как я бе видяла Реджина, когато ѝ дойде на гости в Клейбъроу с Джейн и Марта. Припомни си точно как беше облечена, до последния детайл, до малките перлени обеци на ушите си; припомни си и точно какво изпитваше тогава. Тогава се чувстваше на седмото небе, плуваше в невероятен екстаз, беше влюбена.

Тя затвори очи, обгърна раменете си с ръце и се помъчи да си възвърне самообладанието.

– Моля те, Реджина, никога повече не говори за моя брак. Той приключи. Никога няма да се върна.

– Глупачка! Глупачка! Какво толкова е направил, та да те накара да се държиш толкова глупаво! Само преди няколко седмици бяхте така щастливи, толкова лудо влюбени!

Никол успя да се усмихне на сестра си.

– Ще се връщаш ли скоро в Лондон? Още ли се виждаш с лорд Хортънс?

Реджина въздъхна.

– Не сменяй темата!

Никол веднага се ядоса.

– Стига си ме тормозила! Моят живот си е мой! Ако Ейдриън го беше грижа за мен, щеше да дойде да ме потърси. Да върви по дяволите!

Реджина беше шокирана.

А Никол зарови лице в шепите си и почти се поддаде на безкрайната мъка, която тъй упорито отказваше да почувства. Реджина изведнъж се втурна към нея и я прегърна.

– Извинявай – прошепна тя. – Права си, това си е твоя живот. Аз просто те обичам и искам да бъдеш щастлива.

После я пусна.

Никол изтри сълзите си и успя да кимне.

– Какво щях да правя без теб? И без Марта? Моля те, моля те, бъди на моя страна. Моля те, не ставай негова съюзница.

Реджина прехапа устни. С много сериозно и загрижено изражение, тя кимна в знак на съгласие.

– Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

– Не. – Никол си пое дълбоко дъх и след това събра сили да се усмихне. – Така се чувствам по-добре. И в мига, в който изпратя този брак

окончателно в миналото, ще стана нов човек. Ще се върна в Драгмор. Животът ми ще стане отново такъв, какъвто беше и аз ще бъда щастлива като преди.

Усмивката ѝ обаче бе прекалено весела. Реджина я погледна тъжно.

– А как смяташ да изпратиш него в миналото?

Никол не посмя да отговори откровено, не смееше дори да си помисли как и дали въобще ще успее да стори подобно нещо.

– Предполагам, че мъж с неговата власт лесно ще може да получи развод.

– Развод!

Тя кимна.

– Този брак беше грешка още от самото начало. Изпратих на Ейдриън писмо, в което моля за развод.

Той зачете писмото отново. Не за втори или трети път. Беше го чел вече толкова пъти, че го знаеше наизуст. Думите пак се размазаха пред очите му. Сълзите му бяха и от щастие, и от мъка. Мили боже, имаше син.

Уважаеми господине,

Аз съм синът на Изабел де Уорън Бракстън-Лоуъл. Мога само да се надявам, че след толкова много години, вие още помните моята майка и това, което се е случило помежду ви. Наскоро тя ми довери истината. Бях шокиран, както сигурно ще бъдете и вие, защото тя ми разкри не само че навремето ви е познавала, а и че сте моят истински баща. Надявам се да ви открия жив и здрав и да се запозная с вас – разбира се, когато ви е удобно. Срещата може да се състои или във вашата страна, или у нас, в Англия.

Дотогава оставам искрено ваш:

Ейдриън де Уорън Бракстън-Лоуъл, девети херцог Клейбъроу

Той сгъна протритото писмо много внимателно, защото хартията вече бе почнала да се къса, и го пхна във вътрешния джоб на самото си. Имаше син.

Въпреки че бяха минали седмици, откакто Ейдриън Стоун научи поразителната новина, той още не можеше да дойде на себе си от откритието. Все още бе зашеметен от вестта, че има син. Син, който се надяваше да се срещнат.

Самият Ейдриън Стоун нямаше търпение този ден да настъпи.

Както винаги напоследък, мислите му бяха заети с една единствена тема – синът му. Не спираше да размишлява над това. Тонът на писмото бе толкова официален и учтив, че Ейдриън не можеше да си представи лицето на човека, който го е писал, нито лък неговите чувства. Дали синът му просто спазваше етикета, като се обръщаше към него като към непознат – какъвто си и беше в действителност, – или бе предпазлив? Дали гореше от желание да се видят, или просто го глождеше любопитство, дори изумление? Може би даже беше сърдит? Той е деветият херцог Клейбъроу. Очевидно доскоро бе смятал за свой баща осмия херцог Клейбъроу. Дали истината не го е разгневила? Може би дори се чувства

застрашен? Ейдриън Стоун не познаваше много английски благородници, но знаеше колко много държаха те на синята си кръв и титлите си. Съвсем ясно бе, че сега титлата на сина му лесно може да бъде оспорена от братя, братовчеди, чичовци и всякакви други близки и далечни роднини.

Каквато и да бе причината обаче, синът му беше поискал среща в Америка или в Лондон. Стоун дори не си направи труда да отговори. Още в деня, в който писмото пристигна в бостънския му дом, той се качил на първия кораб за Англия.

Загледа се във високите лондонски покриви и кули, които постепенно се очертаваха на хоризонта. Обшития в метал параход навлезе в Темза, обвит в облак пара. Беше мразовит сив ден и ръмеше, но Ейдриън Стоун бе свикнал на студен климат и не усещаше нито студа, нито влагата. Разхлаби връзката си, защото се чувстваше много неудобно, пристегнат от възела и костюма. През всичките 60 години от живота си вероятно бе слагал костюм не повече от десетина пъти.

Радостта заплашваше да го задуши, заливаше го на горещи вълни, внезапни и всепоглъщащи. Имаше син. Синът му бе херцог Клейбъроу. Мечтата бе станала реалност.

Той нямаше деца. Така и не се беше оженил. Поискал бе да го стори само веднъж през целия си живот, един единствен път бе обичал жена достатъчно силно, за да пожелае да се ожени за нея. Това обаче беше останало прекалено далеч назад в миналото. Нямаше склонност да изпада в самосъжаление; не бе съзерцателен тип, а човек на действието. Винаги обаче бе съжалявал, че остана без деца.

А сега той имаше син. Син, който също като него току-що бе научил за съществуването му. Стоун отново се зачуди какъв ли е синът му. Дали е твърде горд или прекалено възпитан, за да разкрива чувствата си в писмо до един непознат, който се бе оказал негов баща? Ейдриън Стоун също бе много горд човек, но и много добре знаеше кога да преглъща гордостта си. От друга страна, той никога не се бе съобразявал с общоприетите правила. У него нямаше и една снобска жилка, но от тона на писмото бе почнал да подозира, че у сина му вероятно има поне няколко.

Не можеше да си представи сина си като благовъзпитан, вдървен британец със синя кръв. Ала между тях имаше още много други различия. Стоун бе построил цяла корабна империя от едното нищо, само с чиста решителност, желязна воля и собствените си здрави, възлести ръце. Хората, които го срещаша, дори не подозираха, че пред тях стои

преуспяващ магнат. В компанията работеше с ръкавели, като всеки обикновен чиновник. Маниерите му бяха открити и фамилиарни, въпреки че бързо се ядосваше, ако служителите му не влагаха в работата всичко от себе си. Когато имаше възможност, винаги бягаше от кабинета, за да поеме командването на някой от своите кораби, плаващи към далечни пристанища. Любовта му към морето се бе родила още когато беше малко момче – за пръв път беше излязъл в открито море едва тринадесетгодишен. Никога не се бе задържал за дълго прикован към бюро. Беше човек на откритите пространства, на морето. Морето бе неговия живот, неговата любов.

Той се помъчи да се подготви за неизбежното. Синът му бе не просто аристократ, а херцог. Нямахме нужда да го познава, за да е сигурен, че вероятно никога не си е помръдвал пръста да свърши някоя работа, дори и за себе си. Много му беше трудно да се примири с тази мисъл. Самият той бе стигнал до върха, но беше тръгнал от дъното, без да се страхува от каквото и да било тежък труд. Сега обаче трябваше да приеме факта, че синът му навярно няма представа какво е да се изпоттиш от работа, че може би презира труда. Добре, ще го приеме, няма да го съди.

Дали обаче синът му нямаше да съди него самия!

Молеше се в писмото да има просто вежлива официалност, а не хладно безразличие или високомерен снобизъм. Но въпросът си оставаше – въпрос, който го преследваше още от мига, в който узна титлата на своя син. Дали синът му ще може да го приеме, него – простия отруден човек, предпочел да стане морски капитан?

При тази мисъл стомахът му се сви. В живота си се бе страхувал от много малко неща, но вероятността синът му да го отхвърли го плашеше. Страхуваше се, че синът му ще го гледа отвисоко, надменно. Беше виждал достатъчно благородници, англичани и европейци, за да знае, че те се смятат за нещо повече от обикновените хора, че са сноби.

Колкото нетърпеливо очакваше срещата им, толкова и се страхуваше от нея.

Веднага хвърли вината за тези тревоги върху Изабел. Ако знаеше, че има син, той щеше да поиска правата върху него, и то с пълно основание. Детето нямаше да отрасне по салоните на богатата висша класа на Англия, а по палубите на морските кораби. Щеше да научи стойността на тежката работа и да бъде горд от себе си, а не от някаква си проклета титла.

Но това не бе станало. И то заради Изабел, която му бе отнела собствения му син. Изабел, която го бе мамилa през всичките тези години.

Изпълни го гняв.

През цялото това време, тя бе крила сина му от него. Изабел беше единствената жена, която някога бе обичал. Така и не успя да разбере чувството ѝ за дълг и лоялност, не разбра как е възможно едновременно да го обича истински и да го изостави, за да се върне при съпруга си, макар че, бог му бе свидетел, беше направил всичко възможно да я разбере. И въпреки това любовта му към нея не бе угаснала в продължение на почти тридесет години, въпреки мъката и разбитото му сърце. Сега обаче всичко се бе променило.

Тя бе отнела собствения му син. Не беше жената, за която я бе смятал през всичките тези години. Оказала се бе егоистична и непочтена. Беше го измамил. Съзнателно бе крила от него съществуването на неговия син. Беше му отнела собствения му син. Това бе основното и той не можеше да го пренебрегне. Ярост изгаряше сърцето му, доскоро пълно с любов. Никога нямаше да забрави. И никога нямаше да ѝ прости.

В мига, в който херцогът прочете краткото и рязко писмо на съпругата си, в мига, в който настояването ѝ да получи развод достигна до съзнанието му, цялото му грижливо изградено самообладание се изпари. С рев той накъса хартията на парчета и изкрещя да приготвят коня му.

Добре съзнаваше, че гневът го поглъща, че това не е подходящата реакция, но бе прекалено късно. Целият контрол, който бе успял да постигне над себе си, откакто Никол го напусна, рухна. Яростта нахлуваше във вените му, докато накрая спря да изпитва каквото и да било друго. Радваше се, че е така.

Избра Хулиган, най-бързия жребец от конюшните си, и го пришпори с все сила, тласкан от едничката горяща амбиция да стигне до Кобли Хаус още преди зората. След няколко минути стремглаво галопиране обаче, Ейдриън се опомни и забави ход. Въпреки че адреналинът още препускаше във вените му, той бе достатъчно разумен да осъзнае, че ако убие коня си с това бясно темпо не само ще съжалява, но и няма да стигне по-бързо до Съсекс.

По дяволите гордостта, изруга мислено херцогът. Никол бе негова съпруга и той никога нямаше да ѝ даде развод. Нито пък ще я остави да продължава с тази безсмислена игра. Ако трябва, ще я довлече насила в Клейбъроу. Щом иска, нека да се цупи и да изпада в женски истерии. Но ще се цупи и муси в Клейбъроу – където ѝ е мястото.

Защото той нямаше да се откаже от нея.

Беше му дошло до гуша.

Ейдриън пристигна в Кобли Хаус няколко часа след зазоряване. И той, и жребецът му бяха покрити с кал и мокри до мозъка на костите си от пот и от дъжда. Пристигаше сам, без лъскава карета и фанфари, и икономът на семейство Сърл, който му отвори, не можа да го познае. Вместо да го покани да влезе, той му препречи пътя.

Ейдриън за пореден път изтри лице с мръсната си носна кърпа. Без да обръща внимание на иконома, той мина покрай него и влезе във фоайето. Кал и вода капеха от него върху лъснатия паркет.

– Вижте какво – развика се икономът. – Не можете да нахлувате така...

– Къде е жена ми? – процеди през зъби Ейдриън.

Икономът се стресна.

Здравият разум на Ейдриън, върнал се за кратко по време на изтощителното препускане, отново го беше напуснал. На негово място сега бушуваха хладна ярост и желязна решителност.

– Жена ми – повтори той. – Херцогиня Клейбъроу.

Икономът пребледня.

– Ваша светлост, простете ми! Не знаех – искам да кажа – Мъжът пребледня още повече под безмилостния и все по-враждебен поглед на Ейдриън. – Тя е в стаята за гости горе на втория етаж. Първата врата вдясно!

Ейдриън профуча покрай него и се втурна по стълбите. Наметалото му се вееше след него като огромно черно крилато чудовище. Дори не спря пред вратата ѝ. Без да се замисли и за миг, той я изби с ритник и връхлетя в стаята.

Никол изпищя. Беше облечена само в синя копринена нощница и халат и пиеше горещ шоколад в леглото. Шоколадът се разля по девствено белите чаршафи, а чашата тупна на пода. Тя се надигна ужасена и пребледняла като платно.

– Дойдох да те отведа в къщи.

Никол се вкопчи в чаршафите. Беше загубила ума и дума.

Ейдриън се усмихна, но усмивката му изобщо не беше любезна. Сетне разтвори рязко вратата на скрина и отвътре се показаха множество спретнато подредени рокли. Той грабна една от закачалката и я хвърли на Никол. Роклята падна в краката ѝ.

– Обличай се.

Никол дойде на себе си.

– Как смееш! Махай се! Веднага!

– Не съм дошъл тук да споря с вас, мадам, – процеди през зъби той.
– Не е задължително да се обличате. Изборът е ваш.

Никол ритна роклята и отметна завивките.

– Няма да дойда с теб. Веднага си отивай. Няма да ме принудиш.

Ейдриън се изсмя.

– Подценявате ме, мадам.

Секунда по-късно той вече протягаше ръка към нея.

Никол отново изкрещя. А щом проумя какво е намислил, тя се развика още по-неистово, така, че можеше да събуди и умрелите.

Без да обръща внимание на протестите ѝ, Ейдриън я метна на рамо като чувал сено.

– Пусни ме! Пусни ме на земята! Веднага! – закрещя Никол, като се мяташе и извиваше като змиорка.

– До гуша ми дойде – изръмжа предупредително той и я плесна силно по задните части.

Шокът я остави без думи, накара я да притихне. Когато излезе в коридора, Ейдриън се озова лице в лице с домакините на съпругата си. Марта беше пребледняла като платно, закрила бе устата си с ръка, а очите ѝ бяха ококорени. Виконтът обаче едва се съдържаше да не прихне.

– Здравей, Сърл. Прости ми за безпокойството – каза с равен глас херцогът.

– За нищо, Ваша светлост – отвърна учтиво Робърт Сърл.

– Ще ти бъда безкрайно благодарен, ако ми позволиш да ползвам една от твоите карети.

– Удоволствието ще бъде изцяло мое – каза Сърл, обърна се и извика на иконома да докарат каретата.

– Предател! – извика Никол, която отново се беше опомнила. – Помогнете ми, моля ви! Марта!

Ейдриън отново я плесна по задника и тя отново млъкна.

– Ще помоля да се погрижите и за жребца ми, ако обичате.

– Не се безпокойте, веднага ще бъде нахранен и почистен.

– Пусни ме да сляза.

– Защо? – попита спокойно херцогът. – Ти сама избра да се държиш като невъзпитано хлапе, затова и ще се отнасям към теб като с такова. Блудните съпруги трябва да си получат заслуженото. – Той заслиза по стълбите.

– О-о-ох! – От ярост Никол не можеше да произнесе и една члено-разделна дума.

– Само още веднъж постави търпението ми на изпитание –

предупреди я Ейдриън, докато тя се мяташе като обезумяла в ръцете му, – и ще те напердаша все едно, че си на шест.

Никол престана да се съпротивлява.

Във фойайето той се спря. Икономът се преструваше, че не ги забелязва. След миг Марта слезе припряно по стълбите. Отчаяна, Никол се опита да привлече вниманието ѝ, но Марта внимаваше да не я поглежда.

– Ще имате нужда от това – каза тя на Ейдриън и подаде на иконома две дебели одеяла и дълго кожено палто.

– И ти ли! – извика Никол, този път почти стенойки.

– Каретата е тук, Ваша светлост – каза икономът. Едва прикриваше облекчението в гласа си.

– Благодаря ви, лейди Сърл. Още веднъж ви моля да ми простите за безпокойството – каза херцогът и последва иконома навън. За щастие бе спряло да ръми. Когато слугата отвори вратата, Ейдриън безцеремонно метна съпругата си на едната седалка. После се качи след нея и побърза да заключи отсрещната врата, преди Никол да успее да избяга през нея. Ключа прибра в джоба си.

– Чакайте! – изкрещя Марта, тичайки към тях с бутилка в ръка. – Ще имате нужда и от това!

Тя тикна бутилката в ръката на херцога. Беше бренди. Сетне икономът затръшна вратата.

Ейдриън кимна с благодарност и рязко почука по тавана. Каретата потегли. Той протегна дългите си крака и обърна поглед към съпругата си.

– Мразя те! – извика тя. По клепките ѝ блещукаха сълзи.

– Сигурен съм в това – каза спокойно Ейдриън и ѝ хвърли кожено палто. – В края на краищата, ако ме обичаше, нямаше да поискаш развод, нали?

Ноздрите ѝ се разшириха. Сълзите се отрониха от миглите ѝ и оставиха мокри следи по лицето ѝ. Гледаше го втренчено, неспособна да отговори.

– Нека да си изясним нещата веднъж завинаги – каза той. – Изключено е да се разведем.

– Защо?

– Защото аз не искам.

– А моите желания изобщо не те интересуват, нали!

– Точно така.

Никол потръпна и скри лице в шепите си. Няма да заплаче. Няма да извади на показ страданието и болката, които бе заровила толкова

старателно и дълбоко. Няма. Но ги усещаше как се надигат в нея като вулкан, готов да избълва нажежена лава.

В гърдите ѝ кипеше страховита битка, ала накрая победи тя. Отдръпна ръцете си и видя, че съпругът ѝ я наблюдава невъзмутимо.

– Ще превърна живота ти в ад.

– Той вече е – каза той спокойно.

Никол го погледна изненадано. Усмивката му бе хладна и мрачна.

– Тъй или инак съм обречен – уведоми я Ейдриън. – Но може и да получа нещо от този брак, например наследник.

Тя не го разбра, не се и опита. В крайна сметка, можеше поне да се изразява по-ясно.

– Това ли означавам аз за теб? Кобила за разплод? Върви по дяволите! Няма да ти родя син!

Той рязко се наведе към нея. В позата и в изражението му вече нямаше нищо небрежно. В очите му блестеше гняв.

– Можеш да направиш положението си на моя съпруга колкото си искаш лошо или добро. Но ще изпълниш задълженията си и ще ми родиш син.

– Няма! – изкрещя в истерия Никол и се метна към вратата. Знаеше, че е заключена, но въпреки това яростно я заблъска.

Ейдриън бързо я дръпна обратно. С вик, който бе по-скоро ридание, тя се извърна и замахна към лицето му с острите си нокти. Той обаче тутакси хвана ръцете ѝ, притегли в прегръдките си и я притисна към възглавниците. Никол се мятеше като обезумяла, пшкеше и се дърпаше, а по страните ѝ се стичаха сълзи на ярост, безсилие и отчаяние. Накрая остана без сили и се отпусна на седалката.

Ейдриън обаче не помръдна. Не я освободи, макар и двамата да знаеха, че е останала без сили и че е загубила. Докато дишането ѝ се успокояваше, а дивата ярост, която я бе заслепила, изчезваше, тя осъзна, че тялото му е прилепено към нейното. Ръцете му я обгръщаха, пръстите му здраво стискаха китките ѝ на гърба. Еднодневната му брада дращеше бузата ѝ. Равномерното му дишане топлеше кожата ѝ.

Внезапно я обзе паника. Обзе я в мига, в който почувства с всичките си сетива неговата сила, властта, топлината, мъжествеността му. И близостта помежду им.

– Няма да се опитвам да бягам – прошепна Никол и леко извъртя глава. За неин ужас устните ѝ докоснаха брадичката му. – Пусни ме. – Гласът ѝ потрепери.

Ейдриън не направи никакво движение, нито ѝ отговори.

Мълчанието се проточи. Сърцето ѝ вече биеше лудо. Той още стискаше ръцете ѝ, но вече не толкова здраво. Страхуваше се да вдигне очи и да се вгледа в неговите. Знаеше какво ще открие там.

Въпреки това вдигна очи. Погледите им се срещнаха. Неговият гореше, но не от гняв.

– Моля те, недей – замоли се тя.

Ейдриън помръдна леко и пулсът му се смеси с нейния. Гърдите ѝ бяха плътно притиснати към неговите. Наметалото му бе разтворено, ризата му – мокра. Връхчетата на гърдите ѝ веднага се втвърдиха, почувстваха горещата мъжка плът, покрита само с най-фина коприна. Собственият ѝ копринен корсаж бе също толкова влажен и тънък и Никол с ужас осъзна, че той усеща пламенната реакция на тялото ѝ.

– Моля те – промълви отново тя с пресекаващ глас.

Ейдриън отново помръдна. Никол реши, че най-после ще я освободи и ѝ се доплака от облекчение. Той обаче освободи само ръцете ѝ, за да плъзне длани нагоре към гърдите ѝ.

– Ето тук се разбираме. – Гласът му бе станал дрезгав. – Всъщност ние само така се разбираме. Сега няма да ме отблъснеш, нали, Никол?

Тя искаше да го отблъсне, искаше. Но той стисна нежно гърдите ѝ, пръстите му заиграха с връхчетата им, а очите му не се откъсваха от нейните. И вместо да запротестира, Никол простена от наслада.

Ръцете му се склочиха около кръста ѝ и рязко я повдигнаха нагоре. Устните му се впиха в зърното ѝ през тънката коприна и го засмукаха жадно. Тя сграбчи главата му и я притисна към гърдите си.

След, миг той я простря на седалката и разтвори бедрата ѝ. Докато се навеждаше над нея, погледите им отново се срещнаха. С всяко учестено вдишване от ноздрите му излизаше облаче пара. Никол се взря в изключително красивото му лице, напрегнато от страст, тъмна и поглъщаща като нейната собствена, и ѝ прималя. Очите му се бяха превърнали в златни огънове, които я изгаряха. С обещания. Но какви? Миг в рая? Тя искаше цяла вечност.

Пръстите му се бореха припряно с копчетата на панталоните му. Под втренчения ѝ поглед той освободи члена си, огромен и твърд. Сетне бързо вдигна копринената ѝ нощница нагоре, за да не му пречи. Без да помръдне, Никол затвори очи в очакване.

Ейдриън се наведе и проникна в нея с бързо, плавно движение. Никол моментално се вкопчи в него. Ръцете ѝ обвиха раменете му, краката ѝ се склочиха около хълбоците му. Той я изпълни изцяло, внезапно и горещо. За миг застина неподвижен, тя също не помръдваше. Погледите

им отново се срещнаха и Никол пак видя обещанието, което не можеше да разбере. След това устните му се впиха в нейните.

Тялото му отново започна да се движи – бързо, мощно. Нямахше никакви нежни увертюри, никаква предварителна игра, само резки, яростни тласъци. Тя се отпусна назад, като издигаше към него таза си, за да срещне неговия в буен, страстен сблъсък. По-силно. По-бързо. Телата им се срещаша с ярост, наказваха се взаимно. Внезапно Никол впи свирепо пръсти в него, залята от вълна на огромна, всепоглъщаща наслада. Във върховия момент от гърдите ѝ се изтръгна вик.

С ликуващ смях Ейдриън събра сили за един последен тласък, още по-мощен, още по-дълбок, който я отхвърли назад и я прикова към отсрещната стена на каретата. Тя заби нокти в гърба му, разтърсвана от нови и нови вълни на екстаз, докато той учестяваше все повече и повече тласъците си и накрая изригна в нея.

Останаха да лежат напълно изтощени и подгизнали от пот. Каретата ги люлееше напред-назад. Постепенно Никол започна да усеща тежестта му, която я смазваше, влажната му риза и панталоните, които драскаха голите ѝ гърди и крака. Нощницата ѝ бе събрана безпомощно около кръста. Но не ѝ беше студено. Неговото пламнало тяло я топлеше.

Когато осъзна какво бяха направили току-що и собствената си роля в него, я обзе непоносимо отчаяние. Тя извърна лице от него и затвори очи. В същия миг усети, че Ейдриън я наблюдава.

Нямаше да то погледне. Защото ако отвореше очи, щеше да заплаче. Той вече беше победил. Не заслужаваше още една победа.

Още го обичаше. Въпреки всичко продължаваше да го обича. Не бе забравила защо беше избягала и как той я бе отвлякъл от Кобли Хаус. А сега, сега просто ѝ бе припомнено колко безнадеждни са опитите ѝ да го пропъди от себе си и от живота си.

– Никол – промълви той.

Никол мълчеше.

– Зная, че не спиш.

Тя стисна здраво очи. Искаше ѝ се Ейдриън поне да се изправи, за да не трябва непрестанно да усеща топлината и твърдостта на тялото му, но той просто се надигна леко и се облегна на лакът. Отново я прониза болка, ала Никол я потисна. Ейдриън я бе принудил да се върне при него. Не можеше да избяга, както не можеше да избяга и от любовта си към него. А той се интересуваше само от тялото ѝ – така както се интересуваше от Холанд Дюбоа и от бог знае още колко други жени. Всичко бе безнадеждно, напълно безнадеждно. Безнадеждно бе да обича

такъв мъж. Нямахме да плаче, защото ако започнеш, никога нямаше да спре.

Той докосна лицето ѝ. Никол пак отказа да реагира. Пръстите му обаче бяха леки и внимателни, и въпреки болката допирът му ѝ се стори нежен. Тя обаче знаеше, че това е само илюзия.

– Моля те, недей.

– Тогава ме погледни.

Никол се подчини и очите ѝ веднага се напълниха със сълзи. Не знаеше какво бе очаквала да види в погледа му, но със сигурност не беше нежността, която извираше от него. Това бе нейната гибел. Риданията задавиха гърлото ѝ.

– Ако си поплачеш, може би ще се почувстваш по-добре.

– Няма.

– Е, съмнявам се да ти стане по-зле. – Той леко се усмихна.

Тя не можа да отвърне на усмивката му. Внезапно ѝ се прииска да се сгуши в прегръдките му, въпреки че това бе последното място, където би могла да подири утеха. Бързо затвори очи и извърна лице, като ту се молеше той да се отдалечи поне малко от нея, ту копнееше да протегне ръка и да я прегърне.

– Наистина ли е толкова ужасно?

Гласът му бе топъл. Все още беше наведен над нея. Беше прекалено близко. Никол знаеше, че трябва да каже нещо унищожително, трябваше. Вместо това отвори очи и отново срещна погледа му.

Нежността още бе там. Изражението му изглеждаше загрижено, но тя знаеше, че той не се интересува от нея, не повече, отколкото се интересуваше от любовницата си. Ръцете ѝ намериха гърдите му и се опитаха да го отблъснат. Задушаваше се от паника.

– Моля те!

Ейдриън се надигна и я привлече в обятията си.

– За бога, недей! – извика Никол и сляпо замахна да го удари.

Той я притисна към гърдите си.

– Плачи.

– Моля те, не прави това – каза тя, но сълзите ѝ вече се ронеха.

Той не отговори, само я погали със силната си длан по гърба.

– Проклет да си – изхлипа Никол. Юмруците ѝ се свиха и го заблъскаха по гърдите с безпомощни и отчаяни удари, каквито бяха и сълзите ѝ. – Мразя те – проплака тя, докато го блъскаше. – Мразя те.

Той трепна, но не я пусна и не спря да я гали по гърба. Никол продължаваше да плаче, да плаче безспир. Дълбочината на мъката ѝ го

потресе. Не можеше да разбере защо плаче, но разбираше тази насъбрана, дълбока болка. Ръцете му я стиснаха още по-здраво, залюляха я, сякаш бе дете. Обзе го тъга.

Мъчно му бе за нея – за това, което ѝ причиняваше такова страдание, а Ейдриън се досещаше, че това е самият той. Мъчно му бе и за себе си. Защото сега, след като бе открил любовта си към нея, след като бе разбрал колко много се нуждае от нея, не можеше повече да отрича чувствата си, а те нямаше да изчезнат. Очевидно любовта му щеше да остане несподелена. Сърцето му кървеше. И докато Никол ридаше в прегръдките му като дете, той внезапно се почувства като малко момче и също му се доплака. Очите му се напълниха със сълзи.

Опита се да си напомни, че не е вече малко момче, че е възрастен мъж, но това не помогна.

Никол продължи да изплаква мъката си още дълго, но накрая риданията преминаха в хлипове, а немощните ѝ удари по гърдите му постепенно спряха. Ейдриън и сега не я пусна и не спря да я люлее. Юмруците ѝ се разтвориха, а пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му.

Бе престанала да плаче, ала през тялото ѝ премина силна тръпка. Ейдриън прокара утешително ръка по гърба ѝ и усети, че тя заспива в обятията му.

– Утре ще се почувстваш по-добре – обеща ѝ той. – Утре нещата няма да ти изглеждат толкова ужасни.

Никол въздъхна.

– Не те мразя – прошепна тя, заровила лице на гърдите му. – Всъщност не те мразя.

Ейдриън почти се усмихна. В миглите му проблесна нова сълза.

– Спи сега. След няколко часа ще си бъдем у дома.

Пръстите ѝ стиснаха ризата му още по-здраво.

– Обичам те, Ейдриън. Не те мразя, обичам те.

Той се вцепени.

Пръстите ѝ се разтвориха и тялото ѝ се отпусна в прегръдките му. Все още зашеметен, Ейдриън я погледна и видя, че е потънала в дълбок, уморен сън. Много внимателно, много нежно той я сложи на седалката и се взря в мокрото ѝ от сълзи лице.

Не те мразя, Ейдриън, обичам те.

Тя само бълнуваше. Нали?

Късно същата вечер херцогът и херцогинята пристигнаха в Клейбъроу. Херцогът слезе пръв от каретата на семейство Сърл и пазачите на собствените му порти зяпнаха от изненада, когато го познаха. Ейдриън обаче имаше и други изненади за тях, освен появяването си в раздърпан вид от чужда карета. Той се протегна да вземе спящата си съпруга. От часове Никол не бе помръдвала, не бе издавала и звук. Никога не бе виждал човек да спи такъв дълбок сън. Не искаше да я буди, затова я вдигна внимателно на ръце.

Никол се размърда.

Ейдриън я пренесе по входните стъпала. Във фойето вече го очакваха Удуърд, мисис Вийг и камериерът му Рейнард. Никой не си позволи повече от това да премигне при вида на херцога, понесъл на ръце блудната си съпруга боса, увита в кожено палто и спяща. Той се обърна към мисис Вийг, без дори да забави крачка:

– Когато Нейна светлост се събуди, несъмнено ще поиска гореща вана и топла храна.

Докато се качваше по стълбите, Никол въздъхна и го обгърна с ръце. Ейдриън не сваляше поглед от лицето ѝ. Щом прекрачи прага на спалнята ѝ, клепките ѝ трепнаха и се отвориха. Той я положи нежно на леглото.

– Вече сме си у дома. Заспивай. Късно е.

Никол му се усмихна. Беше непринудена, сънлива, прекрасна усмивка, след която очите ѝ моментално се затвориха отново. Сърцето на Ейдриън се преобърна. Как копнееше за още много такива усмивки, само че отправени съзнателно специално за него.

Още преди няколко часа бе свалил влажната ѝ нощница и сега Никол бе гола под палтото. Той бързо го съблече и я зави добре с топлите завивки. След това отиде до камината и запали огъня.

Последните ѝ думи още звъняха в ушите му. През целия остатък от пътуването до Клейбъроу не бе спрял да ги чува. *Не те мразя, Ейдриън, обичам те.* Знаеше, че тя не го мисли наистина. Нали?

Страхуваше се да се надява. Ако това бе истина, той щеше да бъде най-щастливия мъж на земята.

Огънят се разгоря и Ейдриън излезе от стаята, като отправи един последен дълъг поглед към своята спяща съпруга. Отиде в своите покои,

където го очакваше Рейнард, и му подаде наметалото си.

– И аз бих желал една вана и нещо за ядене.

– Вече съм приготвил банята, Ваша светлост. А Удуърд отиде за вечерята.

Ейдриън изведнъж стана неспокоен. Потупа хрътката си, която се бе спуснала да го посрещне, но го направи несъзнателно, все още обзет от мисълта за Никол. Удуърд се появи на вратата с масичка на колелца, вкара я в стаята и със замах разпъна покривката.

– Първо вана ли ще вземете, Ваша светлост?

– Абсолютно – отвърна Ейдриън. Не помнеше някога да е бил по-мръсен.

– Преди да отидете в банята, ще ми позволите ли, Ваша светлост, да ви уведомя, че имате посетител? – попита Удуърд.

Ейдриън тъкмо разкопчаваше ризата си.

– Какъв посетител?

– Пристигна съвсем неочаквано вчера, малко след като заминахте. Нямахме покана и щях да го отпратя в странноприемницата Боршийд, но тъй като идваше чак от Америка, реших, че ще е по-добре да го настани в една от стаите за гости на четвъртия етаж.

– Да не е куриерът, когото пратих в Бостън? – рязко попита Ейдриън. В гърдите му трепна лъч надежда.

– Не, Ваша светлост. Името му е Стоун, но не пожела да каже за какво ви търси. Мистър Стоун в момента пие бренди в библиотеката на четвъртия етаж. Мога да му кажа да ви изчака там, докато се навечеряте или пък да му кажа, че ще го приемете утре.

Кръвта нахлу в главата на Ейдриън и за пръв в живота му, му примая.

– Ваша светлост? Да не сте болен?

Той се съвзе, обърна се и се втурна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала и зарязвайки Удуърд да гледа слисано след него. Баща му бе дошъл. Не можеше да повярва. Нямахше да повярва, докато не го видеше с очите си.

Ейдриън Стоун разглеждаше разсеяно колекцията от книги в библиотеката – едната от библиотеките в дома на херцога. Чувстваше се дяволски неловко. Не биваше да идва. Сега вече го знаеше със сигурност.

Тревогата от предстоящата среща със сина му, която ставаше все по-силна с всеки нов ден от дългото прекосяване на Атлантика, беше

нищо в сравнение с това, което усещаше сега. Знаеше, че синът му е херцог, но нямаше начин да бъде подготвен за шока от неговото име, за Клейбъроу.

Очаквал бе навсякъде да има лукс, да. Очаквал бе да види богатство. Но такъв дом, достоен за кралска особа от миналия век на пищен разкош, дом с размери и осанка на дворец, никога не беше очаквал. В душата му отново нахлуха всички съмнения и въпроси. Той беше обикновен човек. Баща му бе обушар, а майка му – шивачка. Гледаше на себе си като на морски капитан, а не като на корабен магнат. Носеше скъпи, шити по поръчка дрехи, ала се чувстваше не на място в тях и хиляди пъти предпочиташе моряшкия вълнен пуловер и мушамата за дъжд. Дори тази малка библиотека го бе поразила, защото в действителност тя съвсем не беше малка.

Що за човек бе синът му? Ейдриън Стоун много се страхуваше, че е надменен, арогантен младеж, който ще го сметне за недостоен да му бъде баща.

Някакво раздвижване при отворената врата го накара да спре да разглежда рафтовете и да се обърне. Висок, добре сложен мъж стоеше на прага, скрит наполовина в сянка. После влезе в стаята.

В мига, в който светлината го обля, Ейдриън Стоун разбра, че това е синът му. Лицето му бе същото като на Изабел. Неспособен да се помръдне, останал почти без дъх, той впери поглед в мъжа – порасналия мъж, – който бе негов син.

Херцог Клейбъроу също го гледаше втренчено.

Стоун забеляза, че макар да бе наследил повечето от поразителните си черти от своята майка, синът му има мастна и ъгловата челюст като неговата, и това го спасяваше да не е прекалено красив. А очите, очите му бяха същите златисти кехлибари като неговите собствени. Приликите обаче не свършваха дотук Херцог Клейбъроу притежаваше още и огромния ръст, и мощната фигура на своя баща.

И тогава Стоун съзря дрехите. Видя мократа копринена риза и изцапаните бричове. Видя ботушите, покрити с кал и опръскани от дъжда. Погледът му се върна на лицето на сина му. Нямаше нищо контешко в дрехите на този човек – нямаше нищо контешко и в лицето му. Синът му бе мъж във всеки смисъл на думата, мъж, който, ако се съди по вида му, бе имал невероятно дълъг и тежък ден.

Облекчение изпълни сърцето на бащата.

Херцогът също бе зает с наблюдение. Не можеше да откъсне ококорения си поглед от другия мъж. Баща му бе тук. Неговият баща.

Минаха няколко безкрайно дълги мига. Накрая Ейдриън се отърси от замайването си.

– Не очаквах разследването ми да даде толкова светкавичен резултат.

Стоун се поколеба. Културните обноси на другия мъж го изненадаха и отново му припомниха, че двамата принадлежат не само към различни страни, а и към различни класи. Тревогата му се върна с нова сила.

– Как можех да не пристигна веднага?

Ейдриън затвори вратата и влезе в стаята.

– Трябва да се извиня, че не бях тук, когато сте пристигнал.

Стоун махна с ръка.

– Очевидно не бях очакван.

Двамата мъже изпаднаха в неловко мълчание. Наруши го Ейдриън.

– Ще желаете ли още едно бренди? – попита той, като прекоси стаята и отиде до шкафчето с напитки.

– Може би ще ми дойде добре – измърмори Стоун.

Ейдриън старателно напълни чашата на баща.

– Видяхте ли се с Изабел? – Въпросът бе зададен автоматично, без задни мисли. Просто трескаво се опитваше да намери тема, с която да разчупи леда помежду им.

– Не.

Изненадан, Ейдриън вдигна поглед и видя през лицето на баща му да преминава тъмен облак. Разбра, че трябва да спре, разбра, че трябва да остави въпроса за майка си, въпреки че резкият тон на баща му го озадачи. След толкова много години очакваше от него безразличие, но не и гняв.

Той приближи до другия мъж и му подаде брендито. Когато физическото разстояние между тях се стопи, двамата се сковаха и замълчаха, застанали лице в лице и вперили погледи един в друг.

– Мътните да го вземат! – възкликна накрая Ейдриън. – Това е дяволски неловко. Как по дяволите се посреща един отдавна изчезнал баща?

Стоун изведнъж се разсмя.

– По дяволите, точно така! – възкликна той. – Слава богу, че можеш да ругаеш!

Ейдриън също се усмихна обзет същото от нервно напрежение.

– Искате да ругая?

– Не че искам – каза Стоун. Усмивката му постепенно се стопи. –

Просто се чудех дали разговорът ни ще продължи все така официално.

– Ние англичаните сме пословични с това, че държим на официалностите – отбеляза Ейдриън.

– Да, но ти си наполовина американец.

Ейдриън спря да се усмихва. Накрая устните му се смекчиха.

– Много исках да ви видя – призна той. – Благодаря ви, че дойдохте.

– Кой баща не би дошъл в подобна ситуация? – попита чистосърдечно Стоун.

– Мнозина, предполагам.

Стоун се досети какво става в душата на сина му.

– Винаги съм мечтал за син. Нямам деца. Никакви. Всъщност – той се усмихна – досега нямах.

Тази усмивка каза на Ейдриън всичко. Вече знаеше от Изабел, че Ейдриън Стоун е пълната противоположност на Франсис, но тайно се бе страхувал, че бащинството няма да означава почти нищо за един чужд човек, който просто го бе заченал. Това обаче не беше така. Баща му бе щастлив да открие, че има син. Беше дори повече от щастлив, ако можеше да се съди по бързината, с която бе пристигнал в Англия.

– А аз винаги съм искал да имам баща като всички други момчета – призна Ейдриън.

Стоун го погледна.

– Та ти имаше баща.

Лицето на Ейдриън потъмня.

– Нямах баща. Франсис е знаел истината. Аз обаче не я знаех, затома и никога не разбрах защо ме мрази. Испитах най-голямото облекчение в живота си, когато майка ми ми каза.

Стоун се намръщи.

– Тя трябваше да ти каже много по-рано. Трябваше да каже и на мен.

Ейдриън усети обвинителния тон в гласа му и го погледна.

– Тя си има причини за това.

Стоун веднага долови синовната лоялност в тона му и се овладя. Ако обвинеше Изабел, щеше да отблъсне собствения си син. А той болзено копнееше да го направи свой приятел.

– Миналото си е минало. Благодарен съм, че доживях този ден – да видя собствения си син, от плът и кръв.

Ейдриън се усмихна.

– И аз каках този ден. Изабел ми е говорила за теб само веднъж, но

даде да се разбере, че ти си всичко, което Франсис не беше.

– Толкова ли беше лош? – попита меко Стоун.

– Беше пияница и хомосексуалист, който мразеше не само мен, а и жена си. Беше страхливец и тиранин. Тормозеше ни и двамата, докато не станях по-голям и по-силен от него.

Стоун се ужаси. Изведнъж си представи ясно Изабел преди близо тридесет години – изящна, горда и възхитително красива, представи си как съпругът ѝ я бие, представи си малкото момче, хванато за полите ѝ. Ала бързо се отърси от състраданието, което не искаше да изпитва, не и към нея, и съсредоточи вниманието си върху своя син.

– Може би някой ден ще ми разкажеш за живота си.

– Може би. – Ейдриън се извърна.

Стоун разбра, че е прекалил, че е избързал. Той беше прост човек; синът му бе сложна и объркваща личност. Но независимо от ужасното си детство, очевидно бе станал силен и достоен мъж. Нямаше начин човек да поговори с херцог Клейбъроу без да усети неговата добродетел и сила.

Ейдриън отново го погледна.

– Искаш ли да изпратя да я повикат?

– Не!

Яростният тон на баща му отново го стресна. Но като че ли започваше да разбира, макар и още твърде смътно.

– Каза, че нямаш деца. Не си ли се оженил?

– Не. – Изражението на Стоун беше мрачно и гневно. – Както казах, миналото си е минало. – Той смекчи тона си. – Нямам желание да го разравям. Сигурен съм, че и майка ти няма такова желание.

Точно с това Ейдриън не беше съгласен. Зад думите на Стоун се долавяха силни чувства, които бяха твърде съкровени и сложни, за да може да ги определи, но въпреки това интуицията му го караше да не изпълни волята на баща си. И Ейдриън взе своето решение.

– Вероятно имаш право – каза той примирително. – Колко дълго смяташ да останеш?

Стоун се усмихна. Осъзна, че вече не се тревожи, не изпитва страх. Напротив, сърцето му вече бе пълно с любов към единственото му дете. Чувствата му бяха така всепоглъщащи, че го оставиха без дъх. Никога не си бе представял, че човек може да се чувства по този начин.

– Докогато съм добре дошъл тук.

– Винаги ще бъдеш добре дошъл.

Сърцето на Стоун подскочи. Погледна сина си, видя леката

руменина по скулите му и инстинктът му подсказа колко трудно е за Ейдриън да бъде толкова искрен, толкова скоро.

– Благодаря ти.

– Няма нужда да ми благодариш. Ти си мой баща. Винаги ще бъдеш добре дошъл тук – повтори с твърд глас Ейдриън.

Една нова мисъл поразя Стоун и изражението му отново стана мрачно.

– Да не би връзката помежду ни да застрашава твоето положение?

Ейдриън вдигна изненадано вежди.

– А-а, разбирам. Искаш да кажеш положението ми на херцог? Не.

– Но как е възможно?

– С женитбата си за Франсис Изабел е била определена за законна наследница на Клейбъроу. Баща ѝ, граф Нортъмбърланд, е много прозорлив човек. Имам много братовчеди, които си умират да ме видят детрониран, така да се каже. Които копнеят да оспорят завещанието на Джонатан Бракстън-Лоуъл. Но това няма да стане. Не защото аз много държа на властта или титлите. Не държа на тях. Не и защото обожавам Клейбъроу и не бих желал да го напусна. А защото макар за мен да е изключително важно, че ти си мой баща, още по-важно е репутацията на майка ми да остане неопетнена. Истината за кръвната връзка помежду ни никога няма да бъде разкрита. Защото ако това стане, аз ще отрека, за да защитя майка си. А ако аз отрека, никой няма да посмее да се рови повече в това.

– Разбирам.

Въпреки че тайничко много му се искаше да припознае Ейдриън Бракстън-Лоуъл като свой син, Стоун не беше разочарован. Напротив, беше дяволски горд с решителността, предаността и почтеността на сина си.

Все пак не бе пропуснал да долови и предупредителната нотка в тона му.

– Възхищавам ти се, Ейдриън – каза той тихо. – И се гордея, че си такъв, какъвто си. Не съм дошъл тук да тръбя, че съм ти баща или да обръквам живота ти. Не бива да се тревожиш за това.

– Знам – отвърна Ейдриън също толкова сериозно. – Знам го и без да ми казваш. Ти не си отмъстителен, не си ловец на богатства, не си подлец. Няма нужда да те познавам по-добре, за да съм сигурен във всичко това. – Той се усмихна и добави с едно напълно непривично за херцог Клейбъроу намигване: – Може и да си американец, но си достоен мъж.

Ейдриън Стоун се засмя.

Какво ли може да е чак толкова спешно, питаше се Изабел. Снощи, няколко часа след вечеря бе получила бележка от сина си, който я молеше да се срещнат на сутринта в Клейбъроу. Това я разтревожи; предполагаше, че молбата му е свързана с неговата съпруга. Какво друго би могло да бъде? Какво друго би могло да има същото значение?

Разбира се, тя никога не би пренебрегнала такава молба. Вдигна се на изгрев слънце и час по-късно потегли за Клейбъроу. Когато пристигна в имението, още бе ранна сутрин.

– Негова светлост още закусва, Ваша светлост – уведоми я Удуърд, когато тя почти влетя в къщата.

Изабел се изненада. Беше девет и половина. Ейдриън никога не закусваше толкова късно. Тревогата ѝ се усили.

Страх я бе да попита, но таеше последна надежда.

– Херцогинята с него ли е?

– Не, Ваша светлост, херцогинята още спи.

Изабел едва не припадна от облекчение.

– Значи се е върнала! – извика тя щастливо.

За миг Удуърд също се усмихна.

– Да, така е. Всички много се радваме, Ваша светлост. Въпреки че това не бе точно завръщане.

Изабел познаваше Удуърд от години. Той не бе от хората, които си позволяват да споделят информация без да са питани. Очевидно искаше да ѝ каже нещо.

– Какво имаш предвид?

– Негова светлост я докара обратно у дома.

От многозначителната му интонация, Изабел заподозря най-лошото. Несъмнено Ейдриън бе довел жена си вкъщи насила. Можеше да си представи скандала, който са вдигнали. Тя въздъхна и забърза по коридора към трапезарията.

– Той не е там, Ваша светлост – хукна след нея Удуърд. – Закусва в музикалния салон. Нейна светлост предпочита да се хранят там.

Изабел веднага разбра, че всичко е наред и въздъхна облекчено. Никол Шелтън Бракстън-Лоуъл бе започнала да опитомява сина ѝ, милиметър по милиметър. Крайно време беше някой да го омекооти малко. Тя остави Удуърд да разтвори вратите на музикалния салон и влезе с

доволна усмивка. Секунда по-късно обаче замръзна на мястото си.

Това бе Ейдриън – нейният Ейдриън – Ейдриън Стоун. Седеше на масата със сина й, двамата бяха потънали в оживен разговор и закусуваха, сякаш така бяха прекарвали всяка една сутрин от живота си – баща и син заедно. Всичко лудо се завъртя пред очите й. Бе убедена, че ще припадне.

– Мамо! – извика Ейдриън.

Изабел имаше желязна воля, винаги бе имала. Заповяда на сърцето си да бие, повели си да се задържи на крака, да бъде силна и изправена. Не можеше обаче да заповяда на кръвта си да се върне обратно на лицето й, което бе мъртвешки бледо. Нито пък можеше да откъсне поглед от Ейдриън Стоун.

Той също втренчи поглед в нея.

Ейдриън, техният син, се изправи. Погледна единия и после другия – първо майка си, замръзнала и призрачно бяла, след това баща си, седящ в шок на масата.

Стоун пръв дойде на себе си.

– Това някаква шега ли е? – попита с леден глас той.

– Внезапно ми изникна една спешна работа – отвърна Ейдриън и изчезна, като тръшна вратата след себе си.

Стоун стана.

– Това някаква шега ли е, по дяволите?

Изабел се стресна. Не сънуваше. Мъжът, когото някога бе обичала с цялото си сърце и душа – мъжът, когото продължаваше да обича и сега, – стоеше пред нея от плът и кръв. Беше остарял, косата му вече бе посивяла, а не лъскава и с цвят на кестен. Около очите и устата му имаше много бръчки, но той бе все така висок и силен и все още мигновено я омагьосваше с мъжествения си магнетизъм. Все още бе най-красивия мъж, който бе виждала, винаги щеше да си остане за нея такъв. Цялото й тяло се разтрепери, а сърцето й заблъска лудо.

Стоун ритна стола си.

– Смятах никога повече да не те виждам – каза той ядосано. – Но очевидно нашият син е решил точно обратното.

Изабел подскочи. Изведнъж всичко й се изясни и истината я проряза като леден, остър нож: той я мразеше. Очите му горяха от омраза. Стоеше и я гледаше с презрение, сякаш виждаше някакво противно насекомо. Прониза я остра божа. Господи, как бе възможно такава любов да се превърне в подобна омраза?

И как, о как, как да го погледне отново, щом той изпитваше такива

чувства към нея?

Намерила у себе си неподозирана сила, Изабел изправи рамене и вдигна глава. Когато проговори, гласът ѝ едва потрепваше.

– Очевидно.

После отиде бавно до масата. Не го погледна, ала усещаше изгарящия му поглед. Не беше суетна, ала сега почувства цялата тежест на своите петдесет години и с ужас осъзна, че докато нейното сърце се разтапяше от обич, а тялото ѝ – от желание, той не вижда в нея нищо повече от една омразна старица.

Тя се пресегна за чайника и понечи да напълни чашата му, преди да сипе и на себе си. Той обаче сграбчи ръката ѝ през масата и я притегни към себе си, така че лицата им почти се докоснаха.

– За бога! – изкрещя той. – След всичко, което си сторила – след всичко, което си ми сторила – ме виждаш и ми сипваш чай?!

Когато погледна разяреното му лице, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Пусни ме.

Стоун веднага я пусна.

– Не е в твой стил да се държиш като грубиян. – Изненада се от спокойствието в гласа си, след като вътрешно усещаше, че умира.

– Ако се държа като грубиян, то е защото ти ме превърна в такъв.

– И Франсис непрестанно ме обвиняваше за своите слабости.

Той замръзна. Лицето му побледня. След това каза през стиснати зъби:

– Съжалявам.

Той нямаше нищо общо с Франсис, никога не би могъл да бъде като него и Изабел знаеше това.

– Аз също – каза тя тихо.

Той изправи глава. Очите му пламтяха.

– Вече е малко късно да съжаляваш!

Изабел отстъпи назад.

Стоун тръгна да заобикаля масата и тя си помисли, че пак ще я сграбчи. Той обаче не направи това, само застана пред нея, разтреперан от ярост.

– За какво по-точно съжаляваш, Изабел?

Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ.

– За всичко.

– За всичко? – повтори той саркастично. – За лъжите, за измамите, за това, че се държа като егоистична кучка?

Тя се отдръпна от него.

– О, господи!

Стоун пак я сграбчи. Ръцете му имаха невероятна сила, но не я нарани, просто я разтърси веднъж.

– Аз съм обичал една жена, която не е съществувала! Която никога не е съществувала! Обичат съм една лъжа! Една прекрасна лъжа!

Изабел се разрида.

– Защо правиш това? Защо ме нараняваш? Защо ме мразиш толкова много?

– Ти ми отне сина и си позволяваш да питаш защо те мразя?

Тя се опита да го погледне през потока от сълзи.

– Направих го, защото се страхувах. Толкова се страхувах!

– Страхувала си се? – Стоун застина неподвижно. – От какво те е било страх? От Франсис?

– Не! Искам да кажа, разбира се, че се страхувах от Франсис. Той ме мразеше, задето толкова добре управлявах именията; после намрази Ейдриън, защото не беше негов син, защото му напомняше за импотентността му. Използваше и най-дребния повод да ме нарани. Ейдриън обаче прилича на теб още от съвсем малък. Беше смел. Толкова пъти се е опитвал да ме защити! – Изабел изхлипа.

– Аз също щях да те защитавам! – Сега той я разтърси здраво. – По дяволите, щях да защитавам и двама ви! Щях да ви отведа от тук!

– Точно от това се страхувах – извика през сълзи тя. – Знаех, че ще дойдеш веднага, ако ти кажа за Ейдриън. Знаех, че ще дойдеш и ще обявиш, че той е твой син – така, както знаех, че не е правилно да крия истината от теб. Но, Ейдриън! За бога, опитай се да разбереш! Да те напусна и да се върна в Клейбъроу бе най-трудното нещо, което съм правила в живота си. Беше истинско чудо, че постъпих така. Всеки ден, прекаран без теб, беше агония. Едва щом разбрах, че съм бременна с твоето дете, намерих воля да живея и отново да се боря. Не ти казах истината, защото ако ти бе дошъл, щеше да разрушиш крехкото равновесие, което бях постигнала с толкова усилия. Знаех, че ако отново те видя, веднага ще напусна Клейбъроу и съпруга си, че съзнателно ще поругая честта и разума си, като избягам с теб и нашето дете. Ако бях направила това, щях да се ненавиждам цял живот.

Стоун я пусна и прокара трепереща ръка през косата си, втренчил поглед в нея.

– Исусе! Толкова много благородство. Такова саможертвено благородство!

– Ако бях взела Ейдриън и бях избягала при теб, щях не само да се

ненавиждам. След време щях да намразя и теб – прошепна Изабел.

Той трепна. После се отдалечи от нея. Тя го наблюдаваше, сълзите вече се стичаха свободно по лицето ѝ, раменете ѝ се тресяха. Но не издаде и звук.

Когато Стоун се извърна, за да я погледне, неговите очи също бяха пълни с непролети сълзи. Но гневът бе изчезнал.

– Животът никога не е само в черно и бяло, нали? – попита той тъжно. – Има толкова много проклетни нюанси на сивото. Защо трябваше да бъдеш жената, която си, Изабел? Всъщност – от устните му се изтръгна горчив смях, – аз се влюбих точно в тази жена.

– Избрах да бъда разделена от теб, но да те обичам, вместо да бъде с теб и да те мразя.

Стоун замълча. Изражението му бе мрачно и дяволски сериозно. Накрая промълви:

– Не бих могъл да преживея омразата ти.

– Тогава разбираш ли ме? – извика тя.

– Да, разбирам самоуважението – каза с тежка въздишка той. Изабел се свлече на най-близкия стол с огромно облекчение.

– Тогава... – прошепна и дори се осмели да го погледне. – Тогава можеш ли да ми простиш?

– Не зная.

Тя бе съкрушена.

– Ами Ейдриън? – поиска да знае той. – И него ли пожертва заради проклетото си благородство?

– Не! – извика Изабел. – Франсис никога не го е обичал, но аз компенсирах това. Удрял го е няколко пъти, но аз скоро го изнудих да престане да го бие – така, както го бях изнудила да го признае за свой син. Изнудих го, като го заплаших, че ще разкрия на всички истината за него – за характера му, за пиянството, за слабостта му към млади момчета и за това как съпругата му е трябвало да го избавя от дълговете му. Тъкмо последното осигури мълчанието му за това, че Ейдриън не е негов син – Франсис не можеше да понесе всички да разберат какъв некадърник е всъщност. Ейдриън не получаваше бащина обич, но аз се опитах да компенсирам това. Ти вече го видя, видя че се е превърнал в истински мъж. Ейдриън, ти трябва да се гордееш с него. Той прилича на теб във всяко едно отношение.

– Но е израснал в страдание.

Тя затвори за миг очи.

– Да, страда. Страда от огромна болка, която го преследва и до

днес. Болката от това, че не е обичан. Болката, че баща му го презира. Защиствах го с всички сили. Може би това бе егоистично. Може би си прав, че съм егоистка. Може би направих грешка. Толкова пъти съм се питала дали взех правилното решение. Ти щеше да му дадеш любов. Но нашата връзка нямаше да издържи, ако бях обърнала гръб на брака и живота си. Това щеше ли да направи Ейдриън по-щастливо дете?

Ейдриън осъзна, че е невъзможно да се премислят хилядите възможности. Продължаваше да гледа Изабел, която ридаше мълчаливо, скрила лице в носната си кърпичка. Вече не изпитваше никакъв гняв. Изведнъж се почувства странно вцепенен. Наблюдаваше очертанията на крехките ѝ, тресящи се рамене и нежните ръце, които притискаха кърпичката към лицето ѝ. На безименния ѝ пръст блестеше огромен сапфир. Венчалната ѝ халка я нямаше.

Тя вдигна глава и го погледна.

Дъхът му спря. Вече не усещаше вцепенението. Изабел не бе двадесетгодишно момиче, но годините не бяха помрачили красотата ѝ. Лицето ѝ не се бе променило. О, да, линиите около устата ѝ бяха по-дълбоки, няколко бръчки се бяха появили край очите, косата ѝ бе по-светла от преди, когато бе почти платинена. Ала чертите ѝ бяха все така поразително красиви. Той с изненада осъзна, че я гледа с онова лудо желание, което не бе изпитвал към друга жена, желание, което само тя бе събуждала у него.

Изабел продължаваше да го гледа с широко отворени очи. Ейдриън стисна юмруци, взря се в зениците ѝ и видя, че тя знае. Видя и още нещо – трепетна, отчаяна надежда.

– Все още си красива, Изабел – каза той предпазливо.

– Остаряла съм.

– Не изглеждаш стара.

– Не прави това.

Стоун се приближи до нея.

– Какво да не правя?

– Не прави това! – Тя се опита да се измъкне от ръцете му, но той бързо я сграбчи и я привлече към себе си.

Сякаш електрически ток премина през него, щом телата им се докоснаха. Нейното бе изящно и меко, женствено и познато. Изабел вдигна поглед към него, окована в прегръдката му. Очите ѝ бяха така ясни и прекрасни – точно каквито ги помнеше.

– Не прави това! – повтори отново тя.

– Защо не? Не сме се променили, нали? Все още се желаем. Искам

те.

Очите на Изабел се напълниха със сълзи.

– Но аз те обичам – прошепна тя.

Той замръзна. След това спря да мисли. Прегърна я още по-здраво и устните им се докоснаха. Внезапно всички години, които ги разделяха, изчезнаха. Вчера и днес се сляха в едно. Той вече не беше на шестдесет, а на тридесет години, а жената, която държеше в обятията си, бе още момиче. Сякаш се прегръщаха на палубата на неговия клипер „Морски дракон“ или по бреговете на Вирджиния. Времето бе спряло. Съществуваха единствено Изабел и огромната му любов към нея. Чувствата му никога не бяха умирали.

Плъзна ръце по тялото ѝ, обзет от спомени. Устните му бавно обхождаха лицето ѝ, но се спряха, усетили усети соления вкус на сълзите ѝ.

– Не плачи – промълви Ейдриън, докато я притискаше силно към себе си. – Не плачи, Изабел.

Тя заплака още по-силно.

– Обичам те, Ейдриън. Не мога да направя това. Не и след като ти ме мразиш. – Стискаше го обаче толкова здраво за реверите, че заплашваше да ги скъса.

– Не те мразя – извика той. – Как бих могъл да те мразя? Цял живот съм те обичал. – И като си припомни думите на своя син, добави: – Дори един американец може да бъде верен.

Изабел се засмя през сълзи.

– Наистина? Не ме мразиш? И можеш да ми простиш?

– Нямахте ли една поговорка – попита тихо Ейдриън, обгърнал прекрасното ѝ лице с длани, – че любовта лекува всички рани?

Сега тя истински се разсмя и хвана ръцете му.

– Струва ми се, че беше „времето лекува всички рани.“

– Е, тогава за нас ще бъде любовта – каза той протичко, после изведнъж я стисна силно – беше му хрумнала ужасяваща идея. Ами ако миналото се повтори и сега? Ами ако тя още изпитва някакво проклето чувство за преданост към Клейбъроу или покойния херцог? – Този път ще се омъжиш за мен, Изабел.

– Да – извика Изабел развълнувано. – Да, да, да!

– Това не беше въпрос – отвърна той, заслепен от внезапно бликнали сълзи.

– Зная! – И ръцете ѝ го прегърнаха с все сила.

36

Само секунда трябваше на Никол, за да осъзнае къде се намира. Тя потърка очи, надигна се на лакът и се взря в масивната табла на богато драпираното легло с балдахин. Изведнъж в главата ѝ нахлуха спомени и тя отчаяно се хвърли обратно върху възглавниците.

Ейдриън я бе отвлякъл насила от Кобли Хаус вчера. Бяха се любили без тя да направи дори опит да му се противопостави. Гневът ѝ се стопил в огъня на любовта ѝ, която бе жива и очевидно никога нямаше да умре. Накрая тя бе рухнала в обятията му, за да отприщи цялата си мъка.

Никол внимателно се изправи в леглото. Беше гола, но не помнеше да се е събличала и лягала в леглото. Последното нещо, което си спомняше, бе как безутешно плаче в прегръдките на Ейдриън. И колко нежен бе той с нея.

Пулсът ѝ се учести.

Като че ли му каза, че го обича. О, молеше се да не го е направила, да е било само сън.

Тя стана от леглото, облече халат и се зае да мие лицето и зъбите си. Мъчеше се да се съсредоточи върху това занимание, ала не успяваше. Спомените продължаха да я поглъщат. Изведнъж се вкопчи здраво в покритата с мрамор тоалетна масичка. Сега вече беше напълно будна и напълно ясно си спомняше всичко, от което се бе опитвала да избяга през последната седмица. По време на гостуването си в Кобли Хаус беше изпаднала в някакво вцепенение, бе неспособна да мисли и да чувства. Сега можеше и да мисли, и да чувства. Страхуваше се да анализира емоциите си в дълбочина, но те бяха в нея – неизбежни, нежни, сурови. Мисълта за Ейдриън и Холанд още ѝ причиняваше болка. Въпреки това сякаш не се чувстваше чак толкова зле. По някакво чудо сърцето ѝ бе непокътнато.

Какво да прави сега с Холанд? Какво би могла да направи? Наистина ли Ейдриън бе толкова нежен и внимателен вчера? Или това също е било само сън?

Никол стисна масичката още по-силно. Искаше да види съпруга си. На всяка цена трябваше да го види. Трябваше да разбере дали си е въобразила цялата онази нежност, цялото състрадание и загриженост, които бе съзряла в очите му. Внезапно това се бе превърнало в единственото

важно нещо в живота ѝ, за всичко останало не даваше и пукната пара.

Искаше ѝ се да не е било сън. Толкова силно ѝ се искаше, че просто трябваше да се окаже истина.

Никол се спусна към вратата. Знаеше, че не може да излиза от стаята си в такъв вид, но някаква незнайна сила я тласкаше напред. Мина през дневната и вече се канеше да излезе в коридора, когато видя до вратата кутия, опакована в хартия за подаръци.

Спря пред нея. Беше голям, правоъгълен пакет, подпрян на стената. Изглеждаше като че ли случайно оставен там и после забравен. Никол знаеше, че е за нея. Както знаеше и че е от Ейдриън. Сякаш привлечена от магнит, тя отиде до пакета, вдигна го и разкъса с треперещи пръсти хартията.

За нейно огромно изумление отвътре се показаха чифт бричове за езда, после още един чифт, и още един... Бяха общо шест, всеки в различен цвят – кремав и жълтокафяв, сив и кафяв, зелен. Накрая тя извади и последния чифт, в катранено черно. Нямаше нужда да пробва който и да било, за да е сигурна, че ще ѝ лепнат като по мярка.

Никол се развълнува до сълзи. Притисна панталоните с цвят на абанос към лицето си. Какво означаваше това? Какво ли, за бога, означаваше?

Тя рязко захвърли бричовете настрана и трескаво разрови дрехите, за да намери картичка. Накрая откри една. На нея пишеше само „На скъпата ми съпруга“. Отдолу Ейдриън бе надраскал нечетливо името си.

Тя притисна малката картичка до сърцето си. На скъпата ми съпруга. Бе написал „на скъпата ми съпруга“. Сигурна бе, че това не е просто учтивост. Както бе убедена, че в очите му вчера имаше загриженост и състрадание.

Никол скочи на крака. Вече наистина нищо не можеше да я спре да го открие.

Втурна се по коридора, без да обръща внимание на улисаните в работа прислужници, които прекъснаха заниманията си, за да погледнат учудено дрехите ѝ преди да кажат приветливото си „Добро утро“. Сетне се спусна задъхана надолу по стълбите. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Трябваше веднага да намери Ейдриън!

Без да забелязва лакеите на първия етаж, тя забърза към кабинета му. Внезапно вниманието ѝ бе привлечено от гласове, които идваха от музикалния салон. Бяха щастливи гласове, на мъж и на жена. Никол се спря. Тонът, с който говореха, беше приглушен и интимен. Гласът на мъжа звучеше почти като на Ейдриън. За миг тя си помисли най-лошото

и рязко отвори вратата.

Гледката я накара да се закове на място – беше вдовстващата херцогиня, прегърната интимно от някакъв мъж. Двамата се обърнаха и я погледнаха. Лицето на Никол пламна.

– Извинете! – извика тя и заотстъпва назад. – Страшно съжалявам!

После тръшна вратата и се облегна задъхано на нея. Какво ставаше тук, за бога? Всъщност имаше ли значение? Тя трябваше да открие съпруга си!

Нямаше го в кабинета му. Вече тичайки, Никол се обърна и хукна обратно нагоре по стълбите.

Когато затвори вратата на музикалния салон, оставяйки родителите си вътре сами, Ейдриън се почувства виновен и страшно притеснен. Вече не беше сигурен, че постъпва правилно. Ясно бе, че двамата още се обичат, но не беше романтик. В действителност бе изтекла толкова много вода, че надали щяха да успеят да възродят онова, което ги бе свързвало някога.

Докато крачеше по коридора, хвърли за пореден път поглед на часовника си. Скоро щеше да стане десет. Сърцето му трепна. Никол спеше почти от двадесет и четири часа и това започваше сериозно да го безпокои. През нощта бе ходил три пъти до стаята ѝ и всеки път тревогата му ставаше все по-силна. Тя спеше като мъртвец. В шест сутринта все още изглеждаше като в безсъзнание. В осем бе почнала да се размърдва, но още не беше станала.

Реши да я събуди и тръгна към задните стълби, защото оттам пътят бе по-кратък. С приближаването си към стаята ѝ започна да трепери. Предчувстваше, че тази среща ще реши съдбата на брака им. Знаеше, че това чувство е абсурдно, ала не можеше да се отърси от него.

Ами ако тя наистина го обича? Ако това не бе просто някаква лоша шега на въображението му? Ако е чул правилно, а не просто онова, което му се искаше да чуе?

Стаите ѝ бяха празни. Обзето огромно разочарование. Но после чу движение в коридора, обърна се и я я видя, застанала пред него.

– Ейдриън – прошепна тя без дъх.

Погледът му се плъзна по нея. Начинът, по който бе произнесла името му, и блясъкът в очите ѝ запалиха в него див, необуздан копнеж. Искаше направо да я попита дали вчера в каретата наистина е чул това, което мислеше че е чул, но се опита да се овладее.

– Добро утро, мадам. Тъкмо започвах да се тревожа; спите вече почти цяло денонощие.

– Наистина ли? – възкликна Никол, все още задъхана. – И ти си се тревожил?

– Да.

Внезапно тя се усмихна и протегна ръка. Ейдриън видя, че стиска някакво късче хартия. Пръстите ѝ се разтвориха. Не беше късче смачкана хартия, беше малка картичка – картичката, пхнатата от него в подаръка, който смяташе да ѝ даде преди седмица.

Те се взряха един в друг.

– Ейдриън – извика Никол. – Какво означава това? Какво означава този подарък?

Той се поколеба.

– Означава, че се държах като идиот и съжалявам за това.

В гърдите ѝ трепна радостна надежда.

– Съжаляваш за Холанд?

Ейдриън я погледна изненадано.

– Холанд? – Изобщо не му бе хрумвало, че тя може да знае името на бившата му любовница. – Коя Холанд?

Никол се сепна. Радостта ѝ бързо започна да се изпарява.

– Холанд Дюбоа.

Обзет от внезапно подозрение, той хвана ръката ѝ.

– Никол, какво общо има Холанд с това? И как, за бога, си научила за нея?

– Мислех, че ми се извиняваш за това, че отиде при нея – отвърна Никол, като се опита да освободи ръката си. – Но сега разбирам, че не е така. Пак съм сгрешила като наивна глупачка.

Ейдриън не я пусна.

– Почакай! – За какво, по дяволите, говориш?

– Не мога да те делея с друга, Ейдриън – обясни тя простичко. – Няма да го направя. – Изправи гръб, изпълнена с решителност. – О, колко глупава бях! Защо не се опитах да се боря за това, което ми принадлежи?

Ейдриън я гледаше стъписано. Когато започна да разбира, в ъгълчетата на устата му се появи усмивка.

– И за какво точно смяташ да се бориш? И с кого ще се бориш сега?

– Ще се боря за теб – заяви Никол с блеснали очи. – Ще се боря с Холанд. Късно е да промениш решението си, защото аз реших за себе си. Вече не искам развод.

– Разбирам – отвърна той, питайки се дали изглежда толкова нелепо доволен, колкото се чувстваше. – А какво ще кажеш за това какво искам аз?

– Ще ти го върна със собствените ти думи. Това, което искаш ти, си е твоя работа.

– Така ли? – Ейдриън се засмя. – Защо си мисля, че лъжеш?

Тя го погледна изненадано.

– Не разбирам отношението ти, Ейдриън, но явно ще трябва да ти изясня какво имам предвид.

– Ако обичаш – каза той, безкрайно щастлив. Никога не се бе чувствал по-щастлив.

– Не искам развод. Но няма и да те делия с друга. Зная, че физически не мога да ти попреча да се виждаш с тази жена, но ще попреча на нея да те забавлява.

Ейдриън се изкикоти.

– О, скъпа, естествено, че можеш да ми попречиш физически, вече го направи, но моля те, кажи какво се каниш да правиш с горката Холанд?

– Забрави всичките си чувства към нея, Ейдриън – каза Никол навъсено. – Тя повече няма да те види нито веднъж. Не и след като ѝ се обадя отново.

Той се намръщи.

– Сега започвам да разбирам! Нека отгатна! Срещала си се с нея, докато бях в Лондон!

– Не бях единствената – каза рязко тя.

– Ревнуваш! Признай си го!

– Не знаеше ли, че във вените ми има капка индианска кръв?

Херцогът се засмя и я притегли в прегръдките си.

– Не мога да кажа, че съм много изненадан.

– Какво правиш? – извика Никол.

– Прегръщам жена си. Моята най-скъпа съпруга.

Думите му я поразиха. Тя замря разтреперана.

– Истина ли е това? Това, което ми написа на картичката?

– Да, истина е. Никол, моля те, не нанасяй по лицето на горката Холанд същите поражения, което нанесе на мен. Не ми се иска да те разочаровам, скъпа, но си била силно заблудена.

Никол го сграбчи за ризата.

– Заблудена ли съм била?

– Да. Холанд Дюбоа не е моя любовница.

– Не е ли?

– Вече не. Връзката ни приключи, когато бях последния път в Лондон.

– Приключила е?

– Приключи.

Никол се притисна към съпруга си. От щастие ѝ се виеше свят.

– Искаш да кажеш, че дори не си направихте едно... ъ-ъ... сладко прощаване?

– У теб намирам цялата сладост, която ми е необходима, скъпа.

Прималя ѝ, но успя да се съвземе.

– О, скъпи – прошепна тя. – Като си помисля, че се канех да нарежа лицето ѝ с кухненския нож.

Ейдриън се засмя.

– О, как можах да постъпя толкова неразумно? Как можах да избягам?! – простена Никол.

– Нямам представа – отговори той и обгърна лицето ѝ с длани. – Но нещо ми подсказва, че това няма да е последното неразумно нещо, което ще направиш.

Сетне заглуши протестите на Никол с дълга, страстна целувка.

– Но аз ще бъда на разположение, за да те спася, любима, не се страхувай.

– Любима? – прошепна тя зашеметена. – Защо все ми казваш скъпа? Защо сега ме наричаш „любима“?

– Защото ревността ти ми достави огромно удоволствие – отвърна херцогът нежно.

Погледът му бе по-мек от всякога, дори от предишния ден в каретата, и Никол се разтопи.

– О, Ейдриън – въздъхна тя. – Когато ме гледаш по този начин...

– Да? – подкани я той.

– Направо не мога да мисля – измърмори Никол. – А и, честно казано, едва се държа на краката си.

– Можеш ли да мислиш достатъчно дълго, за да си спомниш какво ми каза вчера?

– Какво ти казах вчера? – повтори тя нервно.

– Не искам повече игрички, Никол, – каза Ейдриън, вече напълно сериозно. И после добави: – Любима.

Никол изпъшка.

– Не е било сън, нали? Вчера ти наистина ме прегръщаше така, сякаш не си съвсем безразличен към мен.

– Разбира се, че не съм.

Тя се притисна плътно до него, защото иначе щеше да се строполи на пода.

– А аз те обичам, Ейдриън. Но ти вече знаеш това, нали? Защото ти го казах вчера.

– Почнах да подозирам, че е вярно, едва преди няколко секунди – отвърна той, замаян от щастие. – Когато тръгна да заплашваш горката Холанд.

– Не е толкова „горка“! Тя е най-красивата жена, която съм виждала!

– Но не е най-красивата жена, която аз съм виждал – каза херцогът.

Никол едва не се завъртя от радост.

– Можеш ли да ми простиш, че избягах? Че отново те злепоставих? О, никога няма да си простя, че за пореден път те изложих! Обещавам никога повече да не правя нещо толкова безразсъдно!

– Моля те, не обещавай. Зная, че от теб трябва да очаквам и най-неочакваното. Но докато ме обичаш, Никол, нищо друго няма значение.

– О, Ейдриън – възкликна тя и го сграбчи за раменете. – Това е прекалено хубаво, за да е истина. Страхувам се, че ако се ощипя, ще откроя, че сънувам!

Той отново се засмя и я ощипа по бузата.

– Ето. Видя ли? Будна си, не сънуваш. Ти си моята херцогиня – гласът му утихна. – И аз те обичам.

Никол се хвърли страстно в прегръдките му. Цяла вечност бе чакала да чуе тези думи. Той имаше право. Нейният съпруг, херцогът, имаше право. Нищо друго нямаше значение, вече не, не и щом се обичаха, не и щом най-последно бяха оставили миналото зад гърба си.

Понякога, помисли си тя щастливо, мечтите наистина се сбъдват.

КРАЙ

© 1992 Бренда Джойс
© 1999 Диляна Радинска, превод от английски

Brenda Joyce
Scandalous Love, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Бренда Джойс. Скандална любов
ИК „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10962>]